

ДЖАК ДЮ БРУЛ ЛАДИЯТА НА ХАРОН

Част 2 от „Филип Мърсър“

Превод от английски: Юлия Чернева, 2005

chitanka.info

Посвещавам романа на моя баща, на моя брат и на нашия продължил един месец кръстоносен поход в Аляска, където се отбихме във всяка кръчма между Кечикан и Пойнт Бароу.

ХОМЕР, АЛЯСКА, 17 ОКТОМВРИ

Хауард Смол се наведе над планшира на яхтата и повърна толкова силно, че едва не изгуби очилата си. Вкисналото съдържание на стомаха му шумно се изсипа във водата и привлече вниманието на екипажите на другите риболовни кораби. Те го погледнаха и се развикаха шеговито. Хауард се изплю няколко пъти в безуспешен опит да премахне противния вкус от устата си, и после се изправи. Избърса засъхналите кафяви петна от устните си с ръкава на анорака си, облегна глава на корпуса от фибростъкло и изпъшка.

— Господи, Хауард, все още сме завързани на дока. Не ми казвай, че вече страдаш от морска болест — присмя му се Джери Смол, капитанът на риболовната лодка.

Двамата бяха братовчеди, но се различаваха по външност. Хауард, по-млад с няколко години, беше преждевременно оплешивял, а Джери все още имаше гъсти, макар и прошарени коси. Хауард беше кльошав, пристрастен към четенето на книги и с интелигентен вид, докато Джери беше едър и як — мъж канара, и тежеше стотина килограма.

— Не обвинявай мен, Джери. Виновен е онзи садист — отговори Хауард и немощно размаха ръка към другия пътник на дългия петнайсетина метра плавателен съд. — Допреди четири часа пихме текила в бар „Солти Дог“.

Пътникът в срещуположния край на яхтата се ухили. Беше се облегнал небрежно на напречната греда. Единият му крак бе протегнат на пейката, а другият бе свит до гърдите.

Загрубелите му ръце се бяха склучили около коляното. Носеше избелели джинси, черна памучна блуза и кожено яке. Туристическите му ботуши бяха с добро качество, но износени. Дрехите му бяха измачкани, сякаш спеше с тях.

Въпреки няколкото часа сън и голямото количество алкохол, което сигурно бе погълнал, очите му бяха ясни и съсредоточени. Те бяха в необикновен отънък на сивото — неумолими, но в същото

време дружелюбни и усмихнати, и пленителната им дълбочина привлече вниманието на Джери. Дори трябваше да положи усилия, за да отмести поглед.

— Знам от какво се нуждаеш. — Пътникът погледна часовника си „Таг Хойер“ и видя, че до зазоряване има още много време. — Точно както подозирах, в Осло, Норвегия, е късно следобед, по това време в заведенията правят отстъпка от цената на алкохола.

Той извади две бутилки светло пиво „Аляска“ от пластмасовата хладилна чанта на палубата и подхвърли едната на Хауард.

— Клин клин избива — ухили се мъжът и отвъртя капачката на бирата, която смяташе за най-хубавата в света.

— В четири и половина сутринта едва ли ще прогони махмурлука ми — изхленчи Хауард, но все пак отвори бирата и отпи голяма глътка.

— По-добре ли се чувстваш?

— Да.

— Въжетата са развързани, татко. Да тръгваме. — Синът на Джери Смол беше копие на баща си, само че по-едър. Младежът беше по-висок от него и по-широкоплещест. Момчешкото му лице изглеждаше неуместно на грамадното му тяло.

— Пригответи се за отплаване, Джон — каза Смол, когато големият мотор забръмча.

Младежът хвърли и последното въже и скочи на „Ганцуваща по вълните“ — твърде поетично име за очуканото, олющено корабче, прекарало твърде много зими в Аляска. Двамата пътници се присъединиха към капитана и сина му на завет в отворената от едната страна каюта.

Намираха се на първия плавателен съд от флотилията на Хомер, която потегляше да търси камбала, огромна дълбоководна риба. Макар че сезонът преваляше, Джери увери групата, че ще ги заведе при същински чудовища. Лодката мина край една от най-големите естествено впадени в морето ивици земя. В заслона на залива Кук, където теченията в Аляския залив се срещаха с тези на пролива Шелихов, моретата бяха оформили дълга около миля земя. Край тясната издаденост на полуостров Кенай, по северното крайбрежие домуваха чудесни пъстърви и камбали, а също и огромно ято орли, които ровеха в сметището на заспалото градче.

„Ганцуваща по вълните“ заобиколи носа на ивицата земя. Планината Кенай вдясно възправяше тъмен силует на слабата светлина на изгряващата зора. Слънцето нанасяше розов щрих на хоризонта. Температурата беше нула градуса и принуждаваше мъжете да стоят близо до радиаторите на парното в каютата. Вятърът беше слаб, а морето не по-дълбоко от метър — безпроблемно пътуване за корабче, създадено да се бори с триметрови вълни.

— Не ми приличаш на обичайните дървени философи, които Хауард обикновено води на риболов — подхвърли Джери Смол на новия си спътник.

Мъжът се усмихна.

— Не. Аз съм независим консултант. Нает съм да проверя дали изобретението на Хауард има приложение, за да бъде одобрено за търговска употреба.

— Е, и?

— Какво мислиш? — обади се и Хауард.

— Ако „Пасифик Машин енд Дай“ се вслушат в препоръката ми, догодина по това време Хауард Смол ще бъде много богат човек.

Хауард се ухили. Чуваше за подкрепата за пръв път след двете седмици на експерименти, които бяха извършили на север от Валдиз.

— Благодаря, Мърсър.

— Не благодари на мен. — Филип Мърсър стисна ръката на Хауард. — Ти свърши цялата работа. След няколко години минната индустрия ще се приспособи към производението ти.

През последните три години професор Хауард Смол и екипът му в Калифорнийския университет в Лос Анджелис разработваха „миникъртица“, пробиваща тунели машина, в която бяха внедрени най-новите постижения в лазерното насочване, хидравличната технология и микроминиатюризацията. Наскоро творението им на име „Мини“ се бе доказало по време на първия тест, при най-тежките условия, с каквито би могла да се сблъска подобна машина. „Миникъртицата“ бе изкопала дълъг три километра тунел в гранитна скала, с отклонение само една четирихилядна от сантиметъра от първоначалния курс. За разлика от другите пробивни машини „Мини“ беше малка и икономична. Екип от дващест души можеше да работи с нея денонощно. „Къртицата“ пробиваше тунели с диаметър метър и дващест. В сравнение с нея пробивните машини, използвани за

прокопаването на тунела под Ламанша между Англия и Франция, бяха дълги сто и осемдесет метра и изискваха грижите на стотина работници.

Мърсър бе нает от „Пасифик Машин енд Дай“, огромни производители на технически съоръжения, за да оцени качествата на съоръжението при разработването на мини в твърди скали. Такава малка пробивна машина можеше да предотвратява експлозии в рудниците и да спести стотиците смъртни случаи и наранявания, които те причинява всяка година. Мърсър беше известен в минната индустрия и препоръката му би гарантирала, че след няколко месеца „Пасифик Машин енд Дай“ ще купи правата върху „Мини“. Дългогодишният труд на Хауард скоро щеше да бъде възнаграден.

Риболовната експедиция бе предприета с цел двамата мъже да си починат след дългите седмици на изпитания. Доскоро непознати, те се бяха сблизили, сякаш бяха приятели от много години.

— В такъв случай най-после ще платиш наема на лодката, а? — обърна се Джери Смол към братовчед си.

— Ще има да вземаш.

На един час път от Хомер Джери намали скоростта на „Танцуваща по вълните“ и я насочи към малък, уединен залив. Той и синът му съсредоточено наблюдаваха уреда за измерване на дълбочината и сравняваха показанията за дъното с географските справки, които бяха взели. След малко Смол изключи мотора и тишината на бреговете на Аляска ги обгърна.

— Това е най-хубавата дупка за ловене на риба в тези води — заяви той и стана, за да приготви тежките въдици.

Ледовете на Северния ледовит океан, намиращи се на хиляда и двеста километра на север, сякаш отнемаха топлината на слънцето, което излъчваше студена перлена светлина. На фона на ниските, бавно влачещи се облаци небето приличаше на матов покров — специален ефект, какъвто единствено природата можеше да създаде.

Няколко минути след като хвърлиха въдиците във водата, Мърсър извади четирийсет и пет килограмова камбала. Джери и Джон издърпаха рибата на борда с помощта на тежки куки. Плоското и бяло тяло беше гладко, като се изключат двете мехурчета на главата, предпазващи очите. Макар че камбалата беше едно от най-грозните създания в света, всички поздравиха шумно Мърсър.

— Страхотна риба.

— Красавица.

— Прилича на бившата ми съпруга. Не казвай на майка си, че съм споменал това, Джон.

Пет минути по-късно Мърсър и Джери помогнаха на Джон да изтегли на палубата двайсеткилограмова камбала, а след това дойде ред на Хауард да извади едно от чудовищата от дълбочина шейсет метра. Така мина около час. Всеки улавяше риба, веднага щом кукичката на въдицата му стигнеше до дъното. След като ги издърпваха на повърхността, те отново пускаха камбалите във водата. Този вид риболов не беше истински спорт, а по-скоро изпитание на силите им, докато изкарват навън мудните същества.

Джери го сравни с изваждане на двоен матрак от дъното на океана — никаква съпротива, но огромна тежест. Истинската привлекателност на лова на камбала беше в приятелството. Джери каза, че за да разберат какво наистина означава риболов в Аляска, трябва да застанат в леденостудена река, докато съомгата извършва миграционното си пътешествие, за да хвърли хайвера си. Имало толкова много риби, че се блъскали във високите до коленете ти ботуши, сякаш си препятствие във водата. Но по време на размножителния период съомгата не се хранела, затова повечето рибари само я гледали как минава покрай въдиците им.

— По-отчайващо е от импотентност в публичен дом — описа го той.

Хауард се бе съвзел от махмурлука си и бе започнал да се наслаждава на бирите. И Джери Смол пиеше. Единствено Джон, който беше твърде млад, за да пие законно, явно проявяваше желание да остане трезвен. Джери му предложи бира, но младежът отвърна, че тренира за предстоящия баскетболен сезон и е пълен въздържател.

Около единайсет сутринта им се стори, че улавят едни и същи риби, затова прибраха въдиците и Джери насочи яхтата към друга дупка, по-надалеч от Хомер. „Танцуваща по вълните“ се придвижи на юг, оставяйки широка разпенена диря след себе си. Морето все още беше спокойно, а небето се бе прояснило и ярките лъчи на слънцето блестяха по водата като сигнали на хелиограф.

Десетина минути по-късно Джон посочи вдясно и извика:

— Татко, какво е онова нещо?

Джери мигновено намали и зави толкова рязко, че Мърсър и Хауард трябваше да се хванат за таблото, за да запазят равновесие. На около петстотин метра от тях друго корабче се поклащаше по вълните. Беше шест метра по-дълго от „Танцуваща по вълните“, търговски риболовен плавателен съд с малка каюта над тежкия нос. На кърмата имаше кран за мрежи.

Дори от разстояние всички разбраха, че на борда на другия кораб нещо не е наред. Плаваше някак неестествено ниско във водата, а горните части бяха почернели и обгорели от пожар. Около него витаеше натрапчиво усещане за беда. Над кораба бе надвиснала зловещата тишина на крипта. „Танцуваща по вълните“ се приближи. Никой не помръдна на изоставения кораб, нито отговори на поздрава им.

— Каква е тази лодка? — попита Джери.

— Името ѝ е обгорено и заличено — отвърна синът му, докато размотаваше въжето на борда на „Танцуваща по вълните“. — Но аз мисля, че е „Джени IV“ от Суърд.

Мърсър се приготви да скочи с въжето и да завърже двете яхти. Подклажданите от алкохола шеги и закачки секнаха веднага щом малката група забеляза „Джени IV“. Мърсър действаше спокойно и професионално, сякаш всеки ден намираще изгорели разбити кораби.

Обгорялата палуба на „Джени IV“ беше пълна с вода, дълбока петнайсетина сантиметра. Ботушите на Мърсър се намокриха и краката му бързо изстинаха. Той огледа палубата и после се обърна към Джери.

— Обади се на бреговата охрана и им съобщи какво сме открили. Кажи им да не бързат, защото няма оцелели. — В гласа на Мърсър прозвуча заповедническа нотка, каквато не се бе долавяла дотогава.

— Как разбра? — попита Хауард, навеждайки се между двете корабчета.

Преди да отговори, Мърсър отново погледна пред себе си.

— Спасителната лодка все още е окачена на гредата, а в краката ми лежи овъглен труп.

— По дяволите — изруга Джери Смол от контролното табло на „Танцуваща по вълните“. — Джон, обади се на бреговата охрана.

Той скочи на „Джени IV“, подпря се на обгорялата палуба и видя проснатия по лице труп.

— По дяволите — повтори Джери.

Човекът явно бе оцелял почти до края на пожара, защото положението на тялото му показваше, че е изпъзлял от каютата, преди да умре, и се е измъкнал от най-буйните пламъци. Горната част на тялото беше изумително запазена и още бе облечена в оранжева спасителна жилетка, но от таза надолу не бе останало нищо, с изключение на почернелите остатъци от бедрените кости, които грозно стърчаха от хълбоците. Пръстите на ръцете му бяха извити като нокти на хищник — овъглени кости и ивици плът, които леко помръдваха във водата на палубата.

Мърсър нямаше желание да обърне трупа и да види какви поражения е нанесъл огънят върху лицето.

Странното състояние на тялото задълбочи мистерията около плавателния съд. Съзнанието на Мърсър вече се измъчваше от въпроса какво се бе случило на корабчето. Явно бе пламнал силен пожар, който бе заварил неподготвена жертвата, но нямаше обяснение защо бе избухнал огънят. Ако друг кораб бе помогнал за потушаването на пламъците, трупът нямаше да бъде оставен на „Джени IV“. Нямаше логика.

— Върни се на твоята лодка — каза Мърсър на Джери. — Трябва ми фенерче и брадва.

Джери облекчено прескочи на „Танцуваща по вълните“, взе нещата, подаде му ги и неспокойно се облегна на планшира. Мърсър продължи разследването си.

— Не мислиш ли, че трябва да изчакаме бреговата охрана?

Напомнянето на Хауард бе основателно, но нещо около пожара безпокоеше Мърсър и той нямаше намерение да чака властите да го открият.

— Ей сега ще дойда.

Няколко стъпала водеха към кабината с щурвала. Вратата до тях беше за пространството под палубата. Лоцманската кабина не беше засегната толкова много от огъня, колкото долната палуба, затова Мърсър се приближи до вратата, водеща надолу, и се опита да я отвори. Дървото беше изкривено от топлината и заяде. Мърсър замахна с брадвата няколко пъти и вратата се разцепи на трески. Половината се сгромоляса на палубата.

Той запали тежкото фенерче и освети тясното помещение под лоцманската кабина. Вляво имаше малък камбуз, две пейки и маса. Всичко бе обгоряло. Вдясно висяха три койки. На двете нямаше нищо, като се изключи гладкият слой пепел, в който се бяха превърнали дюшеците и одеялата. В третата лежеше скелет. Човекът бе изгорял напълно — по костите не бе останала плът. Празните очни ябълки гледаха Мърсър почти обвинително. По гърба му полазиха ледени тръпки. Колкото и да беше силно желанието му да избяга от обгорялата каюта, той положи усилия да запази хладнокръвие.

Мърсър подозираше, че третият член на екипажа на „Джени IV“ е скочил през борда, за да се спаси от пламъците. Сложи ръце на стоманената стена и забеляза, че металът е леденостуден. Изминалата нощ беше смразяваща и беше невъзможно да се определи кога точно е избухнал пожарът, докато не пристигнеха криминалисти, за да направят оглед на труповете.

Таванът беше обгорен от пламъците, но изглежда не бе имало време дървото да бъде пробито. До разбитата врата имаше друга, водеща към малък коридор за товарните трюмове. От самата врата не бе останало нищо. Рамката и стената до нея бяха разрушени от експлозия. Това обясняваше защо пожарът не бе унищожил напълно плавателния съд. Взривът бе лишил огъня от кислород, потушавайки пламъците.

Мърсър се запита какво е пренасял риболовният кораб, за да предизвика подобна експлозия.

Моторите бяха на кърмата. Логично беше резервоарите с гориво да са в близост до тях, но ако те се бяха взривили, горната палуба щеше да е напълно разрушена. А и подобна експлозия със сигурност би потопила плавателния съд. Причината беше друга.

Мърсър насочи лъча на фенерчето към трюмовете и освети мътната зелена вода. Миризмата на изгоряло дърво и пластмаса не можеше да прикрие застоялата смрад от годините риболов. По повърхността на водата се бе наслоил дебел пласт мръсотия, а в няколкото чисти пространства проблясваха петна гориво, обагрени във всички цветове на дъгата. Мърсър предпазливо влезе в наводнения трюм, търсейки стъпало. Водата изсмука телесната му топлина през тънката защита на панталона.

Той нагази до коленете и разбра, че не може да направи нищо без водолазна екипировка. Накани се да се обърне, когато лъчът на фенерчето се отрази в нещо във водата на по-долното стъпало.

Изпъшка, като бръкна във водата, за да го вземе, потопявайки ръката си до рамото. Беше парче лъскава неръждаема стомана, дълго двайсетина и широко дванайсет сантиметра. Взривът на борда бе разкъсал стоманата, сякаш е хартия. Краищата бяха изкривени като на шрапнел. Мърсър обърна находката си към светлината на фенерчето и видя от едната страна името РОДЖЪР. Стоманата бе откъсната на последната буква.

Той пъхна парчето в джоба на якето си, тръгна към горната палуба и пое няколко пъти дълбоко въздух, съзнавайки, че откакто се е качил на „Джени IV“ диша едва-едва.

— Намери ли нещо? — попита Джери.

— Не — отвърна Мърсър, за пръв път забелязвайки щетите, нанесени на крана с мрежите.

Върхът на сигналния мостик бе изчезнал, сякаш отрязан с горелка. Мърсър се вгледа в стоманените остатъци от крана с мрежата, и забеляза, че спирачките са чисти и остри. Нямаше следи от повреда, нанесена от експлозията. Онова, което бе разрушило крана, го бе пречупило. Изпълнен с любопитство, той се обърна и видя, че антените на радиостанцията също са прекършени на трийсетина сантиметра от покрива на кабината с щурвала. Мърсър нямаше обяснение за това.

— Свърза ли се с бреговата охрана?

— Да. Ще изпратят катер от Хомер. Би трябвало да пристигнат след около час.

— Добре. — Мърсър огледа за последен път изоставения риболовен кораб и скочи на „Танцуваща по вълните“. — Няма смисъл да останем завързани. Долната палуба е наводнена и „Джени IV“ ще потъне всеки момент.

Джери запали мотора, а синът му развърза въжетата. Щом се отдалечиха на петдесет метра от „Джени IV“, Джери спря, поддържайки постоянно разстояние от разрушения кораб. Около изгорелия плавателен съд и загиналия му екипаж витаеше загадка и четиримата мъже знаеха това. Те дълго мълчаха, наблюдавайки

притихналия, поклащащ се по вълните „Джени IV“. Двата трупа на борда нямаше да им дадат отговорите, които търсеха.

— Мисля, че за днес риболовът приключи. — Гласът на Джери прозвуча неестествено високо.

Мърсър се обърна към него и се усмихна въпреки мрачните си опасения.

— По дяволите, риболовът е само повод да пиеш, но аз никога не съм се нуждаел от оправдание, за да го правя.

БЕЛИЯТ ДОМ, 19 ОКТОМВРИ

Президентът влезе в неофициалната трапезария в частния си апартамент и се усмихна сърдечно, когато единствената му гостенка стана, за да стисне ръката му. Тя беше много по-ниска от него и възпълничка. Дрехите и сякаш бяха от отдела за бременни в универсален магазин с намаление, а гримът — сложен на тъмно. Макар че около врата и бе увито шалче, двойната и брадичка се виждаше ясно на ранната утринна светлина, струяща през прозорците, които гледаха към розовата градина. Външността и беше абсолютно несъвместима със света, в който властваха прожекторите на медиите. Скрита от очите на журналистите, тя се бе издигнала в правителствената йерархия благодарение на решителността си и на несъмнения факт, че е подходяща за всяка работа. Енергичността и интелектът и я бяха направили един от най-близките приятели на президента и най-доверения му съветник.

— Добро утро, Кони. Радвам се да те видя — поздрави той и седна до масата срещу секретаря на енергетиката Констанс ван Бурен.

Жената оправи черната си пола и отново зае мястото си.

— Познаваш ме добре. Никога не пропускам безплатно ядене.

— Е, какви са последните новини? Не ме щади. Кони отпи глътка кафе. Очите и весело заискриха.

— Предупреждавам те, че ще чуеш нещо жестоко. Според медиите рейтингът ти е паднал толкова ниско, та дори виаграта не може да го вдигне.

Президентът прихна да се смее. Бръчиците около очите му се открииха. Двамата продължиха да си разменят шеги. Срещите им бяха предназначени за обсъждане на въпросите на енергетиката, но всъщност служеха за отмора на президента от напрежението на поста му. Макар че вършеха немалко работа по време на тези закуски на всеки два месеца, те ги очакваха с нетърпение заради удоволствието да бъдат заедно.

— Знаеш ли, когато идва на закуска, Лойд Истън от Държавния департамент води двама помощници и носи четири куфарчета и преносим факс, да не би нещо да се случи, докато е тук.

— Е, той е загубил чувството си за хумор някъде между приемането му в МЕНСА^[1] и получаването на ключа от „Фи Бета Капа“^[2].

Момчетата на високи постове често забравят, че макар и важна, това е просто работа. Аз все още прекарвам почивните дни с внуците си, пека им сладкиши и се карам на дъщеря си, че се е омъжила за безделник. Живея като всички нормални хора.

В очите на президента премина сянка.

— Казах ли ти, че няма да се кандидатирам за втори мандат?

— Спомена, че мислиш по въпроса. Смятам, че идеята е добра. И двамата знаем, че бракът ти е поразклатен, меко казано. Ти и Патриша се нуждаете от малко време заедно. И не знам как си със здравето, но ръцете ти никога не са треперили в осем сутринта.

Президентът погледна дългите си, тънки пръсти и се стъписа, като видя, че леко треперят.

— Повечето ти предшественици не са били принуждавани да вземат трудните решения, които ти взе, за да насочиш отново страната по правилния път, затова положението им не е било така напечено като твоето.

— Например историята с петрола.

— Да — съгласи се Кони ван Бурен.

Според поддръжниците и противниците си президентът бе извършил политическо самоубийство само осем месеца след като бе поел поста. По време на първото си обръщение към нацията той бе изложил новата си енергийна политика — за десетина години Съединените щати да сложат край на зависимостта си от чужди петролни източници. Чрез специални фондове администрацията му щеше да финансира мащабни програми, за да създаде нови източници на алтернативна енергия в цялата страна. Той си представяше големите градове, пречистени от замърсяването и екологичните катастрофи през осемдесетте и деветдесетте години на ХХ век. В равнинните щати щяха да бъдат построени големи ферми с вятърни мелници, а в югозападните райони да бъдат монтирани слънчеви колектори. Дори

предложи построяването на електроцентра, използваща приливите, по крайбрежието на Мейн, която да снабдява с енергия Бостън.

Поради необикновените си магнитни свойства наскоро откритият елемент бикиний щеше да бъде използван, за да увеличи многократно производството на съществуващите електроцентрали, а впоследствие щеше да се превърне в самостоятелен източник на енергия. Автомобилната индустрия, която от години разчиташе на акумулатори, щеше да бъде принудена да усъвършенства разработването на електрически автомобили. В края на десетгодишната програма половината от всички превозни средства щяха да се движат с електричество. Президентът заяви, че технологията съществува и Америка трябва само да има куража да я използва.

Той бе отправил трудно предизвикателство към нацията, но народът беше готов да го приеме. Хората бяха въодушевени от същите оптимистични надежди, каквито президентът Кенеди бе внушил, когато обеща да изпрати човек на Луната. Природозащитниците виждаха края на хищническото унищожаване на околната среда, дължащо се на пагубното разхищение при употребата на твърдите горива. Икономистите бяха единодушни, че преходният период ще бъде труден, но забраната на вноса на петрол ще сложи край на дългогодишния дисбаланс в търговията. Технократите с нетърпение очакваха новата технология, която щеше да освободи Америка от зависимостта и от петрола. А Държавният департамент се вълнуваше от премахването на най-силния дипломатически коз на Близкия изток — заплахата от поредно петролно ембарго.

До осъществяването на плана оставаха няколко седмици, когато политическата реалност надигна грозната си глава.

Седемте най-големи петролни компании в света, известни с името „Седемте сестри“, притежаваха повече икономическа мощ от множество индустриални страни. Те знаеха, че най-големият им пазар скоро ще изчезне, и започнаха да упражняват огромното си влияние. В опит, граничещ с икономическо изнудване, „Седемте сестри“ започнаха да повишават цената на бензина, която стана почти двойна. А след това тихомълком дадоха да се разбере, че цените ще продължат да се вдигат, ако не бъдат направени някои отстъпки. Президентът беше реалист и знаеше, че петролните гиганти могат да тласнат надолу

световната икономика в спирала, пред която Голямата депресия би приличала на разцвет.

Той се възползва от политическото си влияние и услугите, които бе получавал като сенатор, и обещавайки, че до края на мандата си ще се отплати, упражни натиск върху Конгреса да отворят Националния полярен природен резерват за експлоатация на петрол. Милионите акри девствена тундра по северното крайбрежие на Аляска на изток от залива Прудо бяха последният източник на петрол в страната и една от най-крехките екосистеми на планетата. Известно беше, че в Полярния резерват има много по-големи петролни залежи от откритите в Прудо, и това беше наградата, която „Седемте сестри“ искаха за съдействието си. Президентът им я бе осигурил. Законопроектът тихомълком бе пъхнат между другите предложения няколко минути преди приемането му. Така бяха избегнати дебатите в залата. Лобистите на защитниците на околната среда разбраха много късно какво става.

Загрижеността за екологичното равновесие винаги бе предотвратявала предишните опити резерватът да бъде отворен за експлоатация. Президентът обаче нямаше друг избор, освен да я пренебрегне, съзнавайки, че е предпочел по-малката от двете злини. Знаеше, че каквито и предпазни мерки да вземат петролните компании в надпреварата си да се възползват от новия източник на суров петрол, земята ще бъде съсипана завинаги. Но освен това смяташе, че платената цена ще бъде малка, ако новата енергийна политика доведе до по-чист живот за останалата част от страната и света.

Той не очакваше ожесточения протест, когато нацията научи за сделката. За един ден сякаш всеки гражданин стана защитник на Националния полярен природен резерват. Хора, които не можеха да намерят Аляска на картата, изведнъж започнаха да бълват статистически данни за щетите от експлоатацията на петрола върху дивата пустош. Изневиделица се появиха плакати, тениски и коментарни предавания. Полярната лисица и полярната мечка се превърнаха в медийни звезди. В ефира се излъчваха безкрайни предавания, описващи тежкото им положение. Нощ подир нощ на телевизионните екрани препускаха стада северни елени, а коментатори със сериозен тон обясняваха как животните почти ще изчезнат осемнайсет месеца след като заработи първата петролна сонда. Хората

бяха възмутени и след изявлението на президента бяха създадени десетки групи на природозащитници.

Навсякъде избухнаха бойкоти срещу петролните компании, на които бе даден лиценз да извършват сондирането. „Петромакс“ заведе дело срещу няколко от природозащитните организации, включително „Грийнпийс“, за организиране на протести. „Грийнпийс“ очакваше нетърпеливо вниманието на медиите, което щеше да предизвика предстоящият съдебен процес. Те искаха да изпратят кораба си „Рейнбоу Уориър III“ в пролива Принц Уилям в знак на възмущение, но плавателният съд се намираше в Южния Тих океан, за да протестира срещу последните ядрени опити на французите.

Възможността най-после да се решат много от проблемите на Америка се превърна в ожесточена битка, която раздели нацията както по време на войната във Виетнам. Като всяко трудно решение всички приемаха новата енергийна политика като добра идея, но никой не желаше да плати цената за успеха ѝ.

Президентът и секретарят на енергетиката Ван Бурен преживяха заедно бурята. Двамата понасяха още по-яростни критики сега, година по-късно, когато резерватът се изпълваше с хора и машини, които започваха подготовката за сондирането. Хората сякаш забравиха за ползите от президентския мораториум върху вноса на петрол. Единственото, което имаше значение в момента, беше защитата на полярната тундра, дори ако това означаваше още едно поколение да живее в смог, киселинни дъждове и парникови газове.

— Няма да питам дали постъпваме правилно — уморено отбеляза президентът, тъй като милиони пъти се бе изказвал по въпроса. — Знам, че имам право. Трябва да се освободим от зависимостта от вноса на петрол. С настоящата скорост на консумация земята ще изчерпи ресурсите си в средата на това столетие, затова защо да не сме подготвени за кризата? Европа и Япония неистово ще искат новата ни технология и ще държим всички козове. Никой ли не разбира, че това е за добро?

Кони ван Бурен бе чувала тези доводи и не каза нищо. Макар и слабо известен на населението, Отделът по енергетика беше любимото място за лобиране на „Седемте сестри“ и на всички други, занимаващи се с петрол. Тя беше под по-голямо напрежение от президента. Но с интуитивна мъдрост, характерна само за жените, Кони бе приела

критиката и протестите в крачка, като в същото време изслушваше президента, който изливаше раздразнението си.

— Дългосрочните ползи от предложението ми далеч надвишават унищожаването на Полярния природен резерват. И, по дяволите, изводът, че животните там ще изчезнат като в Деня на Страшния съд, не е предрешен.

Последното изречение прозвуча неубедително дори в неговите уши. Флората и фауната по северното крайбрежие на Аляска не се срещаха никъде другаде по света и бяха толкова уязвими, че и най-малкото поражение щеше да бъде необратимо. Полярният мъх се нуждаеше минимум от сто години, за да се възстанови от преминаването и на най-лекото превозно средство. След като бяха инсталирани петролните платформи, тръбопроводите и другите поддържащи съоръжения, природата нямаше да бъде същата.

— Но цената е малка — решително добави президентът. Кони вдигна ръце, преструвайки се, че се предава.

— Забрави ли, че съм на твоя страна?

— Съжалявам — мрачно се усмихна той. — Напрежението ми се отразява. Как издържаш, по дяволите?

Кони се засмя.

— Напомням на всички, че Отделът по енергетика има правомощията върху ядрения арсенал на Америка. Казвам им, че контролирам двамаст хиляди бойни глави и страдам от предменструален синдром. И това им затваря устата.

Президентът се усмихна уморено.

— Какви са последните новини от местните правозащитни организации?

Правата на населението в Аляска също бяха станали тема на разгорещени дискусии. Кони се премести на стола и остави ножа и вилицата си в порцелановата чиния, която все още беше пълна с пържени яйца и бекон.

— Засега са относително тихи. Липсва им международното представителство на големите природозащитни организации и гледат да стоят в сянка, докато разберат доколко администрацията е готова да подкрепи инициативата. Макар току-що да научих, че „Амнести Интърнешънъл“ заплашва да обяви цялото ескимоско население за

политически затворница на Съединените щати, ако продължаваме да нарушаваме правата им върху земята.

— Господи! — възкликна президентът. — И наричаш това стоене в сянка?

— В сравнение с извършеното от ПАПС това е нищо.

— ПАПС? — Той повдигна вежди в недоумение. — Защитници на околната среда ли са?

— По-скоро екотерористи. — Кони взе куфарчето си от пода, сложи го на масата, прерови съдържанието му и подаде кафява папка на президента. — Досието, съставено от Интерпол, за престъпленията, с които ПАПС пряко или косвено са свързани в Европа. И това е само през последната година.

Докато президентът прелистваше докладите за бомбените атентати, протестите и нападенията, Кони ван Бурен му разказа накратко какво представлява организацията.

— ПАПС са инициалите на Планетарен активен природозащитен съюз. Основан е преди няколко години от холандец, професор по естествени науки, изпаднал в немилост пред колегията. Ян Верховен е класически пример за обаятелен водач — млад, още няма четирийсет, хубав, интелигентен и от богато семейство, уважавано в родния му Амстердам.

Кони говореше така, сякаш декламираше наредените пред президента материали. Очевидно бе чела досието много пъти.

— До тази година ПАПС са били незначителна организация. Печатали са памфлети и Верховен е изнасял лекции на митинги в цяла Западна Европа. Съюзът е относително млад и наброява стотина активни членове. Мнозина защитници на околната среда смятат ПАПС за твърде радикален дори за техния вкус. Верховен проповядва някакво псевдорелигиозно общуване с природата, в което на първо място са правата на земята, а не на хората. Той отлетял за Бангладеш след мусон, отнел живота на единайсет хиляди селяни, и осъдил оцелелите, защото са излъгали природата, като не са и отдали дължимото уважение. През декември, след изтичането на не радиоактивна охлаждаща вода от френски реактор, ПАПС стана известен, когато Верховен предизвика директора на атомната централа да пие от нея. Това беше ефектен медиен номер с епични измерения, защото директорът бил свръхалергичен и можел пие само дестилирана вода —

факт, който Верховен знаел. От началото на тази година ПАПС се включи сред професионалните демонстранти. Редиците им се увеличили, както и бюджетът им. През май си купиха бракуван изследователски кораб и го прекръстиха на „Надежда“. Отвориха офиси със сателитна връзка в Лондон, Париж, Ню Йорк, Вашингтон и Сан Франциско. И започнаха да упражняват насилие. В Мозамбик бяха арестувани членове на организацията с достатъчно експлозивни да взривят язовира „Кабора Баса“. В Бразилия ПАПС поеха отговорността за унищожаването на тежки съоръжения на стойност десет милиона долара, използвани за разчистване на горите. В щата Вашингтон активист на групата е обвинен в убийство, след като забил в дърво стоманен шип и предизвикал засечка във верижен трион, който убил дървосекача, работещ с него. Пред вратата на секретаря на вътрешните работи беше оставен чувал, пълен с мъртви бухали, с емблемата на ПАПС. Не се спират пред нищо. Разрушили са бензиностанции в Германия, Холандия и Белгия. Заподозрени са, че са влезли с взлом в германска химическа компания и са съсипали експерименти за няколко милиона долара. Нахлували са в лаборатории, за да освободят опитни животни, много от които заразени с болести или експериментални ваксини с неизвестни странични ефекти. Накратко, ПАПС са силно мотивирани, добре финансирани и опасни и следващата им цел несъмнено ще бъде Аляска.

Президентът се стресна от обобщението й.

— Откъде си сигурна, че ще вземат на прицел Аляска?

— Корабът им „Надежда“ е хвърлил котва в пролива Принц Уилям, точно пред зоната за сигурност, поставена около маршрута на танкерите, влизачи във Валдиз. Говори се, че Ян Верховен е на борда.

— Предприели ли са някакви действия?

— Още не, но аз смятам присъствието им за заплаха. А ти?

— В светлината на онова, което току-що ми каза, да — съгласи се президентът. — Но не можем да направим нищо, по дяволите.

— Знам, че имат законно право да бъдат там, но искам да се погрижа да бъдат заподозрян номер едно, ако нещо се случи.

— Ще кажа на Дик Хена от ФБР да си отваря ушите.

— Говорих с него веднага щом чух, че „Надежда“ се е отправил към Аляска. Той обеща да бъде нащрек. — Последната забележка на

Кони беше подхвърлена почти небрежно, но очите и добиха студен израз и устните и се свиха в тънка линия. Беше сериозна. И уплашена.

[1] Международна организация на хората с висок коефициент на интелигентност — Б.пр. ↑

[2] Американско дружество на студенти по хуманитарни и естествени науки с високи оценки, основано през 1776 г. — Б.пр. ↑

УНИВЕРСИТЕТ „ДЖОРДЖ ВАШИНГТОН“, ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Мърсър стана, когато голямата група студенти започна вяло да ръкопляска. Беше убеден, че аплодират не толкова присъствието му, колкото факта, че няма да изтърпят поредната лекция на редовния си преподавател професор Лин Снайдър. Сто и двайсетте студенти в лекционната зала бяха предимно първокурсници и макар че учебната година бе започнала едва преди няколко седмици, вече ненавиждаха увода към геологията.

Лекциите на професор Снайдър бяха сухи като скалите, които ги принуждаваше да изучават.

Лин Снайдър кандидатства за докторска степен в Пен по едно и също време с Мърсър и макар че разликата във възрастта им беше малка, тя изглеждаше петнайсет години по-голяма. Мърсър бе отишъл в Института по геология, след като защити доктората си, а после се насочи към частния сектор като консултант, докато Лин се зарови в научна работа. Той не преставаше да се чуди защо толкова много доктори прекарват научните си кариери, създавайки клонинги на самите себе си в безкрайна верига от преподаватели.

Лин знаеше, че деветдесет процента от студентите и не се интересуват от геологията. Записваха се да я изучават само за да изпълнят изискването на университета за два семестъра естествени науки. Но въпреки това тя се надяваше, че някой от тях ще хареса предмета.

Такива студенти обаче бяха малцина, затова на професор Снайдър и хрумна идеята да представи практическите приложения на геологията с помощта на Филип Мърсър. Той упражняваше тази професия и бе доказал, че изучаването на инклузии и антиклинали^[1] може да означава милиони долари в злато, петрол или други ценни минерали за минно-геоложките корпорации и значителни хонорари за откривателя. Макар че не учеше на нещо особено важно, лекциите му обикновено бяха забавни, а посещението винаги масово.

Лин представи Мърсър, който отиде при нея на катедрата и се усмихна.

— Отново на топа на устата.

— Разбий ги. — Тя закачливо го потупа по рамото.

Мърсър нагласи микрофона и подреди купчината записки, които нямаше намерение да използва. Протакането беше ораторски номер да успокои публиката и да привлече вниманието ѝ. Стотината студенти бяха разпръснати из лекционната зала на Фънгър Хол, една от множеството учебни сгради на територията на университета „Джордж Вашингтон“. Мърсър пхна ръка в джоба на панталона на светлосивия си костюм. Сакото му бе праметнато на стола зад катедрата. Температурата в помещението беше най-малко трийсет градуса, въпреки климатичната инсталация. Той с копнеж си спомни за хладния въздух в Аляска, който бе дишал само допреди няколко дни.

— Знам какво си мислите „Страхотно, гост лектор, още по-скучен от професор Снайдър.“

— Аз не мисля така, хубавецо — чу се съблазнителен женски глас, незабавно последван от одобрителни възгласи и викове.

Мърсър се усмихна глуповато и си оправи вратовръзката, за да прикрие смущението си. Докато смехът утихваше, той се наведе към микрофона и погледна към мястото, откъдето се бе чул гласът.

— Карате ме да съжалявам, че вече е забранено да се пляскат непослушните студентки.

Веселите викове и смехът забавиха с още няколко минути лекцията му.

— Колко от вас са тук, защото университетът изисква една година изучаване на естествени науки, за да ви даде научна степен? И бъдете откровени. — В залата се надигна море от ръце. — И колко от вас наистина се интересуват от изучаването на геология? — Неколцина студенти стеснително вдигнаха ръце, но сетне побързаха да ги свалят. — Извинявам се на онези, които смятаха да научат нещо днес. Не съм преподавател. Всъщност не разбирам половината неща, на които тази година ще ви научи професор Снайдър. Както тя спомена в представянето си, двамата едновременно защитихме докторските си тези, но аз вече бях завършил Минно-геоложкия институт в Колорадо. Нейната цел беше да преподава геология, а моята — да я прилагам.

Мърсър говореше спокойно, без предварителна подготовка и привлече интереса на публиката, докато разказваше за произшествия в мини и за приказни съкровища, изкопани от земята. Това не бяха суховати научни обяснения, а истории за приключения, разказани с вроден усет към по-зрелищните елементи. Говореше за легендарното начало на треската за диаманти в Кимбърли, Южна Африка, където отчаяни бедняци бяха станали милионери за един ден, и за стачката на Моли Магуайър във въглищните мини в Пенсилвания, довела до въвеждането на четирийсет и осем часова работна седмица. Мърсър описа работата на няколко километра под земята в прашни шахти и тъмни тунели, където постоянното напрежение от мисълта, че гравитацията притиска милиарди тонове скали около теб, е подлудило много хора. Разказа историята на минното дело и кариерите от древни времена, когато кремък е бил употребяван за направата на остриета за копая, до първите разработени мини, където накиснати във вода дървени клинове са били използвани за издялването на каменните плочи, с които са построени храмовете и паметниците по река Нил. Спря се и на древните мини, където деца са били принуждавани да копаят руда, и животът им е продължавал най-много месец, но често само няколко дни след влизането им в шахтите. Разказа за развитието на технологиите, за гигантските земекопни машини с тегло двайсет хиляди тона и за експлозивите — как двеста килограма динамит регистрират земетресение от седма степен по скалата на Рихтер, когато се взривят на повърхността на земята, и за детонаторните шнулове „Примакорд“, които горят със скорост шест хиляди метра в секунда. Мърсър поддържаше интереса на студентите в продължение на час с разкази и анекдоти за свят, какъвто малцина от тях подозираха, че съществува.

Когато приключи, в задната част на залата избухнаха аплодисменти. Първа започна да ръкопляска млада жена на последния ред. След като другите спряха, тя продължи — бавно и почти заядливо.

Жената стана. Под червената кърпа на главата и изскочиха непокорни кичури коса. Въпреки потискащата горещина в помещението, тя беше облечена в широко туристическо яке и черна тениска. Мърсър не можа да види ясно чертите на лицето ѝ, но в позата и имаше нещо завладяващо — намек за достойнство и самоувереност, които одърпаните и дрехи не можеха да скрият.

— Разказите ви са много интересни, доктор Мърсър, всъщност доста забавни, но вие се хвалите с постиженията си със зловещата откровеност на нацистки учен, който обсъжда резултатите от унищожителните си експерименти. Питам се как спите нощем?

Забележката и изненада Мърсър, но не думите, а гласът и го накара да се замисли. Той веднага разбра, че тя не е студентка. Гласът и беше на зряла жена. Беше мелодичен и тембърът и запъването при произнасянето на някои звуци го правеха един от най-привлекателните, които бе чувал, въпреки обвинителния тон.

— Съжалявам — след известно време отвърна той, — но какви ги говорите, по дяволите?

— Говоря за вашата липса на загриженост за онова, което сте причинили на нашата планета. За замърсяването и оскверняването на нещо, което не притежавате. За това, че изнасилвате земята.

„Пак се започна“ — помисли Мърсър.

— От един час ни разказвате колко прекрасно и ползотворно е минното дело за човечеството, без нито веднъж да споменете за данъка, който земята плаща. Щетите, нанесени от вас и други като вас, са необратими. Работата ви непрекъснато обезобразява света, а вие не изпитвате абсолютна никаква вина. Дори се гордеете с постиженията си. Човечеството не е родено на тази планета, за да експлоатира природните ресурси, а да живее в хармония с тях. Безотговорното унищожаване, за което вие безсрамно признахте, трябва да спре веднага. Изтъкнахте ползите от развитието на технологиите, но не споменахте за другия напредък. Защо не ни разкажете за филтрирането с цианид, използвано в съвременните златни мини? Кажете ни за сто двайсет и деветте милиона долара, необходими за почистването след катастрофата в Съмитвил. За седемдесетте милиарда долара, нужни за възстановяването на щетите от другите екологични бедствия, нанесени от алчните минно-геоложки корпорации. Хайде, разкажете ни.

Мърсър не отговори на предизвикателството ѝ. Нямахше какво да каже, защото тя имаше право. Съмитвил струваше на федералното правителство по трийсет хиляди долара на ден и дори тези суми осигуряваха само временно лечение за най-тежката минна катастрофа в историята на Съединените щати. „Галактик Майнинг“, фирма в северната част на Колорадо, използваше цианид, за да извлича микроскопични частици злато от руда, разпръсната върху огромни

пластмасови листове. Прибързаното строителство на сондите за извличане на материала бе довело до изтичане на цианид в подземните води. Нямаше смъртни случаи в резултат на инцидента, но земята наоколо щеше да бъде мъртва през идните години. Мърсър не искаше да споменава, че преценката и за почистването на останалите мини е твърде занижена.

— Информирани сте по-добре от повечето студенти — отбеляза той.

— Не съм студентка. Аз съм член на Планетарния активен природозащитен съюз. Днес дойдох тук, защото знаех, че ще представите само едната страна на проблема, и реших, че студентите трябва да знаят какви поражения сте нанесли.

— Как се казвате?

— Не е ваша работа — троснато отвърна тя.

— Запазвате анонимността си, а искате от мен лична отговорност за действия, с които нямам нищо общо. — Мърсър се засмя и разсея напрежението в залата. — Споменавайки Съмитвил, вие се опитвате да припишете вината на всички минно-геоложки компании вместо на една, която е проявила престъпно нехайство. Съжалявам, но подобни емоционални призови са неубедителни. Както и призивът ви да живеем в хармония с природата. Природата живее ли в хармония с нас, когато изпраща урагани в Карибите, които изравняват със земята цели села или задушават хиляди хора под стени от кал, щом в Централна Америка се изсипят проливни дъждове? Отговорът е не.

Обикновено Мърсър не си позволяваше да се включва в подобни спорове, но днес не можа да се сдържи. В страната се вихреше дебатът за Природния резерват в Аляска, в който се влагаха много емоции, затова той реши, че трябва да представи гласа на разума, макар и само пред тази публика.

— Ние се борим с природата така, както тя се бори с нас. За всеки сантиметър земя, който спечелим, природата си връща два. Попитайте оцелелите от земетресението в Кобе. Съжалявам, ако все още не съзнавате, че животът е борба. От мига на нашето раждане до последния си дъх ние се борим за онова, което искаме. Някои неща успяваме да придобием лесно, други постигаме трудно, а трети са непосилни, но ние продължаваме да се борим. Природата, която толкова разпалено защитавате, ни е принудила да еволюираме така.

Начинът ви на мислене е толкова егоистичен и егоцентричен, че буди присмех. Трябва да е приятно да се чувстваш тъй удобно, че да си позволяваш да изпитваш вина за това удобство. Попитайте някой африкански миньор дали му пука, че работата му може да се отрази неблагоприятно върху бъдещето на неговите деца, и той ще ви отговори, че ако не я върши, няма да има деца. Всяка жива твар извлича определена полза от природата за съществуването си, но само хората притежават вродено чувство за вина. Да се разграничи човекът от природата, която го е създала, е егоистично и високомерно. Еволюцията е най-страховитата сила в света. В момента се намираме на върха на веригата ѝ, но също като динозаврите няма да живеем вечно. Когато реши, че големият мозък на *Homo sapiens* вече не е ключът за съществуването на планетата, природата ще приключи с нас. И по-рано се е опитвала да го направи. Холерата, туберкулозата и чумата едва не са ни унищожили, но ние сме се приспособили, променили сме поведението си и сме престанали да живеем в мръсотията, пораждаща подобни заболявания. На какво ни учи СПИН в днешно време? В каква еволюционна посока ни тласка този съвременен убиец? Природата създава вируси по-бързо, отколкото можем да открием лек за тях. Това е пряка надпревара между нашите умове и естествения подбор. Отричайки правото ни да използваме ума си и ресурсите, които сме в състояние да експлоатираме, вие се опитвате да спрете естествения напредък на нашия вид. Обвинявате ме, че се противопоставям на желанията на природата. Съветвам ви да се вгледате внимателно в еволюцията и да ми кажете кой живее в по-голяма хармония с природата — човекът, който е в съгласие с естествената еволюция, или онзи, който отрича, че силите и продължават да действат и до ден днешен? Мислите ли, че ятото скакалци се интересува от пораженията, които оставя след себе си? Защо човекът, най-интелигентният вид, съществувал досега, се опитва да отрече онова, което е естествено за всяко друго същество на планетата?

— Искате да кажете, че сме само масово нашествие на насекоми?

— За земята и в геологичния мащаб, в който тя съществува, да, точно това твърдя. Аз имам предвид период, простиращ се милиарди години, а вие се ограничавате до вашата незначителна продължителност на живот. За планетата ние сме само един вид от

дълга поредица господстващи същества и ще бъдем детронирани. — Мърсър направи пауза и после смени тактиката. — Не отричам, че човекът е отговорен за съдбата на природните ресурси и трябва да ги съхранява за бъдещето, но това не означава, че трябва да престанем да ги използваме, каквато предполагам, е целта на вашата организация. ПАПС и други природозащитни групи виждат всеки проблем като монета с две лица, в черно и бяло, правилно и неправилно, експлоатация и запазване. Но монетата има и трета страна, тънкия ръб, който наричаме компромис. На мен и на вас това може да не ни харесва, но точно така стоят нещата. В момента в Северна Аляска се прави най-противоречивият компромис в историята на опазването на околната среда. С цената на няколко хиляди квадратни километра земя Съединените щати може да се освободят от смога, задушаващ градовете ни от поколения, и завинаги да сложат край на зависимостта си от твърдите горива. Висока ли е тази цена? Несъмнено. Виждам съм Полярния природен резерват. Това е едно от най-прекрасните места в света. Но ако експлоатацията му ще означава, че бъдещите поколения няма да живеят с киселинни дъждове, високи нива въглероден оксид и зеещи дупки в озоновия слой, тогава мисля, че жертвата е оправдана. Съжалявам, ако това не ви харесва. И аз предпочитам да не се занимавам с тези въпроси, но това е същината на компромиса. В определен момент в живота ви, когато престанете да сте толкова сигурна, че винаги сте права, ще разберете какво имам предвид.

Мърсър отмести поглед от жената и огледа студентите. Те бяха захласнати в размяната на реплики. Той се усмихна стеснително, смутен от дългия си монолог.

— Госпожици и господа, благодаря ви за времето и вниманието. Доктор Снайдър ще внесе някои поправки в учебната ви програма, преди лекцията да свърши.

Аплодисментите бяха искрени и въодушевени. Мърсър прибра записките си, които така и не му бяха потрябвали. Преди да се обърне, отново улови погледа на младата жена. Тя му се усмихна дръзко, сякаш искаше да каже: „Спечелихте първия рунд, но борбата ще продължи.“

[1] Инклузии — включения, антиклинали — гънки на земната кора с изпъкналата си част нагоре. — Б.пр. ↑

ЛОС АНДЖЕЛИС, МЕЖДУНАРОДНО ЛЕТИЩЕ

Хауард Смол слезе от боинга, изпълнен с надежди и оптимизъм, каквито не бе изпитвал от дните си в колежа. Преди да се върне в родината, той бе прекарал още четири дни в Аляска, и след седмица отново щеше да бъде на мястото на експериментите. Краткият престой в Лос Анджелис се дължеше на по-ранен ангажимент, който не можеше да отхвърли. Макар че не беше внушителен физически — малко по-висок от метър шейсет и пет, слаб и преждевременно оплешивял, тълпите на международното летище в Лос Анджелис се отдръпваха пред нетърпеливата му, целеустремена походка. В куфарите, които безгрижно размахваше в ръцете си, беше информацията от последните тестове на „миникъртицата“. Сведенията показваха пробив в технологиите и означаваша огромна сума пари. След като патентите бяха подадени, Хауард и екипът му от Калифорнийския университет в Лос Анджелис щяха да станат богати. Той се усмихна, докато вървеше по препълнения коридор. Приповдигнатото му настроение не го изостави и по време на суматохата по взимането на куфарите му от лентата и му позволи да не обръща внимание на блъскането на другите пътници, които смятаха, че като се бутат, по-бързо ще излязат от летището. Държейки чантата в едната си ръка и куфара в другата, и влачейки след себе си по-обемистия багаж като непокорно куче, Хауард се отправи към изхода и калифорнийската нощ навън. Ако униформеният шофьор на лимузината не бе избрал точно този момент да се закашля, Хауард нямаше да забележи мъжа, който държеше табелка с името му. Той предпазливо се приближи до смуглия човек.

— Аз съм професор Смол.

— Много добре, сър. Дайте да ви помогна с багажа.

— Чакайте. — Хауард отказа да пусне багажа си. — Не очаквах кола. Сигурен ли сте, че чакате мен?

— Казаха ми да взема доктор Хауард Смол, пристигащ от Анкърридж, Аляска. — Шофьорът говореше така, сякаш отскоро живееше в Щатите.

— Имате ли представа кой ви е наел?

— Не, господине.

Хауард се засмя и заговори по-скоро за собствено успокоение, отколкото заради съдържания мъж. Смуцението му се превърна в задоволство.

— Трябва да са колегите от лабораторията, които вече харчат своя дял от печалбата.

Смол му подаде двата си големи куфара и тръгна след него. На ярката светлина на товарната рампа черната лимузина блестеше като пантера сред очуканите таксита. Шофьорът отключи вратите с дистанционно управление, отвори задната за Хауард и сложи куфарите в багажника. Луксозното превозно средство се отдалечи от тротоара, преди Хауард да успее да се настани удобно на меката кожена седалка. В колата миришеше на препарат за почистване на килими и на освежител за въздух.

— Знаете ли адреса ми в Глендора? — попита Хауард по вътрешната радиоуредба. Стъклото между него и шофьора беше вдигнато и той не можеше да го смъкне.

— Да, господине — веднага отговори мъжът и връзката прекъсна.

Тъй като разговорът с арабина беше невъзможен, Хауард понечи да си вземе питие от барчето, но осъзна, че през последната седмица е пил с Мърсър повече, отколкото през целия си живот, и реши да си даде почивка. Отново се усмихна. За седем дни се бе напил шест пъти, но на Мърсър алкохолът като че ли не влияеше особено. Стомахът му явно беше по-твърд от скалите, които изследваше.

След малко повече от час те стигнаха до тихия квартал на север от Лос Анджелис, където Хауард притежаваше скромна едноетажна къща.

Докато слушаше монотонното свистене на гумите на лимузината и гледаше хипнотизиращите светлини на другите превозни средства, Хауард задряма и се събуди едва когато колата влезе в квартала.

Къщата му беше третата от края на задънена улица, граничеща с една от оредяващите гори в Лос Анджелис. Минаваше десет вечерта и

улицата беше тиха и тъмна. Единствената светлина идваше от уличните лампи и някои от верандите. Лимузината безпогрешно спря пред жълто-червената къща на Хауард Смол. Фактът, че шофьорът добре познава квартала, трябваше да предупреди професора, но той не обърна внимание на това.

Хауард слезе от колата и огледа улицата, надявайки се някой съсед да го види с луксозната лимузина, но дори госпожа Потър, която сякаш постоянно разхождаше дакела си, се бе прибрала. Арабинът също се огледа наоколо. Очите му обходиха района с тренираното око на военен. Той извади куфарите от багажника и тръгна след Хауард по алеята за коли, минавайки край десетгодишната му хонда. Хауард стигна до вратата, пребърка джобовете си, търсейки ключовете, и измъкна десетдоларова банкнота. Сетне превъртя ключа и се приготви да влезе, когато мъжът го блъсна с рамо в къщата.

Хауард падна на килима. Шофьорът бе изкарал въздуха от белите му дробове. Арабинът хвърли куфарите в антрето и захлопна с крак вратата. В ръката си държеше автоматичен пистолет със заглушител. Оръжието се губеше в огромния му юмрук. Преди Хауард да успее да реагира, лампата във всекидневната се запали, осветявайки трима други мъже — още двама араби и един бял с късо подстригана, прошарена коса и воднисти светлосини очи. Двамата араби стояха, а третият мъж седеше в мекото кресло и държеше почти празна чаша. Хауард разбра, че той е водачът. Мъжът изглеждаше най-опасният човек, когото някога бе виждал.

И Хауард беше прав в преценката си.

Иван Кериков остави питието си на масичката за кафе.

— Навън нямаше никого, когато дойде, нали? — Гласът му беше тих и заплашителен, със силен гърлен акцент от родната му Русия.

— Никой не ни видя да влизаме — отвърна шофьорът, прекоси стаята и застана до единия арабин. Двамата бяха едри, със застрашителен вид и имаха безизразните лица на телохранители.

Третият арабин беше по-млад, вероятно на трийсет и няколко години, красив, но с жестоко изражение, имаше гъста коса и тяло, тънко и гъвкаво като на скорпион. Най-забележителното в него бяха очите — малки и черни, горящи с вътрешен огън, който заплашваше да избухне всеки момент.

— Казах ти, че ще го заловим лесно, Кериков — рече младият арабин, поглеждайки двамата главорези за потвърждение.

— Затваряй си устата — сръза го руснакът. Рисковано беше да разпитват Смол в собствения му дом, но Кериков не можеше да го избегне. Той научи за Хауард Смол едва предишния ден и нямаше време да го залови в Аляска, нито да намери тайна квартира в Лос Анджелис. Но в изтезаването на човек там, където той се смяташе в най-голяма безопасност, имаше психологически привилегии. Смол лежеше на пода и трепереше като дете, прехапал устни. Очите му се бяха разширили от страх.

— Каквото и да искате — най-последно успя да смотолени професорът, — моля ви, не ме наранявайте.

Погледът на Кериков не омекна. Той се запита колко хора го бяха молили да пощади живота им. Със сигурност стотина. По-скоро двеста. За него не ставаше нито по-лесно, нито по-трудно. В живота, който водеше, мъченията и разпитите бяха част от работата му, необходими и познати, така както адвокатът се подготвя за дело.

Изминаха няколко секунди. Хауард се вторачи в руснака, който стана.

— Не желая да правя нещата по-неприятни, отколкото е нужно да бъдат, професор Смол. — В гласа на Кериков не прозвуча съчувствие. — Но трябва да осъзнаете сериозността на намеренията ми.

Сякаш по подадена реплика, по-младият арабин, чийто боен псевдоним Абу Алам буквално означаваше „Баща на болката“, излезе от стаята за минута и се върна с голям брезентов чувал, в който мъчително и отчаяно се гърчеше нещо. Хауард ясно чу как котаракът му Снийкър мяука от торбата. Двамата телохранители вдигнаха Хауард от пода и го заведоха в кухнята, където Абу Алам държеше чувала над мивката. Арабинът протегна ръка и включи устройството за смилане на боклука в канала.

— Господи, моля ви, недейте. Ще направя, каквото кажете. Моля ви, не го правете — замоли се Хауард.

Алам не му обърна внимание, бръкна в торбата и извади шарения котарак. Лапите му бяха залепени с пластир, за да не може да се брани.

— Според бележката, написана от съседката, животното ви се е държало много добре, докато сте отсъствали, но не сте му оставили достатъчно храна, затова тя трябвало да излезе да купи. — В гласа на Алам прозвуча вълнение, граничещо със сексуална възбуда. Моторчето на устройството издаваше стържещ звук, докато той държеше гърчещия се котарак над канала.

Иван Кериков остана във всекидневната, като равнодушно и спокойно слушаше, докато механичните зъбци на машинката оголиха плътта от предните лапи на котарака и след това натрошиха костите. Дълго след като Снийкър умря от шок, Абу Алам продължи да вкарва трупа му в канала. Моторчето намаляваше оборотите, докато раздробяваше и смилаше по-големите кости и хрущяли. Животното се превърна в пихтия. Хауард Смол се съпротивляваше, опитвайки да се отскубне от двамата похитители. Би се разкрещял, колкото му глас държи, ако не бяха завързали устата му.

Слушайки ужасяващите звуци, разнасящи се от кухнята, Кериков размишляваше, че е твърде стар, за да извършва подобни разпити. Вече би трябвало да се оттегли и да живее в дача в красива брезова гора по река Москва, с кабинет, пълен с похвални грамоти, и гърди, окичени с медали. По това време трябваше да е полупиян от шотландско уиски и да чука някоя знойна блондинка, предоставена му от държавата в знак на благодарност за дългогодишната му служба в КГБ. Ако Русия не се беше продала и не бе позволила да бъде удавена в море от алчност, корупция и повърхностния, конвейерен западен стил на живот, Кериков нямаше да седи в тази занемарена къща в Лос Анджелис и да се опитва да изтръгне информация от човек, който беше толкова незначителен, че не заслужаваше дори да се изплюе върху него.

Кериков бе прекарал трийсет години в КГБ, безмилостно проправяйки си път нагоре в йерархията. Когато Съветският съюз се сгромоляса, както знаеше, че ще стане, той оглави една от най-сенчестите организации — притежаваше много информация, която щеше да го направи богат в предстоящия нов световен ред. За разлика от мнозина други във висшия ешелон на КГБ Кериков нямаше да допусне да бъде повлечен сред отломките на рухващата руска империя.

Когато Съветският съюз неизбежно се разпадна, той беше шеф на Седми отдел, „Научни разработки“, ръката на Държавна сигурност, замесена в планирането и извършването на най-дръзките руски

операции. В разгара на студената война Седми отдел имаше бюджет, съперничещ на този на космическите програми, и се гордееше с много по-способни учени. Операциите, започнати през шейсетте и седемдесетте години на ХХ век, щяха да дадат резултат чак след десетилетия. Но въпреки това, когато Кериков пое ръководството в края на осемдесетте години, по-голямата част от Седми отдел бе разтурена поради финансов недостиг. Русия дълго нямаше да бъде в състояние да планира операции, защото правителството не знаеше дали ще съществува следващия месец.

Съзнавайки, че краят приближава, Кериков съумя да запази активни няколко операции, които можеха да се осъществят извън родината му. Когато дойде време да избяга от Русия и да започне нов живот, той тайно изнесе от страната плановете и разработките и се приготви да ги предаде на някоя чужда сила. Разбира се, срещу определена цена.

Наскоро след заминаването си от Русия Кериков почти успя да продаде операция на Седми отдел с кодово име „Мисия Вулкан“ на корейска групировка за сто милиона долара. Ако не беше намесата на един американец, минен инженер, и двойното предателство на доверен агент, сега Кериков нямаше да се бори да съживява друга операция на КГБ от периода на студената война.

„Ладията на Харон“ бе зачената в средата на седемдесетте години на ХХ век, когато почти нямаше надежда за политическо разведряване и съветското правителство смяташе, че може да спечели локална ядрена война срещу Съединените щати. Операцията трябваше да бъде началният гамбит на войната и имаше за цел да съсипе в краткосрочен план икономическата мощ на Америка. Щяха да изминат десет години, преди Седми отдел да бъде готов да инсталира хардуера, необходим за успеха ѝ. Но междувременно светът се промени и отношенията между двете суперсили се затоплиха. Кериков обаче бе напреднал и бе положил основите на „Ладията на Харон“ въпреки изричните заповеди на Михаил Горбачов. Никой в съветското правителство не знаеше за дейността му, затова когато Кериков избяга, кражбата мина незабелязано.

След провала на „Мисия Вулкан“ Кериков трябваше да чака една година подходящо стечение на обстоятелствата, преди да се опита да продаде другата операция. Неблагоразумната енергийна политика на

американския президент улесни търсенето на купувач толкова много, че след обявяването и Кериков можеше да избира сред онези, които предлагаха най-висока цена.

Слушайки как Абу Алам злорадо смила котарака на Хауард Смол, Кериков се запита дали е направил правилния избор. Беше работил с много психопати през живота си. След войната в Афганистан повечето членове на екипа му от КГБ не успяха да се приспособят към нормалния живот в цивилизовано общество и се наложи да бъдат убити вместо демобилизирани. Ала никой от тях не можеше да се сравни с Абу Алам. Този човек наистина отговаряше на името си, а Кериков го познаваше отскоро. Алам беше дясната ръка на Хасан бен Руфти, министър на петрола на Ажман, човека, дал парите за осъществяването на „Ладията на Харон“. Руфти щеше да плати на Кериков петдесет милиона долара за успешното завършване на операцията. Част от сделката беше помощта на Алам по време на последните етапи от плана като начин да се гарантира огромната финансова инвестиция на министъра.

Кериков бе продал „Ладията на Харон“ преди година, макар че Алам се присъедини към него едва преди месец. Безумието на арабина започваше да дразни руснака. Често се налагаше обектът да бъде размекнат за разпита, но идеята да се използва котаракът беше на Алам. И сега, когато устройството за смилане на боклука в канала на мивката най-после престана да бръмчи, Кериков разбра, че Алам искрено се е забавлявал. Минута по-късно съкрушеният Хауард Смол отново бе доведен във всекидневната и хвърлен в краката на Кериков. Абу Алам бършеше с хавлия окървавените си ръце. Черното му кожено яке бе изцапано с тъмни капки кръв.

— Имам само един въпрос към вас, професор Смол. Отговорът ще ви спести много болка. Няма да ви струва нищо да ни кажете онова, което искаме да знаем, и ще ви спаси от неописуеми страдания. — Кериков говореше бавно и ясно. Знаеше, че обектът вече е в състояние на лек шок. — Искам да знам кой беше на борда на „Танцуваща по вълните“ заедно с вас и с братовчедите ви тази седмица, когато открихте изоставения кораб „Джени IV“?

Откакто го бяха блъснали в къщата, Хауард предполагаше, че тези хора са индустриални шпиони, търсещи тайната на „миникъртицата“. И през ум не му мина, че искат подобна безобидна

информация. За двете секунди, които бяха необходими на професора да преодолее объркването си, Абу Алам прекоси стаята и го ритна с всичка сила в корема. Хауард изстена. Болката се разпространи из цялото му тяло и го прикова към пода.

— Отговори. — Алам махна превръзката от устата му и обърна учения по гръб с друг презрителен ритник.

— Достатъчно, Алам — сопна се Кериков. Не че изпитваше състрадание към Смол, но да се рита човек, който вече беше победен, само щеше да удължи разпита. Освен това Кериков все още се притесняваше от объркания се разпит на двамата братовчеди на Хауард в Аляска.

Случайно бе прочел статия във вестник, описваща намирането на „Джени IV“. Репортажът беше само два параграфа, но се споменаваха името на лодката, открила изоставеното корабче. Кериков издири собственика на „Танцуваща по вълните“ и изпрати двамата си лични телохранители, бивши членове на източногерманската тайна полиция. Джери Смол и синът му бяха умрели по време на разпита, разкривайки името на Хауард, но не и самоличността на четвъртия член на риболовната екскурзия. Германците бяха направили така, че смъртта да изглежда като нещастен случай, но грешките им принудиха Кериков да замине за Калифорния. Трябваше да се увери, че и тази последна улика няма да завърши в задънена улица. Залогът беше огромен. Вероятността някой да се е качил на „Джени IV“ и да е видял товара, беше твърде рискована, за да бъде подмината лековато. Откриването на търговския кораб можеше да означава края на операцията.

Контролът върху пораженията беше едно от най-добрите умения на Кериков, защото изискваше решителност, безпощадност и способност да се преценяват резултатите далеч в бъдещето. И той бе отишъл лично да свърши недовършената работа и да се погрижи да няма повече последици от загубата на „Джени IV“. Кериков извади пистолет със заглушител от самото си и се прицели в дясното коляно на Хауард.

— Първият изстрел ще откъсне крака ви в коляното, професоре. Ако и тогава не отговорите на въпроса ми, ще ви предам на поизобретателните си партньори.

— Филип Мърсър — изхлипа Хауард. — Той беше на лодката заедно с нас. Мърсър е минен инженер.

Името слиса Кериков. Той се замисли за Гърция, където се криеше след провала на „Мисия Вулкан“. Представи си как седи в любимото си кафене, чете сутрешния вестник, пие силно кафе и изтръсква трохите от кроасана от страниците. „АМЕРИКАНЦИТЕ ОТКРИВАТ НОВ ВУЛКАНИЧЕН ОСТРОВ В ТИХИЯ ОКЕАН“. Думите едва не го бяха накарали да скочи от стола. Вулканът беше създаден през 1954 година от Седми отдел чрез ядрена детонация. Това беше неговият вулкан, онзи, който щеше да го направи богат.

Той бързо прочете статията, търсейки познати имена. Валерий Бородин, синът на автора на проекта. Бородин беше един от мнозината, които предадоха Кериков в онези последни седмици, преди всичко да рухне. Американката Тиш Талбът, любовницата на Бородин, беше единствената оцеляла от кораб, приближил се в опасна близост до вулкана, преди да бъде открит от партньорите на Кериков. В статията пишеше, че тя ще работи заедно с бъдещия си съпруг върху разработването на минерала бикиний, който вулканът изхвърлил от недрата на земята.

И след това имаше име, споменато толкова небрежно, че Кериков едва не го пропусна. Вулканът всъщност бил открит от американец, минен инженер на име Филип Мърсър. Кериков не беше чувал за него, но знаеше, че това е човекът, провалил плановете му. Мърсър бе съсипал шансовете му да продаде вулкана и невъобразимото му богатство, и да се оттегли в анонимност.

Тогава реши да убие Филип Мърсър. Все още имаше достатъчно връзки да поръча лесно подобно убийство. Предпазливостта обаче го накара да отложи екзекуцията. Смъртта на американеца със сигурност щеше да поднови международния интерес към изкуствения произход на вулкана и да изложи на риск Кериков.

Той несъзнателно натисна спусъка. Куршумът проби дупка между уплашените очи на Хауард и уголеми черепа му, но не остави изходна рана.

— Почистете къщата — заповяда Кериков. — Изхвърлете трупа, така че никога да не бъде намерен.

— Познаваш ли човека, когото той спомена? — попита Алам, докато хората му слагаха трупа на Хауард в чувала, който бяха донесли.

— Да, знам го.

Мърсър бе видял „Джени IV“ и вероятно се бе качил на борда. И може би в момента разнищваше загадката на злополуката. Кериков бе решил веднъж да пощади живота му, но нямаше да го направи отново. Той погледна часовника си, изчисли часовата разлика и набра номер на мобилния телефон, който винаги носеше в себе си.

Кериков знаеше къде живее Мърсър, къде прекарва времето си и дори кои са любимите му ресторанти и барове. Подготвайки се за момента, когато щеше да отмъсти за „Мисия Вулкан“, той бе наел частни детективи, които всеки месец му съобщаваха местонахождението на Мърсър. Кериков беше воин в сянка през целия си живот и беше време отново да нанесе удар от сенките.

— Ало — отговори възпитан глас на четвъртото позвъняване.

— Имаме проблем.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Малко след седем сутринта Мърсър нахлузи къс панталон в цвят каки и взе „Вашингтон Пост“ от стъпалата пред вратата на дома си. Улицата беше тиха в този ранен час в събота. Прочутото циганско лято във Вашингтон беше в разгара си и влажността на въздуха беше висока. Тялото му се обля в пот, когато отново влезе в къщата.

За разлика от другите къщи на улицата, където в просторни апартаменти живееха между три и шест семейства, Мърсър беше единственият обитател на жилището си и бе положил огромни усилия да го превърне в свой дом. Предната част представляваше огромно преддверие, от което се отиваше в библиотека на втория етаж и в голяма спалня на третия. Етажите бяха свързани със старинно извито стълбище, което бе взето от жилището на енорийски пастор точно преди разрушаването му и струваше колкото луксозен автомобил.

Мърсър прегледа заглавията, докато се качваше на втория етаж, и се усмихна, когато мина през библиотеката. Макар че живееше там повече от пет години, той наскоро бе разопаковал голямата си колекция от книги. Прашните им обложки сякаш го подканяха от дървените лавици, коженото кресло за четене му се стори привлекателно за миг, но Мърсър продължи да върви и влезе в помещението, което наричаше Бара.

Повечето къщи имаха всекидневна. Мърсър имаше бар с шест високи столчета, наредени пред дъбов тезгях с месингов ръб. На рафтовете бяха окачени чаши и съдове, а барът с красива дърворезба беше зареден по-добре от повечето заведения в центъра на града. Помещението приличаше на английски клуб за джентълмени — тъмнозелен килим, меки кожени канапета и ламперия от орех на измазаните с хоросан стени. Прозорците гледаха към тясна уличка между къщата и съседната жилищна сграда, затова атмосферата в Бара винаги беше сумрачна и задушевна.

Мърсър остави вестника на тезгяха и го заобиколи, за да запали лампите. Автоматичната кафеварка бе направила вряло кафе, толкова

горчиво и силно, че първата глътка го накара да изтръпне. Идеално.

Той сложи диск в уредбата и седна да чете всекидневната информация за бедствия, катастрофи, скандали и корупция. В криминалната хроника броят на убийствата във Вашингтон приличаше на спортен резултат. Ченгета пет — наркодильри един.

Час по-късно Мърсър приключи с „Пост“. Той извади кръстословицата за приятеля си Хари, сгъна вестника, остави го в ъгъла на бара и слезе на първия етаж. Сложи няколко дълбоко замразени вафли в тостера на рядко използваната кухня и после отиде в кабинета си.

Стаята беше подобна на Бара — дърво, месинг и кожа. В средата бе поставено огромно бюро. Компютърът и периферните устройства заемаха една трета от него и половината от шкафа. Мърсър докосна плоско парче кимберлит. Синкавият минерал на страничната масичка показваше наличие на диаманти в мините по света и бе спомен от многобройните му пътувания и негов личен амулет.

Изкривеното парче метал, което бе донесъл от Аляска, бе заключено в най-горното чекмедже на бюрото. Той го извади и се върна в кухнята. Тостерът бе прегорил вафлите, затова Мърсър ги изхвърли в кофата за боклук и отново тръгна към Бара. И без това не беше много гладен.

Той извади трийсетсантиметрова релса и кутия от обувки, пълна с препарати за излъскване на метал, парцали и други почистващи материали. Мърсър започна да търка релсата с вълнен парцал и сериозно се вторачи в метала. Повтарящото се действие на излъскването от години му служеше като средство да се съсредоточи върху някой проблем.

Парчето неръждаема стомана беше дълго дваисет и пет и широко десет сантиметра. Краищата бяха откъснати от силната експлозия, разрушила „Джени IV“. Думата роджър, написана с черна боя, беше единственият опознавателен знак.

Преди да отпътува от Аляска, Мърсър бе взел списъка на екипажа на „Джени IV“ от бреговата охрана. Никой на кораба не се казваше Роджър. Той се замисли върху вероятността буквите да не означават име, но не му хрумваше никаква идея. И дори да не беше име, Мърсър пак не можеше да разгадае значението.

— Хайде, Роджър — каза той на парчето метал. — Кой си ти, по дяволите, и какво си правил на риболовен кораб с надписан стоманен багаж?

През целия си живот Мърсър бе разкривал загадки. Професията му беше да събира улики и доказателства къде земята е скрила богатството си от минерали, да тълкува информацията и накрая да посочи мястото и да каже: „Копайте тук“. Изкарваше си прехраната с предизвикателства за милиони долари и животът на стотици хора зависеше от думата му, но сега призна, че загадката на парчето метал не е по силите му.

Телефонът извънтя и пронизителният звук прекъсна мислите му. Той погледна часовника си. Десет без петнайсет. Обаждаше му се или Дребосъка, за да му каже, че има бюлетина и формуляри за залаганята на конните надбягвания и да отиде при него, или Хари Уайт му напомняше да не забрави кръстословицата от вестника.

Но не беше нито един от тях.

— Доктор Филип Мърсър?

— Да. Кой се обажда?

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано в неделя сутринта. Казвам се Дан Маклафлин. Шеф съм на полицията в Хомер, Аляска. — Гласът беше плътен и дрезгав и звучеше уморено.

— Господи, при вас е пет сутринта.

— Опасявам се, че това по-скоро е крайт на гадна нощ, отколкото началото на хубав ден. Познавахте ли Джери Смол и сина му Джон? Те имаха риболовно корабче на име „Танцуваща по вълните“.

Мърсър не пропусна да отбележи употребата на миналото време.

— Знаете, че ги познавах, иначе нямаше да ми се обадите. Как са умрели?

— Съжалявам, че ви попитах по този начин. Адски съм уморен и потресен. Познавам Джери, откакто дойде да живее тук.

— И аз съжалявам. Не исках да бъда груб. Какво се е случило? Нещастен случай с лодката?

— Рано сутринта ги е намерил съсед, който се връщал от нощна смяна във фабриката за рибни консерви. Джери и Джон, изглежда, са се почерпили в дома си и са поискали да излязат да си купят още пиене. И двамата са починали в пикапа на Джери в гаража. Вратата е

била затворена и двигателят е работел. Смятаме, че са се задушили от изпаренията.

— Господи — промълви Мърсър.

— Обаждам ви се, защото според рапорта на бреговата охрана сте били на лодката им, когато Джери е открил „Джени IV“. Вие сте последният, който ги е видял живи. Двамата вероятно са се скарали. По телата им има рани. Очите на Джери са насинени, а устата на Джон е разбита. Както вече казах, познавам Джери отдавна и двамата се спогаждаха по-добре от повечето бащи и синове, затова спречкването им ми се струва странно. Искам да знам дали са имали проблеми, докато сте били заедно на лодката. Виждали ли сте ги да се карат или да се бият?

— Не. Разбираха се много добре. Намирането на изоставения кораб развълнува всички ни, но не са се карали. — Мърсър беше искрено изненадан, че Джери и Джон са се спречкали. Не подозираше, че имат семейни спорове. Но, от друга страна, ги познаваше отскоро. — Съжалявам, но наистина не мога да ви помогна. Напуснах Хомер в деня, когато открихме „Джени IV“. Може би трябва да се обадите на братовчедата на Джери в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. Той остана при Джери за няколко дни, след като аз заминах.

— Смятам да изчакам. Там все още е доста рано. — Маклафлин млъкна. Като че ли искаше да говори още по въпроса и да изрази чувствата си по повод смъртта на приятеля си, но се въздържа. — Няма да ви задържам повече, доктор Мърсър. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

— Няма за какво. Съжалявам за загубата ви. — Мърсър прекъсна връзката и въздъхна дълбоко. По-късно щеше да се обади на Хауард Смол, за да изкаже съболезнованията си. Вторачи се в празното пространство, припомняйки си Джери и сина му, риболова и откриването на странния изоставен кораб. Мърсър харесваше и двамата. Те бяха почтени хора, трудолюбиви и всеотдайни. Смъртта им беше трагична и ненужна загуба.

Погледна парчето метал в ръката си и се запита дали има връзка между тяхната смърт и стоманения къс, но бързо отхвърли тази мисъл. Отдавна бе научил, че случайността е капризно нещо. Знаеше, че повече няма да може да се съсредоточи, затова се качи горе да се преоблече, за да отиде при Дребосъка и Хари.

Дребосъка, чието истинско име беше Пол Гордън, притежаваше западнал бар на няколко преки от къщата на Мърсър. В събота отваряше рано заради Мърсър и Хари Уайт, най-добрите му клиенти, за да се насладят на няколко сутрешни питиета и да прегледат формуляра за следобедните конни надбягвания в Белмонт Парк. На времето Пол беше перспективен жокей, но главорезите на мафията бяха натрошили коленете му, защото бе отказал да изгуби едно надбягване. Въпреки това той все още обичаше конните състезания и беше букмейкър на четирийсет души в Арлингтън.

Мърсър бе открил бара през първия ден от пристигането си тук. Очакваше да види горила зад тезгяха, но Дребосъка наистина беше дребен — не повече от метър и петдесет и тежеше петдесет и пет килограма. Пол бе сложил специална платформа зад бара, за да му е по-удобно да сервира напитките. Той вече се бе навел над формуляра, когато Мърсър влезе през остъклената врата.

В заведението миришеше на бира и цигари и колкото и дезинфектанти да използваше Пол, миризмата не изчезваше. До дългия бар имаше две маси, а в задната част — пластмасови сепарета. Олющените тапети бяха осеяни със спортни фотографии в евтини рамки. До касата бяха поставени снимки на Дребосъка, как се ръкува с благодарни собственици на коне. Жребецът му беше неизменно до него. Пол беше на петдесетина години, но с ниския си ръст и сбръчкано лице приличаше на стар гном.

Хари Уайт, от друга страна, никога нямаше да остарее. Той приближаваше осемдесетте и имаше такъв вид, сякаш всеки момент щеше да умре. Но всъщност Хари изглеждаше така през всичките години, откакто Мърсър го познаваше. Тялото му беше високо и изправено, но кожата на лицето му беше сбръчкана и увиснала. Ръцете му бяха тънки като пръчки и осеяни със старчески петна. Въпреки немощния си вид Хари съвсем не беше крехък. Той се хвалеше с активно либидо и очите му представляваха ясни сини прозорци към проникателен ум и язвително остроумие. Гласът му беше дрезгав и стържещ. Може би поради разликата във възрастта, или въпреки нея, Хари и Мърсър бяха много добри приятели.

— Крайно време беше да се появиш, по дяволите. Къде е проклетата ми кръстословица?

— Защо не си купиш вестник, скъпернико? — Мърсър хвърли сгънатата кръстословица на бара пред Хари.

— Чухте ли богаташа? Той може да си позволи да купува вестник всеки ден.

Всъщност Хари имаше прилична пенсия от „Потомак Електрик Къмпани“ и наскоро бе получил значителна сума в брой, подарък от правителството като компенсация за загубата на десния му крак при раняване преди петдесет години. Мърсър знаеше за парите и дори му бе съдействал да ги получи, но Хари го бе накарал да обещае никога да не обсъжда този въпрос.

Старецът грабна кръстословицата, разгъна я и приготви молива си.

— Как беше в Аляска?

Мърсър го погледна и се усмихна.

— Прекарах добре, но се случи нещо странно.

Той разказа как са намерили „Джени IV“, без да спести подробностите. Дребосъка и Хари нямаха представа за произхода на парчето метал и изразиха съмнение, че смъртта на Джери и Джон е свързана с него.

Пол наля водка с доматиен сок на Мърсър и на себе си и сложи „Джак Даниълс“ и безалкохолна напитка с джинджифил пред Хари. Докато Хари изпуши десетина цигари „Честърфийлд“, Дребосъка и Мърсър прегледаха формуляра, подхождайки към четиринайсетте надбягвания за деня с вниманието на хирурзи, опитващи се да спасят пациент. Те разнищиха неразгадаемите детайли, изключиха номерата, които имаха чувството, че са маловажни, умножиха други с помощта на тайни системи и накрая просто се довериха на усета си. Дребосъка беше много по-опитен в тълкуването на родословията, тренираността и бързината, но се прекланяше пред вродената способност на Мърсър да избира инстинктивно победители.

Цяла сутрин на Дребосъка се обаждаха редовни клиенти, които правеха залози. В единайсет и половина Мърсър и Пол бяха почти приключили с прогнозата за последното надбягване. Хари все още решаваше кръстословицата и очевидно имаше затруднения.

— По дяволите — възмутено извика той, — запънах се.

— Кажи — подкани го Дребосъка.

— Четири букви, предпоследната ер. Менделсоновият „Сватбен...“

— Погребална песен — каза Мърсър, без да вдига глава от формуляра.

— Циник — рече Дребосъка. — Менделсоновият „Сватбен марш“.

— А, да. Мислех, че го е написал Мендел — отвърна Хари и попълни отговора.

— Отец Грегор Мендел е основоположник на съвременната генетика. Правил е експерименти с грах още през XIX век.

— Така ли? Аз пък бях сигурен, че Манделброт е открил генетиката.

— Не е вярно. Беноа Манделброт е един от създателите на фракционната геометрия — обясни Дребосъка.

— Тогава кой е съставил периодичната таблица, по дяволите?

— Дмитрий Менделеев — отговори Дребосъка.

Мърсър погледна приятелите си.

— Господи, тръпки ме побиват, когато говорите така.

Следобед започнаха да пристигат редовните съботни посетители. Всички идваха там заради конните надбягвания и бяха около шейсетгодишни и нагоре, възпълнички и облечени в костюми отпреди трийсет години. Те бяха живото доказателство, че клишетата се основават на факти. Мърсър беше най-младият в бара — с около петнайсетина години, — но се чувстваше като у дома си. Между ергените съществуваше особено приятелство, излизащо извън границите на възрастта и общественото положение. Освежаващо беше да водиш разговори, които не се въртят единствено върху проблемите на събеседника.

Последното надбягване започна малко след четири следобед. Дребосъка плати на победителите и най-после си позволи питие, първото след сутрешната водка с доматиен сок. Хари Уайт се наливаше с бърбън така, сякаш току-що бе избягал от събиране на въздържатели, но не се напиваше. Мърсър бе преминал на газирана вода и беше трезвен.

— Какво ще правиш довечера, Мърсър? — попита Дребосъка, докато миеше чашите.

— Ще се издокарвам в смокинг като пингвин.

— Официална вечеря?

— Ще я пропусна, но след това ще има безплатен бар.

— Безплатен бар? — завистливо възкликна Хари.

— Знаех си, че това ще те заинтригува — усмихна се Мърсър.

— Какъв е поводът? — попита Дребосъка.

— Създаването на нов мозъчен тръст на име „Групата Джонсън“, финансиран от самия Макс Джонсън, собственик на „Петромакс Ойл“. Групата е съставена от учени, икономисти и защитници на околната среда, които разработват практически методи за прилагане на новата енергийна политика на президента.

— И ти ли ще ставаш член на групата? — попита Хари, отваряйки втория си пакет цигари за деня.

— Не, но от няколко години познавам Макс Джонсън. Поканата за приема беше в пощенската ми кутия, когато се върнах от Аляска.

— Отново на сладки приказки с богатите и известните — подразни го Хари. — Какво толкова струва тоя Джонсън?

— Господи. — Мърсър прокара пръсти през гъстата си коса. — Той притежава „Петромакс Ойл“ и контролира фонда „Джонсън“, създаден от баща му, когато е основал „Петромакс“. Бих казал, че струва два милиарда долара, може би дори повече.

— По дяволите. Разбери дали има неомъжена дъщеря. — Хари млъкна и промени решението си. — Не, за тези пари проучи дали има беззъба баба, която се подмокря. Не съм придирчив.

— Дано да има, че да можеш да платиш част от сметките си — подхвърли Дребосъка.

Хари му хвърли невинен поглед. Мърсър се засмя.

— Трябва да тръгвам. Вечерята е в шест, а приемът започва в осем и половина. Искам да бъда пръв на опашката за бара.

Той тръгна бавно към дома си. Денят се бе оказал по-мек от очакваното и влажността бе възпряла гневните облаци, които заплашително се задаваха от изток. Мислите за Джери и Джон Смол бяха избледнели. Мърсър съжаляваше за двамата, но те бяха загинали заради собствената си глупост. По-тъжно му беше за майката на Джон. Никой родител не можеше да понесе загубата на детето си.

Родителите на Мърсър бяха убити в Белгийско Конго по време на бунта Катанга. Тъй като беше сирак, отгледан от баба си и дядо си във Вермонт, той не бе преживял трудния период на пубертета. Желанието

му да върви по стъпките на баща си и да стане минен инженер изключи всякакви мисли за тийнейджърски бунт. Не можеше да си представи какво би довело баща и син до физическа разпра. Но нещо бе накарало Джон и Джери да се скарат и последиците бяха смъртоносни. Както Маклафлин бе казал, и двамата са пили.

Точно когато превърташе ключа във вратата на къщата си, Мърсър леко наклони глава, сякаш чу глас. Той си припомни думите на Джон Смол на борда на яхтата на баща му. Мърсър му бе предложил бира, но младежът отказа, като поклати глава: „Не, благодаря. Тази година към капитан на баскетболния отбор и има голяма вероятност да спечеля стипендия заради това.“

Господи, Джон не пиеше.

Мърсър хукна към кабинета си, докосвайки парчето кимберлит. Хвърли се на стола и бързо набра номера на „Справки“. Няколко минути по-късно се свърза с полицията в Хомер.

— Дан Маклафлин — гласът му беше по-бодър от сутринта, но все още звучеше уморено.

— Обажда се Филип Мърсър. Сутринта разговаряхме за Джери и Джон Смол.

— Разбира се, доктор Мърсър. — Маклафлин очевидно беше изненадан от обаждането му. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Казахте, че и двамата са били пияни, нали?

— Предварителната аутопсия показва два и нещо промила съдържание на алкохол в кръвта и на двамата. Били са се натряскали здравата.

— Джон Смол не пиеше — победоносно заяви Мърсър. Маклафлин се надяваше на по-голямо разкритие, затова разочарованието му прозвуча особено горчиво.

— Доктор Мърсър, фактът, че беше непълнолетен, не означава, че не е пиел. Това е Аляска. Ние тук възприемаме нещата малко по-различно. По дяволите, дори аз купувам бира на децата си в събота и неделя.

— Нямам предвид това. Джон спомена за неговия баскетболен отбор и че не иска да прецаква шансовете си да получи стипендия. Току-що бяхме намерили два трупа в изгорял кораб, а хлапето отказа една бира. Подобна гледка би накарала десетгодишен ветеран от „Анонимни алкохолици“ отново да пропие.

Маклафлин замълча. Смущенията по линията бяха единственото доказателство, че не е затворил. А след това, когато проумя намека в думите на Мърсър, заговори бавно.

— Най-добрият приятел на сина ми е в отбора. Всички са се заклели да не пият до края на сезона. Искат да се съсредоточат и да не допускат грешки. Какво означава това, по дяволите?

— Или Джон е нарушил клетвата, или нещо не е наред, и съм готов да се обзаложа, че е свързано с „Джени IV“. Успяхте ли да се свържете с Хауард Смол в Лос Анджелис?

— Още не. Но му оставих две съобщения. Убеден съм, че до вечерта ще ми се обади. Най-късно утре.

— А какво стана с „Джени IV“?

Маклафлин направи пауза, преди да отговори. Онова, което щеше да каже, не му харесваше.

— Бреговата охрана потопи кораба на следващия ден, след като Джери го откри. По закон той получава правата върху плавателния съд, защото го е намерил. Тъй като собственикът е загинал по време на пожара, нямаше кой да откупи обратно кораба. На борда нямаше нищо ценно, затова Джери е накарал бреговата охрана да го върне в морето и да го потопи. — Той отново замълча и после неуверено добави: — Старите кораби са страхотни изкуствени рифове за рибарите.

— Някой огледа ли кораба отвътре? — с надежда попита Мърсър.

— Боя се, че не. Потопиха кораба така, както го намериха.

— По дяволите. — Мърсър разбра, че е стигнал до задънена улица. — Е, съжалявам за безпокойството, шерифе.

— Благодаря за обаждането, доктор Мърсър. И ако това може да ви утеши донякъде, всеки ден умират хора по всевъзможни глупави начини. Няма смисъл да търсим под вола теле.

Мърсър затвори. Знаеше, че Маклафлин няма да зареже случая. И той нямаше такива намерения.

Остатъкът от кафето в бара се бе превърнал в смолиста, лепкава утайка, която можеше да се използва като индустриален разтвор. Мърсър го изпи предпазливо, докато затопляше вечерята си в микровълновата фурна. „Джени IV“ и Джери и Джон Смол. Те не бяха умрели ей така, а бяха убити. Мърсър беше убеден в това. Но му трябваша мотив, извършител и доказателства.

ФОЛС ЧЪРЧ, ВИРДЖИНИЯ

Ягуарът на Мърсър представляваше тъмна сянка, докато пълзеше по широката алея за коли. Гърленият звук на дванайсетцилиндровия двигател бе укротен до мъркане. Гумите „Пирели“ съскаха по мокрия асфалт. Лека мъгла посребряваше нощния мрак на светлината на фаровете. Мърсър напрягаше взор, за да види къщата, която трябваше да бъде в края на дългата алея.

Той погледна одомеръра и видя, че е изминал почти километър и половина, откакто се бе отклонил от главния път. Когато вдигна глава, най-после съзря слабата светлина от дома на Макс Джонсън. Колата свърна по още един завой и къщата се появи пред него.

Сградата бе построена в стил Тюдор, с многобройни кули, дъбови греди и стръмен скосен покрив, който се простираше почти на шейсет метра. Макар че къщата беше внушителна, причудливият стил и придаваше не толкова грандиозен вид. Повечето от многобройните прозорци на първите два етажа светеха, прорязвайки влажната вечер с бледо сияние. Преди да спре пред сводестия вход, Мърсър преброи осем комина.

Посрещна го прислужник, който отвори дългата врата на ягуара, модел XJS. Мърсър забеляза няколко десетки лимузини, наредени от едната страна на къщата в парадна формация. Той слезе от колата. Младият прислужник седна на кожената седалка зад волана.

От сградата се разнасяше тържественото вибрато на виолончело, акомпанирано от цигулка и арфа. Музиката беше прекрасна и добре изпълнена. Часовникът му „Таг Хойер“ показваше 21,30. Идеално. Скучната вечеря бе приключила и истинският прием започваше.

Мърсър даде поканата си на леко озадачения прислужник. Беше закъснял с няколко часа и човекът го изгледа предпазливо и подозрително.

— Паднах в бутилка водка и не можах да се измъкна — обясни Мърсър и мина покрай него.

Коридорът имаше висок таван с гипсови орнаменти и под, застлан с широки дъски. В средата на фоайето беше сложена маса от черешово дърво. Лъскавият и плот почти беше скрит под вази с красиво подредени горски цветя. Нежното им ухание се разнасяше в помещението. Над масата, досущ крехък сталактит, висеше искрящ кристален полилей.

В залата вдясно прислужниците приготвиха бюфет с десерти. Торти, сладкиши, мусове и много други лепкави сладки кулинарни произведения отрупваха масата, около която можеха да седнат трийсет души. Звуците на класическото трио се усилиха, докато Мърсър вървеше през трапезарията. Високите три метра врати на отсрещната стена водеха към огромна приемна.

Мебелите бяха от XIX век. Обширното пространство беше разделено на четири зони за разговори с дивани, канапета и кресла, наредени около еднакви масички. На стените бяха окачени множество картини, предимно на американски примитивисти, като се изключат портрет на Сарджънт на майка и дъщеря и пейзаж на Грант Уд. Покрай едната стена имаше бар. Гостите се бяха наредили на опашка и бърбеха, чакайки да бъдат обслужени.

Мърсър се вгледа в музикантите в средата на залата. В жената с виолончелото имаше нещо еротично. Макар и не особено красива, тя беше привлекателна. Беше облечена в кремава рокля с дълбоко изрязано деколте. Изумителните и крака бяха увити около инструмента. Мърсър имаше чувството, че е воайор, докато наблюдаваше как пръстите и дърпат струните, и отмести поглед, преди изражението му да му докара неприятности.

През поредицата остъклени врати в далечния край на помещението той видя голяма тента и маси, на които бяха вечеряли двестата гости. Мърсър тъкмо си отбеляза, че барманът има лимонов сок за водката, когато някой стисна рамото му.

— Какво прави бандит като теб на такова място?

Мърсър се усмихна, като позна характерния глас, и се обърна.

— Търся да разкъсам някой бюрократ от кабинета.

Кони ван Бурен се надигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Господи, колко добре изглеждаш! И ухаеш хубаво.

— Ти си омъжена, Кони.

— Съпругът ми е в Ню Мексико.

— А моето либидо е заключено в нощното ми шкафче.

— Вечният ерген — закачливо го упрекна тя. — Кога ще се ожениш?

— Ще се оженя за първата жена, която ми отстъпи мястото си да седна.

Двамата се бяха запознали преди години, когато Кони работеше в министерството на вътрешните работи, а Мърсър беше консултант на германски минно-геоложки концерн на име „Кьониг Минералс“. Тогава тя енергично се опитваше да попречи на компанията да започне да експлоатира мина в Юта. „Кьониг Минералс“ бяха прословути със замърсяването на околната среда. Мърсър се бе намесил по молба на компанията и за огромно облекчение на министерството предложи компромис, приемлив и за двете страни. Кони и той поддържаха връзка и взаимно следяха кариерите си в избраните от тях професии.

— Забелязах, че отсъстваш от вечерята. Трябваше да си от лявата ми страна. Наложил се да изтърпя някакъв бърбърив адвокат, който говореше като за пред медиите.

— Знаех, че ще е неприятно, но не подозирах, че Макс ще покани и адвокати.

— Макс е поканил всички, които познава в града. Не всеки ден създаваш мозъчен тръст за четирийсет милиона долара и той иска да се увери, че никой няма да забрави това.

Мърсър се огледа. От вътрешния двор с тентата влязоха още гости. Кони имаше право. Помещението се изпълваше с тузари. Говорителят на Белия дом разговаряше с началника на канцеларията на президента, а зад тях неколцина известни телевизионни журналисти попиваха всяка дума на много пиян млад сенатор. „Групата Джонсън“ със сигурност получаваше мощна подкрепа от вашингтонския елит.

— Къде е домакинът? — Мърсър огледа тълпата, търсейки Макс Джонсън.

— Тук е. Радва се на блясъка. Следобед двамата с президента играха голф и той му даде официалната си благословия. Макс организира този прием само за да позволи на всички други да му изкажат почитанията си. — Кони млъкна, когато позна мъжа, който си проправяше път към нея. — По дяволите. Робърт Беърд.

— Кой е той? — Мърсър забеляза мъжа, промъкващ се през насъбралото се множество.

— Лобист за научноизследователския отдел на „Петромакс Ойл“, един от лакеите на Макс, който непрекъснато се подмазва и проси услуги. Извинявай, ще се скрия в тоалетната.

Беърд направи жест на отчаяние, докато наблюдаваше как дебелият задник на Кони се изнесе от приемната. Той погледна Мърсър, преценявайки дали е достоен да му представи случая си, тъй като го бе видял да говори със секретаря на енергетиката. Мърсър му се усмихна тъпо и Беърд отиде да търси по-влиятелна плячка.

Мърсър го проследи с поглед как минава през остъклените врати, когато я видя. Тя беше с гръб към него и разговаряше с миналогодишния носител на Нобелова награда за химия. В порядъчното вашингтонско висше общество разголващата рокля се смяташе за обида към всичко, което градът олицетворяваше. Макар и официално облечени, присъстващите жени излъчваха консерватизъм, изключващ всякакви помисли за секс.

Но тя имаше такъв вид, сякаш идваше от церемония за връчване на награди в Холивуд. Цепката на гърба на черната и рокля беше толкова дълбоко изрязана, че с малко повече въображение Мърсър можеше да си представи сянката там, където хълбоците и се разделяха в стегнати и закръглени полукълба. Бялата и кожа беше безупречна. Беше висока, но ръстът и не беше недостатък, а по-скоро пиедестал, от който да и се възхищават. Тя се обърна и той видя очите ѝ.

Минералът берил е относително често срещан камък, който не представлява интерес. Смята се за страничен продукт от добиването на слюда и фелдшпати. Но когато в състава му има алуминий, берилът става аквамарин и се смята за полускъпоценен камък. А когато вместо алуминий природата добави примеси на хром, берилът се превръща в изумруд, един от най-желаните скъпоценни камъни за човека. Дълбочината на цвета му се определя от количеството хром. Ако е много, изумрудът е тъмен, мастиленочерен и мъртъв. А ако е малко, камъкът е светъл и блед. Идеалният изумруд притежава дълбочина и наситеност на цвета и същевременно блясък, и цената му е висока.

Очите и бяха съвършено изумруденозелени и пронизаха Мърсър като електрически ток. Тя го погледна, прокарайки пръсти през късата си кестенява коса, която беше пригладена назад с малко гел. Мърсър имаше чувството, че е удавник.

Чертите на лицето и бяха съвършени. Леко закръглените устни очертаваха чувствената уста, която сякаш всеки момент щеше да прихне да се смее. Скулите и бяха изваяни като крила на чайка, а брадичката и беше волева и с малка трапчинка в средата. Веждите над изумителните и очи бяха широки и черни, шокиращи на такова нежно лице, но добавяха безспорен магнетизъм. Носът и беше малък и женствен.

От високото чело до тънката шия тя беше въздушен изпяк. В никакъв случай не можеше да се сравни с традиционните хубавици, каквито мнозина мъже харесваха и биха направили свои съпруги. Приличаше на манекенка, дръзка и недостижима, но Мърсър забеляза чар, какъвто онези жени не притежаваха.

Тя премести тежестта си от единия на другия крак. Роклята прилепваше по хълбоците ѝ, изваяни с неподражаема грациозност. Цепката отпред се разтвори, разкривайки гладко бедро, и ако Мърсър беше в състояние да диша, гледката би го накарала да затаи дъх. Предната част на роклята закриваше тялото ѝ, но той забеляза, че не носи сутиен, а гърдите и са малки и вирнати нагоре. Зърната и бяха настръхнали от хладината на влажната нощ.

— Желаете ли нещо? — Барманът отвлече вниманието на Мърсър от нея.

Докато той си поръча водка с лимонов сок и отново се обърна към остъклените врати, тя бе изчезнала. „По дяволите.“

Мърсър взе питието си и разсеяно благодари. И в същия миг усети, че се е възбудил само докато я бе гледал. Това не му се беше случвало от осми клас, когато за седмица имаха двапетгодишна заместничка на редовната им учителка.

— Може отново да ме облечете.

— Моля? — Той се обърна и дъхът му секна. Тя беше още по-красива отблизо. Устните и бяха съблазнително нацупени и го привличаха неотразимо.

— Преди малко ме разсъблякохте с поглед и ще ви бъда благодарна, ако отново ме облечете, доктор Мърсър. — Закачливият блясък в очите и показваше, че изпитва удоволствие от смущението му. Вероятно беше на трийсет и няколко години, онзи съвършен период в

живота на жената, когато тя запазва красотата на младостта, но я обогатява с опит.

— Знаете кой съм? — учуди се Мърсър. Беше убеден, че щеше да си спомня, ако се бяха запознавали.

— Колко бързо забравят хората. — Тя се засмя и си тръгна, но след като направи няколко крачки, се обърна. — Запознахме се вчера сутринта.

Жената се изгуби в тълпата, преди Мърсър да разбере коя е. Беше толкова захласнат от външността ѝ, че не обърна внимание на гласа и — гърлен, но въпреки това нежен, примамлив и... познат.

Едва не разсипа питието си, когато се втурна сред гостите, за да я търси. Тя беше опонентът му в университета „Джордж Вашингтон“. Беше му трудно да отгъдестви онова раздърпано момиче с поразителната хубавица, която току-що се бе отдалечила от него. По дяволите, какво правеше войнствено настроена защитничка на околната среда на прием, чийто домакин притежаваше една от най-големите петролни компании в света?

Мърсър вървеше бързо, като се извиняваше на гостите, които блъскаше. Един мъж изведнъж се обърна и едва не удариха лицата си. И двамата се изненадаха от допира. Мъжът пребледня, когато видя Мърсър, но цветът му бързо се възвърна, и красивото му лице се разтегли в широка усмивка.

— Мислех, че няма да дойдеш, Мърсър. — Макс Джонсън искрено се зарадва, че го вижда на приема си.

Джонсън беше на шейсет и няколко, но изглеждаше десетина години по-млад. Тялото му беше слабо и жилаво, поддържано в отлична форма с редовна гимнастика и триатлони. Лицето му беше набръчкано и изгоряло от слънцето в Тексас, където бе израснал, но бе придобило колежанско лустро, прикриващо произхода му. Косата му беше гъста и къдрава, прошарена само на слепоочията. Той сграбчи ръката на Мърсър и силно я стисна.

— Трябваше да пребия главния сервитър, за да взема смокинга му — усмихна се Мърсър. — Страхотен прием. Поздравления.

— Храня големи надежди за „Групата Джонсън“ — отвърна Макс, сякаш четеше предварително подготвена реч. — Президентът отпрати предизвикателство да откаже Америка от пристрастяването и към петрола и мисля, че можем да помогнем.

— Това не е ли като да ти извадят очите, за да ти изпишат веждите? — пошегува се Мърсър.

— Не. „Петромакс“ е вложила капитали в различни производства и прекратяването на вноса на петрол всъщност може да подпомогне компанията. Преди малко приключих сделката по продажбата на последните ни три супертанкера. Готови сме да съдействаме за формирането на бъдещето.

— Не участвате ли в експлоатацията на Полярния природен резерват? — Въпреки желанието си да намери непознатата жена Мърсър се увлече в разговора с домакина.

— Да, но това е само една малка част от плана ни. Петролът, който ще добием от резервата, ще осигури на „Петромакс“ капитали, за да се утвърди като водач в технологиите с алтернативни източници на енергия. Вече започнахме пилотни програми и лаборантите ни са на път да разработят устройство, което разбива водородните атоми и използва морска вода като гориво. Ядреният синтез ни научи, че в този материал има повече енергия, отколкото сме си представяли. — Джонсън вдигна чашата си с шампанско. — В тази чаша има повече енергия, отколкото човечеството е произвело, откакто преди двеста хиляди години в някоя пещера е лумнал първият огън, и с всеки изминал ден ние се приближаваме към нея.

Мърсър погледна покрай рамото му и видя жената. Тя вървеше към тях, поклащайки тяло в ритъм с камерната музика, и го гледаше. Той усети, че ще се озове в конфликт между Джонсън и природозащитничката.

Макс се обърна и проследи погледа му.

— По дяволите.

— Познаваш ли я?

Преди Джонсън да успее да отговори, тя се приближи до тях и свойски го хвана под ръка. Макс я погледна снизходително и после се обърна към Мърсър, за да ги представи.

— Извинявайте, че ви излъгах, доктор Мърсър — изпревари го тя. Усмивката и го накара да онемее. — Срещали сме се веднъж преди вчера, но се съмнявам дали си спомняте. Беше преди десетина години в Хюстън, когато „Петромакс“ съобщиха, че са открили петролните залежи на платото Едуардс. Спомням си, че бяхте в маслиненозелен

костюм и вратовръзка на черни шарки. Бяхте единственият мъж без евтина каубойска шапка.

— Тези шапки са символ на най-великия американски щат. — Макс се извърна от младата жена и развълнувано погледна Мърсър в очите. — Е, тогава предполагам, че не е необходимо да ви представям, защото вече се познавате.

— Бих се възползвал от малко помощ — успя да смотолени Мърсър.

Макс и се усмихна нежно.

— Това е дъщеря ми Агата.

— Баба ми цял живот страда заради това име, но да бъда проклета, ако и аз го направя. Моля, наричайте ме Аги, доктор Мърсър.

Между пръстите им сякаш лумна природна стихия. Мърсър задържа ръката и много по-дълго, отколкото изискваше доброто възпитание, което предполагаше взаимно привличане. Едва когато Макс деликатно се изкашля, той с нежелание я пусна, но не откъсна поглед от ясните ѝ, изумруденозелени очи.

— Използвам научната си титла само когато резервирам маса за вечеря в ресторант. Наричай ме Мърсър, както правят всички останали.

Аги се дръпна назад.

— Да не би да се срамуваш от постиженията си, щом се опитваш да скриеш самоличността си? Господи, ти разруши цяла планина в Индия, когато предложи за експлоатация мините Гудатра. А работата ти в Австралия? Колко аборигени трябваше да бъдат изселени, след като фирмата, за която работеше, превзе сто хиляди акра земя заради една опалова мина? Не бъди скромен, Мърсър. За някои хора ти си герой. Нали, татко?

Макс Джонсън явно се почувства неудобно. Той се огледа, за да види дали някой от високопоставените гости е чул изблика на дъщеря му. Беше ясно, че е слушал възгледите и толкова много пъти, че може да ги повтори дума по дума.

— Достатъчно, Аги. Обеща да бъдеш домакиня тази вечер и недей да дрънкаш глупости — изсъска Макс. — Господи, тактична си като майка си. — После се обърна към Мърсър. — Извинявай. Да отидем да си вземем нещо за пиене.

Той сложи ръка на рамото на Мърсър и го отведе настрана. Мърсър погледна през рамо и видя, че Аги гледа баща си с неприкрита омраза.

— Нямах деца, нали? — попита Макс, докато барманът приготвяше водка с лимонов сок за госта и отново пълнеше чашата му с шампанско.

— Не. На млади години осъзнах, че едва мога да се грижа за себе си. Как бих се справил с едно дете, по дяволите?

Макс се усмихна и леко се отпусна.

— Аги е най-голямата ми радост и се гордее с постиженията ѝ, макар че тя ги обръща срещу мен. Знаеш ли, че завърши с отличие? На всичко отгоре има научна степен по екологично инженерство. Много е умна, но праросва енергията си в донкихотовски кръстоносни походи. Мисля, че така и не порасна. Разглезих я. И продължавам да го правя, като и позволявам да се мотае с онази природозащитна организация.

Мърсър не проявяваше интерес към проблемите между Джонсън и дъщеря му.

— Тя е зряла жена, Макс. Не трябва ли сама да взема решения?

— Ако оставях хората да избират сами, нищо от това тук днес нямаше да го има. — Той махна с ръка към залата. Мърсър не можа да прецени дали петролният магнат се шегува, или говори сериозно. — Не би трябвало да те обременявам със семейните си проблеми. Аги и аз все още се спогаждаме от време на време. Заповядай още едно питие. А сега, би ли ме извинил? Трябва да поздравя Кони ван Бурен.

Макс Джонсън се сля с тълпата и Мърсър отново остана свободен. Той довърши първата си водка, отпи малка глътка от втората и се усмихна, докато оглеждаше разкошното помещение. Нямаше значение колко богат е един човек. Семейните проблеми пак надигаха грозните си глави.

Макс Джонсън не ги криеше. Той беше вдовец. Съпругата му се бе поддала на породено от алкохола желание за самоубийство. Мърсър си спомняше нейните проблеми с пиенето, когато се бе запознал с Макс в Хюстън. За един час от началото на купона Барбара Джонсън се напи толкова много, че се наложи Макс да накара шофьора си да я заведе в лимузината им. Шест години по-късно, след многобройни рехабилитационни програми, нахално отразявани от медиите, тя бе изпила шишенце с приспивателни хапчета и бутилка водка. В

предсмъртното и писмо пишеше: „Заспивам. Моля те, събуди ме, когато животът стане по-лек.“ А сега Макс се бе скарал с дъщеря си пред някои от най-влиятелните хора в страната.

„Ако това е цената на успеха, Макс е постигнал всичко“ — помисли Мърсър.

Той не видя Аги, докато оглеждаше залата, и изпита леко облекчение. В момента разговорът с нея би бил неловък в най-добрия случай. Няколко минути по-късно Мърсър разговаряше със заместник-председателя на „Групата Джонсън“ и неприятната сцена бе забравена.

След половин час той долови парфюма ѝ. Забеляза хищните, сластолюбиви погледи на мъжете и завистливите, кръвнишки погледи на жените и разбра, че Аги Джонсън е зад него. Той се обърна. Тя видимо се бе свързала от спречкването с баща си, но Мърсър забеляза сянка в невероятните и смарагдовозелени очи. Реши, че е най-добре да се държи така, сякаш нищо не се е случило, вместо да изтърси някакво изтъркано клише за взаимоотношенията между родители и деца.

— Така и не получих шанс да отвърна на атаката ти срещу професурата ми.

Аги му се усмихна благодарно и това му достави огромно удоволствие. Въпреки това, когато заговори, в гласа и прозвуча ирония.

— Компанията на баща ми има четири адвокатски кантори и цяла армия експерти по връзки с обществеността. Те измислят оправдания по-бързо, отколкото „Петромакс“ произвежда екологични катастрофи. Убедена съм, че и ти си като тях. — Тя млъкна и го погледна изпитателно. — Нека да отгатна. Ще ми кажеш, че професията ти създава работни места по цял свят и дава надежда на гладуващи хора, които все още живеят като през XIX век. Имам ли право?

Мърсър предположи, че Аги е типичен бунтар, който изтъква причините и сетне мисли за последиците. Ако имаше причина, тя щеше да поддържа дадена кауза, без да разсъждава за крайния резултат. Аги несъмнено членуваше в многобройни организации, предпочитайки новосъздадените, докато печелеха популярност. Хари Уайт подигравателно наричаше такива хора „либерали за един месец“, Нямаше значение, че някои от възгледите и бяха диаметрално противоположни на други, стига да бяха политически правилни и актуални.

Мърсър използва това като свое предимство, когато атакува не по-малко ожесточено.

— Знаеш ли колко милиона млади жени са лишени от пълноценен живот, защото трябва да носят вода в селата си, често от километри разстояние? Принизени са до нивото на стадни животни, защото нямат достъп до кладенец и механична помпа. Достъпната вода е толкова обикновено нещо, че ти я приемаш за даденост, но за много хора по света е лукс, за какъвто само могат да мечтаят. Работните места, за чието създаване спомагам и на които ти гледаш с присмех, могат да освободят онези жени. Със заплатите на компаниите, за които работя, се издържат цели семейства. Трудът им дава благоденствие. Да им го откажеш, е все едно да се върнеш в колониалния период на човешката експлоатация. Това ли искаш?

Въпреки красотата и Мърсър нямаше намерение да и позволи да си играе с него. Репутацията му беше доказателство, че е прав, и той би я защитавал с всички средства.

Усмивката и беше снизходителна и същевременно закачлива.

— Добър опит, Мърсър. С повечето хора би имал успех. Вярвам в правата на жените и не одобрявам отношението към тях, но аз съм защитничка на околната среда, а не феминистка. Не съм и социалист, нито противник на новите технологии, затова останалите ти доводи са спорни. Всеки от нас има свои възгледи. Просто са различни.

— Стори ли ти се логично нещо от онова, което казах вчера на лекцията? — Мърсър се надяваше да намерят допирни точки, повод да я задържи близо до себе си.

— Не. Може да си смаял студентите, но клишетата и преувеличенията не могат да слисат информирания човек. А що се отнася до теорията ти, че човешките същества се приспособяват към еволюцията, като унищожават околната среда, това са глупости и ти го знаеш.

Мърсър я намираще за привлекателна въпреки думите ѝ.

— Докато научаваме все повече за еволюцията и изчезналите видове, ще установим, че поведението на човека допринася за измирането на видовете толкова, колкото и промените в околната среда и всеки друг фактор. Ако действията ни помагат за собственото ни унищожаване, тогава това е сделката, която природата е сключила с нас.

— И ти не виждаш причина нещата да се променят? — предизвика го тя.

— Не виждам начин да го спра. Китайското правителство възнамерява да снабди с хладилници всички домакинства в страната. Архаичната технология, която използват, ще изхвърли толкова много хлорирани и флуорирани въглеводороди и други вредни за озона газове, че всички противодействия на страните от Запада ще бъдат безрезултатни. Не можахме да реагираме достатъчно бързо, за да предотвратим парниковия ефект, от който толкова много се страхуваш. Защо Планетарния активен природозащитен съюз не се опита да спре това? Организации като твоята умеят да разпалват противоречия и да присъстват в заглавията в пресата, но не предлагат осъществими решения. Не разполагате с достатъчно факти за протестите си, затова апелирате към емоциите, за да наложите възгледите си. Вероятно си съгласна с резултатите от екологичната среща на най-високо равнище в Рио де Жанейро през 1992 година, нали?

— Присъствах там — гордо каза Аги.

— Спомняш ли си какво гласи член 15 от Декларацията?

Тя поклати глава.

— Положих усилия да го запомня, защото толкова ме възмути, че не исках да го забравя. „Липсата на сигурност в науката не трябва да бъде използвана като причина за отлагане на ефективни мерки за предотвратяване унищожаването на околната среда.“ Това означава, че не е необходимо да има доказателства, за да бъдат предприети действия. Парите на данъкоплатците може да бъдат изразходвани за несъществуващи проблеми. Не е за вярване, че Съединените щати подписаха тази тъпотия и евентуално ще дадат милиарди долари, без да знаят за какво се харчат парите. Мислиш ли, че се опитваш да промениш начина, по който човечеството се грижи за планетата? Друг документ, подписан в Рио де Жанейро, наречен „Дневен ред 21“, заявява, че единственият начин да се спре унищожаването на околната среда в северното полукълбо е да се изсипят тонове пари в страните от третия свят в южното полукълбо. Виждаш ли някаква логика в това? Аз не го разбирам. Както казах вчера на лекцията, ако ти се срамуваш от постиженията си, съжалявам, но аз се гордея с тях.

Мърсър се обърна и се приготви да тръгне, оставяйки Аги онемяла и с увиснала челюст.

— Само малко дребни факти, преди да си отида. Същите онези учени, на които разчитате да ви дадат доказателства за глобалното затопляне, през седемдесетте години на ХХ век са писали статии, заявявайки, че замърсяването охлажда земята и ще доведе до нова ледникова епоха. Когато съумееш да подкрепиш с факти клишетата и преувеличенията си, ще поговорим отново.

Той се отдалечи, преди Аги да успее да реагира.

Мърсър дойде последен на приема и си тръгна пръв, затова прислужникът докара ягуара му до портата само за няколко минути. Беше ядосан на себе си, че се увлече в разговора. Искаше му се да бе разсъждавал с голямата си глава вместо с малката. Не можеше да устоява на привлекателността на жените, но смяташе да остави нещата дотам.

Мърсър седна зад волана и трясна вратата. Точно когато излизаше от двора, на стъклото от другата страна потропаха пръсти с побелели кокалчета. Стреснат, той отвори и в колата се вмъкна Аги Джонсън. Без да пророни дума, Мърсър подкара ягуара. „Сега пък какво става?“ — запита се той.

Когато излязоха на главния път, Аги извади от чантичката си пакет цигари и златна запалка. Вторачи се гневно в Мърсър, очаквайки, че ще я укори за дето пуши. Пламъчето освети купето и създаде интимност в затвореното пространство.

Мърсър се зачуди докъде ще доведе това, но тайно се радваше, че го е последвала.

— Мразя го почти толкова, колкото го обичам. — Аги имаше предвид баща си. — В някои отношения той е най-добрият и грижовен човек, когото познавам, но не мога да не му противореча. Маниак е на здравословния начин на живот, затова започнах да крада цигари от персонала, когато бях четиринайсетгодишна. Надявах се да ме хване, но той така и не забеляза. Все още не знае, че пуша. И тъй като всичките му пари са от петролния бизнес, реших да стана защитник на околната среда, още преди да знам какво означава това.

Тя смъкна стъклото и хвърли в мрака фаса си.

— Понякога се питам дали изобщо забелязва какво правя. Господ знае, че той видя отчаянието на майка ми едва когато стана късно.

Мърсър разбра, че Аги иска да говори, затова продължи да мълчи.

— Тя се самоуби, докато учех за магистърска степен. Разбрах го от шофьора, когото татко бе изпратил да ме докара у дома за погребението. Човек би си помислил, че мама и аз сме били близки, но не беше така. Плаках на погребението и понякога все още плача, но не заради загубата, а от съжаление. Майка ми наистина беше достойна за съжаление. Най-ярките ми спомени за нея са когато беше пияна и веднъж, точно преди да се самоубие, я хванах в леглото с друг мъж. Искях да обвиня баща си, но не можех. Тя притежаваше подсъзнателен стремеж за самоунищожение, който я принуждаваше да продължава да злоупотребява с алкохол и любовни връзки. Щеше да се самоубие дори ако бе напуснала баща ми. Ти говори за съдбата на човечеството. Е, съдбата на Барбара Джонсън беше да умре от собствената си ръка и нищо не можа да и попречи.

Мърсър я погледна. Ръцете и трепереха, докато палеше друга цигара, но гласът и остана непроменен. Не беше нужно да си психолог, за да разбереш емоционалните конфликти, които формираха личността и и мотивираха действията ѝ. Гневът към баща и я бе накарал да защитава каузи, с които да му се противопоставя. И този гняв не произлизаше от смъртта на майка ѝ, а от неспособността и да я предотврати. Всичко го предупреждаваше да стои далеч от нея, но контрастът между неотстъпчивостта и уязвимостта и го привличаше.

— Къде живееш? — попита той, докато се приближаваха до столицата на страната.

— Джорджтаун. Имам апартамент край канала.

Не разговаряха повече до края на пътуването, но мълчанието не беше неловко. Аги го насочваше към нейната улица с по една-две думи или само с кимане. Сградата, където се намираше апартаментът ѝ, някога бе представлявала склад, Мърсър знаеше, че цените на жилищата край канала започват от двеста и петдесет хиляди долара и драстично се повишават.

Предното стъкло се обсипа с едри капки дъжд. Мърсър спря пред входа. Аги изчака вятърът да утихне и когато заговори, гласът и беше тих и почти плах.

— Не исках да се караме тази вечер. Всъщност мисля, че исках да те съблазня. — Тя го погледна, очаквайки реакция, но той не каза нищо. — Когато те видях за пръв път, реших, че си благороден човек.

Стори ми се, че си различен от другите. Предполагам, че е било ученическо увлечение.

Аги отвори вратата и слезе. Преди да влезе в сградата, тя подаде глава в ягуара.

— Радвам се, че отрано научих какво е разочарование. И после вратата тихо се затвори и тя тръгна.

— Чарът ми отново нанася удар — измърмори Мърсър, засегнат от думите ѝ.

Вместо да си даде време да осмисли случилото се, той реши да прогони мислите за това. Но докато набираше номер на телефона в колата и го слушаше как звъни на три хиляди мили разстояние, Мърсър осъзна, че избликът на Аги за разочарованието е насочен по-скоро към баща и, отколкото към него. А що се отнасяше до желанието и да го съблазни, тя не беше първата жена, която не бе успяла да го стори, и със сигурност нямаше да е последната.

Звъненето спря.

— Свързахте се с дома на Хауард Смол. Съжалявам, но не съм вкъщи и не мога да отговоря на обаждането ви. Моля, оставете съобщение след сигнала.

— По дяволите. — Мърсър прекъсна връзката, без да оставя съобщение.

Джамал Линкълн беше осемнайсетгодишен и водеше живот, типичен за обитателите на най-бедните квартали във Вашингтон. Стана член на банда на тринайсет години и две седмици по-късно участва в първата си акция, където попадна под кръстосания огън на объркала се сделка. Джамал вдигна пистолета, който братовчед му Руфъс изпусна, когато деветмилиметров куршум пръсна черепа му, и натисна спусъка. Не улучи никого, но чувството, което изпита, даде начало на живот с предсказуем финал.

Седмица след престрелката той вкара два куршума в гърдите на продавач в магазин за хранителни стоки и използва трийсет и седемте долара, на които бе оценен животът на този човек, за да си купи първата доза кокаин. Джамал се издигна бавно в йерархията на бандата. Повишенията идваха с нарастването на броя на жертвите му. Загуби девствеността си на четиринайсет години, когато главатарят на

бандата Ниеуси Ради, който се хвалеше, че името му означава „Черен гръм“ на суахили, му подари проститутка за рождения ден. Джамал все още ходеше на училище, но прекарваше времето си, като обикаляше по коридорите или се криеше извън сградата, продаваше наркотици и вербуваше нови членове за бандата. Когато стана на седемнайсет, вече бе преживял достатъчно престрелки, за да бъде главен лейтенант на Ради.

Ради беше двайсет и четири годишен милионер и времето му изтичаше. Всички знаеха, че късметът му скоро ще свърши. Животът, който водеше, накрая щеше да го убие, и колкото повече се издигаше, толкова повече се приближаваше до смъртта. А осемнайсетгодишният Джамал беше следващият, който щеше да оглави бандата и да се сдобие с пари и власт. Ето защо не обичаше да го изпращат на мисия извън територията му, за да накаже човек, за когото не бе и чувал.

По-рано вечерта Ради бе поканил Джамал в многостайния си апартамент в жилищен блок в Анакостия. Бе му казал какво да направи и му бе дал оръжие. През цялото време онзи гаден бял тип ги наблюдаваше от дивана до бюрото на Ради. Целият му вид говореше, че е ченге, но дори не мигна, когато Ради каза на Джамал да убие един тип в Арлингтън.

Докато Джамал излизаше от стаята, белият мъж стана и го сграбчи за голия бицепс. Ръцете и раменете на Джамал бяха едри. Стегнатите мускули опъваха лъскавата му кожа. Пръстите на мъжа бяха тънки и кокалести, но болезнено се впиха в рамото му.

— Направи го така, че да прилича на обир. Вземи часовника му, портфейла му, каквото искаш, но се увери, че е мъртъв. Ако той оцелее, ти ще умреш.

— За какъв се мислиш, копеле? — извика Джамал, опитвайки се да издърпа ръката си.

Хватката около бицепса му се затегна и Джамал бе принуден да падне на колене.

— Уилис, кажи на кучето си да престане да лае или ще откъсна ръката му и ще го пребия до смърт с нея.

— Джамал, убий човека и не задавай въпроси. — Никой не наричаше Ради с малкото му име и не му говореше заплашително, но той явно се страхуваше от белия мъж в черен костюм.

— Ще го направя, Ради. — Джамал погледна водача си и се изненада, като го видя да въздъхва облекчено.

Според наскоро откраднатия ролекс, който носеше на ръката си, Джамал крачеше по улицата от четири часа. Никакви ченгета не бяха минали покрай него, докато чакаше. Видя само няколко свои събратя, предимно „зебри“ — чернокожи, които се опитваха да минат за бели. Джамал се чувстваше в безопасност, малко изложен на показ, но достатъчно анонимен. Ала както и да се чувстваше, нямаше начин да напусне квартала, докато не пречукаше човека. Не искаше отново да вижда противния бял тип.

Смяташе да влезе в бара по-нататък по улицата, особено след като започна да вали. Фалшивата му карта за самоличност беше направена майсторски, но не желаше никой да го види отблизо. Щом убиеше човека, всеки евентуален свидетел би казал, че нападателят е бил млад чернокож мъж в кожено яке. А такива имаше в половината шибан град.

Джамал видя да пълзи светлина по тъмните сгради и разбра, че по улицата е завила кола. Обърна се и забеляза фаровете на превозно средство на около шест пресечки, точно пред бара. Големият пистолет „Глок“ в джоба му изведнъж олекна. Часът беше 23,15 и къщите наоколо бяха утихнали преди два часа. Това трябваше да е човекът.

От мястото за паркиране пред „При Дребоська“ излезе очукан шевролет точно когато Мърсър зави по улицата, на която живееше. Той спря ягуара си на освободеното място и тръгна към бара. Беше 23,15 в събота вечерта и нямаше намерение да се прибере вкъщи, без да е изпил едно-две питиета преди лягане.

— Миропомазаният се връща — измърмори Хари Уайт, когато Мърсър влезе в заведението. — Какво стана? Затвориха ли безплатния бар, или ти забраниха да пиеш и те изгониха?

Мърсър зае обичайното си място до Хари и отпи от водката с лимонов сок, която Дребоська веднага му наля. Пол докосна плата на смокинга на Мърсър и кимна одобрително.

Мърсър тъжно поклати глава.

— Вече никой не харесва остроумните реплики.

Нуждаеше се от отбиването в „При Дребосъка“, за да забрави Аги и проблемите ѝ. Двамата с Хари се заяждаха с язвителен сарказъм, който би обидил повечето хора, но за тях това беше нещо обичайно. Двете питиета за лека нощ на Мърсър се превърнаха в цял магазин за алкохол. Той, Хари и неколцина други редовни посетители изпиха всичките пари в джобовете си. Дребосъка затвори в един и повика таксита за пияните си клиенти. Хари остана с Мърсър. Двамата излязоха от бара, носейки бутилки бира. Хари живееше на пет преки от Мърсър, в противоположната посока. Той се Заклатушка по улицата след няколко прощални шеги за смокинга на Мърсър.

Мърсър остави колата си и тръгна по улицата, като отпиваше от бутилката, докато вървеше. Разбра, че е пиян, когато преплете крака и едва не се просна на тротоара. Той се огледа. Замъглените му очи се опитаха да проникнат в мрака, за да видят дали някой не го е забелязал, но улицата изглеждаше тиха и безлюдна.

Мърсър продължи, пресушавайки бирата. Не отвори втората, защото задачата беше непосилна в неговото състояние. Отново се спъна и се засмя на себе си. От много хора бе чувал, че алкохолът действа като депресант, но в момента беше в изключително приповдигнато настроение и всичко му се струваше смешно, дори тъмният силует, който се появи от микробуса, спрял на няколко крачки от него.

Мърсър видя замахането и положи усилия да стегне тялото си, но притъпените му от алкохола нерви не реагираха. Беше напълно отпуснат и това спаси живота му. Ръкохватката на пистолета го удари толкова силно по главата, че Мърсър се строполи на тротоара. Злобният ритник в ребрата го преобърна два пъти и той се отдалечи на достатъчно разстояние от нападателя, за да има време да се изправи.

По лицето му се стичаше кръв, която капеше в устата му. Усети соления и вкус, а после дулото на глока се заби в гърдите му.

Внезапността и ожесточеността на атаката биха смразили обикновен човек, но реакциите на Мърсър бяха бързи, макар и забавени от водката. Алкохолът във вените му го зареди с безразсъдна смелост. Без да обръща внимание на пистолета, той се хвърли напред. Официалните му обувки се плъзнаха по мокрия от дъжда асфалт. Глокът така и не стреля.

Джамал Линкълн беше изненадан от атаката на Мърсър и не освободи достатъчно бързо предпазителя на непознатото оръжие. Премести големия полуавтоматичен пистолет в ръката си и усети, че предпазителят се освободи — миг преди Мърсър да се блъсне в него. Глокът беше насочен към гърдите на жертвата и от това разстояние би я разкъсал на парчета.

Мърсър замахна с всички сили с бирените бутилки, които все още държеше, и ги разби в лицето на Джамал. Пълната бутилка експлодира от удара и ги заля с разпенена бира и парченца зелено стъкло, а празната остана непокътната. Джамал изгуби равновесие и размаха ръце, затова когато стреля, куршумът рикошира в една от сградите на отсрещната страна на улицата. Младежът едва не загуби съзнание, но запази хладнокръвие и блъсна Мърсър, който отново замахна с бутилката, но не улучи.

Здравото шише профуча покрай главата на Джамал. Силата на удара повлече Мърсър, който, без да разсъждава, заби остатъците от строшената бутилка дълбоко в гърлото на нападателя. Назъбените стъкла с лекота срязаха кожата, мускулите и артериите. Джамал изпусна глока, залитна назад и се хвана за гърлото. Това беше последното волево движение, което щеше да извърши.

Двамата паднаха едновременно на земята. Алкохолът, шокът и страхът изсмукваха силите на Мърсър. Зрението му се замъгли. Дори лампите, които светнаха след изстрела, му се виждаха като далечни избледняващи точки. Той отпусна глава на студения асфалт. Някъде, сякаш в друга реалност, се чу вой на полицейска сирена.

— Мъртъв си, нали, Хауард? Вече са те убили — прошепна Мърсър и после изгуби съзнание.

ПРИСТАНИЩЕ ЗА ТАНКЕРИ „АЛИЕСКА“, ВАЛДИЗ, АЛЯСКА

На яркия блясък на натриевите лампи корпусът на „Петромакс Арктика“ изглеждаше по-тъмен от водата в пролива Принц Уилям. В северните ширини слънцето все още не беше залязло, макар че минаваше девет вечерта. Въпреки здрача правилникът изискваше високо горе на подемните кранове денонощно да свети прожектор.

Корабът беше дълъг триста метра, но онова, което всъщност му придаваше неземан вид, беше ширината. Бимсът беше четирийсет и седем метра. Боядисаната в червено палуба беше огромна и равна като паркинг. Само тук-там се виждаха люкове и тесни висящи мостчета, минаващи на четиристотин метра от надстройката до заобления нос. Надстройката на танкера наподобяваше бяла кутия и се извисяваше на петнайсет метра над палубата. Около няколко от нивата се виеха стълби и пътеки, и крилата на мостика висяха над празното пространство от двете страни на кораба. Единственият комин се издигаше в средата на надстройката. Емблемата на „Петромакс Ойл“, стилизирана петролна сонда с преплетени букви П и О, беше осветена от прожектор, монтиран под високия шест метра надпис.

За разлика от всички останалите кораби в историята на мореплаването петролните супертанкери предизвикваха почти всеки закон в корабостроенето. Поради огромните си размери те не можеха да бъдат направени като традиционен плавателен съд с предварително поставен кил и обемисти стоманени подпори, стърчащи като ребра от гръбнак, а бяха строени на части, всяка пусната във водата отделно, и споени под повърхността. Според инженерите супертанкерите са безопасни, но въпреки това може да се разбият, когато природата или човешката глупост ги подложат на твърде голям натиск. Те са коварни творения, създадени от жаден за петрол свят, без се взема предвид как тази жажда може да бъде утолена.

„Петромакс Арктика“ беше супертанкер от съвременно поколение, само на три години, с двоен корпус и с всевъзможни

обезопасяващи средства. Но всяка нова стъпка в еволюцията на една опасна идея беше още по-опасна. Ето защо капитан Лайл Хаузър смяташе кораба си за нещо като плаваща бомба със запален фитил.

Той бе застанал на три метра над пролива на левия борд и усещаше как танкерът уляга, докато непреработеният нефт се изливаше в отсеците на корпуса със скорост двайсет хиляди барела в час. Хаузър беше там, откакто бронираните маркучи на товарния док номер три бяха започнали да наливат петрол преди няколко часа. Беше се пенсионирал, но го бяха извикали за това пътуване. За пръв път през живота си командваше танкер с подобни размери и нямаше да позволи никакво отклонение от процедурата, дори ако това означаваше до края на товаренето да стои на мостика и да наблюдава как помпите автоматично вкарват петрола в резервоарите на кораба. Хаузър бе усвоил този ритуал, докато беше капитан на лихтер. Суеверията, вкоренени дълбоко в съзнанието му, подсказваха, че ако не види процеса на товарене от край до край, сигурно ще се случи нещо лошо.

Системата се командваше от главния компютър на танкера, затова нямаше опасност от изтичане или плавателният съд да наруши центъра на тежестта си, но въпреки това капитанът долавяше парливата смрад на суровия петрол и усещаше как грамадният супертанкер под краката му се движи, докато вътрешните помпи разпределят течността между отсеците, за да го държат на равнището на Северния ледовит океан.

Хаузър извади портативен радиопредавател от дълбокия джоб на капитанската си униформа.

— Ригс, какво е нивото на кислорода в резервоарите?

— Пет процента навсякъде.

Макар че е едно от най-лесно запалимите вещества на земята, петролът може да гори само при определено съотношение на газове и не може да пламне, ако има твърде малко или твърде много кислород. Тъй като главният двигател произвеждаше емисии в обхвата на дванайсет процента, „Петромакс Арктика“ имаше отделна система, изхвърляща отработените газове много преди точката на възпламеняването на петрола. Емисиите на системата се изпомпваха директно в резервоарите, за да се поддържа инертно ниво.

— А какво е нивото на товара в резервоарите на десния борд, моля?

— Двайсет и седем процента. Корабът се товари равномерно, капитане — отговори първият помощник.

Хаузър знаеше това, защото го усещаше под широко разкрачените си крака. Въпросът му беше само проверка, за да се увери, че Ригс внимателно върши работата си.

„Нейната работа“, напомни си той. Въпреки че имаше плътен и дрезгав глас, който по преподавателя звучеше като мъжки, първият помощник-капитан Джоана Ригс беше жена, ветеран с деветгодишен стаж, завършила Търговската морска академия в Мейн.

Хаузър се надяваше да свикне с мисълта, че заместникът му е жена. Служебната и характеристика, което бе прочел по време на полета за Аляска, я описваше като компетентна и дисциплинирана. Всъщност тя бе прекарала на подобни супертанкери повече време от него. Но в напрегнатото и държане и постоянно мигащите и очи имаше нещо, което не му харесваше. След четирийсет и пет години в кариерата и работа със стотици хора Хаузър се бе научил отлично да преценява характерите и първите му впечатления обикновено се оказваха верни. Той просто не харесваше Джоана Ригс. Това нямаше нищо общо с половата и принадлежност, а бе свързано със самата нея.

Хаузър извади пура от черно-златиста картонена кутия, пусна отново пакета в джоба си и се уви в дебелия вълнен шал, за да се предпази от непривичния за сезона студ. Бръкна по навик в джоба на панталона си, търсейки запалката си „Зипо“, подарък от съпругата му, но тя беше в бюрото на каютата му. Преди година бе отказал цигарите, но винаги носеше запалката със себе си, като я заключваше, за да не запали някоя от петте цигари, които дъвчеше всеки ден.

— Проклетото Министерство на здравеопазването и смешните му предупреждения — измърмори той.

Докато мислеше за това, Хаузър осъзна, че не го е грижа за другите трима помощник-капитани на кораба, с които се бе запознал сутринта. Поради огромните капитали, свързани с танкерите и товара им, хората трябваше да се съобразяват с корабите, а не обратното. За членовете на екипажа, включително капитаните, беше нещо обичайно да се качват на новите танкери на далечни места, като например Персийския залив, Кейптаун или Аляска. Нямаше време екипажите да се запознаят, преди корабите отново да отплават. В зависимост от обстоятелствата моряците понякога бяха откарвани с хеликоптери до

танкерите, докато плаваха, и така се засилваше чувството за изолация на борда на гигантските плавателни съдове.

Това беше един от множеството дехуманизиращи ефекти в океанската търговия, които Хаузър бе наблюдавал през десетилетията. Индустриализираният свят бе поел върху себе си такава безкомпромисна програма за снабдяване и търсене, че танкерите, товарните кораби и контейнеровозите се бяха превърнали в част от конвейера. За собствениците им и за много хора от новото поколение търговските флотове по света вече не предизвикваха емоционална реакция, каквато имаше преди половин столетие. Те бяха станали само незначително винтче в голямата индустриална машина.

Може би затова Хаузър не харесваше екипажа, който щеше да командва, докато корабът беше на док в рафинерията „Ел Зегундо“ на север от Лонг Бийч, Членовете му бяха част от новото поколение и смятаха работата си за заетост, а не за призвание, както мислеше Хаузър, когато на шестнайсет години тръгна по моретата. Той се запита дали не е загрубял. Може би съпругата му имаше право, че не трябваше да позволява да го убедят да напусне спокойното си скучно всекидневие на пенсионер заради една последна задача. Дори да приемеше жена за помощник-капитан, прогресът пак можеше да го подмине, оставяйки го да тъгува за старите традиции, които си бяха отишли завинаги.

— По дяволите, трябва да им дам време. Те преживяха два тежки дни — каза Хаузър. Той редовно говореше на себе си и на корабите си.

Допреди три дни „Арктика“ беше собственост на „Петромакс Ойл“ под командването на капитан Харис Олбрехт. После, чрез тайни преговори, „Петромакс“ продаде останалите си танкери, включително „Арктика“, на „Южно крайбрежно корабоплаване“, невзрачна компания, базирана в Луизиана. В същия ден, когато новината за продажбата стигна до кораба, Олбрехт, капитанът на „Петромакс Арктика“ от шест години, пострада сериозно при злополука.

Хаузър още не бе научил цялата история, но поради тежките си наранявания Олбрехт бе взет с хеликоптер от танкера, който се намираще на триста километра от брега, и закаран в болница „Провидънс“ в Анкъридж. В краткия доклад на Ригс пишеше, че капитан Олбрехт е загубил част от дясната си ръка при авария в машинното отделение и откъснатият крайник не е бил възстановен.

Хаузър беше състрадателен и даде на Ригс и останалите членове на екипажа време да се справят с травмата, преди да настоява за подробности. „Южно крайбрежно корабоплаване“ поеха договорите на моряците, когато купиха плавателния съд, но нямаха капитан, способен да замести ранения Олбрехт, затова Хаузър се съгласи да напусне спокойното си уединение и да поеме танкера от Валдиз до Калифорния. Той бе прекарал по-голямата част от кариерата си на помалки танкери, пренасящи горива и други петролни продукти покрай Източното крайбрежие. Сега за пръв път работеше за „Южно крайбрежно корабоплаване“ и командваше огромен танкер в северни води.

Освен по-подробен доклад за инцидента Хаузър искаше да разбере защо „Петромакс Арктика“ е пристигнал във Валдиз с осемнайсет часа закъснение. Той можеше да прости неточно вписване в корабния дневник, свързано с произшествието, имайки предвид обстоятелствата, но нямаше да подмине факта, че Ригс е закарала танкера в пристанището със закъснение почти едно денонощие, без да даде обяснение. Подобна небрежност беше непростима. Това не беше успешно начало на последното назначение на Хаузър.

Плъзгащата се врата към мостика се отвори и прекъсна мислите му. Към него се приближи първият помощник-капитан Джоана Ригс. Кокалестото и тяло бе сгущено в няколко пуловера и якета. Тъгловатото и лице имаше дълбоко хлътнали замъглени очи с неопределен цвят. Устните и бяха стиснати, а клепачите и мигаха разсеяно.

— Сър, обаждане от Контролния оперативен център. — Макар и без изкривяването на радиопредавателя, гласът и беше отривист и мъжки.

— Какво казаха?

— Пристигнал е влекач с буквите на новото име на кораба. Хаузър въздъхна отчаяно. Сякаш новата му работа не беше достатъчно трудна и тежка, а и името на танкера трябваше да бъде променено, докато пътуваха към Южна Калифорния. Когато му съобщиха, че ще бъде капитан на един от най-новите петролни супертанкери в света, той се развълнува така, сякаш бе получил първото си назначение. Но после, когато го информираха, че името на кораба трябва да бъде сменено по време на първото му плаване като танкер на „Южно

крайбрежно корабоплаване“, Хаузър почувства ледени тръпки на суеверен страх.

Той знаеше, че по време на двайсетгодишния си живот всеки танкер многократно променя името си, когато го купуват и продават. Последният кораб, на който беше капитан, преди да се пенсионира, бе прекръстен седем пъти, преди собствениците му да го изпратят за вторични суровини в Пакистан. Но не му харесваше, че ще бъде на борда, още повече капитан, когато сменят името. Всеки моряк знаеше, че това означава лош късмет.

Когато научи за промяната на името, Хаузър помоли „Южно крайбрежно корабоплаване“ да го отложат, докато танкерът пристигне в Лонг Бийч. Но молбата му не бе чута. Директорът на морските операции на компанията го уведоми, че „Петромакс“ са настояли името на кораба да бъде сменено по пътя. От любопитство Хаузър се обади на „Петромакс“, докато пътуваше за Аляска, и разбра, че „Южно крайбрежно корабоплаване“ са настояли за бързо преименуване. Те дори щели да платят на работниците и за надписа, който ще бъде монтиран на кърмата със стоманени букви. Танкерът щял да се нарича „Южен кръст“.

Хаузър едва не отказа назначението. Господ знаеше, че съпругата му не иска той да обикаля света със супертанкер. Промяната на името беше лошо нещо, но Лайл най-много се ядоса, че го излъгаха. За него нямаше значение кой го е заповядал, но да се лъже, беше безразсъдно и детинско. Ако обаче не поемеше кораба, нямаше да има друг след него. А той копнееше поне още веднъж да усети огромен танкер под краката си, да знае, че е негов и го контролира.

— Искате ли да им кажа да се качат на борда? Хаузър беше погълнат от мислите си и бе забравил, че не е сам.

— Да. Изпратете двама моряци да им помогнат с каквото е необходимо и се погрижете стюардите да знаят, че на борда ще има няколко души повече по време на пътуването.

— Да, сър. — Ригс се обърна и тръгна по дългата открита платформа към мостика.

Капитан Хаузър се вторачи в огромната площ на пристанището за танкери „Алиеска“. На хълма, издигащ се зад петте товарни котвени места, грамадни диги обграждаха двайсетте главни резервоара с вместимост триста осемдесет и пет милиона галона необработен

петрол. Под тях се намираха колекторът на тръбопровода, корабът на Хаузър и бункерите с гориво за танкерите, които използваха пристанището. До тях бяха сградите на Контролния оперативен център, на администрацията и на аварийните екипи за бързо реагиране. В последната секция на пристанището бяха направени множество подобрения, след като „Ексон Валдиз“ се блъсна в рифа Блай през 1989 година.

Докато Хаузър гледаше към главния вход на пристанището, се появи влекачът. Двата му комина блъваха дизелов пушек. Дългото превозно средство беше покрито с черен насмолен брезент. Отблизо го следваше бял микробус. Фаровете му примигваха срещу многобройните рефлектори на огромния танкер. Кранът също пресичаше двора. Дългата му стрела стърчеше напред като средновековен таран, готвещ се да атакува древен замък.

Трите превозни средства се срещнаха на „Петромакс Арктика“, както Хаузър предпочиташе да нарича кораба си до края на пътуването. За няколко минути хората от микробуса и кранистът натовариха стоманените контейнери на танкера. Хаузър забеляза, че осмината мъже са екипирани да се качат на борда. Брезентовите им чанти и куфари бяха натрупани на купчина на асфалтирания кей. Изглежда, само шофьорите на микробуса и на влекача щяха да се върнат в Анкърдж.

— Защо са им осем души, за да сменят името на кораба, по дяволите? — Въпросът на Хаузър бе посрещнат от внезапен силен вятър, който разроши оределите му прошарени коси. — И защо имат толкова много багаж? Това не е пътнически кораб, за Бога.

По-късно Лайл Хаузър щеше да съжалява, че не си е задал още един въпрос. Защо осмината мъже, които идваха да сменят името на танкера, се движеха с прецизността на добре обучени войници?

ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

Горещината в сухата пустиня пареше като в нажежена доменна пещ. Силните въздушни течения раздвижваха прахоляка в откритата скалиста равнина и го завъртаха в спирали, които се издигаха толкова високо, че падаха от собствената си тежест, изчезвайки толкова бързо, колкото се бяха образували. Небето приличаше на син купол над безплодната земя. Виждаше се лека омара само на запад, където далечният край на Арабската пустиня се срещаше с водите на южната част на Персийския залив. Пейзажът беше пуст като повърхността на луната. Растителността беше оскъдна, тук-там камилски тръни и изнемощели храстчета. Слънцето напичаше скалистите възвишения толкова ожесточено, че много от тях се бяха разцепили като презрял плод.

Земята беше в хиляди оттеньци, от ослепителното бяло на пясъчните дюни, извисяващи се вълнообразно до далечния хоризонт, до най-тъмното черно на планината Хажар по границата с Оман. По-голямата част от пясъка беше оцветена в розово от железния оксид. Пустинята сякаш ръждясваше. Температурата в късния следобед беше четирийсет и три градуса и макар че настъпваше вечерта, щеше да спадне само с няколко градуса.

Горещият летен вятър все още беше силен, макар и толкова късно през годината, и набраздяваше повърхността на земята, оформяше я, както го правеше от сто милиона години, създавайки сурова околна среда, в която издържаха и оцеляваха само най-силните видове.

Принц Халид Ал-Худари гордо стоеше на пясъка. Безпощадната жегата бе изсмукала само тънък слой пот под тънката му памучна риза. Той беше създание на пустинята, непреклонен, неумолим и поразително красив като природата около него. Кожата му беше светла, но с тъмен слънчев загар от времето, прекарано в пустинята. Високите скули и орловият нос му придаваха вид на американски индианец от равнините, а гъстите черни коси и черните очи засилваха приликата.

Халид Ал-Худари беше висок малко повече от метър и осемдесет. Тялото му беше изправено и напрегнато. През разкопчаната риза се виждаше, че гърдите му са гладки и неокосмени като на момче, но мускулите му изпъкваха, а коремът беше стегнат и плосък. Той държеше лявата си ръка на височината на гърдите, свил лакът, за да може да наблюдава птицата, кацнала на специалната ръкавица, обхващаща и китката му. Ако някое животно можеше да спечели сърцето на Халид Ал-Худари, това беше соколът, който бе вкопчил ноктите си в него толкова силно, че остриите им върхове едва не пробиваха ръкавицата.

Птицата беше висока четирийсет и пет сантиметра, имаше червеникаво-кафяво оперение и бяла глава. Човката и беше толкова остро извита, че почти докосваше гърдите, и бе смъртоносна като ятаган, а очите — безспорно най-проницателните на земята. Соколът беше известен като един от най-добрите ловци в света и се славеше с легендарна решителност и смелост.

Използван за лов поколения наред, преди конят да бъде опитомен, соколът най-дълго бе съжителствал с човека, като се изключи кучето. Смятан за спорт от елита на благородниците в Европа, откакто бяха научили за него по време на Кръстоносните походи, ловът със соколи беше част от арабската култура като петте стожера на исляма. Ловът със соколи беше в упадък на Запад заради емоционалните защитници на правата на животните, но процъфтяваше в страните от Персийския залив и беше развлечение за бедни и богати. Халид бе усвоил тънкостите му от един бедуин в пустинята, старейшина на едно от племената, които скитаха из Арабския полуостров, откакто Пророкът бе чул Божието слово.

Соколът беше женски и се казваше Сахара. Птицата стоеше неподвижно и спокойно слушаше ласкавите думи на господаря си. На главата и бе сложена богато украсена кожена качулка, за да не излети, преди Халид да е готов да я пусне на лов. Около глезените и бяха увити кожени каишки с халки. Краката и бяха завързани за ръкавицата на Халид. Той погали крилата и и соколът тихо изчурулика — сигурен знак на задоволство.

— Готова ли си, мила моя? — попита Халид. Устните му бяха толкова близо до птицата, че дъхът му я накара да премести тежестта си на другия крак. Звънчетата на глезените и тихо издрънчаха.

Макар че се чувстваше самотен със сокола в необятната пустиня, Халид всъщност не беше сам. Зад него, под ослепително бял сенник, го наблюдаваха четирийсет гости, насядали край маси, специално сложени за лова. Току-що бяха приключили с късния обяд, състоящ се от агне, опечено на огън, ароматни сирена, фурми и френско шампанско. Мнозина от присъстващите имаха чувството, че възкресяват ранната история на племето си. Дотолкова бяха свикнали с удобствата и климатиците в град Абу Даби, че възприемаха следобедна на открито като страхотно приключение, без да вземат под внимание факта, че над главите им е опънат сенник и малка армия от прислужници се грижи чашите им с вино да не остават празни. Корените им бяха изтръгнати поради влиянието на Запада, нахлуло в страната, откакто през 1958 година там бе открит петрол.

Халид се обърна. Пътят зад тентата бе закрит от малка дюна, но той видя двата микробуса, които бяха докарали прислугата и всичко необходимо за излета. Халид знаеше, че зад микробусите има флотилия от лимузини „Мерцедес“. Шофьорите търпеливо чакаха, докато разглезените им господари се забавляваха. Принцът не обвиняваше гостите си за богатството и привилегиите им, защото беше един от тях, но изпитваше леко разочарование, че никой не споделя любовта му към земята, осигурила им стила на живот, с който прекалено много бяха свикнали.

Земята. Халид се обърна, без да отговори на поздравите на няколко жени. Земята с нищо не показваше какво огромно богатство крие.

Обединените арабски емирства познаваха три периода на благоденствие — някога като най-големите производители на перли в света, после като вездесъщи пирати, а сега като родина на едни от най-богатите петролни залежи на планетата. Халид Ал-Худари много добре знаеше, че под равнинния бряг и плиткия крайбрежен шелф на ОАЕ има трийсет и два милиарда барела петрол. Известно му беше, че предишния ден цената на необработения петрол тип „Брент“ на свободния пазар е била долар и половина, което означаваше, че в пустинята са заровени седемстотин и петдесет милиарда долара. Богатството беше разпределено между двеста хилядите жители на Емирствата, отреждайки им второ място в света по доход на глава от населението.

Халид следеше статистиката и бе наясно със значението ѝ, защото беше министър на петрола на Абу Даби и официален представител на ОАЕ в ОПЕК. Макар че седемте автономни шейхства, съставлящи Обединените арабски емирства, имаха собствени министри на петрола, единствено Абу Даби, с лъвския пай от петрола, бе придобило политическото влияние да се включи в ОПЕК. След Кувейт и Саудитска Арабия ОАЕ притежаваха повече петрол от всяка друга страна и затова упражняваха огромна власт и определяха политиката и цените на петрола. Тази власт и отговорност лежаха върху плещите на Халид отскоро, след преждевременната смърт от рак на белите дробове на предишния министър на петрола на Абу Даби.

Издигането му на такъв висок пост беше изключително необичайно не само заради младостта му — той щеше да навърши четирийсет след две години, но и защото не беше член на управляващото в Абу Даби кралско семейство. Халид дори не беше от същото племе. Предците му бяха скитниците на пустинята, бедуините, които не познаваха други граници, освен определените от техните стада от кози и камили. Те засвидетелстваха преданост и вяроност единствено на себе си и на Шериата, ислямския закон.

Бащата на Халид също не дължеше лоялност на никого, но владетелят на Абу Даби бе много благодарен на семейство Ал-Худари заради подкрепата, която бяха оказали на ОАЕ в първите години след извоюването на независимостта от Великобритания. Ето защо Халид получи европейско образование в Итън, Кеймбридж и Лондонския икономически университет и когато се върна в родината си, проницателният му ум и уменията му да води преговори бързо го издигнаха в министерството на петрола.

Смъртта на предишния министър, последвала толкова скоро след изявлението на американския президент, че ще спре вноса на петрол, бе хвърлила в хаос министерството. Старата гвардия влезе в конфликт с новото поколение технократи, които бяха израснали в охолство, осигурено им от петрола, и не познаваха бедността, обхванала региона преди Втората световна война. Накрая бе решено да дадат поста на някого извън управляващото семейство и така да се дистанцират от вътрешните фамилни борби.

Халид съзнаваше, че дългът към баща му е изплатен, а самият той сега е задължен на кралското семейство на Абу Даби, отговорност,

на която гледаше сериозно, не само като министър на петрола, но и като специален член на фамилията. И именно в последното си качество той бе организирал този лов — не за да си позволи да се отдаде за един следобед на най-голямата си страст, а като демонстрация.

— Господа — извика Халид през широкото си рамо, докато милваше гърдите на ловния сокол. — Защо не дойдете при мен, за да виждате по-добре?

Двайсетината мъже станаха, хвърлиха на столовете измачканите ленени кърпи за хранене и учтиво се усмихнаха на прощалните забележки на съпругите и приятелките си. Министърът на петрола на Ажман трябваше да бъде вдигнат от мястото си от двама мускулести придружители. Хасан бен Руфти тежеше най-малко двеста и петдесет килограма. Тялото му представляваше безформена издута маса. Вратът му беше скрит под няколко пласта тлъстини, които висяха от брадичката като гуша на бивол. Ръцете му приличаха на надути до пръсване хирургични ръкавици и въпреки смуглия тен кожата му беше избеляла от вътрешното налягане на мастната тъкан. Потта и тлъстините му придаваха лъскавината на личинка. Докато Руфти с усилие вървеше по пясъка, туловището му се тресеше като желе.

Халид забеляза, че психопатът Абу Алам, любимецът на Руфти, не присъства на лова. Информаторите му бяха казали, че Алам ще отсъства от страната известно време. Тъй като шпионската мрежа на Халид беше най-добрата в Европа и въпреки това не успя да намери родения във Франция алжирец, който се представяше за мюсюлманин фанатик, той подозираше, че Алам е в Съединените щати.

Докато мъжете се приближаваха, Халид вдигна ръка да им направи знак да спрат на петстотин метра от него. Ако дойдеха по-близо, щяха да смутят сокола.

Сахара беше взета от малка и отгледана на ръка, много преди да смени перата си и да се научи да лети. Халид имаше няколко ловни птици, повечето неопитомени соколи, взети като големи, които се поддаваха по-трудно на дресиране, но Сахара беше любимката му не само заради смелото и сърце и безкрайна вяръност, но и защото беше първият сокол, който Халид обучи след завръщането си от Европа. Макар че остаряваше и вече беше твърде стара за лов, Сахара все още заемаше специално място в сърцето му.

На стотина метра навътре в пустинята, под тънката сянка на изсъхнало дърво, двама помощника чакаха до голяма клетка от пластмаса и стомана. Вътре имаше огромна дропла със сиво тяло с черни ивици на широкия гръб. Птицата беше европейска, докарана в Близкия изток специално за лова, и беше много по-голяма от събратята си в Персийския залив. Размахът на крилете и достигаше почти два метра.

— За да знаете какво да очаквате — обърна се Халид към гостите си на английски, тъй като присъстваха и неколцина западници, — когато дам знак на хората до клетката, те ще пуснат плякката, която ще полети право към нас. Не се плашете от размерите ѝ. Тя няма да стигне до нас. Готови ли сте?

Всички кимнаха нетърпеливо. Може и да бяха забравили част от традициите си, но в жилите им все още пламтеше искрата на скитниците прадеди. Тя личеше в очите им и бдително изправените им глави и рамене. Богатството не бе заличило напълно историческото наследство, което стотиците поколения, живеещи в пустинята, бяха завинаги оставили в духа им.

Халид отмести поглед и видя, че Хасан бен Руфти изглежда отегчен. Свинските му очички се стрелкаха към храната, останала на масата.

Никой не видя сигнала, защото беше само леко потрепване на китката, но клетката изведнъж се отвори и от нея излетя грамадна птица, която се извиси над пустинята с огромните си, широко разперени криле. Излитането и вдигна прахоляк, който се издигна на четири-пет метра. Въпреки размерите и всички разбраха, че ловът няма да е надпревара, защото бързината на сокола беше легендарна, а дроплата летеше тромаво във въздуха като претоварен самолет.

Птицата не видя неподвижните хора или предпочете да не им обърне внимание в стремежа си да избяга от клетката. Тя полетя право към Халид и сокола, кацнал на ръката му. Худари бе измислил система да маха качулката на Сахара и да я освобождава от каишките с едно-единствено движение, за да може да се възхищава на бързината, с която тя съзираше мишената и излиташе да я преследва. По-бързо, отколкото можеше да реагира което и да е човешко същество, соколът видя дроплата и хвъркна.

Халид бе преценил идеално мига на пресрещането. Дроплата забеляза сокола и направи кръг във въздуха. Тромавото и тяло сякаш се обърна наопаки в отчаян опит да избяга, докато Сахара летеше като стрела към нея. Птиците бяха на трийсет метра от зрителите, които застинаха в очакване на неизбежния сблъсък. Неколцина изтръпнаха, когато видяха как двете тела се срещат във въздуха. Но удар не последва.

Подобно на бухалите и другите птици, жертви на сокола, дроплата нямаше голям избор, и точно когато Сахара изви тяло, за да забие в нея ноктите си, се хвърли във въздуха, завъртя се и се издигна само с няколко сантиметра, колкото и бяха нужни, за да се увери, че хищникът ще пропусне целта. Досущ боен пилот, дроплата започна да набира височина, ожесточено размахвайки криле. Сахара се обърна веднага, щом разбра, че дроплата все още е във въздуха, и литна да я преследва.

Това беше лов, за какъвто мечтаеше всеки соколар, ловът, вълнувал безброй столетия мъжете, които бяха наблюдавали как соколите им спираловидно се извисяват нагоре и заобикалят помудната си жертва, за да сломят съпротивата ѝ, без да се отдалечават от господарите си. Докато гледаше как Сахара се смалява в небето, Халид почувства особено родство не само с прадедите си, но и със самата птица.

Соколът бързо настигна бягащата дропла и продължи нагоре, докато стана невидим от земята. На връхната точка на спиралната си парабола Сахара прибра крилетата си, спря, превръщайки се в смъртоносна бомба, и се насочи към тромавата дропла. Специалните ципи в ноздрите и предпазваха белите и дробове от движението със скорост двеста и седемдесет километра в час. Соколът беше пет пъти по-малък от жертвата си, но се спускаше с куража, присъщ на породата му.

Ударът не се чу, но хората на земята видяха сблъсъка. Сахара се вряза в дроплата и прекърши гръбнака ѝ. Крилата и се прибраха сами. По-голямата птица започна да пада, като се премяташе в раздърпано кълбо от натрошени кости, кръв и перушина.

Халид не се нуждаеше от примамката в кесията на кръста си, за да повика обратно на ръката си Сахара. Соколът долетя при него още докато дроплата падаше, и кацна леко на китката му, прикривайки

силата и гнева, които току-що бе показал. Халид отново сложи качулката на главата и и каишките на глезените й, след като Сахара прибра дългите пера на опашката си.

Мъжете започнаха да ръкопляскаат. Жените също добавиха бурното си одобрение. Соколят се наду и тихо изгука, сякаш разбираше, че аплодисментите са за него.

— Ще се върна след малко. Защо не се присъедините към дамите и не тръгнете към дома ми край оазиса Ал-Аин? Няма да се забавя повече от половин час — извика Халид на гостите си.

Забавлението свърши и присъстващите изгаряха от желание да си тръгнат. Никой не предложи да остане и да помогне на Халид да успокои и прибере сокола. Явно това бе новата ценностна система, която бяха възприели в Америка и Европа — краткотрайно удоволствие, което ангажираше вниманието по-кратко, отколкото на дете.

— Господин Руфти — каза той, вторачвайки се в дебелия министър от Ажман, най-малкото от Емирствата. — Защо не дойдете с мен?

Хасан бен Руфти разбра, че поканата е по-скоро заповед, отколкото молба, но въпреки това се опита да я отклони.

— Не, благодаря, приятелю мой. — Натискът на тлъстините върху гласните му струни правеше гласа му неестествено висок. — Всъщност веднага трябва да си взема довиждане и да замина за Ажман. Утре имам важна среща с нашия владетел и трябва да присъствам на всяка цена. Налага се да откажа любезното ти гостоприемство.

— Ела с мен. — Гласът на Халид изплющя като камшик.

— Разбира се, разбира се. — Руфти окаяно затътри крака след принца.

Худари смяташе мнозинството от гостите на излета за свои приятели или поне за делови познати, единственото изключение бе Хасан бен Руфти. Той олицетворяваше онова, което Халид мразеше в промените, настъпили в родината му. Руфти беше мърляв, алчен и неимоверно амбициозен. Алчността му накара Халид да го покани. Неофициалният разговор беше причината за лова през почивните дни.

Той изчака Руфти да се доклатушка до него, после се обърна и тръгна навътре в пустинята, там, където чакаха двамата помощници с

клетката. Сахара долови напрежението във въздуха и започна да извива глава наляво и надясно. Макар че имаше качулка и не виждаше, соколът сякаш оглеждаше хоризонта за друга жертва.

— Птицата ти е изумителна. Не бях виждал такова нещо.

— В гласа на Руфти се прокрадна нервна нотка, докато се опитваше да разсее с думи тягостното мълчание.

Халид остана сдържан, не обръщаше внимание на тромаво влачещия се след него мъж. От по-малка клетка, която дотогава бе скрита, единият помощник извади едър сив гълъб, каквито имаше в градските паркове в целия свят. Птицата беше дебела. Гърдите и бяха увиснали и движенията на главата и бяха бавни.

— Предположих, че ще оцениш още една демонстрация на моя сокол, но този път не толкова изтънчена и елегантна. — Халид се обърна към Руфти и се усмихна многозначително.

— Предишният лов беше смекчен заради дамите, но ние двамата сме мъже, нали? Мисля, че този доста по-реалистичен ловен стил ще ти достави по-голямо удоволствие.

Руфти се отпусна, като чу тези думи. Напрежението изчезна от раменете му и тлъстините сякаш се свлякоха надолу по ръцете и гърба. Той се засмя нервно, но се опита да покаже светски маниери.

— Знам, че ловът със соколи е аристократичен спорт и ти беше снизходителен.

Халид се засмя заедно с него.

— Искаш ли ти да пуснеш гълъба? — Халид видя изражението на погнуса на лицето на Руфти, затова побърза да добави: — Това е чест.

— Да, разбира се — съгласи се Руфти въпреки нежеланието си. — Какво трябва да направя?

Помощникът сложи гълъба в ръцете му и се погрижи дебелиите му като наденички пръсти да са плътно увити около угоената птица. Тялото на гълъба беше толкова кашаво и меко, че пръстите му потънаха надълбоко, преди да докоснат кости. Халид свали качулката на Сахара, но не махна каишките от глезените ѝ. Хищникът втренчи бездънните си черни очи в гълъба.

— Гълъбите са интелигентни птици. — Халид не гледаше Руфти, докато говореше, но гласът му беше приковаващ вниманието като очите на сокола. — Ядат само колкото е необходимо да оцелеят. От

време на време някой от тях преяжда, ако има много храна и наоколо не се мяркат хищни птици. Този гълъб е тъпкан почти насила. Лакомията, изглежда, е черта, присъща само на човека.

Лицето на Руфти пребледня. Той беше нервен, когато се съгласи да тръгне с Халид, но сега беше направо ужасен. Направи връзката между себе си и гълъба веднага щом домакинът заговори, но не можеше да стори нищо. Последната лимузина бе потеглила преди минута, лишавайки го от единствената възможност да избяга. Бяха останали само двата големи микробуса, които щяха да закарат Халид и помощниците му на увеселението в Ал-Аин.

— Мисля, че...

— Млъкни. — Халид се обърна към Руфти толкова рязко, че соколът на ръката му едва не загуби равновесие. — Време е за лова. Предполагам, че горкото съществуване все още може да лети, но ще видим.

Руфти изглеждаше неуверен и уплашен. Той доближи дебелия гълъб до гърдите си, сякаш и неговият живот зависеше от оцеляването му.

— Не мисля, че искам да видя това.

— Пусни го!

Без да разсъждава, Руфти изпълни заповедта. Гълъбът се издигна мудро и литна единствено със силата на волята си. Халид мигновено разхлаби каишките и Сахара размаха криле.

Обичайният метод на ловния сокол беше да набере височина и после да използва смъртоносното си спускане, за да преодолее съпротивата на плячката, но Сахара пренебрегна инстинкта си. Гълъбът беше толкова бавен и тромав, че соколът го атакува в гръб, и благодарение на изумителната си бързина измина разстоянието само с няколко размахвания на крилата. Гълъбът нямаше нито сили, нито умения да промени курса си, когато усети, че соколът връхлита, за да го убие.

Сахара изпружи напред крака и извади ноктите си. В мига на сблъсъка соколът леко се изви и разкъса гълъба на две кървави половини, които веднага пусна с отвращение. Преследването продължи само три секунди и половина на височина седем метра.

Двете половини на гълъба паднаха в пустинята, разпръсквайки яркочервена кръв, която попи в сухия пясък. Сахара нападна мъртвата птица и започна да кълве плътта ѝ. Халид я остави да се нахрани до

насата и се обърна към Руфти, който беше видимо потресен от кръвопролитие.

— Дори човек с твоя ограничен интелект би трябвало да съзре символиката в тази ситуация. В момента няма свидетели. Помощниците ми са членове на моя клан и няма да кажат на никого какво се случи тук. Не мисли, че не мога да те убия, както стоиш пред мен. Може и да съм нов в политиката, но приемам отговорността много по-сериозно, отколкото си представяш. Отделих време да изуча всеки аспект на петролния бизнес на ОАЕ. Срецнах се със стотици служители, от директори до работници на сондажните кули.

Видях всичко и се запознах с всичко. Напоследък получавам обезпокоителни доклади, че в страната се вкарват пари под формата на субсидии за експлоатация на петрол, но работа не се върши. Видях входни и изходни визи на несъществуващи хора и чух слухове за лагер в родния ти Ажман, навътре в пустинята, където никой човек няма причина да бъде.

Халид наблюдаваше Руфти внимателно и забеляза искра на предизвикателство да пламва в очите на дебелака. Истинският му характер пролича в онази искра, защото макар да приличаше на глупак, в сърцето на тлъстото му тяло имаше сила. Може би не сега, при тези обстоятелства, но Хасан бен Руфти беше опасен човек.

— Преди един месец, малко преди изявлението на американския президент, са те видели в Истанбул да се срещаш с човек на име Иван Кериков, бивш високопоставен служител на КГБ. Скоро след това през Министерството на петрола на Ажман започнаха да прииждат пари, сякаш изведнъж забогатяхте. И двамата знаем, че в Ажман няма петрол, но сега министерството ти има бюджет от трийсет милиона долара във фондове, които не могат да се проследят. Откъде дойдоха парите, Хасан? Ти си твърде глупав, за да измислиш нещо оригинално, затова искам да знам кой финансира делата ти.

Руфти отвори уста да каже нещо, но Халид го прекъсна, преди да проговори.

— Млъкни. Не говори. Каквото и да кажеш, ще бъде лъжа, затова си спести думите. Поради положението ти в правителството и несигурността на времената и двамата знаем, че не мога да възбудя официално разследване, но повярвай, няма да оставя нещата така. Сега повече от всякога ОАЕ и ОПЕК трябва да се покажат единни пред

света. Искам да знаеш, че ще се преборя с теб, Руфти. Ще се боря с теб като министър на петрола от името на ОАЕ, като приятел на кралското семейство и като човек, който вярва в правосъдието. Смятай се за предупреден. Каквото и да планираш, няма да успееш. А сега двамата ми братовчеди и аз тръгваме. Когато пристигнем в Ал-Аин, ще изпратя някой да те закара на онази важна среща в Ажман. Микробусът би трябвало да се върне след около час. Това ще бъде най-дългият час в живота ти. Използвай разумно времето. Помисли върху думите ми, защото, ако не харесам обяснението ти, следващия път, когато разговаряме, няма да дойде микробус да те спаси.

Халид и бедуините тръгнаха към микробусите. Руфти се опита да ги последва, но огромното му туловище го предаде. Той спря и се вторачи в слабата фигура на Худари, който се движеше плавно в пустинята със сокола на ръката му. От двете му страни вървяха номадите.

Руфти дълго стоя неподвижно, след като безплодната пустош погълна звука на заминаващите превозни средства. Когато гневът му най-после се уталожил дотолкова, че да е в състояние да разсъждава, кожата и тлъстините над скулите му се разтеглиха в извратена усмивка.

— Закъсня, Халид Ал-Худари. Харон вече е в ладията си и е готов да премине река Стикс с душата на Съединените щати като свой пътник. Никога няма да разбереш кой е платил цената, защото ще умреш пръв.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Изминалата нощ се нареждаше сред десетте най-неприятни нощи в живота на Мърсър. След нападението той прекара четири часа в хаоса на спешното отделение в болницата на окръг Колумбия. Най-после сложиха превръзка на порезната рана на бузата му, дадоха му картонена чаша и два аспирина за болката и го сръгаха в гърдите, за да докажат, че ребрата му не са счупени. През цялото време го охраняваха две униформени ченгета, сякаш беше обществен враг номер едно.

Мърсър бе изписан от болницата точно когато зората просветляваше хоризонта на изток, и закаран в полицейския участък в Арлингтън, където три часа му задаваха безсмислени, повтарящи се въпроси. Нямахше съмнение, че е невинен, но изглежда полицаите трябваше да попълнят квотата си за тормоз, така че не му провървя, че е там в неподходящия момент. Пуснаха го да си върви, след като го предупредиха да не напуска Вашингтон и да им съобщи, ако забележи нещо подозрително в квартала си.

Мърсър съблече смокинга, докато вървеше към бара на втория етаж в дома си. Главата го болеше жестоко и вкусът в устата му беше отвратителен. Очите му бяха зачервени и го сърбяха. Беше в приповдигнато настроение, когато излезе от „При Дребосъка“, но сега чувстваше потискащ махмурлук и непреодолима умора.

Знаеше, че нападението не беше случайно. Бяха го взели на прицел като Джери и Джон Смол. Сигурен беше, че Хауард също е мишена и по всяка вероятност вече е мъртъв. И връзката между всички тях беше „Джени IV“.

Мърсър се запита какво може да е имало на борда. Единствената улика беше изкривеното парче неръждаема стомана с името Роджър и той не беше убеден дали това изобщо е важно.

А сега, когато бяха загинали двама души, а вероятно и трети, и бяха направили опит да убият и него, Мърсър разбра, че залогът е твърде голям, за да участва сам в играта. Нуждаеше се от помощ. Той

отвори бира „Хайникен“, седна до бара и протегна ръка към телефона. Знаеше наизуст номера на мобилния телефон, който набра.

— Ало?

— Дик, обажда се Мърсър.

— По дяволите. Какво се е случило пак?

Ричард Хена беше директор на Федералното бюро за разследване и един от най-близките приятели на Мърсър. Бяха се запознали по време на кризата в Хавай и оттогава поддържаха близки отношения. Мърсър винаги беше добре дошъл на вечеря в дома на Хена, а съпругата му Фей твърдо бе решила да го ожени.

— Весел поздрав — отбеляза Мърсър. — Но имаш право.

Снощи ме нападнаха, докато се прибирах вкъщи от „При Дребосък“.

— Господи. Добре ли си?

— Да. Само няколко драскотини. Младежът, който ме нападна, е мъртъв. Мисля, че беше опит за убийство, който трябваше да прилича на грабеж.

— Защо смяташ така? — В гласа на Хена не прозвуча съмнение, но той беше ченге и не приемаше нищо за факт, докато не получише доказателства.

— Хлапакът, който се опита да ме убие, Джамал Линкълн, е бил от Анакостия. Това означава, че се е отдалечил на десет мили от родната си територия. Всички превозни средства на улицата в квартала ми имаха стикери за паркиране там. Полицията издири собствениците на останалите. Джамал трябва да е дошъл с метрото, но ме нападна след полунощ, затова не е имало как да се прибере след това. Трябва да е имал съучастник, който го е докарал, но после е избягал, когато атаката се е провалила.

— Да, и?

— Стига, Дик, Не е необходимо да ти казвам, че обирите обикновено стават на една-две мили от дома на извършителя, в района, който му е добре познат. И крадците не действат в екипи, като единият чака в кола за бягство. Обикновено грабват портфейла ти и бягат, след като се уверят, че жертвата не е в състояние да ги преследва.

— Може и да има нещо сериозно, но се съмнявам. Възможно е да е бил в Арлингтън на гости на приятели и да са му трябвали пари за такси да се прибере, а ти си бил единствената жертва.

— Бих се съгласил, ако двама души, с които се запознах в Аляска миналата седмица, не бяха намерени убити вчера сутринта. Подозирам, че третият също е убит. Опитвам се да му се обадя, но непрекъснато се свързвам с телефонния секретар.

Споменаването на Аляска разпали интереса на Хена. Поради засиленото напрежение в страната, свързано с Полярния природен резерват, всичко, което ставаше в Аляска, беше от първостепенно значение.

— Мислех, че работиш върху някаква машина за прокопават на тунели.

— Така беше. Когато приключихме, отидох на риболов с изобретателя, Хауард Смол, и двамата му братовчеди.

— И казваш, че всички са мъртви?

— Не съм сигурен за Хауард. Всъщност една от причините да ти се обадя е да те помоля да изпратиш някого в дома му в Лос Анджелис да провери дали изобщо се е върнал от пътуването.

— Няма проблем. Защо мислиш, че са те взели на прицел?

Мърсър му разказа историята за намирането на „Джени IV“ и сподели подозренията си, че нещо друго освен пожара е спомогнало за разрушаването на кораба. Спомена как тежките изтеглящи мрежата кранове бяха откъснати, а антените на радиопредавателя прекършени в основата. Мърсър държеше парчето стомана, докато описваше всичко това на Хена, давайки подробен отчет като доклад за аутопсия на патолог.

— Имаш ли представа кой е Роджър?

— Не. Обадох се няколко пъти на пристанището, където е бил закотвен корабът, но никой не познаваше човек от екипажа на име Роджър. И началникът на пристанището не си спомняше да е имало външен човек на борда сутринта, когато „Джени IV“ е предприел последното си пътуване.

— Какво мислиш за всичко това?

Мърсър долови в гласа на Хена интерес, който го изненада. Определено имаше нещо.

— Не знам. Нещо е експлодирало на борда, след като „Джени IV“ се е запалил, и е угасило пламъците. Какво би се взривило, без да пръсне кораба на парчета, е загадка. Искам да накараш лаборантите ти в Куонтико да видят парчето стомана и да проверят дали ще могат да

извлекат нещо от него. Разглеждам го от няколко дни, но не стигам доникъде.

— Идеята ми се струва добра. Днес следобед ще изпратя някого да го вземе. Ако беше друг, а не ти, щях да кажа, че страдаш от мания за преследване. Но те познавам добре и знам, че неприятностите те следват като послушно куче. Какво смяташ да правиш?

— Аз ли? Искам да видя какво ще научат лаборантите ти и после ще се махна. Не желая да съм тук, когато някой отново се опита да ме убие.

— Виж какво, Мърсър, и двамата знаем, че в момента Аляска е основната тема за разговор около масите за вечеря в страната. Ето защо приемам сериозно историята ти. Възможно е приятелят ти в Калифорния да е добре и да си почива някъде още няколко дни след пътуването, а нападението срещу теб да е случайно, но докато го докажа, имаш цялото ми внимание. Дадени са ни строги заповеди от президента във връзка с Аляска — продължи Хена. — Трябва да разследваме абсолютно всичко, което смятаме дори за нищожна заплаха. Не задаваме въпроси колко агенти са необходими и колко струва това. Президентът иска всяка седмица доклади за дейността на природозащитните организации, които са отишли във Валдиз и Анкъридж, и копия от заплашителните писма, изпратени на петролните компании, започнали работа в резервата. Има средно по осемдесет заплахи на седмица и агентите ми ги проучват внимателно. Възможно ли е някоя от тези организации да те преследва? Доколкото разбирам, работата ти в момента е свързана с изграждането на втория петролопровод през Аляска, нали?

— Да. Хауард Смол ми сътрудничеса в тази област. Последният му експериментален тунел, който се намира в планина на петнайсет километра северно от Валдиз, минава успоредно на стария петролопровод и ще бъде използван за новия. „Миникъртицата“ спести около десет седмици взривяване и копаене — отговори Мърсър, досещайки се за какво намеква Хена. — Но охраната е строга. Малцина знаят какво правихме там горе. Пък и това не би обяснило защо бяха убити братовчедите на Хауард. Признавам, че доказателствата ми са косвени, но ако се потвърдят, тогава наистина става нещо, което агентите ти не са разбрали.

— Аз ще отговарям, ако се случи нещо с новия петролопровод или с екипите, работещи в резервата — каза Хена и Мърсър разбра, че приятелят му е заинтригуван. — Косвените доказателства са нещо по-добро, отколкото изобщо да няма доказателства. Искаш ли охрана? Анализирането на парчето метал може да продължи няколко дни.

Мърсър се замисли за миг и после се съгласи.

— Не съм герой. Изпрати цял взвод войници, ако искаш. Колкото повече са, толкова по-весело ще бъде.

— Ще ти изпратя един агент, докато напуснеш града. Би трябвало да успеем да разнищим тази история, ако научим нещо от пробата. Ще ти се обади веднага щом получа вест за Хауард Смол от екипа в Лос Анджелис и ще се погрижа да имаме отговор от лабораторията до понеделник сутринта.

Мърсър му каза телефонния номер и адреса на Хауард Смол и затвори. Сетне изгълта остатъка от бирата и се поколеба дали да не изпие още една, за да се пребори с махмурлука, но се отказа в полза на душа и осемчасовия сън.

Преди да отиде в спалнята, Мърсър се приближи до заключения сандък в дъното на дрешника в кабинета си. Отвори го и извади деветмилиметров пистолет и черен кобур за под мишницата. Оръжието беше предназначено за американската армия и бе подарък от Дик Хена, за да замени онова, което Мърсър бе изгубил в Хавай предишната година. Хена му бе дал и разрешително да го носи навсякъде в Съединените щати, освен в пътническите самолети. Затвори сандъка и сложи заредения пистолет и резервния пълнител под мишницата си. Нуждаеше се от оръжието за пръв път, откакто Хена му го бе подарил, и присъствието му му вдъхна кураж.

Куриерът дойде да вземе парчето метал десет минути след като Мърсър излезе от банята. Получените удари бяха оставили тъмнорозови и тъмnochервени петна по тялото му. Той седеше до бара и гледаше загадъчната останка, когато пратеникът пристигна заедно с агента, който щеше да поеме първата смяна да пази къщата. Мърсър ще даде парчето стомана, поговори с пазача и сетне заспа дълбоко.

Дик Хена се обади два часа по-късно.

— Съжалявам, че аз трябва да ти го съобщя, но Хауард Смол по всяка вероятност е мъртъв. Съседката, която се е грижила за къщата му, каза, че не е виждала Хауард, откакто е заминал за Аляска.

Нямало багаж и на телефонния секретар са били оставени двайсетина съобщения. При по-подробния оглед е била открита дупка от куршум в пода, следи от кръв на килима, която съвпада с кръвната група на Смол, и нещо, което приличало на труп на котка, задръстил канала под мивката в кухнята. Къщата е професионално почистена и няма отпечатъци или следи от автомобилни гуми отпред, освен кръвта, дупката от куршум и котката.

— Тогава не е случайно съвпадение. Преследват ни. — Гласът на Мърсър беше дрезгав от гняв.

— Така изглежда. Парчето стомана току-що бе предадено в Куонтико и доктор Гъотчъл каза, че до утре сутринта ще има предварителен доклад. Ще ти се обадя веднага щом го получа, а после искам да изчезнеш.

— Не се тревожи за мен. Ще се скрия.

Мърсър бе събуден отново, малко след шест. Този път от блажената прегръдка на съня го изтръгна тропане по вратата. Небето през капандурата над главата му бе потъмняло и облачно. Той нахлузи джинси и риза и заслиза надолу по стълбите. Раните му бяха хванали кора, затова вървеше като старец, бавно и тътрейки крака.

Погледна през шпионката и видя специален агент Майк Питърс, който стоеше до човек, когото Мърсър мислеше, че няма да види отново. Той отвори вратата и уморено се усмихна.

— Съжалявам за безпокойството, но тази жена настоя да ви кажа, че е тук.

Аги Джонсън беше красива в роклята на моден дизайнер, но беше неотразимо пленителна в джинси и бяла тениска. Косите и бяха прибрани под бейзболна шапка. Лицето и беше гладко. Начервените и нацупени устни привличаха вниманието към загадъчната и чувственост.

— Пълна си с изненади — отбеляза Мърсър, вглеждайки се в смарагдовозелените и очи.

— Донесох вечеря. — Тя вдигна найлонова торбичка, изрисувана с дракони и йероглифи. — Докато се усетя, този човек взе да ме опипва. Какво става тук? — Аги млъкна, когато видя лепенката на бузата на Мърсър, и гласът и омекна. — Боже мой, какво се е случило с теб?

— Претърсихте ли я? — обърна се Мърсър към Питърс. Едрият агент на ФБР го погледна глуповато.

— Трябваше да проверя дали не е въоръжена.

— Късметлия. Ако аз се бях опитал да го направя, тя щеше да ме разкъса на парчета.

— Мърсър, какво се е случило с теб? — нетърпеливо го прекъсна Аги.

— Влез. Ще ти разкажа.

Той се отмести встрани, за да я пусне да влезе, и намигна на Питърс.

— Не очаквах такова нещо — каза тя, като видя високото преддверие. — Красиво е.

— Благодаря. Качи се горе. Ще наля нещо за пиене. Мърсър я последва нагоре по стъпалата, оглеждайки стегнатия и задник.

Аги спря в библиотеката, прегледа заглавията и прокара пръсти по гръбчето на един от двайсет и осемте тома на „Encyclopedic Methodique“ на Дени Дидро от XVIII век. Тя гледаше лавиците прехласнато и внимателно като истински библиофил. Много от книгите в сбирката на Мърсър бяха първи издания на някои от най-великите произведения в геологията и минералогията. Аги се приближи до едната лавица и извади „Равновесието в света“ от Ал Гор.

— Не мислех, че може да имаш подобна книга — подразни го тя.

— Подарък е — побърза да се оправдае Мърсър. — Кълна се в Бога, че не съм я чел.

Аги докосна масивния махагонов тезгях и разгледа изящните дърворезби в бара.

— Това очаквах от теб — мъжественост, арогантност и всеотдайност към алкохола.

— Баща ти трябва да има по-добро мнение за мен, отколкото мислех, за да ми даде такава блестяща оценка. Предполагам, че той ти е казал как да ме намериш.

— Откраднах адреса ти от бележника му.

Аги сложи плика с храната на бара и седна на едно от високите столчета, като сви единия си крак до себе си. Позата и мигновено опъна джинсите на бедрата и и Мърсър трябваше да положи усилия, за да откъсне очи от съблазнителната гледка.

— Преценката за теб си е изцяло моя. А сега, ще ми кажеш ли защо куцаш и имаш превръзка на лицето?

Аги се заяждаше с Мърсър от мига, в който бе влязла в дома му, но в гласа и прозвуча неподправена загриженост, която придаваше мекота на подигравките ѝ.

Мърсър заобиколи бара, предложи и питие и реши, че е важно да постави малко разстояние между себе си и Аги Джонсън. Надяваше се, че тезгяхът ще му помогне да изгради освен физическа, и психологическа бариера помежду им. В неговия хаотичен живот последното, което искаше, беше да се поддаде на влечението си към нея.

— Бяло вино? — попита той и отвори хладилника.

— Предпочитам коктейл от мента и бренди.

Той повдигна вежди в знак на одобрение и извади бренди и мента.

— След като те оставих снощи, се отбих в един бар, за да пийна още нещо.

Мърсър сложи питието пред нея и напълни чаша бренди за себе си. На бара имаше пепелник, използван предимно от Хари Уайт, и Аги го прие като разрешение, че може да пуши. Тя остави пакета и златната запалка „Дънхил“ до чашата си.

— Тръгнах си след два часа. Трябва да призная, че бях доста почерпен. Някакъв тип се опита да ме обере, докато се прибирах въкъщи. И ме подреди добре, както виждаш. — Той докосна лепенката на бузата си. — Това е от удар с пистолет.

— Господи! — възкликна Аги. — Какво стана? Как се измъкна?

— Не можах. Наложих се да го убия. — Мърсър очакваше Аги да изпищи ужасено, но после си спомни, че тя е дъщеря на Макс Джонсън и и трябваше нещо повече от убийството на престъпник, за да се развълнува. — Излязох от бара с две бутилки бира. Разбих ги в главата му и докато се усетя, го наръгах със счупеното гърло на едната. Загубих съзнание и когато се свестих, бях в болница и медицинската сестра бършеше кръвта от лицето ми.

Аги не каза нищо известно време. Това не беше история, която изискваше незабавно утешаване, пълно с престорени чувства.

— Боли ли те още? — най-сетне попита тя.

— Само когато се смея — усмихна се той. — Всъщност най-неприятното беше махмурлукът сутринта.

— Щом си станал жертва на обир, защо агент на ФБР пази дома ти и опипва гостите ти?

— Не знаех, че ще претърсва хората, но той е тук като лична услуга към мен. Мислех, че може да има и някой друг замесен в нападението. Просто изпитвам лека параноя от евентуално отмъщение.

Мърсър смеси достатъчно факти и измислици, за да състави достоверна история, но отново подцени Аги.

— Баща ми винаги те е харесвал и знае, че си падам по теб, затова щом чуе нещо за кариерата ти, ме дразни. Твоят приятел направил това или онова. — Тонът и беше пренебрежителен и подигравателен, докато имитираше Макс. — Хлътването ми беше доста прозрачно, когато бях по-млада. Той ми разказа какво си правил преди войната в Персийския залив. Завел си екип от командоси в Ирак, за да провериш урановите им мини. Каза ми още, че на този свят има хора, които, колкото и да се опитват, не могат да се измъкнат от опасностите, и ти си един от тях. Сигурно не вярваш, че си бил жертва на обир. Наясно съм, че историята ти служи за прикритие, и ще я подмина, но следващия път, когато не искаш да ми кажеш нещо, просто си го признай. Договорихме ли се?

Мърсър остана доволен, че ще има следващ път, но преди всичко беше озадачен защо Аги е дошла, така че я попита.

Тя отново запали цигара, по-скоро от нервност, отколкото от пристрастеност към никотина, и заговори с наведена глава.

— Снощи казах някои неща, които не трябваше да казвам. Натоварих те с много семейни тайни. Малко съм смутена.

Аги очевидно не се извиняваше лесно. Стеснителната и неземна усмивка разкри красиви бели зъби, а изумруденозелените и очи го умоляваха.

Тя се засмя, прекъсвайки внезапно създалото се напрежение.

— Фактът, че съм дошла да се извиня, не означава, че харесвам онова, с което си изкарваш прехраната.

— Обещавам да не изнасилвам планетата, докато си тръгнеш.

Двамата ядоха китайска храна и разговаряха няколко часа. Избягваха да обсъждат лични проблеми в негласно споразумение, че са си казали твърде много предишната вечер. Въпреки че бяха

афиширали възгледите си, и двамата бяха интелигентни и добре информирани и изпитваха удоволствие дори когато приятелският им разговор се превърна в спор. В девет и половина вече седяха един до друг на кожения диван, но без да се докосват. Малко преди десет Аги направи първия ход и хвана ръката му. Мърсър говореше и гласът му потрепери.

Той млъкна и се вторачи в лицето ѝ. Очите и бяха станали гладки като стъкло, а зениците и се бяха разширили двойно. Устните и го подканваха. Мърсър разгледа изражението ѝ, сложи ръка на тила и и леко повдигна главата ѝ, така че устните им да се срещнат.

В същия миг в къщата се разнесе дрезгавият глас на Хари Уайт.

— Хей, Мърсър, тук ли си? Мислех, че днес ще дойдеш в „При Дребосъка“ да гледаш мач.

Мигът внезапно отмина.

Мърсър бързо се дръпна от Аги. Забавеше ли се, нямаше да спре.

— Хари — отчаяно извика той. — Избрал си неподходящ момент.

— Кой, аз ли? Не аз, а ти си заложил двацет долара на „Стийлърс“, а дори не се появяваш да гледаш мача. — Гласът му се засилваше, докато Хари се качваше по спираловидното стълбище, като куцаше все по-видимо с всяка изминала стъпка.

Мърсър изведнъж осъзна какво става.

— Хари, как влезе тук, по дяволите?

— С ключа, който ти ми даде преди пет години. Съвсем си оглупял.

— Залегни веднага! — изкрещя Мърсър. — Аги, скрий се зад бара и се наведи.

Хари бе влязъл в къщата, без първо да срещне Майк Питърс, а това означаваше, че нещо се е случило с агента на ФБР. Мърсър изскочи от бара и се втурна по задните стълби към спалнята си. През балкона влизаше достатъчно светлина и той видя зловещите очертания на пистолета „Берета“ на нощното шкафче, където го бе оставил. Мърсър се хвърли към леглото и точно когато протегна ръка към беретата, капандурата експлодира от изстрела на автоматично оръжие. Куршумите разкъсаха завивките в буря от перушина, стъкла и гилзи.

Мърсър изви тяло, докато падаше на пода, като в същото време грабна пистолета от нощното шкафче. Тупна по гръб с вдигнати върху

натрошеното легло крака, прицели се в тавана и натисна спусъка.

Вече се бе изправил, когато убиецът падна през разбитата капандура. Безжизненото му тяло се стовари върху леглото, оставяйки тъмночервени петна върху завивките. Мърсър извади изразходвания пълнител, сложи нов и освободи предпазителя.

Във вените му бушуваше адреналин, който изостряше сетивата му до краен предел. Щом Хари бе влязъл, без да бъде спрял от Майк Питърс, трябваше да предположи, че агентът е мъртъв и на долния етаж има най-малко един убиец. Можеше само да се надява, че мъжът на покрива е бил единственото подкрепление на онзи долу.

Сега, след като единият нападател бе загинал по зрелищен начин, Мърсър нямаше представа какво ще направи другият. Имаше възможност да избяга, но това беше малко вероятно. За двайсет и четири часа се бяха опитали да го убият два пъти и сигурно искаха да приключат с него сега. Тъй като Мърсър познаваше къщата по-добре от противника, единственият му шанс беше да атакува. Освен това трябваше да мисли за Аги и Хари.

Той излезе на балкона, подаде глава над перилата, увери се, че фойето долу е празно, изстреля три куршума в мраморния под и се върна в спалнята по задните стълби. Човекът долу щеше да предположи, че изстрелите са за прикритие, докато Мърсър слиза по извитото стълбище. Мърсър обаче смяташе да изненада неканения гост отстрани, а не да го атакува фронтално.

Той слизаше предпазливо по задните стълби. Пистолетът беше насочен напред и пръстът му беше на спусъка. Вратите на двете спални за гости бяха затворени. Мърсър предположи, че противникът не е имал време да устрои засада там, затова ги подмина. Барът беше малко по-нататък по коридора и той се поколеба дали да заеме отбранителна позиция около Аги, или да продължи с атаката, но друг реши дилемата вместо него.

— Излез или баща ти ще умре.

Гласът беше разгорещен от гняв и властен.

„Библиотеката — помисли Мърсър. — Нападателят е хванал Хари там и мисли, че ми е баща.“

Той хукна надолу по задното стълбище и мина по коридора между кухнята и билиардната зала и фойето, без да издава звук, но

знаеше, че действа бавно. Убиецът очакваше отговор след няколко секунди, а Мърсър вече се бе забавил твърде много.

Стигна до извитото стълбище и побегна нагоре. Преди да стигне до втория етаж, Мърсър се прехвърли през перилата и продължи, висейки на три метра над фоайето, като стъпваше по външната част на дъбовите стъпала. Надигна се, за да погледне в библиотеката. Рязкото движение би го убило, ако стоеше в средата на стълбището.

Стрелецът бе заел позиция в празното пространство между две лавици и държеше Хари пред себе си като щит. Движението привлече погледа му и убиецът изстреля един куршум, който изсвистя покрай Мърсър и щеше да го улучи, ако се бе появил там, където го очакваха. Мърсър разполагаше само с част от секундата, за да реагира. Следващият куршум би компенсирал лъжливата маневра. Той се хвърли от стълбището, протягайки ръце към парапета на балкона на библиотеката, и се хвана за тежкото дъбово дърво. Инерцията на скока го залюля в дъга. Имаше чувството, че ръката му ще се откъсне от рамото. Дулото на пистолета му се насочи към пода на библиотеката. Той стреля прибързано и улучи Хари Уайт под коляното. Мощта на деветмилиметровия куршум прегъна крака на стареца, който повлече стрелеца със себе си, докато падаше на пода.

Мърсър се хвана за другите перила с дясната си ръка и отчаяно се вкопчи в тях, опитвайки се да не изпусна пистолета, и после се прехвърли. Убиецът се измъкна от стъписания Хари, без да обръща внимание на локвата кръв. Опомни се секунда преди Мърсър и вдигна оръжието си. Мърсър стреля отново. Куршумът издълба плитка бразда в плътта. Силата на изстрела го блъсна назад към перилата, заплашвайки да го запрати към твърдия мрамор долу. Със замъгленото си от болка зрение Мърсър видя, че е улучил в гърдите мъжа, който се свличаше на земята.

Тялото му падна в бара и се простря на пода в неестествена поза. Писъкът на Аги прониза въздуха като сирена. Мърсър не и обърна внимание, защото викът и означаваше страх, а не болка. Хари лежеше неподвижно на пода. Лицето му беше мъртвешки бледо. Мърсър допълзя до стария си приятел. Капките кръв, процеждащи се от рамото му, попиха в бежовия килим. Мърсър се уплаши, че е улучил Хари в здравия крак.

— Кучи син. — Хари се обърна, държейки в ръцете си разтрошените остатъци от протезата си. Пластмасата с цвета на човешка плът беше надупчена там, където бе минал куршумът. — Имаш ли представа колко струва това проклето нещо?

Облекчението накара Мърсър да се отпусне на пода и да притисне лице в мекия килим. Приливът на адреналин секна.

— Изпрати ми сметката — задъхано отговори той.

— Мърсър! — изпищя Аги.

Страхът в гласа и го разтърси като електрически ток.

Стрелецът се опитваше да стане, насочил пистолета си към нея. По крака му се стичаше тъмночервена кръв. Първият куршум на Мърсър трябва да го бе улучил там, след като бе минал през изкуствения крак на Хари. Мъжът дишаше дълбоко, опитвайки се да си възвърне въздуха, който бе изкаран от белите му дробове, когато кевларената му жилетка бе спряла втория куршум. Мърсър изкрещя и се втурна в бара. Сивите му очи пламтяха от ярост.

Убиецът се обърна по посока на звука, отмести оръжието си от Аги и се прицели в Мърсър, който не обърна внимание на пистолета, насочен към него, блъсна с всичка сила нападателя и заби раненото си рамо в гърдите му. Двамата се удариха в стената. Чашите зад бара издрънчаха. Мърсър използва малкото си предимство и заби пистолета си в корема на стрелеца, под защитната жилетка, която бе спасила живота му. Натисна силно и усети за миг съпротивата на стегнатите мускули. Преди да пробие кожата му, Мърсър обърна нагоре дулото и изстреля два куршума в гръдната кухина, разкъсвайки вътрешните органи на влажни парчета, които експлодираха в гърба на мъжа и раздробиха кръста му.

Мърсър отстъпи, залитайки, назад и остави трупа да падне на пода. Ръката му беше обляна в кръвта на наемния убиец. Когато се обърна, Аги се изправяше. Краката и трепереха. Тя се вкопчи в бара толкова силно, че кокалчетата на пръстите и побеляха. Вторачи се в трупа със смесица от страх и отвращение, а после прекоси стаята и се хвърли в обятията на Мърсър.

Той изохка, когато ръката и се плъзна по рамото му и от раната отново бликна кръв. Легна на пода и Аги се отпусна заедно с него. Ръцете и бяха увити около врата му, а очите и — приковани в трупа до тях.

— Това е, това е... — заеквайки започна тя, но не можа да довърши.

— Какво? — изпъшка Мърсър. Сърцето му биеше три пъти по-бързо от обикновено. Ръцете му едва сега започнаха да треперят от страха, който дотогава бе успял да превъзмогне.

Аги отмести поглед от мъртвеца и забеляза раната на Мърсър.

— Прострелял те е.

— Нищо ми няма. Куршумът само ме одраска. — Той внимателно махна ръката и от раненото си рамо.

— Господи — извика Хари, влизайки в бара. — На мен ми отнесоха крака, а накрая ти си с жена в прегръдките си.

Аги ахна, когато видя източника на гласа. Хари се облегна на касата на вратата между бара и библиотеката. Тялото му се държеше само на единия крак. Крачолът на панталона на другия висеше. Той държеше протезата си като пушка за почест. Мърсър не можа да не се разсмее на безумния му вид.

— Приличаш на статист от лош филм на ужасите. „Нощта на безкраките пияници“.

— Да ти го начукам — изсумтя Хари. — Какво стана току-що и коя е тази, по дяволите? — Той посочи Аги с протезата си, сякаш обвинително размахваше пръст.

— Опитаха се да ме убият за втори път през последните двайсет и четири часа, а това е Аги, дъщерята на Макс Джонсън. Аги, това жалко същество е Хари Уайт, най-старият ми приятел и човекът, на когото и двамата дължим живота си. Хари, ако не беше влязъл, тези типове щяха да ни хванат по бели гащи. — Мърсър осъзна гафа си и побърза да добави: — В преносен смисъл, разбира се.

Аги махна плахо с ръка и се усмихна. Хари проследи посоката на погледа и и спусна протезата.

— Не се тревожи. Изгубих го толкова отдавна, че съм забравил какво е да имаш два крака.

Той заподскача из стаята, като се подпираше на мебелите, седна на едно от високите столчета и подпря протезата на бара като чадър.

— Ще ме напиеш ли, докато повикам полицията, или аз трябва сам да направя всичко?

Невъзмутимостта му вдигна Мърсър от пода. Можеше да разчита на Хари само за едно — че ще се набърка във всяка ситуация и ще я

опише по начин, който да не нарушава спокойствието му.

— Добра идея. — Мърсър взе няколко хавлии от бара, покри трупа и после наля „Джак Даниълс“ и безалкохолно с джинджифил на Хари и бренди на себе си. Алкохолът беше по-добро обезболяващо средство за рамото му от хапчетата, които щяха да му дадат в болницата. — Искаш ли мента с коняк, Аги? Мисля, че се нуждаеш от един коктейл.

Тя погледна трупа.

— Не. Трябва веднага да се махна оттук. — Настойчивостта в гласа и го изненада.

— Всичко е наред — измърмори Хари. — Той вече няма да ти стори нищо лошо.

— Не е заради това. — Аги скочи и тръгна към вратата.

Мърсър я последва и я настигна на горната площадка на спираловидното стълбище.

— Добре ли си?

Беше естествено една жена да иска да избяга колкото е възможно по-далеч от мястото на подобно насилие и ужас, но Мърсър беше убеден, че в реакцията и има нещо повече. Бе участвал в множество кървави конфликти и знаеше как реагират хората, особено очевидците, които за пръв път стават свидетели на фатална престрелка, затова подозираше, че Аги бяга поради друга причина, заради нещо, несвързано със случилото се преди малко.

— Какво има? — нежно прошепна той и я прегърна.

— Не мога да остана — отвърна тя и се освободи от прегръдката му. — Не трябва да ме намерят тук, когато полицията пристигне.

Изтича навън, тръшвайки вратата с окончателност, която причини на Мърсър много повече болка от раната в рамото.

АНКЪРИДЖ, АЛЯСКА

Иван Кериков трясна телефона толкова силно, че вилката се разцепи. Двете половини останаха да се държат само на жичките. Той все още не бе дал воля на гнева си, затова грабна телефона от масата и го запокити към стената на хотелския апартамент. Апаратът се разпадна от удара в твърдата дъбова ламперия. Кериков започна да крачи налудничаво из стаята, като тъпчеше ядно остатъците от телефона и ги набиваше в килима, докато усети, че парчетата се забиват в петата през обувката. Дишането и сърдечният му ритъм се бяха учестили, а по голямото му чело бяха избили блестящи капки пот.

Той се обърна и погледна през прозореца най-големия град в Аляска. Апартаментът му беше един етаж под стаята на капитан Кук в „Холидей Ин“, безспорно най-хубавия хотел в Анкъридж. Кериков беше там само от няколко часа, след като се върна от разпита на Хауард Смол в Калифорния, и нямаше време да забележи гледката на заснежената планинска верига Брукс и очертанията на връх Маккинли, показващ се от облаците. Между града и планините се виждаха широките черни ленти на военновъздушната база „Елмендорф“.

Когато влезе в стаята, той видя самолетите АУАКС, излитащи от базата. Отличителните им антени с формата на сателитни чинии бяха прилепнали към гърбовете им, сякаш бяха закъсняло хрумване на някой инженер. Гледайки дирята от мазен пушек, която единият оставяше в небето, Кериков се запита защо американците си правят труда, след като не бе останало нищо за шпиониране.

Той спря и се вторачи в следобедния пейзаж, като се съсредоточи върху дишането си, проясни съзнанието си и се опита да овладее емоциите си, но без особен успех. Знаеше, че току-що е преживял „епизод“, както ги наричаше, период, в който губеше разсъдък си и действаше, воден единствено от чувствата си. Беше загубил контрол върху действията си и съзнанието му се бе изолирало от реалността. Тези обикновено белязани с насилие мигове тревожно зачестяваха и продължаваха все по-дълго. Когато започнаха по време на мисията му

като агент на КГБ в Афганистан, „епизодите“ продължаваха само част от секундата и се случваха на два-три месеца.

Тогава той реши, че се дължат на стреса от борбата на най-мръсния фронт във война, в която няма победител. В края на войната той губеше паметта си по цели дни и понякога идваше в съзнание в други части на страната, без да знае как и защо се е озовал там. Пристъпите спряха, когато войната свърши. След като конфликтът приключи и Съветският съюз изтегли войските си също така позорно, както американците се оттеглиха от Сайгон, Кериков нямаше пристъпи в продължение на няколко години. Дори спомените за тези случки избледняха. Но в края на осемдесетте и в началото на деветдесетте години на ХХ век се появиха отново. Безполезността на кариерата му в КГБ стана очевидна, докато един по един съветските сателити се отделиха и се ориентираха към Запада, а любимата му родина изчезна под капиталистическите вълни. Краткотрайните загуби на паметта започнаха отново. Времетраенето и честотата им се увеличаваха показателно. В края на деветдесетте години по време на сляпата ярост на Кериков умираха хора. Той се бе събудил от поредния епизод през последния си месец в Русия и бе видял, че четирима от подчинените му са загинали от неговата ръка. Бяха наредени около масата за конференции и гърлата им бяха прерязани. Кериков не си спомняше да ги е убил, нито как е успял да сломи съпротивата им, докато ги е ликвидирал.

Съзнавайки, че току-що се е върнал от дълбоко скрито в съзнанието му кътче на насилие, той се обърна рязко, за да види дали необузданата му ярост не е станала причина за още една смърт. Гостът му, слаб, млад учен в черни джинси и поло, се бе вторачил в него през дебелите стъкла на очилата си. В замъглените му очи се четеше недоумението от случилото се, на което току-що бе станал свидетел.

Иван Кериков прикри облекчението си, че вижда жив младия американец, като отново прекоси стаята и наля три пръста шотландско уиски в дебела стъклена чаша. Той ненавиждаше леда и го изпи чисто. Огнената течност опари и раздра стомаха му като нокти на хищник. Кериков внимателно остави чашата на масичката за кафе, точно в средата на влажното кръгче от излят алкохол върху стъклената повърхност. Ритуалът беше жест на организираност, която обаче беше непостижима за съзнанието му.

Той застана над младия мъж и заплашително скръсти мускулестите си ръце на гърдите. Гласът му беше спокоен и монотонен, а бурните чувства временно овладени зад невъзмутимата фасада.

— Поради некомпетентността на други задачата ти току-що стана много по-трудна.

Тед Моси не каза нищо. Седеше на ръба на креслото като уплашена птица, която се готви да излети.

— Обади се човекът ми във Вашингтон. — Кериков кимна по посока на строжения телефон. — Направени са два неуспешни опита да се спре враг, който сега ще премине в атака. Познавам го добре и знам, че единственият шанс да го победим, е да избързаме с крайния срок. Трябва да си готов до четирийсет и осем часа, инак може да бъдем принудени да зарежем проекта.

— Не! — Гневът в гласа на Моси зареди с енергия хилавото му тяло. Тесните му рамене се повдигнаха и меката плът на брадичката му се втърди.

Лицето му бе оформено като пика. Заострената брадичка представляваше върхът, а закръглените бузи — овалната долна част. Той нямаше скули, затова лицето му се скосяваше от само себе си. Единствено малкият нос добавяше някаква характерност. Очилата му бяха закачени зад големите уши, които бяха почти скрити от правите, провиснали руси коси. Лицето му беше осеяно с червени петна — пубертетско акне, което със смущаваща ожесточеност го бе последвало в началото на съзряването. Но Кериков не бе наел Тед Моси заради външния му вид, Бе го привлякъл към „Ладията на Харон“, защото двайсет и осем годишният мъж беше виртуоз с компютрите.

Теди Моси можеше да локализира дефектите в една програма, докато същевременно пишеше друга, като под всяка от бързите му ръце имаше клавиатура. Очите му се местеха между екраните толкова бързо, че можеха да се слоят в един хомогенен образ. Моси бе създал първите генератори 3Д, използвани в най-новото поколение видеоигри, а програмата, която бе изобразил като геометричен водопад от информация, беше толкова авангардна, че можеше да се използва едва когато скоростта на компютрите се увеличише сто пъти.

Но у Тед Моси имаше и нещо друго, което привлече Кериков и го накара да го избере сред останалите компютърни гении, каквито

Съединените щати произвеждаха в обезпокоителен брой. Макар че и другите кандидати притежаваха уменията, необходими на Кериков, единствено Моси имаше елемента, който го правеше лесен за вербуване. Тед беше яростен защитник на околната среда, екотерорист, и използваше знанията си за компютрите, за да предизвиква хаос в дървопреработвателната промишленост, минно-геоложки концерни и тежките индустрии. Докато повечето природозащитници бяха подволни от рекламата, отколкото от резултатите от дейността си, Моси предпочиташе да работи в сянка, да унищожава компютърни системи и да причинява щети за милиони долари на онези, които смяташе, че съсипват планетата. След като Кериков се свърза с него и набързо описа принципа на „Ладията на Харон“, младият американец почти се молеше да бъде включен в проекта.

— Няма да позволя това да се случи — гневно заяви Тед. — Задачата е твърде важна. Мога да я изпълня за четирийсет и осем часа. Няма проблем.

Кериков долови перченето в гласа му. Той не се нуждаеше от празни уверения, а искаше истината, затова заговори обвинително.

— Три дни не трябва да работиш в пристанището за танкери, а ще си ми нужен там след два. Как ще се справиш?

— Лесно. Веднага след като получих работа като програмист в „Алиеска“, аз вкарах в системата им вирус, който ще изключи всички работни станции от централния компютър. Никой няма да може да използва компютъра си. Мога да пусна вируса от моята система вкъщи и да блокирам всички компютри по петролопровода в Аляска. През последните няколко месеца те се обръщаха към мен като към местен техен експерт, затова ще ме повикат да оправя системата. — Заговореше ли за компютри, Тед придобиваше авторитет, който прикриваше физическите му недостатъци.

— Няма ли да разберат, че някой извън пристанището е проникнал в системата им?

Моси поклати глава в отговор на тази обида за способностите му.

— Изтрих тяхната част от антивирусната програма. Няма да намерят следи от външно проникване.

— В такъв случай можеш ли да въведеш първоначалната ми програма в техния централен компютър от персоналния си компютър? — попита Кериков. Не разбираше тънкостите на хакерството, но

въпреки това се надяваше да избегне риска за сигурността, изпращайки Тед в пристанището за танкери „Алиеска“.

— Вече ти казах — въздъхна Моси. — Програмата ти е била скрита в харддиска на компютъра по време на пренастройването през 1986 година. Когато я е въвел в централния компютър, програмистът ти е направил невъзможно да бъде активирана от друго място, освен от главната компютърна зала във Валдиз. Така никой няма да попадне на нея, когато включи главното меню, или да я намери, като проникне в системата. Направил я е невъзможна за откриване и същевременно много трудна за достъп. Моята търсачка е детска игра в сравнение със защитата, която твоят човек е инсталирал в системата.

Кериков разбра, че няма друг избор, освен да вкара Моси в компютърната зала във Валдиз, за да въведе програмите, инсталирани преди десетилетие от един от най-добрите му агенти. Компютърният саботаж беше единственият действащ елемент на операция „Ладията на Харон“, осъществен преди разпадането на Съветския съюз. Оттам насетне всичко беше лично дело на Кериков с финансовата подкрепа на Хасан бен Руфти и други хора. Трябваша му само компютърните кодове, за да открадне операцията на бившето КГБ.

— Кога ще можеш да блокираш компютрите и да отидеш на пристанището? — попита Кериков, предвкусвайки победата. Филип Мърсър можеше и да е жив, но нямаше да бъде в състояние да направи нищо, за да му попречи, след като контролната програма бъдеше заредена.

— Около четири часа след като се върна в апартамента си във Валдиз. Щом блокирам системата, те ще ме повикат след няколко минути. След това за няколко часа ще стартирам твоята програма.

— Отлично. Искам довечера да се върнеш във Валдиз, но не блокирай компютрите, докато не ти се обадя. Закъснението не трябва да е повече от двайсет и четири часа, най-много трийсет и шест. Ясно ли е?

— Да, но защо да чакаме?

— Вкарването на моята компютърна програма е само един етап от операцията. Има и други, за които ти не знаеш. Трябва да се уверя, че всичко е на мястото си, преди да превземем системата. — Кериков не беше свикнал да обяснява заповедите си.

Той не изчака Моси да излезе и отиде в спалнята. Дериватът там беше единственият работещ телефон в хотелския апартамент. Докато набираше вътрешната линия, за да се свърже с Абу Алам, Кериков прерови джоба на панталона си, търсейки цигарите и запалката си.

— Да — отговори Алам.

— Тръгваме след два часа. Възникна леко усложнение. Хората във Вашингтон се провалиха.

— Мърсър е жив? — Въпреки психическата си лабилност, Алам бе запазил достатъчно професионализъм, за да задава правилните въпроси.

— Да. Вместо да опитаме отново, реших да го примамя в Аляска и да го изпратя за зелен хайвер. По-късно може да се погрижим за него. За да се уверим, че ще дойде, трябва да се върнем в Хомер. Зареди с гориво колата. Ще се срещнем във фойето. — Кериков погледна часовника си и добави: — В десет.

— Да бъдем ли въоръжени? — Дори Алам изпитваше известно уважение към американската полиция и пътуваше с любимата си полуавтоматична пушка „СПАС — 12“ само когато се налагаше.

— Да. Ще вземем моите хора. — Кериков се нуждаеше от постабилните ръце на двамата си германски телохранители освен от арабите убийци на Алам. Бившите агенти на ЩАЗИ бяха объркали разпита на рибаря и сина му, но инак бяха добре обучени и дисциплинирани, а задачата довечера изискваше професионализма им. Той прекъсна връзката и веднага набра друг номер.

— В момента не мога да говоря. Все още товарим — лаконично отговори гласът и после човекът затвори.

Кериков се вторачи за миг в телефона, но тъй като се бе обадил, за да разбере какво е положението, остана доволен. После набра друг номер, без да го е грижа за часовата разлика, нито че ще събуди мъжа от отсрещния край на линията.

— Ало — чу се сънен глас след няколко позвънявания.

— Отново се провали. Мърсър е жив.

— Не е възможно. Изпратих най-добрия си човек. Никога не ме е разочаровал.

— Една от старите ми свързки във Вашингтон току-що ми се обади от улицата на Мърсър. Каза, че видял Мърсър да разговаря със самия Ричард Хена.

— Участваше ли и някой друг?

— Какво значение има? Мърсър е жив, а ти ме разочарова за втори път. Некадърността ти е нетърпима.

— Утре ще бъде мъртъв, дори ако трябва аз да го убия.

— Не ставай глупав — изкрещя Кериков. — Сега го пазят агенти на ФБР. Единственият начин да му попречим е да го примамим в Аляска, където аз лично ще се погрижа за него. Имам стари сметки за уреждане.

— Какво искаш да направя?

— Засега нищо. Всичко уредено ли е с Руфти?

— Вечерта говорих с него. Каза, че Халид Ал-Худари се държи подозрително, но ме увери, че е готов да действа, преди Худари да осъзнае колко реална е заплахата за кралското семейство.

— Оръжията?

— Натоварени са на борда на „Петромакс Арабия“, който е хвърлил котва в Абу Даби за непредвидена проверка на поддръжката, както ти планира. — Гласът на човека ставаше все по-уверен. — „Арктика“ трябва да тръгне от Валдиз след два часа, затова всичко върви по план. Въпреки че Мърсър е жив, няма начин да спре нещата, които сме задействали. Не се тревожи, Иван, след два дни последният вътрешен източник на петрол в Америка ще бъде недостъпен, цената на петрола ще стане двойна и картата на Близкия изток ще бъде преначертана. И този път никой няма да може да направи нищо, за да промени нещата. И тримата ще получим каквото искаме — ти парите си, аз печалбата си, а Руфти — страната си.

— Ще го повярвам, когато стане. Високомерието е проваляло и по-велики хора от теб — упрекна го Кериков, а после гласът му стана загрижен. — Безпокоя се за Руфти. Не вярвам, че дебелилото копеле има куража или ума да изпълни неговата част от операцията. Ако се провали, всичко ще бъде разкрито.

— Имаш ли достатъчно време да отстраниш Худари? — попита партньорът на руснака.

— Не. И това ме тревожи. Изместих крайния срок с цял ден, затова не можем да се занимаваме с него. Опасявам се, че Руфти ще трябва да действа сам, докато приключим. — Кериков потискаше гнева си. В добрите стари времена той би изпратил наемник да убие Худари и да премахне този проблем, но вече нямаше такава власт.

— Познавам Руфти по-отдавна от теб. И аз бях смутен от слабостта му към яденето и мислех, че това е признак и на душевна слабост. Худари може и да се окаже труден противник, но Руфти е достатъчно алчен и хитър, за да се отърве от него. И няма да му пука какво ще му струва това, нито кой ще застане на пътя му. Руфти няма абсолютно никакви морални задръжки. Познаваш лакея му Абу Алам. Господи, Руфти е два пъти по-извратен от онзи психопат и десет пъти по-опасен. Както и да е, утре отново ще говоря с Руфти. Ще се погрижа да разбере за безпокойството ти.

— Да не би да знае, че ти и аз работим заедно? — едва не изкрещя Кериков. Лицето му стана тъмнорозово от паника.

— Не — побърза да го успокои другият мъж. — Руфти ще реши, че притесненията са мои. Не се тревожи, Иван. Той няма представа за сделката ни.

— Внимавай да не объркаш нещата, защото Господ ми е свидетел, смъртта ще ти се види избавление от онова, което ще ти направя. — Кериков гневно затвори телефона. Пренебрежителното отношение на партньора му заплашваше да му причини сърдечен пристъп.

И по-рано беше стигал съвсем близо до целта си, но му я бяха отнемали под носа от вероломна алчност и заради действията на Филип Мърсър.

Кериков отново запали цигара, за да успокои опънатите си до краен предел нерви. Разполагаше само с няколко минути до срещата с Алам и неговите двама главорези, за да потеглят към Хомер. След като оставеше фалшивата следа за Мърсър, той отново щеше да се съсредоточи върху всички аспекти на „Ладията на Харон“.

Преди да излезе от апартамента, Кериков трябваше да се обади на още един човек. Свързването продължи няколко секунди повече от обичайното, тъй като сигналят се отразяваше от обикалящ в орбита около земята сателит и се преобразуваше в честотния обхват на морската пехота. Отговори жена.

— „Надежда“ ли е?

— Да — весело изчурулика тя.

— Обажда се Иван Кериков. Кажете на шефа си, че ще извършим удара двамадесет и четири часа по-рано. Постарай се да си готова. Утре сутринта пак ще се свържа, ако има въпроси.

СГРАДАТА „ДЖ. ЕДГАР ХУВЪР“ ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Главното управление на ФБР се намираше в центъра на Вашингтон, внушителна сграда от стомана и стъкло, която би подхождала повече на високотехнологична корпорация, отколкото на най-голямата полицейска агенция на Съединените щати. Зад стените на постройката, кръстена на най-бдителния американец, раждан досега, ФБР извършваше многобройни операции в цялата страна, от рутинните до най-опасните, всяка изпълнена с педантичност, граничеща с параноя. Неуморните мъже и жени от Бюрото знаеха, че работата им гарантира безопасността на нацията.

Дик Хена имаше апартамент с кабинети на последния етаж. Когато не се налагаше да смайва гости и се нуждаеше от уединение, той предпочиташе една от по-обикновените конферентни зали няколко етажа по-долу. Това беше един от начините да остане свързан с колегите си, а не да се крие в кулата от слонова кост на поста си, както бяха правили мнозина от предшествениците му. Хена имаше лице на булдог с двойна брадичка, крив нос и малки очи. Тялото му подхождаше на лицето — широки рамене, дебел корем и къси крака. Приличаше на бияч от Профсъюза на превозвачите от престъпното минало на организацията. Въпреки годините, прекарани в издигане в йерархията, и времето като директор на ФБР, Хена не бе загубил вида си на преуморен оперативен агент.

Мърсър се бе разположил удобно срещу него. Не се чувстваше зле след нападението и нощта под закрилата на ФБР в „Уилард“, един от най-хубавите хотели във Вашингтон. Раната от куршум не беше дълбока и щеше да заздравее след няколко дни. В знак на уважение към срещата той бе облякъл костюм вместо любимите си джинси и фланелка за ръгби. Когато предишния ден в дома му бе пристигнала полицията заедно с Хена и две коли със специални агенти на ФБР, му бяха дали време набързо да си вземе някои неща и после го закараха в „Уилард“. Хари Уайт бе заведен в апартамента му за разпит.

До полунощ двама следователи измъчваха Мърсър за всяка подробност от атаката в къщата му. Той беше напълно откровен, като се изключи твърдението, че е бил сам, когато е пристигнал Хари. Макар да се чувстваше като изменник, все пак реши, че е най-добре да не споменава за Аги Джонсън. Като услуга към Мърсър, Хари щеше да потвърди, че приятелят му е бил сам, когато е дошъл.

Мърсър нямаше време да анализира реакцията на Аги. ФБР го задържаха толкова дълго, че умората го завладя, докато продължаваше да разказва за събитията от изминалата нощ. Но беше обезпокоен от внезапното и заминаване и значението му.

Хена беше необичайно мълчалив. Бе разговарял с вдовицата на агент Питърс и щеше да я посети по-късно през деня. Не изгаряше от желание да изпълни това задължение, но не можеше да позволи друг да отиде вместо него. Макар че не познаваше младия агент, Хена прие смъртта му толкова тежко, сякаш Питърс му беше най-добрият приятел.

В кабинета влезе помощник с поднос с кафе. Мърсър взе чаша и зачака Дик да разреди своето с капка мляко и две лъжици захар.

— Защо изглеждаш по-зле от мен, нали аз бях нападнат снощи? — опита да се пошегува, но не можа да разведри мрачното настроение на Хена.

— Не знам какво си преживял, но от снощи играта загрубя. — Дик тъжно поклати глава. — След като те нападнаха, се обадох на президента и го събудих. Той ми даде пълномощия да се разровя в архивите на ЦРУ и на Агенцията за национална сигурност и да потърся всичко за Аляска и теб. — Хена извади сгънат лист от джоба си и го разгърна. — Преди два часа АНС са попаднали на това.

Мърсър прегледа страницата, отсявайки бюрократичния жаргон и излишните думи, с които бе изпъстрен правителствения документ. Същината на писмото беше, че човек на име Джон Крюгер е влязъл в страната преди дванайсет дни.

— Е, и?

— Компютрите на АНС автоматично отбелязват паспортите с подозрителни имена. За седмица обработват хиляди сигнали, имена и псевдоними, които са еднакви или напомнят по звучене на имена на терористи или други нежелателни елементи. Естествено, повечето са безсмислени съвпадения. Но компютърът отбелязва с червено някои от

тях в зависимост от нашия интерес към човека, когото търсим. И това име мигновено е подало червен сигнал.

— Името не ми говори нищо. — Мърсър се опитваше да се държи безразлично, макар че по гърба му полазиха ледени тръпки на лошо предчувствие.

— Джон Крюгер е английският вариант на Йохан Крайгер — заяви Хена.

Мърсър сви рамене, но несъзнателно се стегна, сякаш очакваше физически удар.

— Йохан Крайгер е любимият псевдоним на Иван Кериков, а според руските власти, които все още го искат мъртъв, той има английски паспорт на името на Джон Крюгер.

— Кериков е в страната? — с дрезгав глас попита Мърсър. Врълетяха го хиляди объркани и хаотични чувства. Във вихрушката се оформи схема и преобладаващо желание. Мърсър искаше отмъщение. Иван Кериков, авторът на „Мисия Вулкан“, едва не бе станал причина за смъртта му десетина пъти, когато руснакът открадна операцията от бившето КГБ. Тогава Мърсър искаше да го убие, но Кериков не се беше приближил достатъчно. Той умело манипулираше други да вършат работата му, докато се криеше на безопасно място извън страната.

Но сега Кериков беше в Съединените щати, в родната земя на Мърсър и той си пожела още една възможност да си разчисти сметките с руснака. Стомахът му се сви от гняв.

— Искам главата му, Дик.

— По-късно ще обсъдим това. В момента трябва да разберем защо е тук.

— Мислиш, че това има нещо общо с мен и Аляска?

— След като ти му струва сто милиона долара в Хавай, убеден съм, че си замесен, а като имам предвид настроенята в страната и сред администрацията, предполагам, че всичко е свързано с Аляска.

Някой потропа на вратата и отвори без покана.

Доктор Лин Гьотчъл беше старши анализатор в съдебномедицинската лаборатория на ФБР във Вирджиния и управляваше владението си с високомерния маниер на великодушен диктатор. Вездесъщата и престилка заместваше държавническа тога. Тя седна до Мърсър, като кимна едва забележимо. Това не означаваше,

че е груба и невъзпитана, но трите и докторски степени бяха изисквали жертви в живота ѝ, а светските обноски си отидоха първи. Гъотчъл беше облечена в строг син костюм, а единствените и бижута бяха чифт обеци на клипсове с изкуствени камъчета.

Мърсър предположи, че тя не е спала, след като е получила парчето стомана от „Джени IV“. Лицето и беше бледо, а торбичките под очите и тъмновиолетови. Той долови миризма на химикали, излъчваща се от кожата и.

— По-добре веднага да ти кажа, че не научих абсолютно нищо от пробата, която ми даде — призна Лин Гъотчъл, след като Хена ги представи един на друг. — Разполагахме с по-малко от двацет и четири часа и времето не беше достатъчно за категоричен анализ, но залагам името си, че няма да стигнем далеч.

— Какво научихте дотук? — попита Хена.

— Неръждаема стомана без никакви отличителни белези. Боята, с която е написана думата „роджър“, е стандартен продукт, лицензиран от двацет компании само в Съединените щати. Невъзможно е да се проследи. Наличието на натрий и частици от водорасли на повърхността може да се обясни с потапянето на пробата в морската вода. Концентрацията на солта съвпада с тази на водите на Северния Тих океан и пролива Принц Уилям. Разгледахме я под електронен микроскоп с увеличение двеста хиляди пъти, но не видяхме нищо необичайно...

— А мястото, където е откъснат металът? — прекъсна я Мърсър.

— Откъснат е вследствие на силна експлозия. Всичко може да го е откъснало. Не мога да ви кажа нищо по-определено, Нямахте следи от химикали по краищата, нито остатъци от взривно вещество или експлозиви.

— Задънена улица — отчаяно отбеляза Мърсър.

— Да — съгласи се Гъотчъл. — Намерихме само едно нещо, което не може да бъде открито с визуален оглед. Използвахме компютърно съпоставяне и разбрахме, че фрагментът е откъснат от цилиндър с обиколка приблизително 94,75 сантиметра.

Мърсър изчисли наум и си представи цилиндър от неръждаема стомана, широк трийсет сантиметра, но този факт все още не му говореше нищо.

— Какво означава това?

— Води към другите доказателства, намерени на „Джени IV“. — Гъотчъл извади папка от куфарчето си. — Докладите от аутопсиите са непълни. Трябва да поискам да отнемат лиценза на съдебния лекар в Анкърдж.

Тя разгърна по-тънкия от двата доклада — последните думи, написани за хората, загинали на „Джени IV“.

— Останките от скелетите, намерени в каютата на кораба, бяха твърде оскъдни и не разбрахме много. Степента на овъгляване на фрагментите от кости показва пожар с температура осемстотин градуса, възпламенил материали, характерни за лодки — дърво, пластмаса и гориво. Нямаше достатъчно данни за анализ на ДНК. Трябва да направим идентификация по зъбите.

— А трупът, намерен на палубата?

— Причината за смъртта е травма от силно изгаряне. Пламъците са унищожили четирийсет процента от тялото, Белите дробове са толкова обгорени, че дори да бе оцелял от пожара, е щял да умре след няколко часа — Гъотчъл раздаде няколко ужасяващи снимки. Трупът беше неузнаваем — обгорени ръце с обелена кожа, овъглени остатъци от крака и невероятно обезобразено лице. Нямаше клепачи, уши и нос, а устните бяха изгорели и разкриваха криви, жълти зъби.

— Какво е това? — попита Хена и показа една от фотографиите.

Гъотчъл се вторачи в изображението.

— Не беше надписана в доклада на съдебния лекар, но прилича на снимка на клетъчна биопсия. Смятам, че са подкожни мастни клетки.

— Сякаш са се деформирали — отбеляза Мърсър, който бе гледал множество научни предавания по телевизията и знаеше как изглежда структурата на здравата клетка. Клетките на фотографията приличаха на хаотично разпръснати тухли на рушаща се стена. Обикновено ясните им очертания и строги краища бяха размазани и разтеглени.

Доктор Гъотчъл взе снимката от Хена и я разгледа по-внимателно.

— Да ме вземат дяволите. Пропуснала съм това. Още една загадка като капак на всичко останало.

— Каква може да е причината? — попита Мърсър.

— Повишаването на концентрацията на извънклетъчните соли, захари и протеини би накарало клетките да освободят вода в усилие да възстановят равновесието в концентрацията — търпеливо обясни Гъотчъл. — Ако химичният баланс е нарушен, клетките не могат да отделят достатъчно вода, за да разреждат защитната си течност. Те изсъхват и се деформират. Това задейства защитна функция, която приключва с разрушаването им.

— Какво би предизвикало подобна реакция? — попита Хена. Тази област му беше свършено непозната и той правеше всичко възможно да следи мисълта ѝ.

— Всякакви химични съединения. Човешкото тяло е много чувствително към токсичността в околната си среда. Подобни изменения може да се получат и когато тялото е замразено.

— Господи — възкликна Мърсър. — Замразяване. Как не се сетих досега, по дяволите?

— Какво толкова? — Хена поклати глава. — Трупът е намерен в Аляска в необичайно студено за сезона време. Нищо чудно, че е замръзнал.

Мърсър се обърна към него. Тънката нишка на загадката започна да се разплита.

— Дик, обърни внимание как доктор Гъотчъл се изрази. Тя не каза „когато тялото замръзва“, а „когато тялото е замразено“. — Той я погледна и бе възнаграден с леко кимане. — За какво говорим? Температури под двеста градуса по Фаренхайт?

— Разрушаването на клетките е пълно и тъй като не знаем точния час на реакцията, няма начин да изчислим това...

— Все едно — отвърна Мърсър, откъсна лист от тефтера до лакътя на Хена и извади писалка от вътрешния джоб на сакото си. Хена и Гъотчъл го наблюдаваха мълчаливо. Той написа думата, чието значение досега бе убягвало на всички, „роджър“. — Парчето стомана е откъснато точно в края на последната буква, нали? — Мърсър продължи, без да изчака отговор. — Ами, ако не е била г, а п?

Той довърши буквата и вдигна глава. Лин Гъотчъл веднага разбра какво има предвид Мърсър, но Дик Хена все още беше озадачен и лицето му бе съсредоточено. Мърсър написа цялата дума, добавяйки буквите, които бяха откъснати от експлозията на борда на „Джени IV“. Nitrogen^[1].

Накрая добави думата, която знаеше, че е стояла пред нея върху цилиндъра с диаметър трийсет сантиметра, поставен в трюма на обречения кораб. Течен азот. Той дори нарисова кръг с триъгълник — знака за биологична опасност.

— Готов съм да се обзаложа, че на „Джени IV“ е имало повече от един контейнер с течен азот — победоносно каза той. — Спомням си, че кранът на кърмата и радиоантените бяха прекършени. Сега за това има логично обяснение. Пожарът трябва да е загрял до точката на кипене течния азот в трюмовете. Тъй като единият труп все още беше в леглото, огънят трябва да е обхванал бързо кораба. Другият член на екипажа е бил на палубата, когато резервоарите са избухнали от високата температура на пламъците. Плавателният съд трябва да е бил обвит в мъгла от свръхохладен газ, който е потушил пожара. Затова беше толкова силно обгорен на някои места и незасегнат на други. Огънят е угаснал, преди да го овъгли напълно. — Мърсър млъкна, представяйки си агонията при подобна смърт, и потрепери от ужасяващата картина. — Рязката промяна в температурата трябва да е отслабила крана и антените, които са се прекършили от собствената си тежест.

Хена погледна Гъотчъл за потвърждение.

— Логично е, като се имат предвид първите данни от аутопсията. Азотът се втечнява при температура 338 градуса под нулата, около 77 градуса над абсолютната нула по скалата на Келвин, а това е повече от достатъчно студено, за да причини такова изменение в клетките. И не е необходимо скъпо хладилно оборудване като течен водород или хелий. Цилиндриите в близост до пожара може да са заврели и да са се пръснали, изсипвайки съдържанието си в облак от изпарения. Подобно охлаждане би отслабило метала, пластмасата и дървото, които се рушат дори под по-слабо налягане. В страната няма студент по физика, който да не е виждал как гвоздей, потопен в течен азот, се разпада, когато е ударен с чук.

— Защо? — Хена насочи въпроса си към Мърсър.

— Хей, чакай малко. Преди десет секунди дори не знаехме какво носи доктор Гъотчъл.

В последвалата тишина големият стенен часовник с бял циферблат отброи пет минути. Голямата червена стрелка отмерваше

времето механично и безучастно. Мърсър се протегна и се вторачи в празното пространство.

— Откъде са го взели? — тихо попита той. — Няма логика да са взели азота от сушата и да са го закарали в морето. По-скоро са го пренасяли към някое пристанище, когато е избухнал пожарът. Но откъде, по дяволите, са се снабдили с течен азот наскре Аляския залив?

— Още един въпрос в списъка със загадки — песимистично отбеляза Хена.

— Не бързай толкова — рече Мърсър и се обърна към Лин Гъотчъл. — Можете ли да ми кажете датата и часа на смъртта?

— Трупът е бил открит на 17-ти и съдебният лекар е написал, че смъртта е настъпила в ранния следобед на предишния ден. Не мога да докажа това, но се обзалагам, че не се е объркал с повече от няколко часа.

— Следобедът на 16 октомври. — Мърсър погледна Хена. — Трябват ми телефон и два часа и ще ти кажа откъде са взели цилиндрите. Да се надяваме, че ще мога да отговоря и на въпроса защо.

— Откажи се. Ти направи достатъчно.

— Какво говориш? — Мърсър се изненада, че приятелят му го отстранява от случая.

— Ако не си забравил, през изминалите два дни се опитаха да те убият два пъти. Вън си от историята от този момент.

— Не се дръж като бюрократ, Дик. Все още нямаш представа какво става, а това означава, че опитите за покушение срещу мен ще продължат. Щом съм в опасност, тогава искам да имам думата в разследването.

— Откажи се от тази работа, Мърсър — строго повтори Дик Хена. — Изпратил съм в Аляска двеста агенти. Всички търсят нещо, което би застрашило експлоатацията на Полярния резерват и изграждането на втория петролопровод през щата, но засега не са открили нищо. Господи, снощи подпалиха две бензиностанции в Анкъридж, на пет преки от главната ни квартира там. Сега, когато разполагаме със следа, ще я разследва персоналет ми, а не ти.

— Никой от твоите хора няма моята научна подготовка. Ако агентите на ФБР знаеха, че торът амониев нитрат и бензинът си

взаимодействат и образуват експлозив, нямаше да има бомбен атентат в Оклахома Сити. Аз си играех с амониеви торове, когато бях дете.

— Доктор Гъотчъл, бихте ли ни извинили? — ядосано попита Хена. Тя стана веднага, ръкува се с Мърсър, кимна на шефа си и излезе от залата. — Първо, приятелството ни не означава, че можеш да ми говориш така пред подчинените ми — започна Хена. — Това подронва авторитета ми и те прави да изглеждаш като глупак. Второ, оценявам онова, което направи дотук, но няма да ти позволя да участваш повече.

Това е разследване на ФБР, а не личен кръстоносен поход. Харесвам те и не искам да те видя убит. Последния път Кериков не се приближи до теб, но сега е в страната и ако продължаваш да слухтиш, ще свършиш като тримата си приятели. Ако ме мислиш за неумолимо копеле, имаш право. Страната е буре с барут, а Аляска е фитилът, и всеки момент някой може да го запали. Имам достатъчно грижи и без ти да превръщаш случая в лично отмъщение.

Мърсър знаеше, че Дик говори искрено. Бе притиснат до стената от администрацията и бе принуден да изпрати много хора в Аляска без абсолютно никакви резултати. Мърсър му бе поднесъл важна улика, на нямаше начин директорът на ФБР да му позволи да се замеси. Мърсър разбираше това и уважаваше Хена заради решението му, но нямаше намерение да отстъпва.

Вместо да продължи да се моли, той смени тактиката.

— А типове, които ме нападнаха снощи? Научи ли нещо? Хена погрешно предположи, че след като задава този въпрос, Мърсър се е отказал от разследването.

— Мъжът, когото застреля в бара си, се казва Бърт Манинг. Преди да напусне ЦРУ през 1990 година, е бил известен с прякора Призрака. Смятай се за късметлия. Доколкото разбрахме, ти си първият човек, след включването на Манинг в проекта „Феникс“, който се е изправял срещу него и е останал жив. Този тип е бил четири години в Югоизточна Азия и още двамайс като боец в студената война срещу Съветския съюз. Извършвал е операции в Африка, Южна и Централна Америка, Източна и Западна Европа и Русия. Досието му в Лангли прилича на шпионски трилър. След като напуска ЦРУ, Манинг става собственик на консултантска фирма за охрана във Вашингтон и сключва договори с корпорации, които смятат, че шефовете им са заплашени от отвличане или убийство. Другият мъж в дома ти е бил

бивш колега на Манинг от ЦРУ. Предполагаме, че е бил нает от Манинг, за да му помага в удара. Отидохме в офиса на Манинг, но щом разбихме вратата, се задейства аларма и компютърната система се сринна, изтривайки всичко. Неколцина от нашите млади хакери се опитват да възстановят файловете, но не са оптимистично настроени. Вероятно никога няма да разберем кой го е наел.

— По дяволите. Ако знаеше това, щеше да си спестиш страшно много време.

— Радвай се, че установихме кои са били. — Хена погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Ще се свържа с офиса ни в Анкърридж и ще им кажа да работят по новата следа. Нуждаеш ли се от нещо?

— Ще се прибера вкъщи да си събера багажа и ще потърся някой да поправи разбитата ми капандура, а после заминавам на почивка, вероятно на риболов в Белиз.

— В момента в дома ти има майстор. Сметката ще бъде платена от ФБР. Поне това можем да направим за теб. Обади ми се, преди да тръгнеш, за да предупредя агентите, които те охраняват. Приятна ваканция. До една-две седмици би трябвало да изясним нещата. Не се връщай дотогава.

Мърсър се прибра в стаята си в „Уилард“, съблече самото си веднага щом прекрачи прага, развърза вратовръзката и хвърли ключа на дъбовия шкаф. Богато украсеният часовник с махало на голямото бюро в ъгъла на елегантното помещение показваше десет и трийсет.

— По дяволите — изруга Мърсър и се обади на обслужването по стаите. — Бих искал две водки с лимонов сок и бутилка „Джак Даниълс“, моля. Безалкохолното питие с джинджирил в минибара е на привършване, затова донесете още няколко кутии.

Той прекъсна връзката и набра външна линия. Миг по-късно Хари Уайт отговори с дрезгаво „Ало“, което прозвуча по-скоро като ругатня, отколкото като поздрав.

— Забавлява ли се снощи?

— Познанството ми с теб ще ме вкара в гроба по-бързо от цигарите или алкохола.

— Първо ще те вкарат в гроба жените, развратнико. Как е кракът ти?

— Ще бъда на един крак две седмици, докато ортопедът ми намери нова протеза, неблагоприятно копеле.

— Неблагодарен? Чуй това. Ще ти позволя да използваш новата ми квартира за няколко дни, за да ти покажа колко те ценя.

— Къде си? — подозрително попита Хари.

— В хотел „Уилард“.

— Ще бъда там след час.

— Няма да съм тук, но ще оставя ключа в плик на портиера. Номерът на стаята е написан на ключа. Ще намериш бутилка „Джак Даниълс“ на нощното шкафче. Набери нула, ако искаш още. Има кабелна телевизия и ФБР плаща за всичко. Можеш да останеш, докато те изхвърлят.

— Къде ще ходиш?

— Връщам се в Аляска.

— Разбрал си кой е Роджър, а?

— Да. Той носи само неприятности.

[1] Азот (англ.) — Б.пр. ↑

ПРИСТАНИЩЕ ЗА ТАНКЕРИ, ВАЛДИЗ, АЛЯСКА

В мрака преди зазоряване ръмежът се бе превърнал в мек, кишав сняг. Времето беше гадно, навсякъде беше мокро. Влагата проникваше в униформата на Лайл Хаузър, който стоеше на перилата на мостика и държеше портативен предавател във вцепенените си пръсти. На яркия блясък на мощните прожектори на пристанището небето представляваше разгневена въртяща се маса, разбърквана от пронизителен вятър със скорост двайсет възела. Бурните води на пролива Принц Уилям отразяваха мрачното настроение на тъмните облаци. Видимостта беше толкова лоша, че Хаузър едва виждаше светлините на Валдиз на срещната страна на залива.

— Началото на още един шибан, скапан ден — измърмори той, доближи предавателя до устните си и изкрещя. — Какво е положението?

— Всичко е наред, капитане. Моторите работят с шейсет и девет оборота в минута. — Поради огромните си размери двигателят „Хюндай“ можеше да работи на такива ниски обороти и пак да произвежда трийсет и шест хиляди конски сили — достатъчно, за да движи петролния танкер със скорост шестнайсет възела. — Хидравличното налягане е високо и стабилно.

— Визуална проверка на кормилния механизъм?

— Шефът каза, че изглежда добре.

Морският закон повеляваше главният инженер да провери кормилния механизъм и мотора дванайсет часа преди влизането в пристанище, но Хаузър искаше втора проверка, за да бъде спокоен. През 1979 година двеста и двайсет хиляди тонният „Амако Кадис“ наруши хидравлично си налягане заради обемистия си рул и се блъсна във френския бряг, разсипвайки почти целия си товар в Ламанша. Оттогава Хаузър се уверяваше, че главният инженер лично ще огледа механизма, преди да премести товара от трюмовете на кораба. Визуалната проверка може и да не разкриеше вътрешен дефект в

заварката или леко разкъсване в гумения уплътнител, но все пак беше по-добре от нищо. Това беше поредното от многобройните му суеверия.

— Първи помощник?

— Тук съм, сър — извика по предавателя Джоана Ригс.

Хаузър погледна към кулите близнаци на колекторната система, разположени в средата на танкера, на двеста метра от него. На изкуствената светлина от дока и от това голямо разстояние Ригс представляваше дребна фигура, която се виждаше само благодарение на яркожълтия и дъждобран.

— Издай заповед да издърпат въжетата. И бавно напред, моля.

Дебелото въже от коноп и найлон се измъкна от кнехта и бе изтеглено на кораба с механична лебедка. „Петромакс Арктика“ беше свободен да започне пътуването си към Южна Калифорния.

Деветцилиндровият дизелов двигател усети налягането, когато витлото заработи, и започна да се бори с огромната инерция на кораба. Според закона на Нютон едно тяло в покой остава в покой, освен ако не му въздейства друга сила. В случая тялото тежеше двеста петдесет и пет хиляди тона и силата, необходима за преместването му, трябваше да бъде също толкова голяма. Витлото с размера на крило на пътнически самолет под плоската кърма проряза водата и бавно започна да тегли танкера. Макар и разположено в задната част на плавателния съд, корабното витло работи по същия начин като това на самолета и създава ниско налягане пред перките и високо налягане зад тях и не тласка, а тегли танкера.

Буталата с диаметър един метър имаха мощта да разтърсят кораб дори с размерите на „Петромакс Арктика“. Леките вибрации под краката на Хаузър му подействаха успокояващо.

Той смени честотата на предавателя и отново заговори.

— Контролна кула „Алиеска“, тук е „Петромакс“... — Хаузър бързо се поправи. — Тук е „Южен кръст“. Потегляме в 2,43 по посока „Ел Зегундо“.

— Прието, „Южен кръст“. ППСБР е готов да ви придружи.

ППСБР, придружителни плавателни съдове за бързо реагиране, бяха едни от най-новите мерки за безопасност, въведени на пристанището, и една от множеството промени след катастрофата с „Ексон Валдиз“. Всеки танкер, който хвърляше котва в „Алиеска“, бе

придружаван от специализиран кораб, докато стигнеше до Аляския залив. Оборудвани да реагират незабавно на изтичане на петрол, ППСБР имаха дълга над километър стрела от поглъщащ петрола материал, която минаваше по повърхността на водата като плаващ бент. Освен това носеха специални попиващи платници за по-малки разливи и водни оръдия за преместване на петрола по повърхността на пролива. Членовете на екипажите им бяха добре обучени специалисти в областта на почистването на разлян петрол. Петдесет и пет метровият кораб, който последва „Петромакс Арктика“ в залива Валдиз, всъщност дълъг осемнайсет километра фиорд, беше най-новото попълнение във флотилията на „Алиеска“.

„Арктика“ потегли по пътя си. Капитан Хаузър беше единственият член на командния състав със сертификат да управлява натоварен петролен танкер в тези коварни води, затова трябваше да остане на мостика, докато излезе от пролива Принц Уилям. Капитанът седна на стола и отпи глътка кафе. Първата му заповед, откакто пое командването, беше по всяко време на денонощието да има кафе, направено преди не повече от трийсет минути. Лайл пиеше най-малко двайсет и пет чаши на ден. Успя да се избави от пристрастяването към никотина, но никога нямаше да се отърве от потребността от кофеин.

Пътуването вече не го радваше. Корабът се движеше безупречно, но Хаузър имаше неприятности с екипажа, особено с Джоана Ригс. Беше разговарял с нея набързо за инцидента, осакатил предишния капитан, но не беше удовлетворен от отговорите. Нейните бяха изключително уклончиви. Останалите помощници и главният инженер изглеждаха компетентни, но не бяха присъствали, когато капитан Олбрехт бе загубил ръката си, и не добавиха нищо към оскъдния разказ на Ригс.

Часовете минаваха, без да се случи нищо. Огромният танкер плаваше на юг. Бурното море в пролива не предизвикваше дори леко поклащане.

— ППСБР вика „Южен кръст“. — Гласът по предавателя беше първият, който Хаузър чуваше от два часа.

— Тук е „Южен кръст“. Казвайте.

— Навигационната система показва, че сме на входа на пролива. Оттук насетне сте сами.

Бурята, която във Валдиз бе натрупала десет сантиметра сняг на борда на танкера, не бе утихнала. Пред бронираното стъкло на мостика се стелеше бяла завеса. Снегът падаше ту в една, ту в друга посока, без да спира нито за миг. Беше невъзможно да се види линията на хоризонта между тъмното море и сливащото се с него небе. Светлините на носа на кораба приличаха на мъгляво съзвездие, далеч от уютата на топлия, просторен мостик.

— Прието. „Южен кръст“ потвърждава, че сме придружени до края на пролива Принц Уилям — официално отговори Хаузър. — Оттук нататък сме сами.

Преди да напусне мостика, той изчака десет минути, увери се, че всичко работи както трябва, и скръстил ръце зад гърба си, бавно обиколи огромното помещение, поглеждайки показанията на десетките измервателни уреди. Както предполагаше, танкерът се движеше идеално. Капитанът спря до изхода, до голямата чертожна маса.

— Кормчия — Хаузър не си спомняше името на човека след бързото запознанство, преди да потеглят от пристанището. — Първият помощник Ригс закъснява с осем минути за дежурството си. Когато се появи, кажете й, че това е отбелязано в корабния дневник. Ако не дойде до десет минути, обадете ми се в каютата.

Хаузър трябваше да отиде в тоалетната и не можеше да чака Ригс да го смени.

Съвременните танкери имат екипаж само от трийсет души, затова за всеки има огромно пространство на борда. Повечето разполагаха със самостоятелна каюта или я споделяха само с един колега. На капитана бяха предоставени всякакви удобства. Апартаментът му се намираше едно ниво под мостика и се състоеше от голям кабинет, наречен дневна, и каюта за спане. Килимът беше син, дебел и мек, а дървените мебели с високо качество. На бюрото вече бе натрупана купчина листове, които изискваха незабавното му внимание. Хаузър не обичаше да признава, че работата на капитана се е изпълнила с административни детайли, вместо със солена вода и твърда стомана. Но такава беше естеството на тази професия в днешно време. Някога капитаните бяха обвити в романтика, легенди и фолклор, а сега бяха само управители, бюрокралични книжни плъхове.

Той събу ботушите си и съблече черното вълнено сако на униформата си. Преди няколко часа бе натъпкал вратовръзката в джоба

си и се закле да си я сложи едва когато види Лонг Бийч. Не смяташе, че дисциплината на кораба се поддържа от строги правила за облеклото. Стилът му на командване се ръководеше от максимата, че ако се чувстват удобно, членовете на екипажа ще работят по-добре.

Вътрешният телефон иззвъня.

— Да, какво има?

— Съжалявам, че ви безпокоя, капитане — обади се кормчията. — Първият помощник Ригс все още не се е появила. Позвъних по пейджъра в каютата ѝ, но не получих отговор.

— Тръгвам — раздразнено измърмори Хаузър.

Реакцията на Ригс беше повече от груба. Тя показваше сериозно занемаряване на задълженията си.

Той нахлузи обувките си и реши да не облича самото на униформата си.

Хаузър ядосано отвори вратата на каютата и се блъсна в Ригс, която се готвеше да почука. Дребната жена падна на пода. Капитанът се съвзе от изненадата, протегна ръка да и помогне да стане, отваряйки уста да се извини, и в същия миг зърна пистолета на килима, където Ригс го бе изпуснала. Тя също забеляза оръжието и понечи да го грабне.

Хаузър видя убийствения поглед в очите и и без да разсъждава, настъпи китката ѝ. Ригс изпищя от болка и опита да се освободи. Той се приготви да попита какво става, когато на палубата горе отекна автоматична стрелба. Хаузър огледа коридора и видя въоръжен човек, който изскочи от аварийното стълбище и се вмъкна в каютата на главния инженер.

Капитанът разполагаше само с няколко секунди, за да реагира. Мислите му бяха объркани, но инстинктите го принуждаваха да се бори. Не можеше да губи ценно време, за да вземе пистолета на Ригс, затова побягна. Втурна се нагоре по аварийното стълбище, спря на най-горната площадка и притисна ухо до вратата, водеща към малкия коридор и мостика.

Хаузър беше обучен и свикнал с опасностите през целия си живот, но не бе подготвен за въоръжен конфликт на борда на кораба си. Въпреки това първата му мисъл не беше за възникналото положение, а за съпругата му — с побелели коси и бръчки по лицето, но все пак най-красивата жена, която познаваше. Сериозното и изражение, когато той

се качваше на самолета за Аляска, изпълни съзнанието му и неодобрителният и поглед му даде сили да действа. Тя го бе предупредила да не поема командването на танкера и в момента Хаузър не можеше да не се съгласи с нея.

Но той отговаряше за безопасността на кораба и на екипажа. Стрелбата от автоматично оръжие можеше да означава само едно — терористи превземаха танкера и Ригс им помагаше. Откакто се бе блъснал в нея, бяха изминали само трийсет секунди, но в съзнанието му вече се оформяше план. Трябваше да стигне до мостика, за да се обади за помощ.

Хаузър нямаше представа колко души от екипажа работеха с терористите, можеше само да предполага.

Вратата, зад която се криеше, беше в средата на коридора, свързващ мостика с главния асансьор. Лайл събра смелост, каквато не подозираще, че притежава, отвори вратата и хукна с всички сили.

Единият от хората, дошли да сменят името на танкера, пазеше затворените врати. В краката му лежеше трупът на член на екипажа, застрелян, докато се бе опитвал да избяга. Мъжът се бе обърнал на другата страна, когато Хаузър изскочи от аварийното стълбище.

До мостика оставаха двацетина крачки. Лайл видя терориста веднага щом навлезе по коридора, но не можеше да направи нищо. Стрелецът най-после го забеляза и мигновено вдигна израелския си картечен пистолет „Узи“. Хаузър чу тихото пиукане на радара през отворената врата на мостика.

В същия миг коридорът експлодира. Куршумите свистяха и рикошираха в стените и в мостика. Помещението се изпълни с парлив пушек, оглушителен шум и гилзи.

Повечето куршуми одраскаха контролното табло на супертанкера и се забиха в стъклото, като го напукаха в дебели паяжини. Кормчията беше почти прерязан наполовина. Двете части на тялото му паднаха на палубата в локва кръв. Хаузър избегна канонадата, като се хвърли на пода при последните няколко крачки до мостика и се претърколи край чертожната маса.

Оловносивото небе все още беше тъмно. Мракът проникваше през страничните отвори и се съгъстяваше в сенчестите ъгли. Някъде в заплетения лабиринт зад контролните уреди бе попаднал куршум, който бе предизвикал късо съединение в електрическата инсталация,

угасяйки лампите. Включи се аварийното осветление и пронизителна аларма раздра въздуха. В тъмния мостик миришеше на пушек, озон и кръв.

Хаузър бе успял да спечели няколко секунди, но все още не бе избягал. На конзолата в мостика имаше две системи за подаване на сигнал за тревога, но той нямаше време да стигне до нито една от тях. Единствената му възможност за избор беше да излезе на крилата на мостика, където се намираше оранжевата кутия на навигационния аварийен позициониращ радиоиндикатор. Ако можеше да я вземе и да я хвърли през борда, контактът със солената вода щеше да активира системата и да изпрати сигнал за бедствие по сателитна връзка. После щеше да се тревожи за възможностите си за оцеляване.

Полагайки усилия да не обръща внимание на трупа на кормчията, Лайл запълзя към вратата на мостика. Ръцете му трепереха толкова силно, че не искаха да му се подчиняват. Тялото му се обля в пот. Макар че бе прекарал по-голямата част от живота си на борда на танкери, той осъзна колко са широки едва когато бе принуден да пълзи по крилото на мостика. Страхът от убиеца му даваше сили да продължава да се движи.

Хаузър успя да стигне до вратата. Тялото му се подготви за неизбежен изстрел в гърба, но не последва нищо. Не можеше да разбере защо терористите се бавят. Надигна се от пода и протегна ръка към дръжката на вратата, когато непознат глас пронизително извика:

— Стой, не мърдай.

Хаузър не обърна внимание на заповедта. С помощта на прилива на адреналин той отвори вратата, изскочи на леденостудения вятър и падна на покритото със сняг крило на мостика. В същия миг се разнесоха три изстрела в бърза последователност. Куршумите рикошираха на няколко сантиметра от Лайл, разпръснаха малки гейзери от сняг и оставиха върху металната палуба ярки нажежени петна, които замирисаха на нажежена стомана. Хаузър се движеше колкото можеше по-бързо, но уморено и примирено. Крилото на мостика беше задънена улица. Беше хванат в капан.

Видимостта навън беше само десетина метра. Засипаха го сняг и смразяващ дъжд. Лайл не беше облечен за такова време. Студът и капките намокриха ризата му и единствено страхът не му позволяваше да трепери до смърт. Знаеше, че няма да издържи повече от петнайсет

минути и после премръзването ще му отнеме контрола върху тялото му. Пистолетът отново изстреля. Куршумът бе изстрелян напосоки в бурята, но въпреки това прелетя близо до Хаузър, който се наведе. Мразът нямаше да има време да го убие.

Лайл не се смяташе за храбрец. Вярно, беше правил неща, които повечето хора не биха посмели да извършат. Например, когато беше двайсетгодишен, скочи от борда на горящ шлеп, за да спаси моряк от пламъците. Винаги бе правил каквото преценеше, че е необходимо. Ако другите виждаха смелост в действията му, това си беше тяхно мнение. Хаузър просто си вършеше работата.

А в момента работата му беше да оцелее. Имаше само една възможност за избор, която изискваше всичкия му кураж. Той хукна към края на крилото на мостика и посегна да вземе дългия метър и деветдесет цилиндър на навигационния аварийен позициониращ радиоиндикатор, но между скобите нямаше нищо. Ригс трябва да го бе взела като предпазна мярка, когато бе започнала да превзема плавателния съд. Хаузър нямаше време за губене и погледна над високите до гърдите му перила. Видя само бяла завеса, но някъде под него беше балконът на втората палуба, на не повече от пет метра. Ако успееше да скочи, имаше шанс да избяга, да намери къде да се скрие и да обмисли следващия си ход. Но ако не улучеше тясното пространство около по-долното ниво или главната палуба дванайсет метра по-надолу, Северният ледовит океан щеше да го погуби веднага щом паднеше във водите му.

Хаузър бе застанал там, където крилото на мостика висеше над едната страна на кораба. Преди да скочи, трябваше да отиде до средата на танкера, а това означаваше да се приближи до хората, които се опитваха да го убият. Те бяха на мостика с извадени оръжия и се взираха в бурята, за да видят силуета му.

Той продължи да тича по тясната пътека. Ботушите му се пързалиха по хлъзгавата палуба. Лайл потисна желанието си да изкрещи, докато бягаше, и да изрази на глас страха, който го бе обзел. Видя червения блясък на аварийните светлини на мостика, качи се на широките петнайсет сантиметра перила и продължи да тича.

Въоръженият човек, който изникна в снежната нощ, се изненада от необичайната поява на Хаузър. Оръжието му беше насочено напред, готово за фронтална атака. Терористът започна да се обръща и вдигна

пистолета си. Лайл рискува и направи още две крачки, а после се прехвърли през перилата и изчезна.

Джоана Ригс незабавно пое контрола, за да оправи хаоса на мостика. Не би трябвало да се прилага насилие по време на превземането на кораб с невъоръжен екипаж, но нещата не бяха станали според плана. Двама членове на екипажа бяха мъртви, капитанът бе изчезнал и таблото с контролните уреди бе разрушено. Първата работа на Ригс беше да изключи алармите и да запали осветлението. Терористът, който бе нахлул на мостика след стрелбата, вече бе угасил пожара под кабината на щурвала, предизвикан от късото съединение в електрическата инсталация, а други двама бяха изнесли трупа. Ригс издаде заповеди да бъдат доведени главният инженер, електротехникът и заместникът на кормчията.

Тя не се опитваше да прикрие радостта си от новопридобитата си власт и самоуверено командваше и екипажа, и терористите. Те я гледаха безучастно, когато събра членовете на екипажа, накара ги да оправят бъркотията и възстанови контрола върху танкера.

Всички на мостика спряха за миг, когато вратата се отвори и вътре нахлу смразяващ полярен въздух. В помещението влезе водачът на терористите, мъж с каменно лице, известен само като Волф^[1]. Моряците го погледнаха и мълчаливо се запитаха какво представлява тази нова заплаха. Ригс и другите се вторачиха в него, очаквайки заповеди. Джоана наруши тягостната тишина.

— Очисти ли го?

Волф изтръска снега от черната си коса и пъкна големия пистолет „Зиг-Зауер“ в кобура си.

— Опита се да прескочи перилата, но едва ли е оцелял. Сигурно е загубил равновесие и е паднал във водата. — Мъжът говореше с немски акцент. Гласът му беше груб и отривист.

— На какво разстояние беше оттук? — нервно попита Ригс.

— Почти по средата на крилото на мостика. Паднал е или във водата, или на главната палуба.

— Вземи няколко души и иди да провериш. Не можем да го оставим жив. — Тя се обърна към екипажа, пренебрегвайки обвинителните им погледи. Всички разбираха, че Ригс говори за капитана им.

Двайсет минути по-късно Волф се върна с трима от хората си. Снегът бе полепнал по тях като искрящи скъпоценни камъни, но те с нищо не показваха, че климатичните условия може да са ги притеснили. Ригс знаеше, че са бивши членове на източногерманските специални части и са тренирани и за много по-лошо време.

— Е?

— Не намерихме следа от него. Вятърът и топлината на петрола в резервоарите са разтопили снега на главната палуба, затова нямаше стъпки, но не може да е пълзял, без да остави кървава диря. Трябва да скочил през борда.

— Добре, един проблем по-малко — с облекчение каза Ригс.

— Лошо ли е положението? — Волф кимна към контролните уреди.

Електротехникът и помощникът му се бяха навели над конзолите. Виждаха се само гърбовете им. Главите и раменете им бяха скрити от жиците, електрическите табла, платките и микрочиповете, които движеха танкера.

— Засега нещата не изглеждат добре. Радарът е повреден и не може да се поправи. Куршум е разбил електроннолъчевата тръба, а също и процесора за дигитални изображения. Контролираме щурвала, но клапаните могат да бъдат регулирани само от машинното отделение. Ще го преживеем. Най-големият ни проблем са вътрешните помпи. Когато контролното табло е било простреляно, станало е късо съединение, което е изключило управлението на помпите от командната зала, както и повечето системи. Моторите, уредите за измерване на налягането и на съотношението на газовете, включително и в помпите, са сериозно повредени. Не можем да преливаме петрола през преградите на главните резервоари, за да разпределяме правилно товара, нито да преценим дали изпаренията са опасни. Самите помпи са в изправност, но сензорите на резервоара не работят. Няма начин да разберем колко петрол има във всеки резервоар без проверка на място.

Ригс и Волф знаеха колко важна е тази система за поддържането на контрола върху танкера. Без помпите „Арктика“ можеше да се разцепи, ако се появеше силно вълнение. А когато стигнеха до крайната си цел, помпите щяха да бъдат от изключително важно значение за успеха на мисията им.

— Възможно ли е да бъдат поправени?

— Откъде да знам? Да не съм инженер? — сопна се Ригс. — Твоят безразсъден войник ни прецака.

— Ще бъде наказан — отвърна Волф, без да се вълнува от гневата й.

— Това ще ни помогне изключително много — кипеше от яд тя. — Трябваше да го заключи в трапезарията заедно с останалите от екипажа, но може да ни потрябва, преди пътуването да свърши. — Ригс погледна многозначително Волф. — Но когато този етап приключи, искам да бъде убит.

— Той е под мое командване. Изражението на Ригс стана още по-мрачно.

— А ти си под мое.

Красивото жестоко лице на германеца се изкриви в иронична усмивка.

— Тъй вярно.

[1] Вълк (нем.) — Б.пр. ↑

ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

Въртящите се перки на хеликоптера „Газела“ предизвикваха силна пясъчна буря, която го следваше като неумолима сянка. Военният хеликоптер летеше на не повече от сто и двайсет метра над земята и пилотът бе съсредоточил цялото си внимание да не го разбие. Бе оставил сложната и опасна навигация на помощника си, седнал вдясно от него.

Слънцето се издигаше над далечния хоризонт, но по-ярките звезди все още блестяха на тъмносиньото небе. Земята тъмнееше долу, безлична равнина от пясък и скали. Само вдясно нещо по-различно нарушаваше безкрайния еднообразен пейзаж. На седемдесетина километра се намираще планината Хажар — назъбени скали, предпазващи Арабския залив от постоянния натиск на безводната пустиня.

Полковник Уейн Бигълоу запали цигара и с бащинска обич погледна другия пътник. Беше му провървяло да се превърне от недодялан юноша в изискан мъж. Бигълоу бе завършил Кралската военна академия и беше обигран специалист по въпросите на Близкия изток. През по-голямата част на живота си бе живял в Персийския залив — и като член на британските окупационни сили, и по-късно като военен съветник на престолонаследника на Емирствата. Този пост беше по-скоро почетен, отколкото официален. Принцът често отбелязваше, че Бигълоу е трябвало да живее, когато Лорънс Арабски се е сражавал срещу турците на страната на арабите, защото онази епоха му подходдала повече, и полковникът не оспорваше мнението му.

До него седеше Халид Худари, друг човек, който подходдеше повече на старите времена, но бе приспособен и към новите. Бигълоу оценяваше по достойнство факта, че Худари е постигнал сегашното си високо обществено положение, без да е роден в кралското семейство. Принцът тайно му бе доверил, че обича Худари повече от собствените

си синове, трима от които живееха в Египет с жени, нуждаещи се от огромни количества пари, за да се издържат.

Бигълоу присъства, когато бащата на Халид дойде от пустинята със сина си и напомни на престолонаследника за обещанието му да се грижи за момчето в замяна на клетвата за вярност на бедуина. Принцът удържа на думата си и прие младия Халид в дома си. Бигълоу имаше щастието да стане един от многото учители на Халид — задача, която му доставяше удоволствие, защото момчето беше умно и всеотдайно. Сега изпитваше гордост, когато погледнеше какъв мъж е станал Халид двайсет и пет години по-късно. Бигълоу беше ерген и в лицето на Халид виждаше сина, който искаше да има.

— Не бъди толкова сериозен. Трудното свърши. — Полковникът надвика шума на турбодвигателя. Арабският му беше безупречен.

Худари не можеше да прогони мрачното си настроение.

— Опасявам се, че трудното тепърва предстои.

— Ако принцът разбере какво правим, ще имаме доста неприятности — подчерта Бигълоу.

Хеликоптерът бе навлязъл без разрешение във въздушното пространство на Ажман. Макар че седемте шейхства, съставляващи Обединените арабски емирства, се смятаха за една държава от международната общност, всеки член притежаваше суверинитет над своя дял от пустинята. Влизайки в Ажман, Худари и Бигълоу всъщност преминаваха национална граница без предварително предупреждение. Действията им лесно можеха да се определят като агресия.

— Е, кажи ми как го намери? — попита Халид.

Полковникът се наведе към него, за да могат да разговарят тихо. Худари разполагаше със служебен хеликоптер, снабден с най-модерните заглушаващи устройства, затова в кабината му беше тихо като в луксозен автомобил, но двамата бяха решили, че „Газела“ е по-подходящ за пътуването в пустинята.

— Нищо особено. Няма пътища, водещи толкова надалеч от град Ажман, затова всичко трябва да е било докарано с хеликоптер в базата, вероятно нощем. Накарах служител на летището денонощно да наблюдава как идват и заминават. Тъй като не можахме да проследим някой от хеликоптерите им, без да се издадем, повиках един човек, който ми дължеше услуга. Съветникът на Военновъздушните сили и аз сме прекарвали четири месеца заедно в мироопазващите сили в Кипър

през 1964 година. Спасих живота му по време на бомбения атентат на девети август. Обадих му се снощи, точно преди поредният хеликоптер на Руфти да се отправи към пустинята. Той заповяда да отклонят от обичайния му патрул по иракската граница един от самолетите АУАКС, които Саудитска Арабия купи от янките, за да провери какво става.

— И?

— Координатите, които ни даде, бяха точни. Щурмовият ни екип намери лагера преди четири часа.

— И какво са видели? — нетърпеливо попита Халид.

Вътрешният телефон изпращя и пилотът прекъсна разговора им.

— Време до пристигането — две минути.

— Почакай и ще видиш с очите си. — Бигълоу приглади мустаците си и се облегна назад на седалката.

Хеликоптерът изрева над ниска дюна и шейната му едва не разпръсна върха на пясъчната могила. Времето беше ясно и те забелязаха димящи развалини на няколко километра пред тях. Земята бе почерняла от пожар и върху белия пясък имаше малък кръг пепел. Към небето все още се издигаха струйки пушек.

Проследявайки движенията на ръцете на един от войниците на Бигълоу, който бе намерил твърдо място за кацане, пилотът на „Газела“ се приземи на неколкостотин метра от лагера. Худари и Бигълоу скочиха на земята и се наведоха, за да избегнат въртящите се перки. Двамата бяха в камуфлажно облекло, но само полковникът беше въоръжен. В колана му бе затъкнат тежък револвер „Уебли Марк VI“. Температурата се повишаваше и червендалестото му лице се обля в пот. Но той продължи да върви с лекота по пясъка, без да изостава от Худари. Лагерът беше разположен в котловина в пустинята, овална падина, обградена от дюни като стени на пясъчен замък. В центъра имаше нещо като параден плац, заобиколен от десетки палатки. Овъглените им колчета стърчаха като оголени ребра на праисторическо чудовище. Плацът беше осеян със стоманени скелета, потъмнели от пожара. Ясно беше, че са поставени с някаква цел, но сега приличаха на части от конструктор, захвърлени от отмъстително дете. От наветрената им страна вече се бе натрупал пясък. Двамата джипа „Тойота“, боядисани с камуфлажна боя, които се използваша от войниците на Бигълоу, бяха паркирани по периметъра на

тренировъчната база. Шофьорите им ги пазеха с монтирани на покривите картечници.

— Как е разбрал? — изсъска Худари, докато оглеждаше опустошението. — Как е разбрало дебелилото копеле?

— Последните полети на хеликоптерите не носели провизии в базата. Занимавали са се с изтеглянето. Агентът ми е бил твърде далеч от летището, за да забележи разликата. Доколкото можем да преценим, мястото е било опожарено рано снощи. — От тона на Бигълоу стана очевидно колко му е неприятно да признае, че са закъснели. Но разкаянието му нямаше да оправи нещата. — За да евакуират лагер с подобни размери, трябва да са започнали да се изтеглят преди разговора ти с Руфти.

— В името на Аллах, той вече е знаел, че го подозирам. Хората ти откриха ли нещо, което да ни даде представа какво е правил Руфти тук?

— Още не. — Бигълоу подритна малка купчина изгорял брезент. — Но скелетата ми напомнят за дните ми на обучение в специалните военновъздушни сили. Специалните военновъздушни сили използваша такива неща, за да симулират постройки. Покриваха ги с плат, на който бяха изрязани дупки вместо прозорци. Това беше евтин и прост начин да тренираме антитерористични действия в населено място. Обзалагам се, че хората на Руфти са правили същото тук.

Худари кимна и се вторачи в скелетата. Не му беше ясно дали представляват уличен ъгъл или парк, които познава, Бигълоу сви рамене, когато Халид го стрелна с въпросителен поглед.

— Знам ли. Може да е улицата в Манчестър, където съм израснал. — Полковникът се изплю в пясъка.

— Руфти няма въображение да направи нещо извън ОАЕ. Вероятно е улица в Абу Даби. Но мисля, че няма начин да разберем коя.

— Какво да правим?

Преди Худари да успее да отговори, един от войниците на Бигълоу ги извика. Беше коленичил отдясно на плаца, встрани от палатките. Белите му зъби се виждаха, докато се усмихваше под черните си, увиснали мустаци. Бигълоу и Худари бързо отидоха при него и надникнаха над рамото му, за да видят какво е намерил в пясъка.

Полковникът взе предмета и го разгледа внимателно като майстор бижутер, който изучава диамант, преди да започне да го шлифова.

— Гилза от деветмилиметров парабел — каза той. — На върха е щамповано FIO, което означава, че е произведена от „Фиочи“, Италия. Капсулата се е сплескала, когато куршумът е бил изстрелян, затова можем да предположим, че е била нажежена. Мисля, че е бил зареден със сачми и барут „Уинчестър AA7“.

— Можеш ли да кажеш от какво оръжие е бил изстрелян?

— Не и без лаборатория и двуседмичен анализ. Оръжието може да е било всякакво — от „Люгер“ до „Узи“. — Бигълоу пусна гилзата в джоба на камуфлажното си облекло. — Мога да ти кажа, че е била изстреляна най-малко преди две седмици, защото не мирише на кордит. По дяволите, проклетото нещо може да е тук от Втората световна война.

— Бих предпочел да е така. — Худари се обърна и тръгна към хеликоптера. Бигълоу бързо го настигна. — Кажи на хората си да се прибират. Достатъчно дълго ги държахме тук. Едва ли ще научим нещо повече.

Полковникът изсвири пронизително. Старши сержантът изпълни заповедта му и извика подчинените си. Войниците се отправиха към двата джипа. Те бяха добре обучени и дисциплинирани, също като човека, който ги бе подготвил.

Худари и Бигълоу се качиха в „Газела“ и закопчаха предпазните колани. След няколко минути производеният във Франция хеликоптер се издигна във въздуха. Перките разпръснаха облак прах, който заличи следите от плазовете върху пясъка. Двата мълчаха през целия път. Всеки прояви уважение към размисъла на другия. По-младият мъж заговори едва когато навлязоха във въздушното пространство на Абу Даби.

— Руфти замина за Лондон тази сутрин. Ще бъде наблюдател на срещата на страните от ОПЕК, която започва след два дни. Хората му очевидно са завършили подготовката си за онова, което планират, затова съм сигурен, че ще нанесат удара скоро. Руфти е страхлив и няма да бъде наблизо, когато започнат да летят куршуми.

— Убеден си, че планират нападение?

— Това е очевидно. Но не знаем коя ще бъде мишената. Днес следобед имам среща с принца и ще му разкажа всичко. Освен това ще го уведомя, че няма да отида на съвещанието в Англия.

— Мислиш ли, че е разумно? Останалите членове на семейството няма да погледнат с добро око на отсъствието ти. Това е първата среща на Картела, откакто ти стана министър на петрола.

— Пет пари не давам — сопна се Худари. — Този проблем е по-важен от кариерата ми. Не мога да си позволя да бъда в някаква заседателна зала, когато Руфти нанесе удара. Трябваше да убия дебелия гадняр, когато имах възможност.

— Ще го премахнем, помни ми думата.

Абу Даби се появи пред тях. Само няколко сгради бяха по-стари от двайсет и пет години. Железобетонът и тъмните стъкла бяха изместили традиционната каменна архитектура, докато нацията мъчително навлизаше в ХХІ век. Доскоро хората тук биха се били до смърт заради кражба на коза или обида на член на семейството и тази безмилостност все още формираше облика на населението на Персийския залив. Сега обаче, когато петродоларите вдигаха залога до неимоверни висоти, враждата не завършваше със смъртта само на един човек, а на стотици или на хиляди. Руфти действаше, за да дестабилизира конференцията ОПЕК, която, меко казано, беше разклатена. Той бе вложил много пари и усилия в плана си и каквато и да беше мишената му, Худари си даваше сметка, че това може да означава края на ОАЕ като единна страна.

Петролът беше спасението на нацията, но вероятно неуморното копаене на малки кладенци, разпространено в страната, щеше да доведе до разрухата ѝ. Парите на членовете на елита на ОАЕ не бяха смекчили тяхната неотстъпчивост, а по-скоро мотивираха способността им да я упражняват. Алчността на Руфти можеше да пререже жизнено важната му връзка с петрола, която му позволяваше да съществува.

Худари трябваше да признае, че ако планира преврат, Руфти бе избрал отличен момент. Престолонаследникът не се спогаждаше с повечето членове на Върховния федерален съвет, съставен от шестимата владетели на другите Емирства, и с Министерския съвет, законодателния орган в страната. Разногласията произтичаха от изявлението на американския президент, че до десет години ще спре

вноса на петрол. Това действие можеше да съсипе основаващата се на парите структура на властта в Емирствата и да отслаби позициите на принца, така че един преврат можеше да бъде приет като полезен акт вместо като открита агресия. Политическият климат беше узрял за промяна, за да посрещне новото несигурно бъдеще, и Руфти можеше да се окаже на идеалното място, за да се възползва. Халид се надяваше да убеди принца, че той и народът му са в опасност, но гилзата и подозренията му едва щяха да бъдат достатъчни доказателства в очите на суверена. Худари се опасяваше, че призивите му ще останат глас в пустиня.

Той изви врат и погледна града долу. Близко до брега водите на Персийския залив блестяха в зеленикаво-синьо, ослепителен оттенък, по-подходящ за неоновы реклами, отколкото за природата. Тъй като водата беше дълбока само двайсетина метра и топла почти трийсет и пет градуса, в морето имаше малко живот. Празен танкер плаваше там, където водите ставаха по-тъмни и по-дълбоки. Горната му палуба беше боядисана в ръждивочервено. Шестметровият му корем пореше вълните. От разстояние Халид не можеше да прочете името на кърмата, но оживлението на малките лодки, обикалящи около чудовищния кораб, показваше, че танкерът дошъл за ремонт.

Худари отмести поглед и разсеяно се запита защо плавателният съд не е в огромната нова корабостроителница в Порт Рашид близо до град Дубай. „Газела“ се сниши, за да се приземи, и той забрави за танкера.

МАГИСТРАЛА „РИЧАРДСЪН“ СЕВЕРНО ОТ ВАЛДИЗ, АЛЯСКА

Магистралата „Ричардсън“, безспорно един от най-красивите пътища в света, минаваше успоредно на река Тейкел, докато си проправяше път през скалист каньон. Шосето можеше да се похвали с двайсет и пет красиви пейзажа през първите шейсет километра на север от Валдиз. На места долината се стесняваше и двете ленти и реката вървяха заедно, а другаде се отваряше широко в алпийски ливади и котловини със зрелищни гледки към планина Чугач и глетчера Уъртингтън. Магистралата пресичаше и прохода Томпсън, район, известен с всичките три национални рекорда за снеговалеж — за сезон, за месец и за период от двайсет и четири часа. За един ден през 1955 година над метър и половина сняг бяха покрили върха на високия осемстотин метра проход. Но тази вечер нямаше да има рекорди. Бурята навяваше и сняг, и дъжд, и твърдата киша скърцаше под тежките гуми на цистерната, която се движеше на север.

Шофьорът на камиона с осемнайсет колела не забелязваше прелестите на природата. Мощните фарове не проникваха достатъчно дълбоко в бурята, за да осветят надвисналите над главата му скали, нито гледките вляво и вдясно. От време на време някоя от безбройните капки, все още незамръзнала в необичайно студения въздух, проблясваше като бяло петно в черната нощ, но той не откъсваше очи от тъмната лента, простираща се пред камиона.

Брок Холт не беше щастлив човек въпреки кълтри музиката, която гърмеше от осемте тонколони в кабината. Условиата на пътя не го притесняваха много. За местен жител на пролива Принц Уилям буря като тази не беше нищо друго, освен лека досада. Безпокоеше го товарът от бензин на „Петромакс“, близо осем хиляди галона в цистерната зад него. Трябваше да тръгне от Анкърдж чак след два дни, но стълпотворението от репортери бе опразнило бензиностанциите около Валдиз. Диспечерът го бе уверил, че пътуването е наложително, но когато пристигна в бензиностанцията на

„Петромакс“, Холт установи, че те не са го повикали. Научи, че всъщност „Петромакс“ вероятно нямало да се нуждаят дори от редовната доставка.

Собствениците на бензиностанциите се оплакаха, че група природозащитници ги е набелязала за поредица от протести и бойкоти. Докато другите бензиностанции в града правеха големи обороти, „Петромакс“ не бяха продали повече от петдесет галона за цяла седмица. Диспечерът сигурно бе предположил, че след като другите бензиностанции продават като луди, същото правят и „Петромакс“. „Пълен хаос, по дяволите“ — изруга Холт, когато започна дългото пътуване обратно на север. Изгаряше от нетърпение да извие врата на диспечера Ханк Келсо.

Брок Холт се успокои, като избра друг диск с кънтри музика. Единствената му утеха беше, че в такава нощ по пътя няма почти никакви превозни средства. Той караше колкото се осмеляваше по-бързо, като напразно се надяваше, че до полунощ ще престане да вали.

На склона на прохода Томпсън, на усамотена чакълена отбивка от пътя, гледаща към глетчера Уъртингтън, на четирийсет и пет километра от Валдиз, бе спрял жълт рейнджроувър. Фаровете му бяха угасени, а двигателят работеше приглушено, за да поддържа отоплението. Единственото доказателство, че в превозното средство има хора, бяха облачетата пара от дъха на пътниците по стъклата. Боядисаният по поръчка роувър беше там толкова отдавна, че неспирацията бе засипал следите от гумите му.

През последните два часа двама от тримата мъже в джипа се бяха местили неспокойно на кожените седалки, като от време на време въздишаха и поглеждаха към мобилния телефон под таблото с надеждата, че ще иззвъни. Третият, шофьорът, седеше спокойно и наблюдаваше бурята, проследявайки с поглед снежинките, сякаш се нуждаеха от разрешението му да паднат на земята. Енергията в сините му очи беше достатъчно, за да ги разтопи още във въздуха.

Силните му и загорели от слънцето ръце бяха на волана. Единствено потропването на показалеца издаваше безпокойството, което изпитваше. Красивото му лице беше неподвижно като глетчера вляво. Докато другите двама бяха облечени в дебели вълнени дрехи, той беше само по поло и джинси. Спътниците му трепереха и мърмореха недоволно, но той дори не усещаше студа. Мъжът гледаше

на ниската температура като на нещо, което трябва да приеме, а не да избягва.

Според него човек не трябваше да се бори с природата, а да и се наслаждава. Борбата с нея само я превръщаше в неприятел и я принуждаваше да се съпротивлява още по-ожесточено. Той често казваше, че всеки път, когато се опитаме да покажем превъзходство над природата, тя отвърща на удара по-яростно отпреди. За него имаше повече смисъл човекът да приеме стихийната и жизнена сила и да се радва на величието ѝ.

Бе се опитал да научи на това и хората си, но малцина го разбираха. Вярно, някои се присъединяваха към него, когато плуваше в субарктичните води или вървеше в нажежената пустиня, но го правеха като изпитание на волята, а не заради общуването с природата. За тях това беше начин да докажат, че могат да издържат на най-тежките природни условия. Изправяха се срещу стихии не като васали, а като равни. Докато той смяташе, че действията му са най-висшата форма на преклонение. Да се изправи пред силата на природата, означаваше да застане пред самия Бог.

Единственият човек, който го разбираше, беше Аги. Тя споделяше отношението му към природата. Разбиващите се вълни в уединен бряг по време на зимна буря или проливният дъжд бяха силите, които Аги оценяваше. Тя вярваше, че тези неща са най-висшият израз на съвършенство. Нека другите стоят със страхопочитание пред картина на Пикасо или пред фреските в Сикстинската капела. Това бяха произведения на човека и следователно опетнени още при създаването си. Те бледнееха пред съвършената красота на тропическия залез или на кораловия риф. Аги се съгласяваше с думите му, че човечеството се е променило толкова много и се е превърнало в опасност за планетата. Не противоречеше на твърденията му, че ако краят на съществуването ни е цената, която трябва да платим, за да спасим земята, тогава трябва да го сторим.

Телефонът иззвъня тихо, но мъжете в роувъра се стреснаха от звука, макар че го чакаха от два часа. Не беше необходимо да отговарят. Съгледвачът вече бе затворил, бе напуснал позицията си на най-високата точка на прохода Томпсън и се връщаше във Валдиз. Те слязоха мълчаливо от джипа и се протегнаха, за да разкъшат телата си от продължителното седене. Шофьорът отвори задната врата, където

бяха наредени червени пластмасови туби по пет галона, натоварени във Валдиз. Тубите тежаха по седемнайсет килограма и всеки взе по две, но само шофьорът не залитна от товара си.

Бурята ги връхлетя безпощадно. Снежната виелица и вятърът блъскаха тримата, докато прекосяваха парка и се отправяха към разклона за магистрала „Ричардсън“. Бяха избрали мястото по две причини. Това беше най-стръмната част на склона от върха на прохода и пътят завиваше рязко край стръмния бряг на река Тейкел, намираща се седем и половина метра по-надолу.

Действията им бяха добре обмислени и извършени прецизно. Обаждането на поста потвърди, че цистерната на „Петромакс“ току-що е стигнала до най-високата точка на прохода Томпсън и няма други превозни средства, движещи се в тяхната посока. Мъжете изляха тубите с вода на шосето, което скоро се покри с тънък слой невидим лед. Само това обаче не можеше да гарантира, че цистерната ще се плъзне и ще стане неуправляема, затова преди да се появи камионът, трябваше да се върнат в роувъра.

— По-живо — подкани ги шофьорът, макар да знаеше от подготвителните тренировки, че разполагат с още няколко минути.

Водата потече за миг по наклонения път, после започна да замръзва и забави движението си. Тримата забързаха към джипа. Шофьорът седна зад волана и включи на скорост. Двамата му спътници измърмориха нещо за времето и изтръскаха връхните си дрехи, но на младежките им лица бе изписано детинско напрежение на очакване. Бяха сторили пакост и се бяха измъкнали безнаказано. За тях всичко беше игра.

Шофьорът, който беше петнайсет години по-голям и много по-умен, знаеше какъв е залогът. Той разбираше напълно какво бяха сторили и искаше да го правят по-често.

Брок Холт стигна до най-високата точка на прохода и смени скоростите. През последните шест години бе минавал често по този маршрут и знаеше, че не е необходимо да превключва още два километра, докато пътят започнеше да се спуска в пролома. Бурята се бе усилила, откакто бе тръгнал от Валдиз, но все още не беше достатъчно силна, за да го обезпокои. Той хвана волана с едната си

ръка и извади дъвка от пакетчето, което бе сложил на поставката между седалките. Брадатите му челюсти подскачаха ритмично, докато дъвчеше и мънкаше думите на песента, разнасяща се от стереоуредбата. Дигиталният часовник на таблото показва, че може би ще пристигне в Анкъридж навреме, за да види края на любимия си сериал на малкия черно-бял телевизор в кабинета на Ханк Келсо. Наклонът започна. Брок смени скоростите. Воланът беше като живо същество, което се въртеше и извиваше в ръцете му, докато той изкарваше цистерната от прохода Томпсън. Пътят стана по-стръмен и Брок намали скоростта, предпазливо управлявайки камиона. Когато предните колела стигнаха до невидимия лед, той караше бавно и успя да овладее лекото занасяне, но заледената площ беше много по-голяма, отколкото очакваше.

Камионът започна да се плъзга по шосето. Брок усети, че колелата се въртят свободно по хлъзгавата повърхност, но нямаше друг избор, освен да вземе завоя, който се задаваше застрашително бързо срещу него. Натисна леко спирачките и превключи на още по-ниска предавка. Камионът реагира и Брок осъзна, че сърцето му се е качило в гърлото. За част от секундата едва не изпусна управлението, но овладя превозното средство.

И в същия миг видя жълтия рейнджроувър, който излезе от отбивката и се насочи право към него.

Брок инстинктивно удари спирачки. Докато псуваше като обезумял другото превозно средство, усети, че цистерната отново се плъзга неконтролируемо върху пътя. Огромният камион и движението му напред бяха сила, която шофьорът не можа да надделее. Цистерната започна да се врязва в кабината. Ремаркетото тласкаше камиона извън пътя. Рейнджроувърът изчезна толкова бързо, колкото се бе появил. Но за Брок Холт беше късно.

Кабината вече беше перпендикулярно на ремаркетото и се носеше по заледената магистрала, хваната в примката на гравитацията. Колелата се хлъзгаха, без да могат да намерят твърда основа. Предпазният парапет, разделящ шосето от смъртоносното падане в реката, представляваше тънка ивица стомана, нищожна и миниатюрна в сравнение с тежестта на камиона. Брок се опита да овладее волана и отново успя да премести кабината отпред, но ремаркетото с двайсет и

осемте си тона бензин го тласкаше неумолимо. Предната броня докосна заоблената страна на цистерната.

В последно отчаяно усилие Брок Холт настъпи педала на газта, надявайки се да отмести назад ремаркетото. Рискованата му маневра почти бе възнаградена с успех. Предните колела излязоха от заледения участък и започнаха да се съпротивляват на притегателната сила на ремаркетото. Ако до завоя имаше още трийсетина метра, Брок щеше да успее. Задната част на кабината се удари първа в предпазния парапет. Металът се огъна толкова много, че когато след миг се блъсна и ремаркетото, се откъсна.

Камионът излезе от пътя, скърцайки пронизително, и се преобърна веднъж. Покривът на кабината се удари в скала и ремаркетото се разтвори като разцъфнало горско цвете. Цистерната се преобърна отново, разпръсквайки бензин в кръг с диаметър дванайсет метра, който се изля върху тъмния скалист бряг и в реката. Преобръщането спря, когато двете половини на камиона се врязаха една в друга, и цялата маса с тегло четирийсет и четири тона се плъзна към мастиленочерните води, издълбавайки огромна бразда в земята.

Двамата пътници в роувъра посегнаха към вратите, но шофьорът им заповяда да спрат с рязка команда. Той включи на скорост и бавно излезе на заден ход от отбивката, докато и четирите колела стъпиха здраво на магистралата „Ричардсън“, и после внимателно подкара напред.

— Плоското шише — нареди шофьорът и изключи двигателя.

Пътникът на задната седалка извади сребристо плоско шише от анорака си, внимателно изля няколко унции от силно миризливото му съдържание във всяка от тубите, разклати ги и сетне отново го прибра в джоба си.

— Не забравяйте сценария — предупреди ги шофьорът. — Току-що сме видели ужасна катастрофа и сме първите хора на местопроизшествието. Погрижете се стъпките ви в снега да покажат припряността ни да помогнем на шофьора на цистерната. А сега, да тръгваме.

Те се отдалечиха от рейнджроувъра, леко тътрейки крака, сякаш бяха шокирани, и после започнаха да тичат по пътя към разбития предпазен парапет. Първите вълни на гадене от бензиновите изпарения ги задавиха, когато бяха все още на петдесет метра от пропастта. Ръбът

изглеждаше така, сякаш бе разсечен от гигантска брадва. Скалите, камъните и растителността бяха изтръгнати от преобърналия се камион.

Цистерната лежеше в бързата река като грамаден бръмбар, обърнат по гръб. Ремаркетото приличаше на лъскава раковина, а изкривените колела, въртящи се на огънатите си оси, потрепваха като крайници. На лъчите на мощните фенерчета, които тримата носеха, водата около катастрофирания камион бе обагрена във всички цветове на дъгата от бензина, изтичащ от огромната цистерна. Те не виждаха каква е съдбата на шофьора, защото в кабината цареше непрогледен мрак.

— Проверете дали е мъртъв — каза водачът, имайки предвид, че ако по чудо е оцелял, шофьорът трябва да бъде убит, а не спасен. — Аз ще отида да повикам полицията.

Той тръгна обратно към джипа, насочвайки лъча на фенерчето си върху емблемата на предната врата. Отпечатъкът изобразяваше подробна карта на света. Континентите и бреговете ивици бяха очертани почти безупречно, но земното кълбо бе разрязано на парчета и обелено като кора на портокал. Картината беше обсебваща, показваше уважение към планетата и демонстрираше загриженост за бъдещето ѝ. Отдолу с големи черни букви пишеше ПАПС. Той набра 911. Връзката с полицията на Валдиз се осъществи след миг.

— Ало, казвам се доктор Ян Верховен. Току-що станах свидетел на катастрофа на магистрала „Ричардсън“.

Ченгетата пристигнаха след час с две патрулни коли. Дойде и линейка. Верховен бе уверил властите, че не е необходимо да бързат, защото няма оцелели. Няколко минути след полицията на отбивката спряха четири микробуса със сателитни чинии, всеки с надпис на телевизионна станция. Верховен ги видя и се усмихна сдържано. Идеално. Медиите подслушваха полицейските радиостанции, както вече му беше известно.

Ченгетата бяха изчерпателни с въпросите си, имайки предвид световната слава на ПАПС. Двама от тях дори си направиха труда да проследят следите от гумите на рейндж роувъра от магистралата до мястото, където бе спрял, и огледаха стъпките в снега. Те изглеждаха доволни от обяснението на Верховен, който заяви, че са отивали във Валдиз, когато са видели, че цистерната става неуправляема.

Шефът на полицейския екип, едър мъж със зачервен нос, може би не от студа, нареди на един от хората на Верховен да отвори шестте туби в задното отделение на джипа. Помириса ги, за да се увери, че превозното средство на ПАПС си носи резервно гориво, безоловен бензин с етанол, който не се продаваше на пазара от времето на петролната криза през седемдесетте години на ХХ век. Няколкото унци от сместа, излети от плоското шише, излъчваха достатъчно силна миризма, за да го убедят, че тубите са били пълни с това гориво.

Предпазливият и внимателен подход към детайлите беше начинът на Верховен да се погрижи ПАПС, макар и под постоянно подозрение, рядко да бъдат разобличавани като виновници за саботажите си.

Веднага щом полицаите приключиха с разпита, той изпрати двамата си спътници обратно в роувъра и отиде да се срещне с репортерите, които се бяха наредили като хор, очакващ диригента си.

— Гледката беше ужасна и ми е много трудно да говоря, затова нямам подготвено изявление, но съм убеден, че имате въпроси. — Лекият му акцент и завладяващият глас мигновено предизвикваха доверие. Сините му очи бяха пленителни на яркия блясък на прожекторите на камерите.

— Като се има предвид, че последната мишена на ПАПС е „Петромакс Ойл“, не смятате ли за своеобразна ирония вие да сте първият човек, видял злополуката? — попита местна журналистка.

— Ирония? По-скоро е трагедия, че всички трябва да видят какво се случи тази вечер. — Ян Верховен я отпрати безцеремонно и сетне посочи водещ на обзорно предаване на Си Ен Ен, който представяше ПАПС в благоприятна светлина през седмиците, откакто корабът им „Надежда“ бе влязъл в пролива Принц Уилям.

— Докторе, каква е личната ви реакция към случилото се тази вечер и каква е реакцията на вашата организация?

Както очакваше Верховен, репортерът на Си Ен Ен му предостави възможността, от която се нуждаеше, за да защити каузата си.

— Как се чувствам ли? Откровено казано, много съм уплашен. Шофьорът на камиона караше твърде бързо за тези условия. Това показва нехайното отношение на компанията, която го е наела. Тази вечер „Петромакс Ойл“ доказаха, че не може да им се има доверие да

транспортират няколко хиляди галона бензин по позната магистрала, но въпреки това се готвят да изпомпат милиони барели суров петрол от девствената околна среда на Полярния природен резерват. Тази вечер „Петромакс Ойл“ замърси малка част от ледникова река, която природата ще изчисти, но какво ще стане, когато същата тази компания предизвика много по-сериозен инцидент на Северния склон? Можем да се справим с последиците от безотговорността на един човек, но действията на компанията, която той представлява, дълго ще останат в бъдещето. Когато „Петромакс Ойл“ и другите петролни компании превърнат резервата в смърдяща равнина от утайки, никой няма да може да го изчисти. А що се отнася до официалната позиция на ПАПС, ние съществуваме, за да се погрижим това да не се случва никога повече. — Верховен кимна на друг известен журналист.

— Когато президентът заяви, че ще спре вноса на петрол, ПАПС нямаше официален коментар, но след разрешението за експлоатация на Полярния природен резерват вашата организация е изключително гласовита по въпроса. Бихте ли коментирали?

Ян Верховен се усмихна. Очите му блеснаха закачливо.

— Изявленията следваха толкова бързо едно след друго, че няхаме време да реагираме. Разбира се, ние аплодираме прекратяването на вноса на петрол. Отстраняването дори само на един супертанкер от океаните е голяма победа за нас. Напълно подкрепяме разработването на алтернативни източници на енергия. Но само няколко седмици след речта на президента вижте какво трябва да платим за тази победа. Капитулирайки толкова бързо пред силата на петролното лоби, президентът показва, че няма сериозна ангажираност към околната среда. Когато десетгодишният срок свърши и ние все още нямаме приложим източник на алтернативна енергия, повярвайте, петролните компании ще бъдат тук, готови отново да продават отровата си.

— А научноизследователската работа на „Групата Джонсън“, основана от президента на „Петромакс Ойл“, чиято единствена цел е да намерят решение на зависимостта на света от петрола?

Верховен прикова с поглед репортера, който зададе въпроса.

— Ще вдигнат голям шум и ще обещават, че са пред прага на велико откритие, но след десет години няма да имат какво да ни

покажат и тогава „Групата Джонсън“ тихомълком ще престане да съществува. Макс Джонсън ще се върне в петролния бизнес.

Язвителността на отговора му накара същия журналист да зададе още по-предизвикателен въпрос.

— Как ще отговорите на обвиненията, че ПАПС са банда екотерористи?

— Наричате организацията ми банда екотерористи? — ядоса се Верховен. — Погледнахте ли отблизо камиона, който излетя през парапета и разля хиляди галони бензин в реката? На цистерната не пише ПАПС, а „Петромакс Ойл“. Не ме наричайте терорист, когато те съсипват планетата.

— Знаете какво имам предвид, доктор Верховен. Мнозина смятат, че тактиката, използвана от ПАПС, за да пробуди екологична съвест в световен мащаб, е толкова крайна, че граничи с терористични актове.

— Защо когато някой се бори за възгледи, които вие не одобрявате, го наричате терорист, а когато симпатизирате на каузата му, го описвате като борец за свобода? В днешно време контекстът вече не определя значението. Днес всичко е въпрос на лично възприятие. Крайни ли са целите и методите на ПАПС? Убеден съм, че за някои са такива, но да ни наричате терористи, означава да застанете срещу околната среда. Ако мислите, че не си заслужава да се борите за здравето на нашата планета, тогава, да, ние сме екотерористи. Но за онези, които смятат каузата ни за справедлива и методите ни за необходими, ние сме борци за свобода, повели война да спасим мястото, където сме се родили. И за да спечелим войната, трябва да спечелим всяка отделна битка. Скоро Аляска ще бъде изправена пред мащабна атака от страна на петролни компании, твърдо решили да забогатеят бързо, и ПАПС е тук, за да помогне на щата. Но както видяхме тази вечер, природата не е съвсем беззащитна. Тя направи ясно изявление. Петролните компании и припряността им да рушат и унищожават няма да бъдат толерирани. — Верховен се обърна с гръб към камерите и без да каже нито дума повече, закрачи решително към рейнджроувъра.

Тази вечер в ужасяваща катастрофа бе загинал човек, който бе оставил вдовица и две малки деца, но докато прибираха техническите

си средства, представителите на медиите се чувстваха удовлетворени. Такава беше силата на ораторското майсторство на Ян Верховен.

ДЖОРДЖТАУН

Преди четирийсет и осем часа всичко беше лесно и просто. Животът и течеше без произшествия. Събитията следваха едно подир друго и тя не се замисляше. Частно училище, колеж и университет. И оттам в област, която обичаше толкова страстно, че съвсем не приличаше на работа. Преди десет месеца в живота и се бе появил Ян Верховен и макар да не и бе направил официално предложение, въпросът, че ще оженят, беше предрешен. Тя взимаше решения лесно, без да разсъждава за последиците. Точно месец преди трийсет и втория си рожден ден тя беше пред прага на живот, за какъвто мечтаеше — кариера, кауза и сродна душа. Но изведнъж всичко се промени. Изборът стана по-труден, защото решението щеше завинаги да промени живота ѝ.

Отговорността плашеше Аги Джонсън повече, отколкото искаше да признае.

Всичко се обърка, когато Филип Мърсър дойде на приема на баща и. Смокингът подчертаваше стройното му, атлетично тяло, косата му беше буйна и гъста, очите дяволски прелъстителни, а усмивката — предизвикателство, на което никоя жена не можеше да устои.

Аги стана от дивана, прекоси всекидневната и излезе на балкона. Апартаментът и гледаше към канала и надвисналият над тъмните води балкон беше едно от любимите и места. На отсрещната страна на водния път непрекъснато се мяркаха хора, тичащи за здраве. Тя стоя там, докато следобедната влажност я накара да се почувства неудобно в собствената си кожа и тениската и залепна за тялото. Аги се върна в стаята с климатик и затвори вратата.

Апартаментът бе обзаведен с някои от изхвърлените мебели на баща и, безценно дърво и картини с маслени бои, които тя нито харесваше, нито оценяваше, но ги пазеше, за да не го дразни. Обожаваше единствено старото кресло. Купила го бе от магазин за вещи втора употреба, когато беше в колежа. Аги се грижеше за него като за предан домашен любимец. През годините креслото беше

ремонтирано толкова много пъти, че бе останало малко от оригинала. Но за нея си оставаше същото кресло, в което потъваше през онези безгрижни дни в Уестминстър. И сега се отпусна с благодарност в прегръдката му. В момента отчаяно се нуждаеше да се сгуши в него.

Аги знаеше, че Мърсър е в списъка на гостите на приема. Баща и я бе закачал на тази тема, откакто бе изпратил поканите. Тя се надяваше, че Мърсър няма да се появи, като в същото време се молеше да дойде. Когато не се получи отговор, Аги изпита странна смесица от облекчение и разочарование. И после той влезе в трапезарията и момичешкото и увлечение се завърна с такава сила, че тя отново се почувства неопитна студентка, каквато беше, когато го видя за пръв път. Безгрижният и живот изведнъж се усложни повече, отколкото можеше да си представи. В съзнанието и се въртяха нови мисли, нови идеи и нови възможности за избор, затова беше объркана и се държа грубо с него, когато най-после се запознаха.

Аги не знаеше защо отиде в дома му миналата вечер, но съзнателно или не, облече най-съблазнителното си бельо. От мига, в който влезе в къщата му, тя не помисли за Ян. Чувствата и към Мърсър бяха безспорни и това я измъчваше. Не и се бе случвало да изпита подобен прилив на емоции, дори когато за пръв път видя Ян.

— По дяволите! — изруга Аги и скочи от креслото.

Потърси цигарите си, намери ги на отрупания кухненски плот и запали, за да се успокои.

Не трябваше да ходи при Мърсър, но досущ пристрастен наркоман, не можа да си го откаже. Аги беше влюбена в Ян и щеше да стане негова съпруга. Това искаше. Той представляваше всичко, което тя уважаваше на света. Защо да го зарязва заради мъж, когото намираще за достоен за порицание?

Аги мисли по този въпрос, докато изпуши три цигари, но не можа да намери отговор. Не знаеше какво означава това за живота ѝ. Винаги ли щеше да бъде невярна и да се впуска в случайни връзки всеки път, когато някой привлечеше погледа ѝ? Или Мърсър беше различен от другите, голямата любов на живота ѝ? Дотогава Аги не се съмняваше в себе си. Но имаше и друг, несъмнено по-важен въпрос, който не и даваше покой. Всеки път, когато се замислеше за това, страхът от отговора я караше да си го избие от главата.

Защо баща и бе изпратил Бърт Манинг да убие Мърсър предишната вечер?

Манинг работеше за баща и отдавна. Аги го познаваше от последната си година в колежа. Нападението в дома на Мърсър беше най-страшното преживяване в живота ѝ, но когато видя Бърт мъртъв на пода, не издържа и избяга, колкото може по-бързо. Тогава разбра защо баща и бе казал да не се среща с Мърсър. Той знаеше, че Бърт ще бъде в къщата му, за да го убие.

Очите и се напълниха със сълзи, които закапаха по гърдите и. Аги бе плакала цяла нощ и когато протегна ръка, за да извади хартиена кърпа от кутията, заровена сред разхвърляните на плота неща, разбра, че може би никога няма да се освободи от чувствата си. Хлипането и се превърна ридания, които разтърсиха тялото и. Аги се свлече на плочките на пода и се притисна до бюфета.

Събитията я връхлитаха по-бързо, отколкото можеше да издържи. През изминалите четирийсет и осем часа всичко, за което бе работила и мечтала, се преобърна наопаки. Годеникът ѝ, човек, когото обичаше и уважаваше, бледнееше във всяко отношение пред Филип Мърсър. А баща и, когото не харесваше, но обичаше, се бе оказал чудовище, което наемаше убийци. Аги изпита желание да затвори очи и да заспи, и когато се събуди, да установи, че всичко е било кошмар.

Звънецът на вратата се чу сякаш някъде отдалеч. Но в ключалката се превъртя ключ и Аги стана, прокара пръсти през косите си и избърса сълзите.

В кухнята влезе баща и. На лицето му беше изписана загриженост. Беше облечен в обичайната си униформа — безупречно ушит черен костюм, бяла риза и вратовръзка на дискретни шарки. Както винаги, обувките му не бяха съвсем протрити, но износени. Той не обичаше да носи излъскани до блясък обувки, защото смяташе, че ги харесват хора, които държат повече на външността, отколкото на съдържанието.

— Цял ден се опитвам да се свържа с теб, но телефонът ти е изключен. Разтревожих се — каза Макс и после видя подпухналото от плач лице на дъщеря си. — Какво има, миличка?

Вече нямаше значение дали баща и ще научи, че пуши. Затова запали цигара.

— Снощи бях там, татко. Знам какво се опита да направиш.

— Аги — нежно каза той, — за какво говориш?

— Снощи бях в дома на Мърсър. Бях там, когато Бърт Манинг се опита да го убие.

— Бърт Манинг?

— Той нахлу в къщата на Мърсър заедно с още един човек. Бяха дошли да го убият. Знам, че ти си ги изпратил там. — Въпреки гнева си тя отново се разрида.

Очите му се разшириха от изумление.

— Бърт Манинг се е опитал да убие Мърсър снощи? Сигурна ли си?

— Бях там, татко. Бърт и още един мъж влязоха в къщата. Убиха агент на ФБР. Бърт едва не уби и мен, но Мърсър го застреля. Мърсър беше прострелян в рамото, а приятелят му в крака, за щастие се оказа протеза, така че му няма нищо. — Аги съзнаваше, че бръцолев не свързано. Искаше да бъде силна, когато се изправи пред баща си, но думите сами се изплъзнаха от устата ѝ. — Знам, че ти си ги изпратил. Затова не искаше да се срещам отново с Мърсър.

Макс хвана ръцете ѝ, притисна до себе си треперещото и тяло и нежно зашепна в ухото ѝ.

— Всичко е наред. Ти си невредима.

След няколко минути Аги се овладя и риданията и утихнаха. Когато тя се успокои, Макс я отдалечи от себе си, за да може да я гледа в очите.

— Не си ранена, нали?

Аги поклати глава и баща и отново я прегърна.

— Изслушай ме, Аги. От няколко месеца Бърт Манинг вече не работи за мен. Има собствен бизнес като специалист по охраната. Още докато беше в „Петромакс“ знаех, че е неуравновесен. Вършеше си добре работата, но беше нестабилен и неконтролируем. През пролетта го уволних. Нямам представа защо се е опитал да убие Мърсър, но те уверявам, че това няма нищо общо с мен. — Той се усмихна. Очите му блестяха от загриженост и обич. — От малка ме обвиняваш за много неща и някои от тях дори са верни. Но с убийства не се занимавам. Пък и защо бих искал да убивам Мърсър? Той ми е добър приятел.

— Но ти ми каза да не се срещам повече с него — тихо възрази Аги.

— Направих го, за да те предпазя, миличка. Знам, че имаш слабост към този мъж, и не искам да останеш разочарована. Жените го харесват. Ученическото влюбване те прави уязвима и макар че не си го виждала от години, той със сигурност ще разбие сърцето ти. Харесвам Мърсър, но не бих му поверил моето малко момиче. Затова те предупредих да не се срещаш с него. Горкото ми дете!

Двамата се прегърнаха отново. Аги искаше баща и да го бе правил по-често, когато беше малка, но и сега не беше късно.

— Аги, знам, че имаш връзка с водача на организацията, за която работиш. Не го одобрявам, но съм сигурен, че той се държи добре с теб и те прави щастлива. — Макс не знаеше, че дъщеря му и Верховен мислят да се оженят, защото Аги така и не събра смелост да му го съобщи. — Избий от главата си Филип Мърсър. Така ще бъде най-добре. Съгласна ли си?

Тя кимна бавно. Сълзите и най-последно пресъхнаха.

— Искаш ли да склучим споразумение, дете мое. Аз няма да ти се карам, че пушиш, и няма да те питам защо си била в дома на Мърсър в десет и петнайсет снощи, ако ти обещаеш да го забравиш.

Аги се усмихна доверчиво и отново уви ръце около врата му.

— Обичам те, татко.

— А ти си моят живот, миличка. Не забравяй това. Всичко наред ли ще бъде?

— Да. Мисля да напусна града за известно време. Искам да се махна отгук.

— Разбира се. Направи го. В момента къщата на компанията на Хилтън Хед е празна. Някой от самолетите на „Петромакс“ може да те закара там след час. Искаш ли да го уредя? — попита Макс и Аги кимна. — Чудесно. Аз трябва да замина за Лондон за два дни. Може да дойда при теб, след като се върна.

— Ще бъде страхотно — усмихна се тя.

Щом баща и излезе, Аги набра номера на „Американ Еърлайнс“.

— Кой е следващият ви полет от летище „Рейгън“?

— За къде желаете да пътувате, госпожице?

— Крайната ми цел е Аляска, но в момента това няма значение. Трябва да се махна от Вашингтон. — Аги не бе казала на баща си в колко часа беше в дома на Мърсър предишната вечер, но той знаеше.

„Господи!“

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Докато Аги Джонсън трескаво се подготвяше да напусне столицата на страната, Филип Мърсър се намиреше само на петнайсет километра от нея и правеше същото, макар и без да бърза и да се страхува. Смяташе се за експерт по приготвянето на багаж. Рядко взимаше нещо, което нямаше да използва, никога не забравяше нещо важно. Беше пестелив в избора си и бърз. Единайсет минути изминаха откакто хвърли двете кожени чанти на строшеното си легло до мига, когато дръпна циповете.

Откакто късно сутринта излезе от хотел „Уилард“, това бяха първите единайсет минути, които бе прекарал далеч от телефона. Щом щеше да напусне закрилата на ФБР, Мърсър трябваше да си осигури възможно най-добрите шансове за успех. За да събере информацията, от която можеше да се нуждае в Аляска, той поиска толкова услуги, колкото обеща. Макар че Кериков се опитваше да го убие и сигурно щеше да удвои усилията си, Мърсър нямаше намерение да бездейства. Беше вбесен, че влязоха в дома му и изложиха на опасност приятелите му. Можеше да се справи със заплахите срещу неговия живот, но много се ядосваше, когато застрашаваха хора, на които държеше, особено Хари, а сега и Аги. Телефонният и номер не беше вписан в указателя, но Мърсър го взе от приятел в телефонната компания. Линията обаче непрекъснато беше заета.

Телефонът му извънтя точно когато се готвеше да смъкне долу чантите.

— Ало.

— Доктор Мърсър? Обажда се Маклафлин от Хомер. Оставили сте ми съобщение.

— Благодаря, че отвърщате на обаждането ми. Имам подозрение, което бих искал да проверите. Свързано е със смъртта на Джери и Джон Смол.

— Опасявам се, че това ще трябва да почака, доктор Мърсър. Снощи тук бе извършено убийство, от което настръхнаха косите на

целия град.

— Убийство? Какво се е случило?

— На около километър и половина на юг от града бе намерена рибарска яхта, заседнала на брега. Собственикът беше открит в предната каюта. Гърлото му е прерязано. Ужасяваща гледка.

— Местна ли е лодката? — По гърба на Мърсър полазиха ледени тръпки.

— Да, стоеше в пристанището. Собственикът е роден и израснал тук, в Хомер.

— Каква е лодката?

— Съжалявам, доктор Мърсър, но в момента наистина нямам време за това. — Гласът на Маклафлин звучеше уморено като през последните два дни.

Мърсър му съчувстваше, но настоя.

— Нямахте да питам, ако не беше важно.

— Търговски плавателен съд. Дава се под наем. Голям. Всъщност, най-големият риболовен кораб в града. Може да побере двайсет души.

— Възможно ли е жертвата да е знаела координатите, където бреговата охрана е потопила „Джени IV“?

— Разбира се. Съобщиха ги, за да ги знаят рибарите, когато след няколко години лодката се превърне в риф.

— Трябва да изпратите някого да претърси дъното и да провери дали лодката все още е там. — Мърсър предполагаше, че „Джени IV“ е изчезнала, но искаше да се увери.

Маклафлин настръхна от заповедническият му тон.

— Чакайте малко, по дяволите. Оценявам съдействието ви по случая „Смол“, но вода важно разследване и нямам време за тези неща.

Мърсър заговори по-спокойно.

— Съжалявам, но ако подозренията ми се окажат верни, ще установите, че собственикът на лодката е бил убит снощи, след като е бил принуден да извади „Джени IV“. На борда е имало нещо, което не е трябвало да бъде намерено. Снощното убийство несъмнено е извършено от същите хора, убили Джери и Джон Смол и братовчед им Хауард.

— И кои са тези хора? — подозрително, но заинтригувано попита Маклафлин.

— Още не знам — излъга Мърсър, — но ще разбера.

— Може да помоля зет си да отиде с лодката си и да изтегли „Джени IV“ — след дълго мълчание каза Маклафлин. — Гарантирам, че ще я намери още на първото преминаване.

— Не се обзалагайте за това. „Джени IV“ не е там. Няма да ме намерите у дома, когато той се върне. Довечера заминавам за Аляска, затова ще ви се обадя по-късно.

— Добре. Ще ви кажа домашния си номер, в случай че не съм тук.

— Това означава много за мен — благодари Мърсър, записа номера му и затвори телефона.

Той въздъхна дълбоко, изпитвайки облекчение, че шефът на полицията в Хомер се е съгласил да му помогне. Не му се понрави, че го излъга, но нямаше избор. Съмняваше се дали разследването на Маклафлин ще го заведе извън Хомер, затова колкото по-малко знаеше шефът на полицията, толкова по-голям беше шансът да избегне интереса на Иван Кериков. Никакви предупреждения нямаше да подготвят Маклафлин за международен терорист като руснака и Мърсър не искаше на съвестта му да тежи още едно убийство, ако ченгето се доближеше до истината. Но Маклафлин щеше да потърси „Джени IV“ и това позволяваше на Мърсър да се заеме с други задачи.

Той взе чантите от леглото и забеляза, че силната слънчева светлина, струяща през новата капандура, изсушава боята. След ден-два всички материални доказателства за нападението щяха да се изчезнали. Както бе обещал, Дик Хена бе наел екип да ремонтира къщата. Вече имаше нов килим в бара, където бе изтекла кръвта на Бърт Манинг, и майстор дърводелец оправяше дупките от куршуми в библиотеката, на балкона и по старинното стълбище.

Ремонтът щеше да заличи следите от нападението, но от опит Мърсър знаеше, че ще мине много повече време, докато отзвучи психологичният ефект.

Мърсър слизаше по стълбите, когато телефонът отново извънтя. Той остави багажа в библиотеката и хукна да отговори на обаждането.

— Казал го е Енрико Карузо — победоносно заяви гласът от другия край на линията.

Дългогодишният му приятел Дейвид Соулман и Мърсър водеха състезание, откакто се познаваха. Въпросите доставяха удоволствие и

на двамата — на Соулман, защото това му позволяваше да използва неизтощимите си умения да изследва, и на Мърсър, защото играта подлагаше на изпитание феноменалната му памет.

Последният въпрос беше зададен от Мърсър преди три месеца и през цялото това време Дейвид бе търсил отговора. „Кой е казал:“ Полилеят се опита да докосне тавана, а столовете се гонеха на пода. „Думите се отнасят за земетресението в Сан Франциско на 18 април 1906 година.“ Това беше един от най-трудните му въпроси, но Мърсър го зададе за отмъщение, защото не беше се сетил, че Бенджамен Бригс е капитанът на „Мария Селесте“ — отговорът на последния въпрос на Соулман.

Въпросите на Мърсър неизменно бяха свързани с науките за земята или инженерството, докато Дейвид ограничаваше своите в областта на морското право и можеше да черпи от бездънния кладенец на познанията си.

По време на Втората световна война Дейвид Соулман беше матрос на борда на търговски кораб и постепенно се издигаше в йерархията. Но експлозия в машинното отделение в началото на шейсетте години на ХХ век му бе отнела ръката и бе прекъснала кариерата му. Той използва опита си, насочи се към законовата страна на морската търговия, завърши право и стана един от най-добрите адвокати по морско право.

Кантората му в Маями имаше сто и петдесет служители, а новият му офис със сателитна връзка, наскоро открит в Лондон, работеше по-добре от очакванията. Соулман имаше контакти, вариращи от пристанищни хамали до магнати, и знаеше повече за бизнеса от всеки друг в света.

— Сутринта получих съобщението ти — каза Дейвид. Бруклинският акцент все още се долавяше в говора му след толкова много години. — Току-що намерих информацията, която искаш.

— Изненадан съм, че си я открил толкова бързо.

— Не си спомням как работехме, преди да се появят компютрите, по дяволите. На кого да изпратя сметката за услугите си?

Мърсър се засмя. Соулман би извършил безплатно проучванията, но знаеше, че когато Мърсър иска услуга, винаги има някой, който също се интересува от информацията.

— На ФБР. Дик Хена няма да се ядоса толкова много на сметката от твоята кантора, когато разбере, че съм го излъгал за плановете си за пътуване. Е, какво откри?

— В Аляския залив е имало сто и три кораба по времето, за което питаш. Деветдесет и четири са били частни или търговски риболовни плавателни съдове, включително „Джени IV“. Освен тях е имало четири големи ферибота на „Аляска Марин Хайуей“, три контейнеровоза, собственост на „Лайкс Лайн“, които или са превозвали техника на север, към новия петролопровод, или са се връщали без товар на юг. И накрая, плавателен съд на име „Надежда“, собственост на природозащитна организация, наречена ПАПС, и танкер, отправил се към пристанище „Алиеска“ във Валдиз.

Мърсър трепна, като чу името ПАПС.

— Какво научи за „Надежда“?

— Стар английски научноизследователски кораб, купен преди около година. По-скоро им служи за реклама, отколкото за научни цели. Ще го намериш там, където има екологични противоречия. След около три седмици ще хвърли котва в пролива Принц Уилям.

— Наскоро ли е напуснал района? — попита Мърсър. В мрачните му сиви очи светна победоносен блясък.

— Не, съжалявам — отговори Соулман и разби надеждите му.

Корабът на ПАПС би бил логичният избор за контрабанда на големи количества течен азот, но щом не бе напуснал Валдиз, не можеше да го подозира.

— А танкерът?

— Чакай да погледна. Аха, ето. „Петромакс Арктика“, двеста петдесет и пет хиляди тонен супертанкер. Пътува по редовния си курс между Валдиз и Лонг Бийч...

— „Петромакс“? — прекъсна го Мърсър. — Само преди два дни говорих с Макс Джонсън. Каза, че продали танкерите си.

— Ако ме бе оставил да довърша, щях да кажа, че е пристигнал във Валдиз като „Арктика“, но онзи ден е заминал като „Южен кръст“. Новите собственици са „Южно крайбрежно корабоплаване“ от Ню Орлиънс. Това е голяма стъпка за тях.

— Какво искаш да кажеш?

— Компанията е от средна величина. Най-големият им плавателен съд, преди да купят флотилията на „Петромакс“, е бил сто

хиляди тонен кораб на четиринайсет години. Дали са сто и петдесет милиона долара за „Арктика“ и другите танкери. За тях това е като да имаш трабант и изведнъж да си купиш няколко бентлита.

— Твоята кантора ли подготви документите за продажбата?

— Не. Сделката е уредена в Луизиана. Но когато чух за нея, малко се усъмних и проверих някои неща. Беше странна от самото начало. „Петромакс“ направиха всичко възможно да се отърват от корабите си. Веднага щом всички разбраха, че Макс иска да продаде танкерите на „Петромакс“, се появи „Южно крайбрежно корабоплаване“ с чек за сто и петдесет милиона долара, без преговори и външно финансиране.

— Изглежда е бързал да вземе парите — отбеляза Мърсър.

— Гърците или японците биха купили танкерите за много големи суми. „Петромакс Пасифика“ е само на осем месеца. Трябва да струва седемдесет и пет милиона долара. Има и още едно странно нещо. „Южно крайбрежно корабоплаване“ са настояли имената на всички кораби да бъдат променени веднага след сключването на сделката, при това не само в документите, но и да бъдат изписани на кърмата. Дори ще платят на екип, който да отиде във Валдиз, за да прекръсти „Арктика“ по време на пътуването от Аляска за Калифорния.

— А другите два танкера?

— „Петромакс Арабия“ е в Персийския залив. Новото му име е „Южен акцент“. А „Петромакс Пасифика“ ще бъде разтоварен в Токио, където ще стане „Южно гостоприемство“.

— Странно, но не ми помага. — Мърсър се постара разочарованието да не прозвучи в гласа му. — Нещо друго?

— „Арктика“ е пристигнал във Валдиз с осемнайсет часа закъснение и хеликоптер е закарал в Анкъридж капитана, след като е пострадал в нещастен случай.

— Господи, защо не ми каза първо това?

— Ти искаше списък на корабите в Аляския залив. Така и не ми каза защо ти трябва.

— Извинявай — смутено отвърна Мърсър. — Обичайно ли е танкерите да закъсняват?

— Ами! Придвижването на тези чудовища струва близо хиляда долара на час, затова говорим за осемнайсет хиляди долара само за

гориво, надници и застраховки. Това не включва загубеното време за теглене на буксир и глобите за закъснение, налагани на компаниите собственици. Танкерите никога не закъсняват.

— Имаш ли представа какво се е случило с капитана?

— Не. В доклада, изпратен на „Лойдс“, пише само, че е загубил ръката си. „Петромакс“ му плаща да бъде прегледан от специалист в Сиатъл.

Мърсър мълча няколко минути. Искаше да вярва, че „Арктика“ е корабът, пренесъл незаконно цилиндрите с течен азот на среща с „Джени IV“, но в това нямаше логика. „Петромакс“ беше световен лидер в добиването и превозването на петрол и не биха се сбъркали в контрабанда. Положението им в Аляска и без това вече бе затруднено заради съпротивата да бъде отворен за експлоатация Полярния природен резерват, и те не биха направили нещо, за да го усложнят още повече.

— Мисля, че сме сбъркали адреса — рече той.

— Каж ми какво търсиш и може би ще го намеря — предложи Соулман.

— Не мога, Дейв. Съжалявам. Но ти ми помогна, като ми каза къде да не търся.

За да разсее мрачното настроение, което долови в гласа на Мърсър, адвокатът зададе друг въпрос за състезанието им.

— Преди да затворя, искам да те попитам кой е проектирал оригиналния „Монитор“ за армията на Щатите?

— Лесно. Джон Ериксон^[1] — без да се колебае, отвърна Мърсър, и после прекъсна линията, докато Соулман ругаше.

Няколко минути по-късно Мърсър паркира ягуара си до стария понтиак на Дребосъка зад бара на бившия жокей, хвърли чантите си на задната седалка на колата на приятеля си и заключи автомобила.

В заведението нямаше никого. Мърсър се изненада, като видя Хари, който седеше на обичайното си място на високо столче до бара и държеше почти празна чаша в кокалестите си пръсти. Между бледите му устни висеше цигара. До него имаше картонен кашон с етикета на „Джак Даниълс“ на капака.

— Какво правиш тук, по дяволите? — попита Мърсър, влизайки в бара през рядко използваната кухня.

— Няма да повярваш. — Хари беше развълнуван като дете на Коледа. — Поръчах четири кашона „Джак Даниълс“ и кретените от хотела ми ги донесоха. Дори ми повикаха такси, за да ги докарам дотук. Ако остана там още няколко часа, няма да се налага да плащам за питиетата си през следващата година.

— Колко струва кашонът? — попита Мърсър, опасявайки се от отговора. Хена щеше да го убие, когато получи сметката.

— Не знам. Стотина долара бутилката. Господ да благослови Чичо Сам и бездънните му джобове.

Мърсър се замисли. Можеше да се ядосва на Хари, че е злоупотребил с поканата му да използва хотелския апартамент, или да се включи в кражбата.

— Следващия път, когато отидеш там, вземи ми няколко бутилки водка „Абсолют“. Убеден съм, че рано или късно управата на „Уилард“ ще уведоми Дик Хена. Вземи и бутилка „Реми Мартен“ за Дребосъка. Знаем, че му е свършил.

— Много си щедър — намусено отбеляза Дребосъка. — Имаш ли представа какво ще стане с бизнеса ми, ако Хари има друг източник на бърбън?

— Пак ще идва, дори да му взимаш двойно за безалкохолното — пошегува се Мърсър. — Пол, искам една услуга.

Дребосъка долови сериозния тон в последните му думи и мигновено реагира.

— Кажи.

— Закарай ме до летището. И скрий колата ми за няколко дни.

— Какво става? — попита Хари.

— Имам следа за копелетата, които снощи стреляха в дома ми.

— Мислех, че ФБР се занимават с това.

Мърсър го стрелна с унищожителен поглед.

— Случаят не е за тях. Кериков е тук.

Хари се умълча, докато осмисляше информацията, и почувства лек спазъм в ампутирания си крак. Беше го загубил заради „Мисия «Вулкан»“. Кериков контролираше операцията до край. Дребосъка не разбра какво премина между Мърсър и Хари, защото не знаеше каква зловеща сила представлява руснакът. Но Хари и Мърсър бяха съвсем наясно. Те често бяха обсъждали вероятността Кериков отново да се появи и сега това беше факт.

— Мислиш ли, че иска да отмъсти?

Мърсър поклати глава.

— Ръководят го разнообразни мотиви, но ако ме очистят в кръстосания огън, убеден съм, че онзи негодник няма да пророни и сълза.

— Появата му не може да е случайна — подчерта Хари.

— Не, но може да е съдба. — Последния път, когато Мърсър си бе уредил сметките с Кериков, Съединените щати бяха на ръба на гражданска война. Затова се страхуваше какво ще се случи този път.

— Дребосък, закарай го на летището. Аз ще се грижа за бара.

Подобна реплика обикновено би предизвикала иронични забележки, но Пол Гордън развърза престилката си и я хвърли на плота, без да каже нито дума.

Мърсър го последва, но когато стигна до вратата, се обърна към Хари.

— Ако не се върна, крий се, чу ли? Кериков познава и теб.

— Ако не се върнеш, по-добре да се самоубия и да спестя на Кериков труда да ме пречука. — Хари се вторачи за миг в питието си и когато отново погледна Мърсър, очите му бяха овлажнели. — Пази се, Филип.

Хари употреби малкото име на Мърсър за пръв път, откакто се познаваха, и думата прозвуча като сбогуване. Мърсър спря, втренчи се в очите на приятеля си и после кимна едва забележимо.

[1] Йохан (Джон) Ериксон (1803–1889), американски инженер и изобретател, роден в Швеция, пръв приложил витлообразния двигател в параходите. „Монитор“ — първият тежко въоръжен боен кораб, построен през 1862 г. — Б.пр. ↑

ПРОЛИВ ПРИНЦ УИЛЯМ

„Надежда“ бе конструиран през 1964 година от „Яроу и компания“ като научноизследователски кораб за Кралската флота и бе запазил строгите си военни очертания под пластове яркочълта боя, заради която приличаше на грамадна играчка за вана. Плоският нос се носеше почти перпендикулярно над развълнуваните води. Кърмата също беше плоска. Корабът беше дълъг седемдесет метра. Триетажната надстройка заемаше две трети от главната палуба. Правоъгълният комин се издигаше в средата. На задната палуба имаше площадка за хеликоптери, а под мостика — гараж за два жълти рейнджроувъра. Отгоре се извисяваше десеттонен кран, готов да пренесе на брега превозните средства.

На борда можеше да се настани екипаж от сто дващсет и трима души, затова имаше предостатъчно място за дващсет и двамата активисти и шейсетте други членове на ПАПС.

Пробегът от трийсет хиляди километра позволяваше на „Надежда“ да пътува навсякъде по света и да привлича общественото внимание върху щетите, нанасяни върху околната среда. Корабът не беше бърз, максималната му скорост беше само тринащсет възела, но моторът на кърмата го правеше маневрен. Трите турбодизелови двигателя „Паксман Вентура V — 12“ и подсиленият корпус осигуряваха безопасността му сред дебелия ледове.

Когато го купиха, ПАПС почти не промениха вътрешността и оставиха непокътнати двете лаборатории, фотографското студио и големите трюмове. Коридорите бяха застлани с морскосин мокет, а обикновените сиви стени бяха преобоядисани в меки пастелни оттенъци на бледолилавото и кремавото. На много места бяха поставени плакати, посветени на една и съща тема — призови за спасяването на джунглите, океаните и застрашените видове. Пандите и китовите бяха най често изобразяваните животни, наред с обезпокоителни сцени на индустриално замърсяване на водата и въздуха.

Най-емоционалният плакат, окачен на почетно място в трапезарията и използван от ПАПС в рекламните им кампании, показваше шестгодишно индианче от Южна Америка в дрипави къси панталонки. Зад него се издигаше стена от димящи пламъци, докато огънят унищожаваше бразилската джунгла. Момчето тъжно гледаше огромен булдозер, който се движеше към него. Лицето на шофьора бе скрито зад голям противогаз. Надпис не бе необходим.

Тъй като водоизместимостта му беше четири и половина метра вода, „Надежда“ не можеше да бъде завързан на пристана около град Валдиз. Корабът бе хвърлил котва на неколкостотин метра от брега и беше най-големият плавателен съд в пролива Принц Уилям, като се изключи постоянната върволица от танкери, които минаваха през залива. „Надежда“ се приближи до брега само веднъж, откакто бе пристигнал в пролива, за да разтовари единия рейнджроувър на пристанището.

Позицията на кораба даде на Ян Верховен няколко минути, за да огледа госта, когото караха с гумена лодка „Зодиак“ на борда на „Надежда“. Въпреки яркото слънце въздухът беше студен. Полярният фронт държеше в хватката си цяла Аляска и температурата бе спаднала с двайсет градуса под обичайната. Местните жители твърдяха, че тази зима е най-лютата от двайсет и пет години, а беше едва средата на октомври. Двамата мъже, които караха „Зодиак“, се бяха прегърбили срещу смразяващия вятър, който духаше в пролива. Бяха сложили качулките на дъждобраните на главите си, но пътникът явно не забелязваше суровите климатични условия. Той седеше стоически в средата на надуваемата лодка. Раменете и главата му бяха изправени. Дори не си беше сложил шапка, за да запази телесната си топлина. Верховен ясно виждаше прошарената му късо подстригана коса.

Ян се бе изправял срещу природата много пъти през живота си, винаги търсейки по-близък контакт с нея, но човекът в лодката идваше не за да изпита силата ѝ, а да я покори. Дори от разстояние Верховен ясно видя арогантността му. Мъжът очевидно не изпитваше нищо към природата — нито благодарност за нежните и милувки, нито страхопочитание към лютите и бури — и сякаш презираше студа. Ян почувства омраза към него.

Откакто се помнеше, Верховен винаги бе обичал света около себе си — не градовете, магистралите и изкуствените канали в родната

му Холандия, а природата, вятъра, океаните и земята. Като малък, той прекарваше часове, захласнат в движението на облаците, преминаващи над двора на дома му. За него нямаше нищо по-съвършено от земята, на която живееше. Беше деветгодишен, когато разбра, че тази земя е създадена от хората.

Тогави научи, че цялата му страна е открадната от Северно море. Учителите му гордо обясняваха, че земята е отвоювана. По бреговете бяха построени диги и бентове, за да може изобилстващото с живот морско дъно да бъде пресушено, култивирано и обработено. Учителят каза, че това е чудо на човешката изобретателност и непримирим дух.

Младият Ян гледаше на създаването на Холандия като на умишлена кражба. Как беше възможно нещо да бъде отвоювано, когато нямаш право върху него? Когато навърши десет години, осъзна, че едно от най-великите инженерни постижения е ограбване на природата заради човешката алчност. Смяташе, че холандците нямат право да вършат онова, което бяха направили. Природата не бе могла да ги спре и да защити равновесието си, докато човечеството я погубва.

И в същия ден посвети живота си на борбата да възстанови равновесието в полза на природата и да сложи край на непрестанния стремеж на човека да унищожи планетата. Тогави беше твърде млад, за да се включи във възникващото движение на зелените, което беше на мода в Европа, но стана активист в колежа в началото на осемдесетте години на ХХ век, докато изучаваше опазване на околната среда. Младостта му беше изпълнена със сблъсъци с полицията, атаки със сълзотворен газ, среднощни дебати и печатане на нелегални вестници.

Верховен защити докторат по-скоро от желание да бъде сред бунтуващите се студенти, отколкото поради друга причина. Нямаше съмнение, че ще стане преподавател, след като получи докторската си степен, и ще продължи със смесицата от природозащитна активност и насилие. Преди четири години го бяха изхвърлили от академичните среди, защото разпалените му призови ставаха твърде радикални дори за либералните научни кръгове в Европа. Верховен вече не изпитваше огорчение, че са го отстранили, защото това го отведе в ПАПС. Ако бе продължил да преподава, нямаше да има време да създаде организацията, която в момента беше на път да засенчи „Грийнпийс“ като най-активната природозащитна организация в света.

„Зодиак“ се приближаваше към „Надежда“. Лъскавият и гумен корпус пореше водите с бързината на една от множеството видри, обитаващи пролива. Мислите на Верховен отново се насочиха към човека, който идваше да разговаря с него.

Верховен бе имал работа с множество опасни хора — неонацисти с бръснати глави, които бе наел да разтурват митингите на собствената му организация, подпалвачи професионалисти, използвани да палят бензиностанции в Холандия и Белгия, и банди крадци, наети да научат активистите на ПАПС как да влизат с взлом в научноизследователски лаборатории, където се извършваха експерименти с животни. Колкото и фанатизирани и зловещи да бяха те, никой не можеше да се сравни с човека, който се приближаваше към „Надежда“.

Първата им среща се бе състояла преди година. Мъжът бе влязъл в тесния офис на ПАПС близо до централната гара в Амстердам и след като набързо се представи, сложи чек на бюро на Верховен. Тогава ПАПС имаше двайсетина членове, предимно доброволци, и бюджет от петдесет хиляди долара, голяма част от който идваше от попечителския фонд на Ян. Чекът бе издаден на името на ПАПС и беше за десет милиона долара.

— Към тези пари има условие — заяви дарителят.

Ян си спомняше, че погледна в ледените му очи и видя смъртта, но това не му попречи да се съгласи с готовност да приеме парите и да продаде душата си, сякаш самият Луцифер му бе направил предложението. В Иван Кериков имаше нещо зловещо. По-късно чрез връзките си в Европа Верховен научи, че Кериков е бивш офицер от КГБ, станал отстъпник, и е издирван от Съединените щати, предишните си руски господари и от няколко групировки. Славата му на насилник беше кошмарна.

За няколко седмици Кериков превърна ПАПС в строго организирана бойна единица, изградена около обаянието на Верховен и непоколебимата му всеотдайност към каузата. Кериков направи възможно закупуването на стария научноизследователски кораб, прекръстен на „Надежда“, и нае уважавана рекламна агенция, която да организира публичните кампании на ПАПС. Фотокопираните листовки, залепени на телефонните стълбове в Холандия, и вербуването на нови членове чрез личен контакт изчезнаха и ПАПС се

преместиха в луксозен апартамент в сграда на банка в центъра на града, със секретарки, огромна компютърна система и достатъчно пространство за персонал от двеста служители. За няколко месеца броят на членовете и се увеличи десет пъти и продължи да расте с феноменална скорост. От малка група на предани доброволци ПАПС се превърна в голяма сила и хората трябваше да плащат, за да станат част от нея. За кратко време ПАПС се преобрази от невзрачна организация в периферията на природозащитното движение в един от световните лидери в опазването на околната среда.

Кериков ръководеше всичко това с безскрупулна самоувереност, без да се разкрива пред никого, освен пред Ян Верховен. Резултатите бяха фантастични. Руснакът притежаваше способността да отстранява неприятните проблеми и неудобните хора. Когато собственик на бензиностанция загина в пожар, запален от ПАПС, неговата разгневена и бърлива вдовица изчезна скоро след това. Кериков беше целенасочен и безмилостен в решителността си да изгради ПАПС, макар че така и не спомена какви са мотивите му. Верховен приемаше парите и помощта му, без да се осмелява да попита каква цена ще трябва да плати за покровителството на руснака.

Преди три месеца Кериков най-после разкри условието, което бе споменал, когато дойде в офиса на ПАПС. Верховен беше заинтригуван от предложението и с изумление научи колко е напреднал планът без негово знание. Руснакът предоставяше на ПАПС върховната проява на протест, възможност да предотвратят неизбежна екологична катастрофа и да спасят цялата екосистема. Планът му гарантираше никога повече да няма разливи като от „Ексон Валдиз“, а Полярният природен резерват да бъде недостижим за сондиране на петрол.

„Зодиак“ се плъзна към стръмната стълба за борда на „Надежда“. Кериков се качи на кораба, движейки се с лекота, неприсъща за човек на петдесет и пет години.

Верховен застана на площадката, за да го посрещне. Руснакът не понечи да се ръкува с него и Ян стори всичко възможно да прикрие неудобството си. Срещата не беше уговорена предварително. Кериков се бе обадил неочаквано сутринта. Верховен знаеше, че руснакът не прави нищо, без да има причина, но нямаше представа каква е целта на посещението.

— Да отидем в твоята каюта. — Кериков добре познаваше кораба и тръгна към просторното помещение, което някога беше офицерска каюткомпания.

Верховен се бе настанил в най-голямата каюта на борда на „Надежда“, когато се качи на кораба в Аляска. Стоманените прегради бяха облицовани с ламперия и боядисани, а килимът беше с двойна подплата за по-добра изолация на пода. Двата малки кръгли илюминатора бяха единственият знак, че помещението е корабна каюта. Апартаментът се състоеше от напълно обзаведена баня, спалня и кабинет с дъбово бюро и дълга заседателна маса с места за десет души.

Веднага щом Верховен затвори люка, Кериков го сграбчи за рамото, завъртя го към себе си и го зашлеви през лицето толкова силно, че Ян залитна към стената, събаряйки на пода картина в рамка.

— Какво...

Руснакът го удари още веднъж, този път по слепоочието. Верховен падна, порязвайки ръцете си на парчетата стъкла по килима.

— Млъкни. Ще говориш, когато аз ти кажа — заповяда Кериков, прекоси широката каюта и седна до масата, оставяйки Верховен да се изправи, като го наблюдаваше със змийските си очи. Холандецът се настани на стола срещу него. От устата му потече кръв, но той не посегна да я избърше. — Няма да те питам дали си разсъждавал, когато изпълни онзи номер снощи, защото знам, че изобщо не си мислил. — Гласът на Кериков беше монотонен и безстрастен, но в отривисто произнесените срички се долавяше гняв. — Вложих десет милиона долара в тази операция, изградих жалката ти протестна група и работих повече от година, за да докарам нещата дотук, а ти привличаш вниманието върху нас, като убиваш шофьор на камион, за да те споменат във вечерните новини.

— Не съм го убил аз, а „Петромакс“.

— Затвори си проклетата уста. Може да убеждаваш света в благородната си кауза и да разобличаваш алчността на корпорациите, но на мен тези не ми минават. Няма значение кой е убил шофьора. Ти си бил там, когато се е случило, и си бил готов да извлечеш полза от произшествието пред телевизията. Позволих ти да бойкотираш бензиностанциите на „Петромакс“ тук, във Валдиз, защото това ти осигурява прикритие. Но не съм ти давал разрешение да пренасяш

кръстоносния си поход извън пролива Принц Уилям. В момента имам достатъчно проблеми с някаква група имитатори, които палят бензиностанции в Анкърдж. И ако разбере, че ти стоиш и зад това, ще ти изтръгна червата и ще те обеса с тях.

Верховен не каза нищо, но наведе глава. Никога повече нямаше да се осмели да предизвика Кериков.

— Сега, след като си поговорихме за този злополучен инцидент, ще преминем към други въпроси. — Макар че темата беше сменена, тонът на руснака остана заплашителен. — Успя ли да осигуриш достатъчно течен азот, за да заменим цилиндрите, които загубихме на „Джени IV“?

— Установихме, че запасите във Ванкувър и Сиатъл са изчерпани, но открихме течен азот във Феърбанкс. Набавихме четири тона.

— На борда на „Джени IV“ имаше шест, когато изгоря.

— Два тона от товара на кораба бяха допълнителна застраховка за мисията. Това е лукс, който сега не можем да си позволим. По северозападното крайбрежие на Тихия океан няма достатъчно запаси от медицински материали, нито химически компании, които да ни осигурят това количество. За да останат извън подозрение, хората ми от офиса в Сан Франциско трябваше да бъдат много изобретателни с историята си за прикритие.

— Какво са казали на доставчиците?

— Представили са се за координатори по специалните ефекти на филм с голям бюджет.

— Отлично — одобри Кериков и запали цигара.

— Моля те, не го прави — помоли Верховен и посочи димящата „Марлборо“ в ръката му.

Руснакът го погледна изпитателно, пусна цигарата на пода и я стъпка, оставяйки катраненочерно петно, а сетне подигравателно запали друга. Каютата се изпълни със синкав пушек. Верховен не каза нищо.

— Ще трябва да закараме с хеликоптери цилиндрите с течен азот до мястото. Ще направим няколко курса, макар че по този начин ще бъдем лесни за откриване, отколкото бих искал.

— Парите ще накарат пилотите да си затварят устата.

— Не се безпокоя за пилотите, а за персонала и хората на летището. — Кериков млъкна за няколко секунди и когато отново заговори, гласът му беше твърд и решителен. — Накарай хората си да наемат камион и да преместят контейнерите на север, във Фокс или някое друго градче, където има летище. Хеликоптерите ще вземат азота оттам, като отново използват прикритието на филмова компания. — „А след като закарат всички цилиндри, ще убием пилотите.“ Кериков запази за себе си последната мисъл.

НА 80 КИЛОМЕТРА ЗАПАДНО ОТ БРИТАНСКА КОЛУМБИЯ

Вълните се появиха навътре в океана, предизвикани от теченията и приливите, същински огромни могили от вода, които се втурнаха по Тихия океан със скорост четирийсет и пет километра в час, набирайки инерция и мощ с всяка изминала минута. Те не бяха повърхностните вълни, предизвикани от буреносни ветрове за удоволствие на сърфистите по тихоокеанското крайбрежие на Америка, а пулсиращи планини, които преместваха тонове вода, задвижвани сякаш от двигател в недрата на земята. „Петромакс Арктика“, вече прекръстен на „Южен кръст“, поемаше тези грамади с цялата си ширина. Тежкия му четвърт милион тона корпус се повдигаше с лекота. Смъртоносният му товар се местеше и стоманените прегради на резервоарите скърцаха. Върху носа му се сипеха водопади от бяла пяна и тъмнозелена морска вода. Сблъсъците приличаха на торпедни удари. Огромните експлозии от вода заливаха палубата и разтърсваха танкера.

Корабът беше направен за такива стихии и въпреки привидната конфронтация между него и морето, се справяше добре. Само поголемите търговски риболовни кораби и танкери се осмеляваха да плават в тези води. Безкрайната върволица от фериботи и пътнически кораби, пътуващи за Аляска, не се отклоняваше от закрилата на Вътрешния път, морски маршрут, защитен от опустошителното въздействие на открития океан от поредица острови, простиращи се от Ванкувър до Аляския залив.

Почти осезаемото напрежение на мостика нямаше нищо общо с влошаващите се климатични условия. Откакто танкерът беше превзет, членовете на екипажа гледаха на положението с еднакви дози страх и надежда. Опасяваха се за живота си, но и се надяваха, че ще възникне удобна възможност да си възвърнат кораба. Когато не бяха дежурни, ги държаха в главната трапезария под бдителните погледи на най-малко двама пазачи. Разговорите край дългите маси се придържаха към темата за работата на кораба и нищо повече.

Въпреки невероятните си размери супертанкерите се управляваха от малоброен екипаж — двайсет матроси и десет помощник-капитани. И тъй като трябваше да се наблюдават само три важни зони — машинното отделение, станцията за контрол на резервоарите и мостика, осемте терористи под командването на Джоана Ригс можеха да владеят положението.

Ригс седеше на капитанския стол на левия борд, едно от двете удобни места от всяка страна на просторния мостик, издаваше заповеди, наблюдаваше екипажа с очи на хищна птица и пушеше цигара след цигара. Кормчията вдясно от нея държеше двата лоста за управление на танкера. Когато не се взираше в хоризонта, той или наблюдаваше екраните с Дигиталните показания за мотора, или поглеждаше крадешком новия капитан. Волф, водачът на терористите, се бе облегал на напречната греда зад него. Под скръстените му ръце висеше картечен пистолет. Въпреки неговото присъствие Ригс се чувстваше изложена на показ и уязвима. За да прикрие това, тя крещеше гневно на екипажа, принуждаваше моряците да работят на удължени смени, за да поправят щетите, нанесени от опита на терористите да убият Лайл Хаузър.

Джоана Ригс не трябваше да командва нито супертанкера, нито терористите, но се оказа в това положение заради злополуката с капитан Харис Олбрехт. Той трябваше да управлява кораба до Лонг Бийч и да ръководи превземането, а Ригс да бъде негов пръв помощник. Олбрехт обаче загуби по-голямата част от ръката си и се наложи да бъде евакуиран, принуждавайки „Южно крайбрежно корабоплаване“ да поискат от „Петромакс“ заместник, защото Джоана нямаше опит в тези води. Ригс трябваше да преработи плана и смяташе да използва Хаузър, докато корабът се отдалечи на безопасно разстояние от Аляска, а после да го затвори заедно с останалите членове на екипажа и да бъде капитан до крайната им дестинация. След заминаването на Олбрехт заплащането за участието и се удвои, но тя остана единственият морски офицер, който трябваше да работи с Волф и хората му. Отговорността беше страховита, особено след като членовете на екипажа бяха затворници и много от важните системи или не работеха, или бяха повредени.

Поредната вълна се разби в носа на танкера на четиристотин метра от нея. Гъстата пяна се издигна почти до височината на мостика,

а после се стовари на палубата и се насочи като пълноводна река към шпигатите. В същия миг на контролното табло блеснаха няколко жълти и червени предупредителни светлини. Зазвъня аларма.

Ригс реагира незабавно и скочи като пантера от стола.

— Какво става? — троснато се обърна тя към лоцмана, опасявайки се, че вълната е пробила носа.

— Претоварване на мотора. Компютърът изключи главния двигател.

— Защо?

— Още не знаем. Диагностиката е в ход — отвърна той. Джоана взе микрофона на вътрешната радиоуредба и набра номера на трапезарията.

— Обажда се Ригс. Искам главният инженер и трима от хората му незабавно да отидат в машинното отделение. — Тя щракна копчето, но задържа микрофона, в случай че се наложи да издаде още заповеди. — Пожар ли е избухнал?

— Не. Температурата в машинното отделение е нормална и противопожарните системи не са се задействали.

Ригс погледна през прозореца и с облекчение видя, че хоризонтът е чист. Дори да не успееш веднага да включат двигателя, нямаше причина за безпокойство. В района нямаше друг плавателен съд и разполагаха с огромно пространство, преди танкерът да се приближи до брега. Поради набраната инерция, дължаща се на двестата хиляди тона петрол в резервоарите, танкерът щеше да спре след двайсет и пет километра, около шест часа, и след това щяха да бъдат на произвола на Северния ледовит океан.

— Мостикът, тук е машинното отделение — обади се главният инженер Джордж Патрони. — Няма авария. Мога да включа мотора до час, но имаме друг проблем.

— Какъв? — попита Джоана, а сетне бързо се поправи: — Остави. Слизам долу.

Машинното отделение на „Южен кръст“ представляваше сводеста пещера от стомана, алуминий и мед. Таванът се извисяваше на четири нива над долната палуба и не се виждаше от плетеницата тръби, проводи и електрически кабели, криволичещи из кораба. Макар и безупречно чисто, помещението беше напоено с тежката смрад на

дизелово гориво и машинно масло. Миризмата бе полепнала по всичко и се просмукваше в дрехите на всеки, който влезеше там.

Главният двигател беше с размерите на два автобуса, паркирани един зад друг, и още два върху тях. Огромният дизелов мотор не работеше, но от него се излъчваше осезаемо усещане за мощ, и напълно подходеше на размерите на супертанкера. Когато работеше, никой не можеше да издържи на оглушителния шум на деветцилиндровия двигател, но дори сега звукът на спомагателните генератори и кормилните механизми беше на прага на поносимостта.

Джоана Ригс слезе от безшумния асансьор и отстъпи назад, сякаш блъсната от физически удар. Патрони стоеше на тясната стълбичка над главния мотор и говореше с помощниците си. Телосложението му наподобяваше пожарен кран. Волф бе успял да изпревари Ригс и наблюдаваше инженерите от няколко крачки разстояние. До него стоеше един от хората му. Поради шума никой не забеляза присъствието ѝ. Тя потупа Патрони по рамото.

— Е? — изкрещя Джоана в ухото му.

Инженерът вдигна изцапания си пръст и и направи знак да го последва.

Въздухът беше горещ, а миризмата непоносима — догади и се. Патрони отвори вратата на командната зала, изчака Ригс да влезе и после отново я затвори. Тя виждаше машинното отделение през дебелото стъкло, но звукоизолацията заглуши шума. Въздухът беше чист благодарение на климатичната инсталация.

— Е? — повтори Джоана.

Той се вторачи в многобройните контролни табла, заемащи трите стени на помещението. С всеки екран, който включваше, Патрони изсумтяваше все по-силно и едрото му лице се намръщваше все повече.

— Казах ти, че в машинното отделение трябва постоянно да има хора. Инцидентът е изцяло по твоя вина — обвини я той, без да обръща внимание на двата картечни пистолета, насочени към него.

— Кажи ми какво се е случило — ядосано заповяда Ригс.

— Филтърът за горивото на цилиндър номер пет е бил замърсен. Ако тук имаше човек, лесно щеше да превключи на резервния инжектор, да почисти филтъра и отново да включи двигателя, но аз и персоналът ми не бяхме тук. Филтърът се е запушил и горивната

помпа на цилиндър номер пет е извън строя. Компютрите са засекли наличието на толкова много метал, стържещ в механизма, че са задействали аварийно изключване.

— Каза, че можеш отново да го пуснеш.

— Да. Ще намаля компресията на цилиндър номер пет и ще го оставя да работи на празни обороти, но в момента в металната обшивка на колянвия вал има стотина килограма метални отпадъци, които ще разкъсат двигателя, ако отново го включа.

— Източи моторното масло и го напълни с грес от запасите на кораба.

— Това ще изкара по-голямата част от замърсяванията, но не и всичко. Отново ще се задръсти. С ниска скорост може да стигнем до Сиатъл, преди целият двигател да блокира.

— Не ме интересува какво ще правиш. Корабът трябва стигне до Сан Франциско или Господ да ми е на помощ, но ще гледаш как кастрирам всеки член на екипажа, преди да убия теб. Ясно ли е? — Тя се обърна към Волф, в чиито очи блесна уважение към начина, по който Ригс се справяше с положението. — Има ли вероятност това да е резултат от саботаж?

— Никой не е идвал тук, откакто превзехме танкера, освен по време на проверката, но моите хора наблюдаваха. Инцидентът е случаен.

— Няма случайни инциденти — сръза го Ригс, излезе от командната зала и тръгна към мостика.

— Добре, момчета. — Патрони се обърна към тримата си помощници. — Кен и Пол, искам да отидете в склада и да вземете три варела с петрол. Сложете филтри под дренажните тръби, за да добия представа колко мръсотия има в обшивката на колянвия вал. Ще промия цялата система веднъж, ще я завъртя няколко пъти с главния стартер и после отново ще я промия. Проверете и нагревателя за горивото и се погрижете да е в изправност. Горивото ще се охлади, докато се приготвим за включването на двигателя. Трябва да отида да облека работни дрехи. — Помощниците бяха в работни комбинезони, но Патрони все още носеше в официалната си униформа и трябваше да се преоблече, преди да се залови да сменя осемдесетте галона моторно масло. Той погледна Волф и иронично попита: — Имаш ли нещо против?

Терористът го отпрати с махване на ръка. Беше по-загрижен, че хората на Патрони може да саботират отстраняването на повредата в двигателя. Успокоителното бе, че главният инженер съзнава какъв е залогът и скоро ще се върне в машинното отделение.

Джордж гневно натисна копчето за повикване на асансьора и тихо наруга всички, замесени в замърсяването на любимия му мотор. Първа, разбира се, беше Ригс, последвана от Волф и останалите главорези, после кретените, монтирали дефектния инжектор за гориво и накрая тъпаците, които го бяха произвели. Той все още добавяше хора към списъка, когато асансьорът пристигна. Инженерът се качи в празната кабина, без да съзнава, че аварийният люк на тавана е отворен.

— Спрях ли кораба? — попита нечий глас.

Патрони подскочи, блъсна се в стената и погледна нагоре, към тъмния отвор над главата му, откъдето надникна капитан Лайл Хаузър.

— Света Богородице — промълви Джордж. Хаузър го изтръгна от шока.

— Изключи алармата и спри асансьора.

Патрони се отлепи от стената и отвори малкото табло под контролните уреди, а после за секунда свърза жичките на алармата, така че, когато натисна бутона „Стоп“, звънецът не се задейства. Хаузър едва не падна, когато кабинката се разтресе от внезапното спиране.

— Мислех, че си мъртъв — каза главният инженер, когато най-после беше в състояние да говори.

Хаузър се промъкна през люка и скочи до него. Кабината леко се разклати.

— И аз мислех така.

Няколко сантиметра бяха спасили живота на капитана. Когато се хвърли от перилата на мостика предишната нощ, той загуби ориентация в критичния момент и се удари в твърдия парапет на долното ниво. Макар че почувства силна болка, Хаузър запази присъствие на духа и преди да падне още двайсет метра надолу, на главната палуба, се вкопчи в перилата. Държа се там, докато нормализира дишането си.

Знаеше, че Ригс ще изпрати някого, за да провери дали е мъртъв. Трябваше да намери скривалище. Премръзнал, вцепенен и измъчван от

болка, Лайл се качи в едната от трите спасителни лодки, окачена на кърмата. Другите две, сложени на левия и на десния борд, се виждаха от мостика и не предоставяха възможност за избор. Замисли се дали да не спусне лодката във водата и да избяга, но в крайна сметка той беше капитанът на „Петромакс Арктика“ и не можеше да изостави кораба и екипажа.

Въпреки страха си Хаузър успя да хапне малко от резервните запаси в спасителната лодка. Нахлузи един от жълтите неопренови костюми, за да запази телесната си топлина, и дори успя да поспи няколко часа. Когато най-после се зазори, Лайл се почувства отпочинал и готов да осъществи плана, който бе измислил през нощта.

Хаузър бе прекарал само няколко часа на борда на „Петромакс Арктика“, преди корабът да бъде похитен, но целият си живот бе прекарал на плавателни съдове, особено танкери, и лесно се ориентира в многобройните тесни пространства и коридори, вместени под палубите. Това му позволи да разгледа танкера, без да бъде забелязан. Можеше да наблюдава пазачите и членовете на екипажа, докато пълзеше покрай тръбите за отоплението.

Сутринта Хаузър стигна до машинното отделение и видя, че Патрони и помощникът му извършват определената по план проверка под зловещия, гневен поглед на единия терорист. Надеждите му да повреди танкера бяха попарени. Не можеше да направи нищо, докато в машинното отделение имаше хора. Но докато се готвеше да се върне в спасителната лодка, пазачът придружи инженерите до асансьора.

Поради сложността на гората от тръби, влизащи и излизащи от двигателя, люковете за инспекция бяха разположени на лесно достъпни места. През единия се стигаше до главния резервоар за гориво, захранващ цилиндрите с нечетни номера. Металните стружки, които Хаузър намери на пода на работилницата до машинното отделение, бяха идеални за намеренията му. Той пусна няколко шепи в дизеловото гориво и изчака да запушат мотора. Танкерът нямаше да бъде забавен за дълго, защото Хаузър не беше му нанесъл голяма повреда, нито пък искаше да го извади от строя напълно, страхувайки се от опасностите, когато стане неуправляем. Но въпреки това се надяваше да спечели няколко минути насаме с някой член на екипажа по време на суматохата. Появата на главния инженер в асансьора беше истинска божия благословия.

— Нямаме много време — каза Лайл на все още стъписания Патрони. — Те ще се запитат защо се бавиш, затова разкажи ми набързо какво е положението.

— Терористи превзеха кораба. Ригс работи с тях.

— Знам — прекъсна го Хаузър. — Как са танкерът и екипажът?

— Онова, което си пуснал в системата, е задръстило петия цилиндър. Компютърът изключи двигателя. Ще отстраним повредата за един-два часа. Но ще можем да използваме само петдесет процента от мощността, за да не съсипем останалата част на мотора. Ригс ми каза, че корабът трябва да стигне до Сан Франциско.

— Сан Франциско? Защо?

— Не обясни, но даде ясно да се разбере, че отиваме там.

— Как е екипажът?

— Добре. Държат ни в главната трапезария, когато не сме дежурни. Дават ни храна само веднъж дневно и трябва да спим на пода или на столовете, но можеше да е много по-лошо. Отправиха няколко заплахи. Двама души са мъртви. Единият е Лари Уокър, кормчията, когото улучи куршумът, предназначен за теб.

— А останалата част на кораба? Знам, че мостикът е разрушен от изстрелите.

— Да. Радарната система е извън строя. Няма да мога да я поправя. И сензорите за налягането в резервоарите са повредени. Трябва незабавно да бъдат включени. Ще взема резервни части от други системи, за да ги оправя. Щурвалът и контролните уреди работят нормално, но промените в скоростта на танкера трябва да се извършват ръчно в машинното отделение.

— Не контролират тягата, но са оставили машинното отделение на автоматичен контрол? — Хаузър се стъписа от нехайството на нападателите. Автоматичната система контролираше двигателя, когато инженерите не дежуряха. При нормални обстоятелства танкерът се оставяше на автоматично управление само нощем и в спокойно море.

— Аз не издавам заповедите, само ги изпълнявам.

— Питам се защо контролът върху резервоарите е важен за тях. Не би трябвало да е от първостепенно значение, по-същественото е възвръщането на контрола върху тягата. — Въпросите на Хаузър бяха риторични. Нито той, нито Патрони можеха да отгатнат мотивите на похитителите. — Знаеш ли нещо за терористите?

— Само, че водачът им са казва Волф, но и той приема заповеди от Ригс.

— Какво мислиш за всичко това? Плавал си с Ригс.

— Нямам представа какво става, капитане. Плавал съм с нея, но само два пъти, и не я познавам добре. Знам само, че тя беше много близка с предишния капитан Харис Олбрехт.

— Мислиш ли, че и Олбрехт е замесен?

— Убеден съм.

— Знаеш ли какво се е случило с него и защо корабът закъсня с пристигането си във Валдиз?

— Олбрехт заповяда на хората от екипажа да се приберат в каютите си, докато навлизахме в Аляския залив. Не разреши на никого да излиза. Останаха само двамата с Ригс. И не спряхме за пръв път там, но този престой беше най-дългият. Нямам представа какво се е случило с ръката му, но знам, че не са я намерили, ако се сецаш какво имам предвид.

— Какво искаш да кажеш?

Патрони го погледна така, сякаш не можеше да повярва, че капитанът не го разбира.

— Танкерът е голям и опасен, но ако изгубиш ръката си, по-добре я намери бързо и се надявай лекарите да ти я защитят. Капитан Олбрехт не е намерил ръката си, а медицинският хеликоптер пристигна само двацет минути след инцидента. Какво се е случило с откъснатия крайник?

— Паднал е през борда?

— Какво е правил до перилата, че да изгуби ръката си?

Хаузър нямаше отговор на този въпрос.

— Говорих с моряците, които са плавали с Ригс и Олбрехт. От няколко месеца спирали тук-там и затваряли екипажа под палубата. Плащали им малка премия за неудобството, затова никой не се оплаквал.

— „Петромакс“ не са ли казали нищо за закъсненията? Инженерът поклати глава.

— Доколкото знам, не.

Хаузър погледна часовника си.

— Тръгвай, защото ще започнат да се питат къде си. Аз се крия в спасителната лодка на кърмата. Съобщавай ми каквото научиш.

— Добре. И аз искам тези копелета да се махнат от нашия кораб.

— Виж какво... — Хаузър беше капитан на танкера съвсем отскоро и все още не знаеше имената на членовете на екипажа.

— Джордж.

— Виж какво, Джордж, може да се наложи да напусна кораба, но аварийният радиопредавател в спасителната лодка няма голям обхват, а трябва да кажем на външния свят какво се е случило тук. Измисли начин да спуснем във водата спасителната лодка, без да будим подозрение. Не желая бягството ми да създаде неприятности на екипажа.

— Разбирам — отговори Патрони. — Мога да предизвикам късо съединение в главното контролно табло. Лампите на индикаторите ще угаснат, когато кранът повдигне лодката. Не забравяй, че лодката на кърмата се спуска сама, но моментът трябва да е идеално подбран.

— Ще го направим след известно време — каза Хаузър, подготвяйки се отново да се повдигне на покрива на кабинката. — Но бъди готов. Ще се свържа с теб веднага щом мога.

След като се качи горе, той се обърна и погледна през отворения люк.

— Грижи се за екипажа, Джордж. Каквото и да се случи, те са на първо място.

— Добре, можеш да разчиташ на това. — След миг Патрони освободи бутона „Стоп“ и асансьорът потегли нагоре.

ГРАД АБУ ДАБИ, ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

Халид Ал-Худари нямаше намерение да затръшва вратата на чакалнята на кабинета си, когато влезе, но насъбралото се чувство на безсилие надделя и вратата се трясна в касата с оглушителния звук на изстрел от пушка. Личната му помощничка Сири Патал го погледна стреснато. Изящните и черти изразяваха загриженост и безпокойство. Халид застана до вратата, за да се успокои.

— Съжалявам — виновно се усмихна той. — Денят ми е скапан, а още няма обяд.

Сири го погледна със зле прикрито обожание. Откакто бе започнала да работи за Худари, тя не мислеше почти за нищо друго, освен да бъде с него, но обстоятелствата и традициите гарантираха, че това никога няма да стане. Сири беше индийка, втората дъщеря на богат търговец, който през шейсетте години на ХХ век се бе преместил заедно със семейството си в Персийския залив, а Худари беше арабин. Той беше мюсюлманин, а тя — последовател на индуизма. Барьерите бяха непреодолими.

Сири потисна обърканите си чувства и се усмихна ведро.

— Толкова ли е лошо положението?

— Да. — Разочарованието бе изписано на красивото му лице.

Халид се бе върнал от разговор с престолонаследника.

Първоначално срещата бе насрочена за предишния ден, но владетелят на ОАЕ я бе отложил в последната минута. Двамата се бяха видели на късна закуска, а това не беше добър знак. Принцът приближаваше осемдесетте и повечето му важни срещи се провеждаха следобед, след като си починеше. Възрастта не влияеше на способностите му да управлява, но тъй като годините минаваха, беше принуден да прави отстъпки пред организма си. Халид бе пристигнал в десет и бе докладвал за разкритията си на управника, безпристрастно излагайки подозренията си към Хасан бен Руфти. Той разказа на

престолонаследника и за разходката си през границата заедно с Бигълоу.

Принцът го изслуша мълчаливо. Изражението му остана скрито под рехавата прошарена брада, толкова рядка, че приличаше на проскубаната перушина на стара кокошка. Черните му очи, все още пронизателни и бързоподвижни, не издадоха нищо, докато Халид говореше. Беше невъзможно да се каже дали е заинтригуван или отегчен.

Худари приключи с разказа си и се облегна назад на стола, като отпусна едната си ръка на облегалката от орехово дърво, надявайки се да прикрие безпокойството си. Принцът отново напълни чашите им с турско кафе. Ръцете му леко трепереха. Гласът му беше немощен като тялото, но не намали силата на думите му.

— Всеки световен лидер след Мохамед, пророка на Аллах, е бил изправян пред пряка конфронтация с властта си. Може да се каже, че това са рисковете на професията. — Той говореше в стил, повече подходящ за началото на ХХ век, правилно и официално. — Дошъл си при мен с любовта на син в сърцето си и моите интереси в съзнанието си и ми разказваш за поредния опит да ми отнемат властта. Но си превишил правата си. Ти не си полицай, а министър на петрола, отговарящ за безопасността на нашия най-ценен природен ресурс. Не трябваше да го правиш. Навлизането във въздушното пространство на Ажман без разрешение е много сериозно провинение. Мисля, че не съзнаваш в какво положение би ме поставил, ако те бяха заловили. Знаеш, че влиянието ми върху Върховния федерален съвет е изключително слабо. Нахлуването ти можеше да ми нанесе силен удар.

Халид се опита да го прекъсне, но принцът вдигна предупредително кокалестата си ръка.

— Да, мислиш, че имаш основания. Доказателствата, които си събрал срещу Руфти, свидетелстват за покушение върху живота ми. Но ние не можем да се принизим до неговото ниво и да нарушаваме законите на нашите суверенни съседи. По-късно ще се занимаем със съучастието на полковник Бигълоу. Той е достатъчно възрастен и умен, за да знае, че не трябва да придружава някой по-млад човек на подобна мисия.

Халид трябваше да каже нещо в защита на наставника си.

— Полковник Бигълоу не е отговорен за станалото. Нямам право да му издавам преки заповеди, но той се съгласи да дойде с мен по моя лична молба.

Принцът се усмихна за пръв път.

— Познавам Бигълоу. Той доброволно е взел решение да дойде с теб, след като е чул какво си намислил, но лоялността ти към него е похвална. Чуй ме, Халид, съзнавам, че си го направил заради мен. Но трябва да разбереш, че залогът е по-голям, отколкото мислиш. Хасан бен Руфти е най-новото превъплъщение на стара заплаха, която датира от времето, когато човечеството е решило, че се нуждае от водачи. Винаги има някой, готов да постави под съмнение и евентуално да се опита да заграби онова, което не му принадлежи по право. Руфти може да е потенциално опасен, като се има предвид подбрания от него момент, но не представлява заплаха, пред каквато не съм се изправял. Знам за намеренията му от няколко месеца, почти от година, откакто през зимата ходи в Истанбул. Не мога обаче да пристъпя към действие, докато той не го стори. Постът ми ме задължава да запазя отбранителна позиция. Не мога да разреша атака, без да си навлека гнева на другите членове на Върховния съвет.

— Нищо ли няма да направиш?

— Ако заповядам да го арестуват, шейхът на Ажман незабавно ще ме заклеями, и се опасявам, че ще получи подкрепата на Дубай и другите емирства. Подобна коалиция би била достатъчно силна, за да ме изхвърли от поста председател на Съвета. В момента сме изправени пред криза не само вътре в ОАЕ, но и в целия Персийски залив, а повечето хора не съзнават това. В продължение на петдесет години имаме властта да възпираме Запада, като прекратяваме доставките си на петрол. Ембаргото през седемдесетте години на XX век беше само напомняне, че не трябва да пренебрегват страните от Залива. Президентът на Съединените щати ни отне единствения коз, който се страхуваше, че ще използваме отново. Когато Америка престане да внася петрол и премине на алтернативно гориво, Европа и Азия ще я последват. И тогава какво ще стане с нас? Ще заприличаме на производители на седла след изобретяването на автомобила. Петролът ще се превърне в антикварна рядкост, използвана само от шепа твърдоглави консерватори. Единствената причина за съществуването на ОАЕ като нация е, че притежаваме едни от най-големите петролни

залежи в света. Когато това изгуби значение и петролът бъде изместен от други горива, нашата страна и регионът ще рухнат. Мислиш ли, че ако Кувейт нямаше петрол, президентът Буш щеше да изпрати петстотин хиляди души да го бранят?

Халид мълчеше, докато осмисляше чутото. Той осъзна, че въпреки напредналата си възраст принцът все още разбира накъде върви светът. Но Худари изпитваше съмнения към американците.

— Смяташ ли, че могат да живеят без петрол?

— Научих се да не подценявам Съединените щати. Те обикалят смело света като дете, което пипа всичко, което види. Също като дете обаче, те притежават решителност, която излиза извън границите на разумното разбиране. Американците са умни и щом твърдят, че ще намерят алтернативен източник на енергия, вярвай, че ще го сторят.

— Тогава какво искаш да направя с Руфти? — попита Халид, връщайки се на първоначалната тема.

— Очакват те на срещата на страните от ОПЕК в Лондон. Искам да бъдеш там. Ти си министър на петрола, а не мой телохранител. Трябва да бъдеш в Англия и да се грижиш за интересите на нашата страна, а не да бъдеш бавачка на старец.

— А тренировъчната база, която видяхме?

— Има още десет години, преди американците да престанат да купуват петрола ни. През това време ще се изправим пред много предизвикателства. Крайният срок е твърде далеч, за да смятаме Руфти за заплаха. Присъствието на тренировъчния лагер наистина е обезпокоително, но смятам, че в близко бъдеще Руфти няма да се опита да ме убие. През десетте години преди мораториумът на американците да влезе в сила, той ще продължи да дебелее от печалбата, която нашият петрол носи в хазната му — и като гражданин на Емирствата, и като министър на петрола на Ажман.

— И британците мислеха, че имат време, когато подписаха деветдесет и девет годишния договор за даването под наем на Хонконг — възрази Худари и мигновено осъзна, че е прекалил. Той бързо стана, за да прикрие смущението си. — Щом трябва да отида на срещата на ОПЕК, трябва да си кажем довиждане.

Принцът беше готов да отпрати по-младия мъж, но явно нещо му хрумна, затова го спря, задавайки му въпрос.

— Четеш ли много детективски романи?

— Не. Рядко намирам време да чета за удоволствие.

— Жалко. Детективите имат аксиома, която смятам за интересна. Когато не знаеш какъв е мотивът, търси парите.

— Не разбирам.

— Казах ти да забравиш за Руфти, но не очаквам да ми се подчиниш. Спомни си тези думи, когато продължиш с разследването си. — Очите на възрастния мъж блестяха от обич.

Халид съблече сакото си. Повечето бизнесмени в арабския свят носеха традиционните широки одежди от бял памук, но той предпочиташе костюмите в западен стил. Не харесваше скъпите италиански костюми, любими на саудитите и кувейтците, а консервативните английски кройки от превъзходен плат. Сири стана и окачи сакото му на богато украсената закачалка. Халид влезе в кабинета си и затвори вратата, сякаш това елементарно действие щеше да го изолира от проблемите, пред които беше изправен.

Сири влезе минута по-късно, ритмично движейки тяло, и седна пред бюрото му. Худари не и обърна внимание.

Кабинетът беше прекалено голям за аскетичния му вкус. Стените бяха облицовани с ламперия от черешово дърво, която мажеха всеки ден, за да блести, когато светлината влиза през високите прозорци. Подът също беше от дърво и застлан с афганистански и узбекски килими със сложни шарки. Картините бяха малко. Едната беше репродукция на официален портрет на принца, а другите — оригинали, изобразяващи местни пейзажи. Художниците бяха уловили същината на пустинята, дебнеща извън градските сгради от стъкло и стомана.

— Обади ли се Тревър Джеймс-Прайс? — попита Халид, разсеяно прелиствайки документите, които Сири бе оставила на бюрото му.

— Не, никой не е звънял тази сутрин. — Странно беше телефонът да мълчи дори пет секунди, още повече цяла сутрин, но вероятно повечето хора мислеха, че Худари вече е в Лондон. — Ще ходиш ли на срещата на страните от ОПЕК?

Халид я погледна уморено.

— Нямам избор. Запази ми място за първия възможен полет. И не казвай на никого. Никакво официално посрещане на летището, никакви телохранители.

— Можеш да използваш някой от служебните самолети. Като министър на петрола на Худари се полагаше място в управителния съвет на Националната петролна компания на Абу Даби и много от привилегиите, съпътстващи поста. Но поради някаква причина, която Сири не можеше да проумее, но го правеше още по-мил в очите ѝ, Халид отказваше много облаги и предпочиташе обикновените пътнически полети, като отпращаше обичайната свита от придружители.

Сири се върна в кабинета си, за да му уреди билет, оставяйки го насаме с мислите, които го измъчваха и разсейваха. Вместо да прегледа докладите и да се подготви за срещата на страните от ОПЕК, той завъртя стола си и се вторачи в Персийския залив. Мигновено забеляза танкера, който бе видял, когато се връщаше заедно с Бигълоу от разузнавателната мисия. Плавателният съд все още беше там, макар че около него нямаше движение. Танкерът приличаше на призрачен кораб.

Худари отново се обърна към бюрото си и прогони от съзнанието си мисълта за танкера. Прекара няколко минути, преглеждайки документите, но после любопитството надделя. Джим Гибсън, геолог и консултант по въпросите на петрола, имаше офис два етажа под него. Американецът се бе сдобил с хубав месингов телескоп, за да оглежда момичетата, които се печаха на слънце на терасата на хотел „Шератън“. Халид взе телефонната слушалка и набра номера му. Гибсън отговори на първото позвъняване.

— Джим, обажда се Халид Худари. Има ли на плажа нещо, което заслужава да се види?

— Не. Последния път, когато погледнах, имаше две мършави мадами и някаква жена, която сигурно тежеше двеста килограма — отекна по телефонната линия севернотексаският му акцент.

Халид се засмя на сластолюбивия американец.

— В такъв случай би ли ми направил една услуга. Кажете ми името на танкера, който стои в залива.

— Разбира се. Една секунда. — Гибсън остави телефона и след минута отново се обади. — Тъгълът е малък, но мисля, че е „Южна Арабия“.

— Благодаря, Джим. Забелязах го вчера и се запитах какъв е.

— Вчера ли? Онова корито е тук от две седмици.

— Знаеш ли нещо за него? — Интересът на Халид се изостри.

— Съжалявам. Аз само откривам петрола. Не го транспортирам.

— Е, благодаря. Хайде да се видим, след като се върна от Лондон.

— Изненадан съм, че все още не си там.

— Работата на бюрократа не свършва, колкото и да е високопоставен. — Халид затвори, преди Гибсън да го попита защо се бави за първата си среща на страните от ОПЕК като официален представител на ОАЕ.

Компютърът му беше включен и Худари прегледа многобройните менюта, за да намери информацията, която търсеше — азбучния списък на танкерите, плаващи редовно във водите на Персийския залив. Прочете го, но не видя „Южна Арабия“. Тъкмо се приготви да се обади на пристанищните власти, когато по интеркома прозвуча мелодичният глас на Сири.

— Господин министър, Тревър Джеймс-Прайс на първа линия.

— Благодаря, Сири — отговори Худари и се усмихна, спомняйки си времето, което бе прекарал заедно с Тревър в Кеймбридж.

Докато учеха в университета, Тревър единствен от приятелите на Халид не гледеше на живота като на поредица от препятствия, които трябва да бъдат преодолявани. За него всеки ден беше безценна придобивка, която заслужаваше да бъде оползотворена максимално, и всяка секунда на всеки час — използвана до пълния и потенциал. Независимо дали учеше за изпит, или се отпускате в някой бар с чаша бира и красиво момиче до него, Тревър умееше да извлича максималното от всеки миг. Веднъж той обясни, че според теорията на вероятностите човешкият живот е почти невероятен, неизброимите случайни събития, станали от сътворението на вселената, позволяват на един да съществува, но отричат това право на други. Тревър обобщи мисълта си, като заяви, че шансът да се родим понякога е безкрайност на едно. Тогава защо да не се възползваме максимално от живота? Той завърши с отличие философия и класическа литература и се дипломира с едни от най-високите оценки в дългата история на Кеймбридж.

Публикува първото си философско произведение, когато беше едва на двацет и четири години, а на трийсет стана любимец на европейския интелектуален елит. На трийсет и пет вече беше заклет

алкохолик, който от години не бе виждал бившата си съпруга и трите си деца. Тревър си изкарваше прехраната като журналист на свободна практика и в момента работеше върху експозе за картела ОПЕК. Халид бе помолил Джеймс-Прайс да наблюдава Хасан бен Руфти по време на престоя му в Лондон.

— Тревър, как са нещата във влажната стара Англия?

— Не знам кое е по-влажно — времето или бикините на момичетата.

— Чух, че в Блайти отдавна не е валяло.

— Позволи ми да пофантазирам, стари приятелю. Господи, колко мразя взискателните работодатели — театрално изстена Тревър.

— Как върви срещата?

— Предварителните разговори приключиха и всички дребни функционери се разтичаха да се погрижат да не останат на социални помощи. Както ти е известно, шефовете на ОПЕК се срещат утре. Смущенията по линията ме навеждат на мисълта, че обаждането не е оттук. Прав ли съм?

— Все още съм в Абу Даби. Някой друг отсъства ли?

— Само ти и Хуан де ла Бруил от Венецуела. Всички други петролни магнати са тук, включително дебелият ти приятел.

— Руфти не ми е приятел — напомни му Халид. — Е, какво прави той?

— Подробен доклад ли искаш, или само най-важното?

— Накратко. Имам страхотно много работа, преди да напусна Залива.

— Значи миропомазаният ще дойде при нас? — подразни го Тревър.

— Както би казал американецът, който ти беше съквартирант през втората ти година, мир вам.

— Колко трогателно.

— Да, ще дойда, Тревър. Нещата тук не вървят много добре. Всъщност може да се каже, че вятърът около нашата къщичка от карти се усили.

— Заклецени сте между Сцила и Харибда, а?

— Може и така да се каже, макар да нямам представа какво точно означава това.

— Класическа древногръцка митология. В свободен превод означава между чука и наковалнята.

— Точно така.

— После ще говорим по този въпрос. — Тревър долови нюанса в гласа на приятеля си и разумно реши да зареже темата. — Руфти се държи много приятелски със занаятчийките и дори с две от слугините.

Под „занаятчийките“ Джеймс-Прайс имаше предвид представителите на „Седемте сестри“, седемте най-големи петролни компании, а „слугините“ бяха служителите на по-малките петролни фирми.

— С кои по-точно?

— Със самия Макс Джонсън. Двамата са неразделни, откакто Джонсън пристигна тази сутрин.

— Носят ли се някакви слухове около тях?

— Последното, което чух, е, че Руфти иска пари от „Петромакс“, за да копае петролни кладенци в Ажман. Изглежда, говорят за светкавична операция — да източат колкото петрол могат и после да се преместят на друго място. Като се имат предвид намеренията на янките да прекратят вноса на петрол, това е единственото, което могат да направят.

— Има логика — съгласи се Халид. — Ажман наистина има петролни залежи, които е разумно да се разработят, преди да влезе в сила мораториумът на американците.

— Катар и Кувейт договарят подобни сделки с Големите седем. Намаляват цената само и само да изкарат петрола на пазара.

— Мислиш ли, че страните от ОПЕК планират тайно понижаване на цената?

— Не. Тези сделки са строго поверителни. Меркантилните управителни съвети на борсите няма да разберат нищо. Министрите говорят за увеличение от четири цента на барел в отговор на повишаването на цените на „Брент Лайт Суийт“.

— Значи не виждаш нищо подозрително в държането на Руфти?

— Не съм казал такова нещо. Руфти, министърът на петрола на Иран и новият представител на Ирак се срещат тайно, обикновено на отдалечени места.

— Иран и Ирак? Какво прави той с тях, по дяволите?

— Нямам представа, стари приятелю. Охраната на тези срещи е засилена и не може да бъде подкупена лесно. През деня тримата стоят на разстояние един от друг, но през последните две вечери лимузините им са паркирани пред един и същ хотел или ресторант. Обсъжданията са на високо ниво и много тайни.

— Трябва да разбере за какво говорят, Тревър.

— Бих се опитал, но трябва да пиша експозе. Да играя на детектив за теб, беше приятно разнообразие, но вноските за издръжката на децата ми са по-високи от брутният национален продукт на повечето страни. Трябва да се върна към писането. Съжалявам.

— Ще напиша чек за сто хиляди долара. Съобщи ми информацията, и е твой.

— Не ми е нужна благотворителността ти, Халид — ядоса се Тревър.

— Но аз се нуждая от твоята. — Худари затвори, без да му каже дочуване.

ПРИСТАНИЩЕ ЗА ТАНКЕРИ „АЛИЕСКА“ ВАЛДИЗ, АЛЯСКА

Мърсър пътуваше често и не се влияеше от часовата разлика. Можеше да положи усилия и да остане буден или да заспи веднага щом пристигне и да се аклиматизира за един ден, независимо дали бе спал тринайсет или само три часа. Но полетът до Аляска през Чикаго и летището в Сиатъл бе прекъсван от влошените атмосферни условия и от забавяне по технически причини в Мидуей и това го принуди да прекара нощта в хотел на летището. В десет и нещо сутринта самолетът най-после кацна в Анкъридж. Мърсър беше бодър и очите му бяха ясни.

Той нае шевролет „Блейзър“ с двойно предаване, шофира четиристотин и петте километра на юг до Валдиз, като спря само веднъж, за да зареди с гориво, да пие кафе и да отиде до тоалетната. Пристигна в града малко преди четири и реши да отиде право на морското пристанище, вместо първо да се регистрира в хотел.

Приближи се до малката будка на пазачите на входа и с облекчение видя, че името му е в списъка на гостите от времето, когато двамата с Хауард Смол бяха използвали пристанището като база за изпитанията на „миникъртицата“. Влезе в терминала, заобикаляйки сградата за контрол на петрола, течащ по тръбопровода със скорост осемдесет и осем хиляди барела в час, и огромните резервоари, които обработваха мръсната вода, служеща за баласт на танкерите по пътя им.

Мърсър спря на служебния паркинг пред оперативния център, до котвено място номер четири, където пълнеха със суров петрол среден по размери танкер. Слезе от джипа и се вцепени от смразяващия студ. От залива духаше леден вятър. Снегът бе покрил по-голямата част от пристанището, но повечето беше натрупан на огромни купчини на паркингите и встрани от острите завои на пътищата, минаващи през територията му. Времето беше необичайно студено за сезона. Мърсър хукна към оперативния център и смъкна ципа на якето си веднага щом

усети силната струя горещ въздух от парното отопление в сградата. Секретарката на рецепцията четеше криминален роман и го погледна сърдито. Явно я бе прекъснал на интересно място.

— Какво мога да направя за вас?

— Обадох ви се. Аз съм Филип Мърсър.

— А, да. Дошли сте да се срещнете с Анди Линдстрьом. — Тя стана от стола, чиито метални крака изскърцаха, когато жената премести масивното си тяло. — Насам. Той ви очакваше по-късно, но съм убедена, че няма да има нищо против.

Анди Линдстрьом, шефът на оперативния център, беше зад бюрото си, когато Мърсър влезе в кабинета му. Беше облечен в джинси и дебела памучна блуза, а на главата си бе сложил бейзболна шапка на „Сийхоукс“. Той беше среден на ръст и на четирийсет и няколко години, но изглеждаше много по-възрастен, защото кожата му беше загубила свежестта си заради двайсетте години, прекарани в Аляска, и заради навика му да изпушва по два пакета цигари на ден. На лицето му бе набола червеникава брада, а сините му очи бяха по-уморени, отколкото последния път, когато Мърсър го бе видял.

Кабинетът беше малък и обзаведен традиционно. Светлината проникваше през един-единствен прозорец, а на тавана бяха окачени неонов лампи. Бюрото беше отрупано с книжа, поставени рисковано на спираловидни купчини, които всеки момент можеше да се срутят. Бюфетът и шкафът също бяха пълни с листове, дебели технически наръчници и каталози за резервни части. Единствените свободни мебели бяха двата стари дървени стола пред бюрото. На едната стена имаше голяма топографска карта на Аляска, пресечена от назъбена червена линия, която изобразяваше петролопровода. На отсрещната стена беше залепен пъстроцветен туристически плакат на плаж с момичета по бикини.

Линдстрьом погледна Мърсър, вдигна пръст и посочи телефонната слушалка в другата си ръка. Лицето му беше зачервено заради онова, което му говореха от другата страна на линията.

— Чакай малко, по дяволите. Преди два дни изпратих арматурата в депото във Феърбанк. Ако още не си я получил, скъсай техните уши, а не моите. — Той млъкна и завъртя очи. — Виж какво, не съм виновен. За мен проблемът е вътрешен. Опитах се да ти направя услуга, но това не означава, че искам да ми се обаждаш всеки път,

когато някоя от машините ти направи засечка. Следващия път може да ти купя американска.

Анди затвори, въздъхна дълбоко и запали цигара.

— Нека да отгатна — каза Мърсър. — Това беше една от петролните компании в резервата.

— Позна. От „Алиеска“ обещаха да им помагат и когато им се свърши тоалетната хартия, се обаждат на мен. Господи, не беше така, когато открихме обекта. Онези мъжаги знаеха да работят. Малко се изненадах, когато ми се обади вчера. — Анди се ръкува с Мърсър. — Мислех, че си напуснал щата, след като с Хауард Смол приключихте с тестовете. Много съм любопитен защо шефът на охраната ми поиска да присъства на тази среща. Майк Колинс ще бъде тук след няколко минути. Ще ми кажеш ли какво правиш отново в Аляска?

— Предпочитам да изчакам, докато дойде Колинс. Историята е много заплетена и искам да я разкажа само веднъж.

— Има ли нещо общо с проекта горе на хълма?

— Непряко. Чу ли за Хауард Смол?

— Не. Какво?

— Опасявам се, че е мъртъв. Убиецът му два пъти се опита да убие и мен.

— Господи. Заради пробивната машина ли?

Преди Мърсър да успее да отговори, на вратата се похлопа и в кабинета влезе Майк Колинс. Беше едър мъж и тежеше поне сто и десет килограма. Съдейки по възрастта му, Мърсър реши, че белегът на дясната страна на лицето му е постоянно напомняне за войната във Виетнам. И Колинс беше облечен неофициално като Линдстрьом, в джинси и памучна блуза.

Мърсър и Колинс не се познаваха, затова Анди ги представи. Ръкостискането на шефа на охраната беше уверено и силно. Пръстите му бяха загрубели като тези на Мърсър. Линдстрьом му съобщи за смъртта на Хауард Смол и за двата опита за покушение срещу Мърсър.

— И всичко това заради „Мини“? — отново попита Анди.

— Съвсем не. След като приключихме с тестовете, Хауард и аз отидохме за риба с братовчед му в Хомер. И в морето, на около шейсетина километра от брега, намерихме изгорял изоставен рибарски кораб. Убиха го заради онова, което видяхме на борда.

— Какво беше? — попита Колинс.

— В лабораторията на ФБР във Вашингтон положиха много усилия, докато разберат, че парчето стомана, което взех от кораба, е част от контейнер с течен азот. Предполагаме, че лодката е пренасяла незаконно цилиндри с течен азот в Аляска.

— Защо някой би искал да прави такова нещо, когато може да си го купи, и защо ще извършват убийство, за да го прикрият?

— Федералните агенти работят по случая — отговори Мърсър.
— Но се притеснявам какво би направил някой с течния азот.

— Смяташ ли, че това ни засяга? — попита Колинс.

— За какво количество течен азот става дума? — намеси се Линдстрьом, преди Мърсър да успее да отговори.

— Преди да тръгна от Вашингтон, се обадох на началника на пристанището в Суърд, където е стоял на котва корабът. Той ми каза, че „Джени IV“ е излизал осемнайсет пъти миналата година, но никоя от консервните фабрики или рибопереработвателните заводи, с които се свързах, не е купувал риба от него. Освен това капитанът наскоро платил в брой нов пикап, затова по някакъв начин изкарва пари. Умножете осемнайсет курса по около тринайсет тона, какъвто е капацитетът на „Джени IV“, и ще изчислите количеството. Това е страшно много течен азот.

— Все още не разбирам. Това не са наркотици, експлозивни или нещо незаконно. Какво толкова?

— Единственото, което ми се струва логично, и мисля, че Ричард Хена от ФБР е съгласен с мен, е версията за саботаж — продължи Мърсър пред стъписаните изражения на другите двама мъже. — Течният азот може да промени сцеплението на молекулите във всеки материал, с който влезе във взаимодействие. Стоманата отслабва толкова много, е може да се натроши под собствената си тежест. И няма да остане следа от манипулация. Да речем, че някой напръска дадено съоръжение с течен азот. По-късно, когато се използва, съоръжението ще се повреди, без да има логично обяснение и видима причина. Ами, ако използват течния азот, за да отслабят част от петролопровода? Ако бъде пробит, ще има голямо изтичане на петрол без причина. Медиите ви наблюдават под лупа, откакто започна работата по новия петролопровод от Северния склон, затова реших, че старият може да стане мишена на терористични актове.

Мърсър видя, че е привлякъл вниманието на Анди Линдстрьом, но не го е убедил, и инстинктивно млъкна, за да му позволи да прозре логиката. Трябваше обаче да положи усилия да не издаде вълнението си. Току-що бе хвърлил бомба, а Линдстрьом знаеше, че Мърсър няма склонност към параноични фантазии и конспиративни теории.

— Петролопроводът може и да стане мишена, но няма да го повредят — заяви Анди, извади бърбън от чекмеджето на бюрото си и наля по няколко глътки в три пластмасови чаши.

— Стените са от издръжлива на огън стомана, дебели са повече от сантиметър и могат да издържат на максимално вътрешно налягане почти 500 килограма на квадратен сантиметър. Дори някоя секция да бъде замразена, ще им бъде необходим булдозер, за да я разбият, а нашият екип за бързо реагиране ще бъде там много преди извършителите да избягат.

— А подпорите? — попита Мърсър. Знаеше, че трябва да действа бързо, защото иначе предупрежденията му нямаше да бъдат чути.

Надземните секции на петролопровода се крепяха над замръзналата тундра от седемдесет и осем хиляди подпори, поставени на разстояние осемнайсет метра една от друга и направени така, че да позволяват на тръбата да се мести в гнездото си до трийсет сантиметра хоризонтално и шейсет вертикално, за да се компенсира разширяването и свиването на обвивката. Подпорите служеха и за буфер в случай на земетресение като онова, което бе опустошило Аляска на Велики петък през 1964 година. Основите им бяха вкопани между четири и осемнайсет метра в зависимост от дълбочината на вечния лед. Използваше се пасивно охлаждане с амоняк, така че топлината на течащия петрол да не разтопи замръзналата земя, която поддържаше стабилността на съоръжението.

— Пак същото. Ако искат да отслабят подпорите с течен азот, ще им трябва тежка техника, за да ги накарат да се пробият. Не забравяй, че бяха необходими хиляда триста четирийсет и седем щатски и федерални разрешения, за да се изгради линията, и можеш да се обзаложиш на всичко, че строителите са се застраховали и не са пестили материали, за да бъде надеждна системата.

— Същото се е говорело и за „Титаник“ — отбеляза Мърсър. — А мостовете? Няма ли някой дълъг повече от триста метра?

— Там, където петролопроводът пресича река Танана, има висящ мост, дълъг триста и шейсет метра, но пак ти казвам, че дори да се отслаби здравината на котвите и понтонните подпори, ще ти трябва динамит, за да ги разрушиш. Защо да си правиш труда да замразяваш стоманата, след като ще трябва да използваш експлозиви?

— Знам, че слагате химикали в петрола, за да повишите естествената му топлина и да улесните протичането по пътя от Прудо. Ами, ако петролът бъде замразен по линията и я втърди? Подобно нещо не би ли причинило сериозна авария?

— Ако петролът замръзне, топлинното разширяване няма да е достатъчно, за да напука обвивката на тръбата, и ние можем да я почистим само за няколко месеца — отговори Линдстрьом, готов да разбие на пух и прах идеята на Мърсър. — Освен това забравяш някои други важни мишени в Аляска, като военновъздушната база „Елмендорф“ и поредицата от радарни проследяващи станции по северното крайбрежие. А новите производствени мощности в резервата? Две от тях вече работят и изпомпват суров петрол към залива Прудо, за да бъде транспортиран тук. — Анди отново запали цигара, когато му хрумна нещо. — Единствената мишена, която може да бъде взета на прицел в „Алиеска“, е депото за съоръжения във Феърбанкс, където има техника на стойност половин милиард долара.

Колинс сериозно се замисли върху тази вероятност.

— Каква е охраната там горе? — попита Мърсър. Трябваше да убеди поне единия от двамата в страховете си.

— Скъпите неща като диамантените бургии са заключени в сейф и се охраняват денонощно — отвърна Колинс. — Но кабелите са натрупани на големи купчини навън, готови да бъдат транспортирани на Северния склон.

Колинс прокара пръсти по плешивата си глава. Златният му пръстен от морската пехота отрази последните лъчи на залязващото слънце, които проникваха през прозореца.

— Предлагам да засилите охраната — каза Мърсър.

— Не разбирам какво биха направили — все още необезпокоен, отбеляза Линдстрьом. — Щом са докарали двеста и трийсет тона течен азот, явно са планирали нещо много по-мащабно, отколкото да откраднат резервни части от склад.

— Каква е твоята преценка? — Мърсър отново се опита да привлече вниманието му, като се надяваше, че директорът на оперативния център ще приеме по-сериозно предупреждението му.

— Тук, в пристанището, сме в безопасност. Заливът Прудо също е изолиран и не представлява логичен избор.

— И какво остава?

— Не много. Петролопроводът е твърде солиден за онова, което предполагаш. „Алиеска“ може и да е първостепенна мишена за терористични актове, и аз не изключвам тази вероятност, преди да отшуми кризата около резервата, но в използването на течен азот няма логика.

Мърсър се обърна към Колинс, надявайки се, че поне него е успял да заинтригува.

— Защо казваш, че пристанището е безопасно? Аз влязох безпроблемно.

— Ти все още си в списъка на гостите. Всички останали са отпращани. Временно спряхме дори редовните туристически посещения с автобуси. Освен по служебен път, няма друг начин да се влезе в пристанището. Оградите, активните и пасивните детектори и патрулите не позволяват на никого да се приближи на по-малко от километър от важните зони.

— Ти си се съсредоточил върху въпроса защо някой би внасял контрабандно течен азот в Аляска, Мърсър, но запитвал ли си се кой? — Макар че не вярваше в заплахата, Линдстрьом признаваше вероятността от терористичен акт.

— Знам кой — отвърна Мърсър.

— ПАПС? — попита Майк Колинс.

— Не. Те може и да си падат по подобни операции, но това не е по силите им.

— ПАПС? — повтори Анди, който не позна веднага името. — Чакайте малко. Това не са ли природозащитниците с големия изследователски кораб, хвърлил котва в залива?

— Да — отвърна Колинс. — Тук са от две седмици, бойкотират бензиностанциите на „Петромакс“, дават интервюта на армията от репортери, която ги преследва, и късат нервите на всички тук.

— ПАПС нямат нищо общо с това — заяви Мърсър. — Искат да спрат сондажните работи в Полярния резерват, но задачата е

непосилна за тях. Бойкотът на бензиностанции е едно, но координирането на атака срещу „Алиеска“ е съвсем друго. Вижте какво, дошъл съм тук неофициално. Федералните агенти се занимават с разследването. Всъщност доход в Аляска въпреки изричната заповед на директора на ФБР. Но те търсят улики и забравят да наблюдават мишените. Изненадан съм, че никой от Бюрото не е идвал да разговаря с вас. Така става, когато имат прекалено много юристи и твърде малко хора с мозък в главата си.

— Спомена, че знаеш кой пренася незаконно течния азот. Кажй, кой е? — настоя Колинс.

— Бивш полковник от КГБ на име Иван Кериков. Имал съм работа с него. Той е абсолютно безмилостен и би убил, без да се поколебае дори за миг. По дяволите. Това ме подсети за нещо. Може ли да се обадя по телефона?

Линдстрьом кимна и Мърсър бързо набра номера — един от стотината, които бе запомнил.

— Полицията на Хомер. Говори началникът Маклафлин.

— Обажда се Филип Мърсър...

— Откъде знаеше, че „Джени IV“ няма да бъде там? — прекъсна го Маклафлин.

— Догадка.

— Дрън-дрън — избухна шефът на полицията. — На никого не му хрумват подобни догадки. Току-що промених причината за смъртта на Джери и Джон от нещастен случай на убийство. Като добавим и смъртта на Дейв Хелър, мъжа, когото намерихме в заседналата на брега лодка, това означава, че имаме три неразкрити убийства в град, където не е било извършвано убийство, откакто станах шериф. Искам отговори, по дяволите.

— Ще ги получиш веднага щом и аз ги науча. Съжалявам, но засега мога да ти кажа само това. Убийците обаче отдавна са напуснали града.

— Без майтап — иронично отбеляза Маклафлин. — Аз съм ченге в малък град, но това не означава, че съм глупак.

— Не съм казал такова нещо, но мисля, че разследването ти ще потръгне, ако разбереш къде е потопен „Джени IV“ втория път.

— Едва ли ще ми провърви. След като зет ми не успя да го намери, изпратих почти всички лодки от пристанището. Четирийсет

корабчета, въоръжени със сонари за откриване на риба, не можаха да открият нищо. Трябва да са претърсили около четиристотин квадратни километра.

Мърсър си представи търсенето. Полупияни капитани и членове на екипажи, развълнувани от възможността да си играят на ченгета за един ден, които кръстосват напосоки водата, без да следват логична схема на издирване. Той предположи, че четиристотинте километра в действителност са били четирийсет, но нямаше смисъл да изтъква това. Маклафлин беше толкова ядосан, че всяка критична забележка би го накарала да изригне като вулкан. Мърсър не го обвиняваше, защото Маклафлин беше въвлечен в нещо толкова голямо, че не знаеше откъде да започне.

— Сериозно? — попита, опитвайки се гласът му да прозвучи смаяно, докато в същото време се замисли дали да не се обади на Дик Хена и да го помоли да изпрати в района щурмови плавателен съд срещу подводници, който има мощен сонар и може да открие „Джени IV“ още на първото преминаване. — Оценявам усилията ти. Ще ти се обадя, ако науча нещо.

Той прекъсна връзката, преди Маклафлин да успее да възрази.

— За какво говорихте? — подозрително попита Колинс.

— Може да излезе нещо, а може и да е отвличане на вниманието. Но преди две нощи „Джени IV“ е бил преместен от мястото, където бреговата охрана го е потопила. Извършителят е убил собственика на лодката, която са използвали.

— Мислиш, че е бил Кериков?

— Или той, или някой, работещ за него — отвърна Мърсър, опитвайки се да обуздае нарастващия си гняв. — Както вече казах, нямам право да бъда тук и да разговарям с вас двамата. Но животът ми беше застрашен. Аз съм единственият жив свидетел на намирането на „Джени IV“ и мисля, че Кериков няма да се спре, докато не умра. Единствената ми възможност за избор е да го изпреваря. Не искам да отнемам пълномощията на властите, но ако тук се случи нещо странно, бих искал да бъда уведомен.

— Нищо няма да се случи, но ще те държим в течение — отстъпи Линдстрьом.

Мърсър му каза името на хотела, където щеше да отседне. Беше споделил информацията, с която разполагаше, и само можеше да се

надява някой да приеме сериозно предупрежденията му.

Двайсет минути по-късно той паркира шевролета пред хотела — голяма, облицована с дъски постройка, която бе виждала и по-добри дни. Сградата не беше най-хубавата в града, но го устройваше напълно. Мърсър се настани в стаята си, изкъпа се и вечеря съомга в почти безлюдната трапезария. Фоайето също беше почти празно, затова реши да излезе и евентуално да поговори с активистите на ПАПС в града.

Мърсър не вярваше, че природозащитниците са замесени в контрабандата на течен азот, но искаше да опознае организацията отчасти заради собственото си разследване и отчасти, за да научи повече за Аги Джонсън, тъй като ПАПС, изглежда, беше важна част от живота и.

Мислеше за нея, откакто бе избягала от дома му. Отначало се опита да я избие от главата си, но не можа, и накрая се отказа. Аги не беше жена, която би забравил. За кратко време тя бе влязла под кожата му. Все още си спомняше особеното ухание на косите и и как погледът и омекна, когато видя превръзката на лицето му след удара с пистолет. Мърсър не вярваше в старата поговорка, че противоположностите се привличат, но от друга страна, не му се беше случвало такова нещо. Беше обиден и озадачен, че Аги не му се обади. Бяха станали твърде много неща, за да си позволи да се разсейва с мисли за нея, но въпреки това искаше да научи повече за живота ѝ. Много повече. Всичко.

Мърсър тръгна по Норт Харбър Драйв, успоредно на пристанището за лодки. Слънцето беше залязло и в мрака се разнасяше шумът от прибоя на вълните. Уличните лампи хвърляха мъгляви отблясъци върху тротоара. Въздухът бе натезал от соленото ухание на океана. Макар че по улиците имаше доста хора за град с население само три хиляди души, в атмосферата се долавяше усещане за самота, каквото се чувстваше в цяла Аляска с изключение на големите населени места, Мърсър забеляза сигналните светлини на голям плавателен съд и предположи, че това е „Надежда“.

Най-после видя бар, който изглеждаше обещаващ. Рекламните неонов светлини пронизваха тъмнината с ярки цветове. Отвътре се разнасяше кънтри музика. Мърсър влезе и огледа помещението.

Барът се намираще на едно стъпало под дупка в стената. Подът бе застлан с осеян с дъвки килим, който беше толкова изтърган, че

приличаше на бетон. Стените бяха пожълтели от цигарения дим, надвиснал във въздуха като смог. Около бара имаше места за двайсетина души и когато се приближи, Мърсър видя, че повърхността му е изпъстрена с издълбани инициали. Като всички останали, заведението разчиташе на ефектни трикове, за да привлича клиенти, и в случая това беше да се обезсмъртиш, като издълбаеш името си на плота. В помещението имаше десетина маси, малък дансинг и още по-малка естрада за оркестър, макар че музиката се разнасяше от тонколони до входа. Барът беше пълен до половината.

Мърсър предпочиташе водка с лимонов сок, но на подобно място човек пиеше или бира, или чисто уиски. Затова си поръча бира и седна на високо столче в ъгъла, до мъж, който приличаше на рибар, като се имаха предвид размерите му и гумените му ботуши. Барманката се наведе, когато плъзна бирата към Мърсър, предоставяйки му отлична гледка към прелестите, които едва съумяваше да скрие под блузата с голямо деколте. Той и се усмихна.

— Ти от нас ли си, или от тях? — без предисловие попита мъжът до Мърсър.

— Зависи кои сме ние и кои са те. — Мърсър не можеше да разбере дали човекът е нормален.

— Те са онази екологична организация и тълпата репортери с тях. — Мъжът кимна към доближените една до друга маси до стената и десетината души, образуващи недостъпна общност. — А ние сме всички останали.

— Повярвай, аз съм един от нас. — Мърсър улови чувството за хумор на непознатия. — Аз съм минен инженер. А ти?

— Работа на борда на един от корабите, които насочват танкерите да излязат от залива Принц Уилям — отговори мъжът и отпи от бирата си. — Казвам ти, не проумявам как се издържат тези демонстранти. Плащат ли им да се бъркат в живота на другите хора?

— Ще се изненадаш, ако разбереш колко щедро са финансирани повечето природозащитни организации. И поне един от членовете е баснословно богат.

— И аз мисля така. Мързелите се чувстват виновни, затова се грижат никой друг да не печели пари.

— Признателността на съвременните аристократи — измърмори Мърсър и погледна групата.

Не беше трудно да определи кой е журналист и кой член на ПАПС. Репортерите имаха безмилостен, циничен поглед, придобит от опит или престорен, който беше присъщ за представителите на тази професия. Природозащитниците обикновено бяха млади, невъздържани и усмихнати и приличаха на членове на спечелил победа колежански футболен отбор и приятелките им. В тях имаше някаква детска невинност и силно чувство за другарство, което ги обвързваше много по-здраво от обикновеното приятелство. Те бяха кръстоносци, братя по оръжие, сражаващи се в свещена мисия.

— Какво знаеш за тях? — обърна се Мърсър към съседа си, който като повечето жители на Аляска с готовност разговаряше с непознати.

— Не много. Само знам, че не ги искам в моя град. Тук са от няколко седмици заедно с репортерите. Журналистите си пъхат носа навсякъде, поучават ни за това и онова и се държат с нас като с кретени. А демонстрантите са още по-неприятни.

Членът на екипажа на придружителния кораб започна да разказва за преобърналата се цистерна, когато вратата се отвори и в бара нахлу студен въздух. Мърсър се обърна и видя, че голяма група усмихнати хора прекрачват прага. Девет мъже и пет жени.

Изобщо не се изненада, когато я видя. Беше логично тя да е в Аляска. Най-големият протест на организацията и се провеждаше във Валдиз и корабът им бе хвърлил котва в залива. Нямаше причина тя да не участва в акцията. А барът се намирал близо до обществените докове, където бе видял завързани няколко гумени лодки „Зодиак“ на ПАПС. Докато я гледаше, Мърсър се запита дали неговото присъствие там е случайно, както искаше да вярва. Или бе отишъл точно в този бар, надявайки се, че ще я намери там? Макар че от една страна очакваше появата ѝ, той не беше подготвен за пристигането ѝ.

Аги Джонсън не го видя. Лицето и сияеше. Групата веднага се отправи към масите, заети от членовете на ПАПС и раболепните репортери. Аги беше облечена в широк зелен анорак както в деня, когато за пръв път я бе видял в университета „Джордж Вашингтон“.

Мърсър я проследи с поглед и чу радостните викове на приятелите ѝ, когато младата жена се присъедини към тях. Очевидно не я бяха виждали известно време и присъствието и беше причина за празничното им настроение. Той я наблюдава още няколко минути и

после рязко се обърна, ядосан на себе си, че се държи като нещастно влюбен ученик, страдащ за края на лятното си увлечение.

— Господи — възкликна съседът му. — Готов съм и да пострадам, но да пипна онази кукла.

Мърсър погледна и видя, че Аги е съблякла анорака си и е останала по тясно черно поло. Той предполагаше, че събеседникът му предпочита по-закръглени жени, но и непознатият бе доловил съблазнителността на Аги Джонсън.

— Мисля, че едното не може без другото — мрачно отбеляза Мърсър.

Той изпи две бири и се приготви да си тръгне. Барът се бе напълнил. Оркестърът се оттегляше на първата си почивка и осветлението бе засилено. Неколцина местни жители се бяха приближили до масата на ПАПС и се бяха опитали да поканят жените на танц, но на всичките им бе отказано с безучастни, жестоки, надменни усмивки. Аги имаше най-много ухажъори и макар и полюбезни, отказите и не бяха по-малко категорични.

Един от активистите на ПАПС, великан с черна брада, който изглежда беше водач на групата, като се имаше предвид почтителното мълчание, настъпило, когато стана, вдигна чашата си за наздравица.

— За Брок Холт, замърсител на околната среда, който си получи заслуженото.

Погледът му обходи групата, търсейки реакция. Очите му блестяха от фанатична убеденост и от няколкото чаши бира. Никой не знаеше, че е бил на онази усамотена отбивка на магистралата заедно с Ян Верховен. Дори обръгналите на всичко репортери останаха стъписани от неуместните му думи.

Младежът не чака дълго.

— Какво каза, да ти го начукам? — пиански изрева някой от отсрещната страна на бара, през десетина стола от Мърсър.

— Не говорех на теб — заплашително отвърна природозащитникът.

Изведнъж въздухът в помещението сякаш се сгъсти. Барманката протегна ръка към телефона, за да се обади на полицията. Съпротивата на тримата пазачи на нощния клуб щеше да бъде бързо преодоляна, ако играта загрубееше.

— Брок ми беше приятел. — Местният жител се изправи, като се олюляваше. Той фъфлеше, но чувствата му бяха ясни като кристал. Беше облечен в син анорак с емблемата на „Петромакс“ от лявата страна.

— Тогава трябва да си доволен като нас, че той вече не разнася отрова из щата — подигравателно се изсмя активистът. Аги се опита да дръпне приятеля си да седне, но той я блъсна. Беше твърде пиан, за да разсъждава какво говори и къде се намира.

Противниците тръгнаха един срещу друг. Посетителите се разделиха на два лагера и разместиха столовете си. Конфликтът между природозащитниците и местните жители назряваше, откакто ПАПС бяха пристигнали във Валдиз, и след още няколко разгорещени обиди барът се взриви. Всяка страна смяташе, че е права. Екологите знаеха, че се борят за спасяването на планетата, а местните хора предпочитаха да запазят средството си за препитание. Репортерите се скриха зад масите, като злорадо наблюдаваха мелето.

Очевидно само трийсет от местните жители искаха да се включат в свиването. Останалите хукнаха към вратата. Почти всичките двайсет и пет членове на ПАПС изгаряха от желание да се бият, включително и няколко жени. Отначало Мърсър изпита желание да се разкара оттам, но когато тълпата го понесе към изхода, осъзна, че не може да остави Аги, без да се увери, че тя е в безопасност. Затова се обърна и си проправи път обратно към бара, като разблъскваше паникьосаната тълпа.

Мърсър чу писъка и на фона на виковете, крясъците, сумтенето, звъна на строшено стъкло и трясъка на мебелите. Аги бе притисната до отсрещната стена. Червените сценични светлини проблясваха по бледото и лице, на което беше изписана болка. Смугъл мъж в черно кожено яке държеше ръцете и над главата. Кожата му блестеше от пот. За да стигне дотам, Мърсър трябваше да заобиколи пет-шест биещи се двойки, като ги блъскаше, без да поглежда кой е потърпевшият.

Някой заби юмрук в корема му, а друг го удари в челюстта. Мърсър се претърколи, давайки си няколко минути почивка. Един от привържениците на ПАПС го нападна. Мърсър му позволи да се приближи, като го преценяваше с опитно око. Щом нападателят замахна, Мърсър отстъпи назад и юмрукът на мъжа профуча покрай

брадичката му. Тогава сграбчи протегнатата му ръка и му нанесе серия удари. Няколко от ребрата на природозащитника изпукаха.

Мърсър мина покрай падащия природозащитник и се насочи към мъжа, който бе хванал Аги. Нападателят бе освободил едната си ръка, за да пъхне пръсти между краката ѝ. Раменете му бяха прегърбени, за да се пази от безрезултатната и съпротива. Мърсър блъсна двама биещи се мъже, изпречили се на пътя му, и стигна до Аги само шейсет секунди след като сбиването бе започнало.

Ако атаката срещу нея не се превръщаше в опит за изнасилване, Мърсър може би щеше да я остави да изпита последиците от действията си. Тя си играеше с живота на другите хора, без да се интересува какъв е залогът за жителите на Валдиз. Подобни протести бяха предназначени за медиите. ПАПС не бяха в Аляска, за да накарат хората да се замислят за опазването на околната среда, а да привлекат вниманието на света върху съществуването си. Интересът им към Валдиз щеше да продължи само докато възбудеха любопитството на медиите, и после щяха да отидат другаде. Но мъжът, който държеше Аги, бе направил грешката да се опита да задоволи перверзните си желания.

Мърсър грабна полупълна бутилка бира от една от няколкото непреобърнати маси, като все още се надяваше, че мъжът, приковал Аги, не е чак толкова сластолюбив. Тя искаше да участва в Зелената революция и това беше нейната реалност — да се разруши съществуващото и после да се тревожи за последиците. Мърсър строши шишето в главата на мъжа, който се строполи на пода.

Аги загуби равновесие и започна да се свлича на земята. Очите и се отвориха широко, когато позна Мърсър.

— Какво прави тук добро момиче като теб? Няма значение. Да се махаме, по дяволите. — Мърсър я хвана за китката и я изведе през задната врата точно когато полицаите нахлуха в бара. Докато бягаха, той забеляза, че почти всички активисти на ПАПС все още се бият. Подът на нощния клуб бе осеян със зашеметените тела на най-смелите граждани на Валдиз.

Уличката зад бара беше оскъдно осветена и контейнерът за боклук до изхода беше препълнен. Аги се опита да спре, но Мърсър искаше да се отдалечи колкото е възможно повече от бара. Нямаше намерение да прекара нощта в градското отрезвително отделение

заедно с група пияни противници, чиято битка съвсем не бе приключила. Затова я повлече към осветена улица на една пряка от заведението.

Щом стигнаха до кръга светлина на улична лампа, Аги дръпна ръката си.

— Какво търсиш тук, по дяволите?

— Няма за какво да ми благодариш.

— Отговори.

— Бях на подходящото място в подходящия момент. Ако искаш да се върнеш, моля, заповядай. Убеден съм, че онзи тип с удоволствие ще ти се нахвърли отново — ядоса се Мърсър.

— Да ти го начукам.

— Довиждане, Аги. — Той тръгна и изпита облекчение, когато тя го настигна и го хвана за ръкава.

— Съжалявам. Не ме интересува защо беше там тази вечер, но съм ти благодарна. — Аги го погледна. Очите и искряха като скъпоценни камъни.

Повече от всичко на света Мърсър искаше да я целуне. Но вместо това се обърна и продължи да върви. Не обичаше да бъде така объркан и естествената му реакция беше да си тръгне, сякаш отдалечаването от нея щеше да изтрие болката в сърцето му.

— Мърсър, чакай! — Аги отново го настигна и закрачи до него. Без да пророни дума, той съблече якето си и го наметна на раменете й. Тя се сгуши в дрехата, сякаш беше любимото и детско одеяло. — Трябва да поговорим.

— Не мисля така.

— Познавам човека, който нахлу в дома ти.

— Досетих се — монотонно отвърна Мърсър, доволен, че Аги не е отбегнала другия въпрос, който го измъчваше от онази нощ. — Не бях виждал човек да посреща така смъртта. На лицето ти не бяха изписани страх или възмущение, а личеше, че го познаваш.

Мърсър може и да бе очаквал първото и откровение, но не беше подготвен за второто.

— Той работеше за баща ми.

— Какво? — Мърсър спря и я обърна към себе си.

— Да. Вчера попитах баща ми. Отговори ми, че Бърт Манинг не работи за него от няколко месеца.

— И ти му повярва?

— Да. Всъщност не. Може би. Не знам.

— Аги, тук става дума за човешки живот, и по-точно за моя.

— Баща ми знаеше в колко часа съм била в дома ти. Единственият начин да знае това е, ако Манинг му го е съобщил, преди да нахлуе в къщата ти, за да се опита да те убие. Следователно не е преставал да работи за него. — Аги млъкна за миг. Беше на път да се разплаче. — Не мога да повярвам. Баща ми е чудовище, но никога не би поръчал да убият някого, най-малко пък теб. Вие сте приятели. След разговора си с него бях толкова уплашена, че не знаех какво да мисля, затова дойдох тук два дни по-рано.

— Аги, направи си услуга и се махни от Аляска, по дяволите. Тук не си в безопасност.

— Тук съм в по-голяма безопасност, отколкото бях във Вашингтон.

Те отново тръгнаха.

— Манинг не е преследвал теб, а мен, и мотивът му няма нищо общо с баща ти. Прибери се вкъщи.

— Какво общо има всичко това с присъствието ми в Аляска?

— Повече, отколкото мислиш, но нямам време да ти обяснявам. — Мърсър бе овладял емоциите си, затова, когато отново заговори, в гласа му не прозвуча огорчението, което изпитваше. — Ти и твоите приятели от ПАПС трябва да си съберете багажа и да отидете другаде.

— Никой от нас няма да си тръгне, докато не си свършим работата — заяви Аги.

— Ако искате да се завързвате за дървета и да организирате походи, чудесно, но тук умират хора и се опасявам, че всичко още не е свършило. Не разбираш ли, че ще се забъркаш в нещо по-опасно от сбиването в бара? Животът ти не е ли по-ценен от вдигането на шум за опазването на околната среда? Баща ти няма нищо общо с нападението в дома ми, Аги. Опитът за покушение беше координиран от бивш агент на КГБ на име Иван Кериков. В момента той е в Аляска и вече уби четирима души, трима от които бяха мои приятели.

— Но татко знаеше кога точно съм била при теб — настоя тя.

Двамата се бяха върнали на доковете, където тълпа активисти на ПАПС се бяха събрали около двете големи гумени лодки „Зодиак“. От смеха им се подразбираше, че само неколцина от тях са били

арестувани и никой не е пострадал сериозно в сбиването. Мърсър предположи, че снизходителността им се дължи на присъствието на репортерите. Убеждението му, че те са като група колежани, тръгнали да се забавляват, се затвърди. Той спря, когато навлязоха в сенките на складовете, и се вгледа малко по-критично в природозащитниците. Изглеждаха твърде спокойни и нещо в този факт започна да тормози съзнанието му.

— Е, ето ги твоите приятели. Знам, че няма да се вслушаш в съвета ми, защото си твърдоглава, но искам да внимаваш.

— Мърсър, аз...

— Бъди предпазлива. — Той се обърна и изчезна в мрака толкова бързо, че я изненада.

Миг по-късно Аги се присъедини към приятелите си и започна да се смее заедно с тях, докато се хвалеха със смелостта си в сбиването. След това се качиха на гумените лодки и отплаваха към „Надежда“. Аги се вираше в мрака, надявайки се да види Мърсър да я наблюдава, но той бе изчезнал.

Докато групата се настаняваше в лодките, ги наблюдаваше друг човек, скрит в сенките. Той вяло масажираше пениса си, докато гледаше как Аги прекрачва в лодката. Джинсите и се опънаха по стройното и тяло, докато скачаше на „Зодиак“.

„Задникът и е като на момче“ — помисли Абу Алам и докосна цицината на главата си, където го бяха ударили с бутилка. Тази вечер не можа да отмъсти на мъжа, защото Кериков чакаше доклад за действията на ПАПС, но запомни добре лицето му. И след като го премахнеше, никой нямаше да му попречи да провери дали задникът и наистина е толкова стегнат, колкото изглежда.

НА БОРДА НА „НАДЕЖДА“

Дървената стълба на изследователския кораб можеше да се спуска от главната палуба до водата като средновековен подвижен мост. Мъжете и жените чакаха в двете гумени лодки, развълнувани като саксонци мародери, изгарящи от нетърпение да щурмуват нормански замък, готови веселбата им да продължи на борда на „Надежда“. Аги се качи по стълбата, като внимаваше да не се подхлъзне на стъпалата, влажни от хладната мъгла.

През последните няколко стъпала я пренесе едър студент от Норвегия, десет години по-млад от нея, който се засмя, когато я пусна на палубата с галантен жест. Косата му беше почти толкова бяла, колкото зъбите. Тя също опита да му се усмихне, но изведнъж всичко и се стори нереално, сякаш не трябваше да бъде там и това вече не беше нейният свят.

Безпокойството я завладя, когато влезе в главния салон. Аги се зарадва на топлината, струяща от вентилаторите, и едва тогава осъзна, че е с якето на Мърсър. Доближи яката до носа си и вдъхна аромата на износена кожа, следи от мускусен одеколон и непогрешимия мирис на мъж. Уханието беше приятно и успокояващо. Аги съблече якето и виновно го хвърли на стола, сякаш хората около нея можеха да отгатнат какво изпитва.

Чувстваше се отдалечена от веселието, което избухна с нова сила, едва-едва погледна бутилката бира, която сложиха пред нея, и изпита досада от оживеното бърбрене на природозащитниците. Запита се дали не е отсъствала твърде дълго и не се нуждае от малко време да се аклиматизира към бурния им начин на живот. Или се бе променила, откакто за последен път беше на борда на „Надежда“, когато беше част от това голямо семейство?

Случилото се действително и се бе отразило — смъртта на Бърт Манинг и евентуалното участие на баща и. И Мърсър. Тя разсеяно прокара пръсти по грапавата материя на якето му и установи, че кожата е осеяна с белези и е загрубяла като тази на собственика си.

Бе се почувствала абсолютно безсилна, когато мъжът в бара я сграбчи и започна да я опипва. Можеше да я изнасили и тя се съмняваше дали някой щеше да забележи това в суматохата. И после неочаквано Мърсър се озова там като герой в блудкав сантиментален роман, каквито четеше като малка. Аги нямаше представа как бе попаднал в бара, но му беше благодарна, макар че не го показа. Беше и трудно да овладее противоречивите чувства, които този мъж предизвикваше у нея. Мърсър я привличаше с неустоим магнетизъм, но въпреки това, когато бяха заедно, успяваше да я вбеси само с няколко думи или дори с поглед.

Тя се запита дали се заяжда с него заради нерешителността си да изгради стена между тях. Знаеше, че дори не трябва да мисли за Мърсър в тази светлина. Нали обичаше Ян и се надяваше един ден да стане негова съпруга? Аги нямаше отговор на тези въпроси, преследваше я само неясно усещане, че се забърква в нещо, което не е по силите ѝ.

Запали цигара и стана, без да обръща внимание на веселието и бирата. Ян не беше на борда на „Надежда“, когато Аги пристигна във Валдиз. Беше редно да го посрещне вместо да се включи в купона. Не го беше виждала от месец и би трябвало да очаква с нетърпение срещата им. Но в момента не изпитваше нищо.

Все пак тръгна към голямата каюта на Ян, проклинайки се заради липсата си на решителност. Винаги бе знаела какво иска и го бе постигала. Но сега? „Колко досадно“ — помисли Аги, потропа плахо на вратата и влезе, без да чака отговор.

Ян седеше зад бюрото. Беше облечен в дебел пуловер, въпреки че в каютата беше топло. Очевидно беше на борда отскоро, защото иначе щеше да се преоблече, тъй като не понасяше горещината. На бюрото бяха разхвърляни листове и той съсредоточено се бе навел над тях. Нервно написа нещо и най-после вдигна глава. Усмихна се, когато видя, че на прага стои Аги, която се бе скрила отчасти зад вратата, сякаш очакваше наказание.

— Аги! Господи, колко се радвам, че те виждам. — Той стана, разтвори ръце, притисна я до себе си и долепи устни до нейните, а когато тя не реагира, леко отстъпи назад. — Какво има, мила моя?

— О, Ян. — Тя млъкна, защото не беше сигурна какво не е наред. — Толкова се уплаших тази вечер. Чу ли за сбиването в бара?

— Да, казаха ми. Хайнц и Пиер ще бъдат задържани до сутринта по обвинение в пиянство и нарушаване на обществения ред. Някой спомена, че едва не са те изнасилили, но местен жител успял да те изведе през задната врата. Трябва да е било ужасно.

— Да — отговори Аги, изпитвайки облекчение, че Ян не подозира какви мисли се въртят в главата ѝ.

— Не знаех, че ще дойдеш по-рано в Аляска. Щях да те посрещна в Анкъридж. Защо не ми се обади? — Верховен се вторачи в невероятните и смарагдовозелени очи.

— И аз не знаех. Реших да дойда ей така, изведнъж. — Аги не спомена за паниката, която бе предшествовала заминаването и от Вашингтон.

— Е, няма значение. Радвам се, че си тук. — Ян и се усмихна. Дрезгавият глас издаде намеренията му.

— Моля те, Ян, не тази вечер. Знам, че не съм те виждала отдавна, но не се чувствам добре. Имам усещането, че съм омърсена. Онзи мъж... — Гласът и постепенно заглъхна.

— О, скъпа, нямах предвид това. Е, донякъде. Но слушай, тук ще стават големи неща. Искам да ги видиш и да участваш в тях.

Предупреждението на Мърсър изведнъж проблесна в съзнанието ѝ.

— Какви неща, Ян?

— Скоро ще нанесем истински удар на фашистката корпорация, чиято алчност съсипва планетата.

— Баща ми включен ли е? — Нямах намерение да защитава баща си, но тонът и беше груб и обвинителен.

— Говорихме за това — каза Верховен и вдигна ръце, сякаш се предпазваше от физически удар. — Мислех, че разбираш — баща ти е един от нашите най-жестоки врагове. „Петромакс“ е сред най-безмилостните експлоататори в света. Смятах, че нямаш възражения срещу онова, което правим. Безброй пъти си казвала, че искаш да му го върнеш. И сега имаш тази възможност. Пред прага сме на нещо голямо, което ще спаси Аляска и може би останалата част на земното кълбо. През следващите няколко дни ще принудим хората да живеят без петрол, Аги. Не знаеш ли какво означава това?

— Не, Ян. Какво означава? — троснато отвърна тя. Обаянието му вече не и въздействаше. Аги за пръв път го видя такъв, какъвто

беше в действителност, а не какъвто искаше да го вижда. „Какво направи Мърсър с мен?“ — запита се безпомощно.

— Ще разбереш, когато приключим. Ще видиш. Ще спасим планетата от най-големия и бич, жаждата и за петрол.

Аги отново се замисли за думите на Мърсър.

— С какво ще го замените?

— Моля? — нежно попита Ян.

— Ако блокирате петрола на света, как ще снабдявате с енергия училищата и болниците и ще осигурявате работа на милионите хора, които зависят от петрола, за да си изкарват прехраната? — попита Аги и се освободи от прегръдката му.

— Няма да блокирам запасите от петрол на света, а ще го превърна в такъв отблъскващ източник на енергия, че никой няма да иска да го използва.

— Какви ги говориш?

Той отново я взе в обятията си, притисна възбудения си пенис до тялото и и трескаво плъзна ръце по гърба ѝ.

— После, Аги. — Верховен впи устни във вдлъбнатината в основата на шията ѝ. Езикът му пъргаво галеше една от най-чувствителните и зони.

— Ян, моля те. Казах ти.

Той не обърна внимание на молбите ѝ.

— Не съм те виждал отдавна, Аги. Желая те. Верховен я поведе към спалнята. Аги му се остави, макар че можеше да се възпротиви. Дори да бе усетил, че тялото и е сковано, Ян с нищо не показа това. Той нежно я сложи на леглото.

— Колко си красива — промълви Верховен. Лицето му беше зачервено от страст.

— Ян, моля те, недей — прошепна тя. Защо се случваше това? Защо го позволяваше? Колкото и да искаше да го спре, нещо и подсказваше, че му е задължена. Но веднага щом тази мисъл и хрумна, тя я отхвърли. Не му дължеше нищо.

Той разкопча копчето на джинсите и и бавно смъкна ципа.

Аги не понечи да му помогне, нито се опита да му попречи. Тялото и добре познаваше ръцете му, които галеха бедрата и гърдите ѝ. Наистина ли не му беше дължница? Те бяха любовници почти от година. Редно беше да се любят.

Ян се съблече и след миг проникна в нея болезнено, защото тя не реагираше на ласките му. Верховен обаче сякаш не забелязваше това и тласкаше силно, затворил очи. Стигна до оргазъм и притисна глава до рамото ѝ.

Аги се почувства омърсена.

Мърсър се върна в хотела в полунощ. Съзнанието му беше ясно, а бурните емоции отпреди час — овладени. Беше премръзнал до мозъка на костите си. Тъй като даде якето си на Аги, трябваше да върви до хотела само по риза, а времето беше много студено. Замисли се дали да не се изкъпе, но погледна часовника си и реши, че е по-добре да се обади по телефона, а сетне да се погрижи за потребностите на тялото си.

Набра номера и се изненада, когато от другата страна на линията отговори едва след четвъртото позвъняване.

— Какво? — изръмжа гласът.

— Добър вечер, Дик. Обажда се Мърсър.

— Господи, Мърсър, къде си, по дяволите? — избухна Хена.

— Изпратил съм специалните части да те търсят.

— Я стига, Дик, В хотел „Уилард“ съм, където ме остави — невинно отговори Мърсър.

— Много смешно. Ще получиш сметката за алкохола, който Хари отмъкна от хотела. А сега, кажи къде си.

— Във Валдиз, Аляска.

— Казах ти да не ходиш там, по дяволите. Да не си глух?

— Престани, Дик. Латимериите са пълни с хайвер. Риболовът е невероятен.

— За твоя информация, латимериите живеят само в Индийския океан.

— Затова все още не съм уловил нито една — засмя се Мърсър.
— Мислех, че не използвам подходяща стръв.

— Добре, в Аляска си — примирено каза Хена. — Какво научи?

— Още нищо конкретно, но имам определени подозрения. Между другото, къде си, Дик?

— В Белия дом заедно с президента и секретаря на енергетиката. Искаш ли да говориш с някого от тях?

— Кажи на Кони да хвърли удобните обувки, които носи, и да се качи на високи токчета.

Мърсър чу характерния смях на Кони ван Бурен и разбра, че Хена е включил високоговорителя на мобилния си телефон.

— Как вървят нещата с дъщерята на Макс Джонсън? — подвижна Ван Бурен. — Видях ви да излизате заедно от приема.

— Знаеш какви са взаимоотношенията ми с жените, Кони — ухили се Мърсър. — Тя ме мрази и в червата. Виж какво, Дик, искам една услуга.

— Какво има?

— Чувал ли си за ПАПС? Природозащитната организация. Мисля, че се готвят да направят нещо тук.

— Не се занимаваме с тях, Мърсър. Разследваме участието на Кериков в случващото се. ПАПС не се вмесват в случая.

— Преди малко присъствах на сбиване между тях и местни жители в един бар. Момчетата на ПАПС действаха като обучени войници. Съвсем не приличаха на любители на природата.

— Ако слушаше, щях да ти кажа, че открихме Иван Кериков — възкликна Хена. — Изглежда работи с някакви типове от Близкия изток, а не с група радикали с попечителски фондове.

— Какво научихте? — И последните следи от веселие изчезнаха от гласа на Мърсър.

— Проследихме фалшивия му паспорт до хотел „Холидей Ин“ в Анкърридж. Наел е две стаи, апартамент за себе си и още две стаи, вероятно за телохранителите си. Персоналът си спомни, че трима от пазачите, които са араби, и мъж, отговарящ на описанието на Кериков, са напуснали хотела преди два дни. Времето съответства на изчезването на Хауард Смол. За съжаление ги изпуснахме. Сутринта нахлухме в хотела, но те бяха заминали преди два часа.

— По дяволите. Разбрахте ли дали се е обаждал на някого?

— Опасявам се, че и тук стигнахме до задънена улица. Обаждал се е, но на частна телефонна централа в Ню Йорк.

— И какво?

— Звъниш там и те свързват с друга линия. Така проследяването стига до частната телефонна централа, а не до човека, с когото си говорил. КГБ използваха този метод години наред в Съединените щати.

— Мамка му — прошепна Мърсър. — Все още нищо не се връзва. През последните два месеца в Аляска са внесени незаконно над двеста тона течен азот. На Кериков ще му трябват повече от няколко араби и двама телохранители, за да направи нещо с него.

— И смятате, че ПАПС са замесени? — чу се характерният глас на президента, който следеше разговора.

— Да, господин президент. Нямам доказателства, но тази организация е много подозрителна.

— Какво искаш да направим? — попита Хена.

— Да претърсите кораба им и да разберете дали течният азот е на борда, да проверите дали имат специални хладилници, където биха могли да го съхраняват. Арестувайте ги всичките, ако намерите дори машина за сладолед. Сигурен съм, че са замесени.

— Не мога да ходя насам-натам и да залавям кораби, които пътуват под чужд флаг, Мърсър.

— Я стига, Дик. Ти контролираш проклетото ФБР. Ще измислиш начин да качиш хората си на борда на „Надежда“. Използвай прикритието на санитарни инспектори, които проверяват за бразилска срамна въшка. Каквото ти хрумне.

— Ако грешиш, ще ти скъсам задника — заплаши го Хена.

— Мислех, че ще го сториш, защото съм отишъл в Аляска.

— Добре. Какво друго знаеш?

— Нищо. А може би всичко. Научих, че Бърт Манинг е работил за Джонсън. И Джонсън е знаел точно в колко часа ще бъде извършено нападението в дома ми.

— Какви ги говорите? — Президентът мигновено усети скандала. Преди малко бе играл голф с Макс Джонсън.

— Не знам, сър, но говорих с дъщеря му и този факт много я е уплашил.

— Мърсър — намеси се Кони ван Бурен, — сериозно ли смяташ, че Джонсън е замесен? Той може да загуби много повече в Аляска от всеки друг.

— Съгласен съм с теб, Кони. Затова все още не съм сигурен дали е замесен. Това беше само информация, която научих и исках да ви предам.

— Ще проверим „Надежда“, но искам веднага да се върнеш във Вашингтон — прекъсна го Хена.

— Добре, Дик — сериозно каза Мърсър, — но искам да бъда в екипа, който ще се качи на „Надежда“.

— Операцията е на федералните власти. Ти си цивилно лице.

— Имай доверие на цивилните. Аз ти дадох следа, докато твоите двеста агенти, които си изпратил да слухтят из щата, не са открили нищо.

— Доктор Мърсър, аз ще се погрижа да участвате в операцията, но само като наблюдател. — Тонът на президента беше хладен и безстрастен. — Но искам лично да гарантирате, че след това ще се качите на първия самолет за Вашингтон.

— Можете да ми имате доверие.

Ричард Хена затвори мобилния си телефон и се облегна на креслото. Дватамата с Кони ван Бурен седяха пред президента в Овалния кабинет. Макар че бяха облечени във всекидневни дрехи, обстановката беше официална.

Бяха там от два часа и обсъждаха осъществяването на новата енергийна политика на президента и участието на Хена, който трябваше да се погрижи всичко да мине гладко. Никой от вътрешните хора във властта във Вашингтон не беше толкова наивен, за да мисли, че предложението на президента няма да има сериозни последици както в национален, така и в международен мащаб. Петролните компании и природозащитните организации не бяха единствените участници, които се чувстваха застрашени от прекратяването на вноса на петрол.

Много страни производители на петрол виждаха в този ход поредната стъпка в плана на Америка да съсипе начина им на живот и затова се събираха в Лондон. Войнствените групировки в ОПЕК можеха да заплашват и да притискат Съединените щати, защото все още държаха мощно икономическо оръжие. Тримата души, седнали около голямото бюро, трябваше да се погрижат евентуалните репресивни мерки да не стигнат до бреговете на Америка.

— Кучият му син — изруга Хена, приближи се до вграденото в стената барче, наля си щедра доза шотландско уиски и го изпи на една глътка.

— Защо говориш така? — попита Кони.

— Мърсър знае повече от нас. Кълна се в Бога, че предизвиква тези кризи само за да ме zlepостави — уморено отговори Хена. —

Мисля, че не се справихте много добре, господин президент.

— Защо?

— Защо? Той може настина да изпълни заповедта ви и да се прибере вкъщи, а ние да загубим най-добрия си човек в Аляска.

— А агентите ти? — попита Кони.

— Изпратих двеста агенти, които не откриха нищо. Поръчах да следят пратките на „Федекс“, в случай че някой пакет изглежда подозрителен. Ето колко съм отчаян. Само за два дни Мърсър ни насочи към повече следи, отколкото целият ми персонал в Аляска. Никой от хората ми няма неговата научна подготовка, нито нюха да съзира връзка между нещата като него. Мърсър знае какво може да се направи с течния азот и за какво може да се използва, докато моите нетърпеливи момчета с къси подстрижки и държане на бейзболисти са готови само да ритат врати и да разбиват глави. Те не умеят да свързват фактите като Мърсър. Той е най-ценната ни придобивка в Аляска и ако реши да се прибере вкъщи, може всички да платим цената за това.

— Дик, аз познавам Мърсър по-отдавна от теб — намеси се Кони ван Бурен. — Не мислиш ли, че му оказваш прекалено голямо доверие?

— Ти не участва в кризата в Хавай, Кони — каза президентът. — Мърсър вече не може да ме изненада с нищо. — Той се обърна към Хена. — Мислиш ли, че са основателни подозренията му към ПАПС и Макс Джонсън?

— Към ПАПС може би. Водачът им е патологично копеле — отвърна Хена. — Но не и към Джонсън. Той е лоялен.

— Дик — сериозно рече президентът, — и двамата познаваме Филип Мърсър. Той ми спаси кожата в инцидента в Хавай. Вярвам му, щом изпитва подозрения. Проучи Макс Джонсън. Тихомълком.

ВАЛДИЗ, АЛЯСКА

До зазоряване оставаха няколко часа и нощното небе беше черно. Дори звездите изглеждаха необичайно далечни и студени в безмълвния космос. Градът също бе притихнал. Единствено лекото плискане на вълните и свистенето на вятъра от време на време през хлабаво завързаните въжета обезпокояваха нощта. Беше почти четири сутринта — времето, когато хората и всички други дневни същества бяха отпаднали и немощни. Макар че разполагаше с електрическо осветление и сложни технологии, човекът все още се страхуваше от този час на денонощието и се криеше от него, както първобитните му прадеди бяха правили преди цяла вечност. Това беше часът на Иван Кериков.

Нощната тишина бе нарушена от настойчиво бръмчене, приближаващо се към града от север. Бръмченето се превърна във вой и после в гърления рев на двата шестцилиндрови двигателя на „Чесна 310“. Светлините му блеснаха в мрака. Пилотът се обади по радиопредавателя и автоматичното осветление на летището във Валдиз блесна, очертавайки единствената писта, дълга две хиляди метра.

Колесникът на самолета докосна асфалта. Човек с фенерче направи знак на пилота да се приближи до хангарите, където чакаше група хора. Дъхът им наподобяваше цигарен дим в студа преди зазоряване.

Пилотът изключи двигателите и над летището отново се възцари тишина. След няколко минути вратата се отвори и от частния самолет слезе Кериков. Лицето му беше изнурено, но светлосините му очи бяха запазили убийствения си поглед.

— Верховен? — извика той.

Ян излезе напред от групата мъже и тръгна към самолета, осветявайки с фенерчето си мокрия сребрист асфалт. Той бе пристигнал на летището малко преди самолетът на Кериков да кацне, оставяйки Аги да спи на борда на „Надежда“.

— Готов си. — Това не беше въпрос, а твърдение.

— Да, всичко е готово — отговори Верховен. — И имам добра новина. Установихме, че разузнавателните ни данни за пътя до помпена станция номер пет са погрешни. Не е необходимо разрешение да пътуваш по магистралата „Далтън“, освен ако не искаш да отидеш отвъд прохода Атигун. След това пътят е разрешен само за превозни средства от „Алиеска“. Тъй като миналия месец използвахме хеликоптер, за да транспортираме замразяващите пакети на север от помпена станция номер пет, предположих, че отново ще ни трябват, но сгреших. Може да пренесем останалия течен азот с камиони. Поръчал съм да ни чакат във Феърбанкс.

— Какво е разстоянието до помпената станция?

— Малко повече от триста километра от мястото, където сме складирали азота. По-голямата част от пътя обаче не е асфалтирана. Ще ни трябват най-малко четири часа, за да стигнем дотам.

Кериков дръпна нагоре ръкава си, за да погледне часовника — отривист, почти военен жест.

— Това означава, че ще бъдем в помпената станция около двайсет и един часа. Движението по пътя няма да е натоварено и работническите патрули от „Алиеска“ не би трябвало да представляват заплаха. Отлично, Ян. Поздравявам те за логичното мислене.

— Виж какво. — Гласът на Верховен стана по-твърд. — Трябва да знам на какво излагаш моите хора.

— Какво искаш да кажеш?

— Всички замразяващи пакети, които прикрепихме към петролопровода досега, бяха поставени на отдалечени места, почти без риск да бъдем разкрити. Този път обаче ще отидем в помпена станция, пълна с работници.

— Не ми казвай, че изпитваш съмнения — подигравателно каза руснакът. Ленивата му усмивка се стори на Ян като обида.

— Не, но искам да знам дали хората ми ще бъдат в опасност.

— Номерът за отклоняване на вниманието във Феърбанкс е подготвен. Най-много да се срещнем с половината от персонала на помпена станция номер пет. — Кериков се изсмя. Звукът отекна неестествено силно в почти безлюдното летище. — Освен това служителите на „Алиеска“ не са въоръжени. Ще бъде лесно, като да убиеш беззащитен шофьор на цистерна, Ян. Ако хората ти са толкова нетърпеливи да замразят петролопровода, както твърдиш, убеден съм,

че са готови за малко раздвижване. Но ако искаш, те може да останат до камионите, докато моите хора потушат съпротивата.

Верховен отвори уста да възрази, но после си спомни за унижението, което бе изпитал преди два дни, когато Кериков го бе зашлевил, затова не каза нищо. Руснакът видя реакцията му и кимна. Много добре знаеше, че контролира холандеца.

— Качвай се на самолета. Ще излетим след минута. Кериков се отдалечи от „Чесна“, потъна в мрака, извади малък мобилен телефон и натисна бутона на един от номерата, които апаратът бе запааметил. Наложил се да позвъни два пъти, защото телефонният секретар отговаряше преди човека, с когото искаше да се свърже, да се събуди.

— Ало — измърмори сънен глас от другия край на линията.

— Мози, обажда се Кериков. Време е.

— Господи — възкликна Тед Мози. — Часът е четири сутринта.

— Да, знам — съгласи се руснакът. — Верховен и аз тръгваме на север, за да занесем и последните доставки. Нужен си ми на пристанището. След около двацет и четири часа ще въведе оригиналния компютърен вирус за пренастройване. Трябва да започнеш да го инсталираш незабавно.

Мози се разсъни от тази новина. Немощният му глас стана малко по-твърд, когато осъзна какво става. В думите му се долови трепетно очакване.

— Толкова скоро? Мили Боже, фантастично! Само за два часа ще блокирам системите им. И после веднага ще ме потърсят. Страхотно!

— Успокой се — сръза го Кериков. — Щом блокираш компютъра им и те повикат на пристанището, ти каза, че ще са ти необходими десетина часа да стартираш нашата стара програма, нали така?

— Да, десетина, може би дванайсет. Прегледах документацията на програмата ти и видях, че твоят човек я е скрил доста навътре в централния компютър. Няма да стигна дотам много лесно.

Кериков побърза да го прекъсне, преди Тед да се е впуснал в поредната непоносима лекция за компютрите и възможностите им.

— И след като е инсталирана, ще мога да активирам програмата с дистанционно управление, нали?

— Трябва ти само телефон. Дори мобилният, който носиш, ще свърши работа. Божичко, ще бъде невероятно. Върховното хакерство. И на всичко отгоре ще ми платят. Никой няма да повярва.

Когато чу последните думи, Кериков разбра, е компютърният специалист трябва да умре. Верховен и хората му с готовност поемаха рискове, защото вярваха, че са прави и тяхната кауза се нарежда пред всичко останало, но Моси беше различен. Кериков знаеше, че не само активността му като природозащитник го кара да помага за осъществяването на „Ладията на Харон“, тласкаше го и себелюбието, и желанието да извърши невъзможното. Активистите на ПАПС обаче никога не биха разкрили участието си, защото това би навредило изключително много на организацията им, особено след като Кериков свържеше двете коренно различни страни на операцията. Но след известно време егото на Моси нямаше да издържи да не се похвали на някого, на някой запалялко по компютрите, и скоро целият свят щеше да разбере. Затова се налагаше куршумът да гарантира вечното му мълчание.

— Успокой се — смъмри го руснакът. — Още не сме стигнали дотам. Не забравяй, че никой на пристанището не трябва да се усъмни, че нещо не е наред.

— Не се тревожи. Ще бъде Фасулска работа. За тях аз съм само компютърен специалист. Добрият стар Тед. Когато се обадиш, за да задействаш програмата, аз ще бъда на половината път до Япония и до един много по-хубав живот. Имаш ли представа колко плащат там на добрите програмисти?

Кериков не отговори веднага. Трябваше да забави Моси да напусне града, докато Абу Алам заеме позиция да го убие, може би по пътя за летището в Анкърдж. Това му беше хубавото на Валдиз — имаше един-единствен път, където само преди няколко дни беше отнет човешки живот. Смъртта на Моси нямаше да бъде подозрителна, благодарение на своеволните действия на Верховен.

— Тед, след като стартираш контролната програма, върни се в апартамента си и чакай да ти се обадя — импровизира Кериков.

— Защо, по дяволите?

— Защото аз заповядвам така — изрева руснакът, а сетне понижи тон, когато видя, че Ян го гледа. Не му беше казал за хакера, нито за последиците от компютърния вирус, който Моси щеше да пусне. — Ще се погрижа да имаш достатъчно време да напуснеш Аляска, преди да стартирам вируса.

— Но това не влизаше в уговорката ни — възрази Тед.

— Вече влиза — отсече Кериков, затвори телефона и извади цигара от вътрешния си джоб. Блясъкът на запалката го заслепи само за миг, докато я запали.

След това набра друг номер, този път по памет. Абу Алам отговори след първото позвъняване въпреки ранния час, сякаш изобщо не бе заспивал.

— Не можах да я отвлека тази вечер — каза арабинът вместо поздрав, защото знаеше, че само Кериков има номера на мобилния му телефон.

— Какво се случи?

— С нея имаше някой. Предостави ми се удобна възможност и за малко да я отмъкна, но някакво копеле ме удари по главата и после я изпрати до кораба на ПАПС. Не можех да я хвана, без първо да очистя онзи тип, но ти каза, че искаш да я отвлека с минимална съпротива.

— Господи! Бил е само един, а ти не си направил нищо? — възмути се Кериков. — Един човек не представлява пречка. Трябваше да го пребиеш и да я заловиш, докато си имал шанс. Слушай много внимателно. Искам да я отвлечеш не по-късно от утре вечерта. След това остани с нея на петролната платформа. Пази я добре, Алам, и не я докосвай. Ясно ли е?

— Защо да я пазя? Аги Джонсън няма къде да отиде.

— Без имена, по дяволите! Искам да отидеш на „Омега“, да извършиш последните приготовления и да премахнеш компютърния експерт, след като гръмна контейнерите с азот.

— Какво става, Кериков? Ти увери министър Руфти, че всичко е под контрол, имаш доверие на хората си и не се нуждаеш от помощ, а вече за втори път ме караш да ти спасявам задника. Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? Време е да информираме министъра, че нещата не вървят по плана.

— Всичко върви по плана. Просто ти не знаеш целия план — ядоса се Кериков. — Хвани жената, заведи я на „Омега“ и чакай инструкциите ми. Когато Руфти плати, за да се включи в операцията, ти знаеше, че ще бъдеш много повече от наблюдател.

— Руфти ще чуе за това — заплаши го Абу Алам. — Можеш да бъдеш сигурен. Не си такъв, за какъвто се мислиш.

— Напротив, точно такъв съм. — Руснакът затвори телефона и го прибра в джоба си.

След толкова години в разузнаването Кериков не преставаше да се чуди колко бързо една придобивка може да се превърне в пречка. Съюзник и враг не бяха антоними, а едно и също нещо. Единствено обстоятелствата и подбраният момент ги правеха различни. Това се отнасяше както за взаимоотношенията между суперсилите, така и за личните. И най-вече за разузнавателния бизнес.

Кериков хвърли фаса си на асфалта, настъпи го и се обърна към самолета. Пилотът го видя, че се приближава, и включи двигателите. Острите като ножове перки разрязаха хладния въздух и бързо заприличаха на сребристи дискове.

ВАЛДИЗ, АЛЯСКА

Тропането по вратата наподобяваше отсечения ритъм на изстрели от автоматично оръжие. Мърсър запуши ушите си за миг и после стана от леглото. Забравяйки къде се намира, той повлече завивките със себе си и едва не се блъсна в нощното шкафче. Опомни се бързо и изпъшка, когато си спомни, че е в Аляска и предишната нощ е пил повече, отколкото беше възнамерявал. Нахлузи джинсите си и отвори вратата. В коридора пред стаята му стояха трима мъже, облечени в тъмносини якета. Мърсър знаеше, че на гърба им с големи златисти букви пише ФБР. Време беше за проверката на „Надежда“.

— Доктор Мърсър, казвам се Дейв Филдинг — представи се агентът в средата. — Имам инструкции да ви взема, преди да се качим на кораба на ПАПС. — Филдинг представляваше масивна статуя от мускули, сухожилия и тестостерон. Челото му беше голямо и полегато, очите кафяви и проникателни, а брадичката заострена.

— Дайте ми само една минута — каза Мърсър и се върна в стаята.

Облече дебела риза и я закопча догоре, докато влизаше в банята. Отиде в тоалетната, изми зъбите, ръцете и лицето си и вдигна ципа на джинсите си. Очите му бяха зачервени.

Тримата агенти и Мърсър тръгнаха само две минути след похлопването на вратата. Часът беше шест сутринта.

Пристанището беше на няколко преки от хотела. Докато вървяха край водата, Мърсър страстно копнееше за чаша кафе, но от напрегнатата походка на Филдинг беше очевидно, че с нетърпение очаква акцията. В утринния въздух безпогрешно се долавяше усещане за неприятности.

Дългият дванайсет метра катер на бреговата охрана тихо бръмчеше в пристанището. На лъскавия му бял корпус и на надстройката бе начертана отличителната оранжева ивица на службата. На купола в средата на предната палуба бяха монтирани две картечници. В кабината се бяха събрали шестима въоръжени войници,

които държаха карабини „М — 16“, без да отделят пръсти от спусъците. На доковете нямаше други хора. Големите риболовни траулери тихо стояха на котва. Лодките под наем и за разходка бяха самотни и изоставени. Мърсър не се съмняваше, че на рибарите, отправил се към лодките си, е казано да си почиват тази сутрин и да изпратят на ФБР сметката за изгубеното време.

Надяваше се, че не греши за ПАПС.

Четиримата се качиха на катера на бреговата охрана. Агентите на ФБР и служителите на бреговата охрана се движеха пъргаво и бързо. Бяха будни вече от няколко часа и планираха операцията. За федералните агенти акцията беше възнаграждение за месеците безрезултатно разследване. Те бяха в Аляска отдавна и чакаха раздвижване. Тази сутрин най-после щяха да пристъпят към действие. Единствено Мърсър знаеше, че акцията ще бъде само предупреждение.

Той беше сигурен, че няма да намерят нищо на борда на „Надежда“. Дори ако подозренията му за участието на ПАПС в операцията на Иван Кериков бяха основателни, природозащитниците нямаше да са толкова глупави, че да оставят доказателства. За Мърсър целта на проверката беше тормоз, начин да уведомят Кериков, че е издирван. Предположи, че предишната вечер Дик Хена е проумял какви са намеренията му, но явно не бе казал всичко на хората си. Агентите се бяха подготвили за морска битка.

Моряк в кевларена жилетка и бойна каска развърза въжето на носа. Действията му бяха повторени от друг на кърмата и изведнъж катерът се отдели от доковете. Кормчията увеличи тягата и плавателният съд се отдалечи от кея. Агент Филдинг седна до Мърсър и подпря между краката си карабината.

Той запали цигара и предложи на Мърсър, който отказа. Планините около залива приличаха на заспали животни под гъстия балдахин от борове и дъбове. Хребетите бяха настръхнали като козина на язовец. Въздухът беше резлив и чист, предизвика сълзи в очите на Мърсър и съживи съзнанието му.

„Надежда“ се поклащаше леко пред патрулния катер. Празните стрели на крана на левия борд висяха над перилата на главната палуба като ръце на скелет, нетърпелив за прегръдка. Само от няколко илюминатора струеше светлина. Останалите представляваха тъмни петна на лимоненожълтия корпус. Корабът беше тих. На палубите

нямаше никого толкова рано сутринта и от комина се виеше лек пушек. Над кърмата прелетяха няколко морски птици и грабнаха остатъците от храната, която през нощта готвачът бе хвърлил за тях.

— Случаят е безпрецедентен — отбеляза Филдинг. — Доколкото разбрах, вие сте подали информацията, нали?

Мърсър кимна. Все още не се беше разсънил достатъчно, за да говори. Вълнението на агентите не го бе заразило.

— Искам да чакате на борда на катера, докато ние претърсим „Надежда“. Не очакваме неприятности, но ще бъде по-безопасно, ако останете тук. Вие сте наблюдател.

— Господин Филдинг, това не е атака. Операцията не се базира на неоспорими доказателства, а на предчувствия и догадки. Предлагам вие и хората ви да се успокоите. Активистите на кораба няма да окажат съпротива, освен да мърморят недоволно.

— Е, за всеки случай. — Филдинг смъкна ципа на якето си и разкопча предпазната каишка на кобура си. Големият колт беше готов, ако се наложеше бързо да бъде изваден и използван в престрелка.

— Може ли да предложи нещо? — Мърсър посочи доковете, които вече бяха на двеста метра от тях. — В града живеят три хиляди души. Повечето стават рано. Ако не смятате да се превръщате в публично зрелище, мисля, че ще бъде по-умно да се качим на „Надежда“ от щирборда, далеч от любопитни очи. Снощи забелязах, че „Надежда“ има две гумени лодки „Зодиак“. Не ги видях на дока в града, нито са от тази страна на кораба. Предполагам, че са завързани за стълбата към борда от срещната страна.

Агент Филдинг гневно погледна Мърсър. От изражението му беше очевидно, че не е помислил за това и вероятно е очаквал да щурмува „Надежда“ и да го превземе на абордаж. Той поклати глава, отмести поглед и отиде да каже на кормчията да заобиколи кораба и да се приближи откъм щирборда.

Патрулният катер описа широка дъга във водата, оставяйки диря от бяла пяна. Корпусът се наклони толкова рязко, че планширите се озоваха само на няколко сантиметра от вълните. Агентите видяха стълба, спусната до нивото на водата. Гумените лодки „Зодиак“ бяха завързани за най-долното ниво. На главната палуба стоеше мъж, който наблюдаваше с бинокъл катера на бреговата охрана. В другата си ръка държеше пушка.

Филдинг и другите двама агенти видяха оръжието и реагираха светкавично, като насочиха карабините и извадиха пистолетите от кобурите си. Действията им бяха толкова бързи, че стреснаха Мърсър. Някой хвърли мегафон на Филдинг. Агентът го улови със свободната си ръка и го приближи до устата си.

— ФБР. Хвърли оръжието си и сложи ръце зад тила си. Не мърдай, иначе ще открием огън. — Усиленият от мегафона глас отекна над водата.

Инерцията приближи катера до „Надежда“. Оръжията на агентите следяха мъжа на палубата с точността на зенитни оръдия. Природозащитникът не понечи да хвърли пушката си, а само пусна бинокъла да увисне на кожения ремък около врата му.

— Хвърли проклетото оръжие! Веднага! — извика Филдинг.

— Не може да се качите на кораба — отвърна мъжът. Акцентът му беше френски или може би холандски. — Регистрирани сме в Холандия и вие нямате правомощия тук. Пътуваме под флага на приятелска страна.

— Намираш се в териториалните води на Съединените щати, задник — гневно изкрещя Филдинг. — Имам правомощия да взривя шибания ти кораб.

Думите му бяха подсилени от зареждането на карабината.

На палубата се появиха още хора. Повечето бяха облечени и този факт убеди Мърсър, че са наблюдавали катера на бреговата охрана, откакто е напуснал доковете. За щастие, доколкото виждаше, никой друг не беше въоръжен. Членовете на екипажа на „Надежда“ се наведоха над перилата и се вторачиха в агентите.

— Франсоа, хвърли оръжието веднага — извика женски глас. Мърсър го позна мигновено. Не можеше да сгречи съчетанието между вроден авторитет и съблазнителен чар.

— Не можем да им позволим да се качат на борда, Аги — възрази Франсоа. — Спомняш си какво сториха французите с „Рейнбоу Уориър“.

— Направи го.

Докато Франсоа разговаряше с Аги Джонсън, Филдинг и хората му прескочиха разстоянието от около метър, разделящо двата плавателни съда, и започнаха да се катерят по стълбата. За няколко секунди осмината агенти се озоваха на борда на „Надежда“ и

закресяха заповеди всички да легнат по корем и да сложат ръце на тила си. Мъжките викове се смесиха с женски писъци, докато хората на ФБР блъскаха на палубата активистите на ПАПС. Мърсър чу, че Аги извика, и скочи, пренебрегвайки заповедта на Филдинг да остане на катера. Качи се за миг на борда на кораба и потърси Аги сред проснатите на палубата тела.

Единият агент извади малък автоматичен пистолет от колана на джинсите на един от мъжете, а друг насочи „М — 16“ срещу главата му. Зад бронираните стъкла на прозорците на трапезарията се появиха лица и после веднага побързаха да се скрият, когато видяха, че корабът им е нападнат. Отвътре се разнесоха писъци на страх и паника.

— По дяволите, Филдинг, правиш нещата по-лоши, отколкото трябва да бъдат — извика Мърсър.

Агентът се обърна към него. Очите му блестяха от бойна страст.

— Казах ти да чакаш в катера. Махай се оттук, да ти го начукам.

— И още как — изкрещя Мърсър, приближи се до Аги, коленичи до нея и нежно сложи ръка на гърба ѝ.

Тя вдигна глава и го видя. Изумруденозелените и очи заблестяха от гняв.

— Копеле.

— Само си искам якето — усмихна се той и и помогна да стане.

Аги избърса ръцете си и отстъпи назад, сякаш допирът до Мърсър я бе омърсил.

Единият агент остана да държи на прицел десетината активисти, а останалите влязоха в надстройката.

— Виж какво, Аги, нещата може да се улеснят много, ако се обадиш на Верховен по вътрешната радиоредба и кажеш на хората си да съдействат.

От вътрешността на кораба се чу пронизителен писък, последван от зловеща тишина.

Неочаквано отекна изстрел и пленниците трепнаха. Неколцина се изправиха на колене.

— Легнете, по дяволите — извика агентът.

— Аги, направи го, за Бога.

— Той не е тук — безизразно каза тя, най-после осъзнавайки сериозността на положението.

— Ела — рече Мърсър, хвана я за ръката и я поведе към мостика.

Там имаше двама въоръжени мъже от ПАПС, които насочиха големите си автоматични пистолети. Мърсър нямаше избор. Той пусна Аги и вдигна ръце над главата си.

— Не — каза Аги Джонсън на другарите си. — Всичко е наред. Той е с мен.

Те спуснаха оръжията, но продължиха да гледат Мърсър със смесица от недоверие и гняв. Аги се приближи до радиоуредбата и взе микрофона.

— Внимание. — Гласът и отекна из целия кораб. — Говори Аги. Моля ви, всички да съдействате. Не се съпротивлявайте. Правете каквото искат. Повярвайте ми, това ще им струва много повече, отколкото на нас. Засега се подчинете, а после ще ги хванем за топките. — Тя изключи микрофона и се обърна към Мърсър. — Нямаш представа какво направи. Господи, все едно постановката беше наша.

— Съжалявам, че съм ви надминал. Чух, че инсценирането на събития е обичайна практика на ПАПС — подигравателно отвърна той, но после стана сериозен. — Къде е Ян Верховен?

— Казах ти, че не е тук.

Той забеляза сянка в очите и и осъзна, че Аги и Верховен са любовници. Прозрението го разтърси. Мърсър изведнъж почувства ревност и това го накара да се ядоса на себе си. Не би трябвало да изпитва нищо към Аги, но не беше така и го заболя. Разтърси го силно чувство на загуба, макар че Аги не му принадлежеше.

— Попечителският ти фонд няма да те измъкне от това, Аги. Кажи ми къде е Верховен.

— Не знам. Излезе в полунощ.

— Аз те оставих в полунощ. Той трябва да е заминал преди два-три часа. Срещата ви сигурно е била незабравима.

— Беше по-добра от всичко, на което ти си способен — гневно отвърна тя.

Застанала пред него, облечена в широка тениска и стар анцуг, с развяни от вятъра коси и лице, зачервено от съня и случилото се през последните няколко минути, Аги беше най-красивата жена, която бе виждал. Мърсър се запита защо обстоятелствата трябваше да бъдат такива и болката в стомаха му се засили. Защо трябваше да бъдат врагове заради кауза, която не беше по-важна от нито един от тях?

Ядосано прогони тези въпроси, за пореден път прибра чувствата си под защитна преграда, много по-тънка около Аги, отколкото около всяка друга жена, която познаваше. Не искаше да мисли за последиците, ако стената се пропукаше.

Филдинг и още един агент нахлуха на мостика, докато Аги и Мърсър се бяха вторачили гневно един в друг. Напрежението искреше между тях като статично електричество. Агентът бе допрял до рамото си карабината и оглеждаше помещението през оптичския мерник. Дватама членове на екипажа на ПАПС оставиха оръжията си на навигационното табло и вдигнаха ръце.

— Къде отиде той, Аги? — прошепна Мърсър, без да обръща внимание на суматохата.

— И да знаех, нямаше да ти кажа. — Тя прокара пръсти през косите си и ги приглади назад. Но сянката в очите и остана и отново му причини болка.

— Верховен не знае с кого си има работа. Кериков ще смачка него и останалите от ПАПС, щом приключи тук. Приятелят ти е затънал твърде много, за да съзнава опасността. Помогни ми, Аги. Помогни на Верховен. Ако се наложи, ще накарам да арестуват всички на кораба. Онези, които нямат американски паспорти, ще бъдат депортирани, а американските граждани ще бъдат обвинени в каквото поискам. Казах ти, че сте се забъркали в нещо много по-опасно, отколкото мислиш. Снощи те предупредих за пръв път и няма да го правя повече.

Дейв Филдинг бе спуснал оръжието и гледаше ту Аги, ту Мърсър. Стана му ясно, че тя ще отстъпи.

— Не ми каза къде отива — ядосано рече Аги. — Снощи си легнахме и когато сутринта ти и твоите приятели фашисти ме събудихте, Ян го нямаше. Не знам къде е отишъл. Държеше се странно, когато разговаряхме. Каза, че скоро нещо щяло да се случи, но не обясни какво. Мразя те — заплашително изсъска тя.

— Бих искал да кажа същото, скъпа, но не мога. Мърсър излезе от мостика, последван от Филдинг и друг агент. Дейв настигна Мърсър, хвана го за лакътя, обърна го към себе си и го прикова към стената. Лицето му беше зачервено от гняв.

— За какво беше всичко това, по дяволите?

— Ти си свърши своята работа. Предяви обвинения към въоръжените лица за незаконно притежаване на оръжия, и после се махай от очите ми. — Мърсър се опита да се отскубне от него, но мускулестите ръце на Филдинг го притискаха до стената.

Тогава вдигна коляно и ритна агента между краката. Дейв се преви надве. Болката го накара да се свлече на пода. Белите му дробове отчаяно се нуждаеха от въздух. Мърсър застана безучастно над него, докато агентът се опитваше да облекчи мъките си, като масажираше слабините си.

— Целта на мисията беше предупреждение — безстрастно каза Мърсър. — Но човекът, който ми трябваше, не е тук. Само мога да се надявам, че посланието ми ще бъде чуто от някой много по-важен от него.

Погледна към мостика и се усмихна тъжно, а после се обърна и тръгна към долната палуба. Изгаряше от нетърпение да се махне от „Надежда“.

Единствено времето щеше да покаже дали бе постъпил правилно.

Крясъците на чайките над кораба приличаха на човешки смях.

НА БОРДА НА СУПЕРТАНКЕРА „ЮЖЕН КРЪСТ“

Морето се бе успокоило. Огромният танкер вече не се клатеше, а плаваше спокойно като скиф в планинско езеро и ритмично пореше дълбоките зелени води. Духаше попътен вятър със скорост десет възела.

Трапезарията миришеше на нечисти тела, стояли твърде дълго на едно място, на цигарен дим и на тежката смрад от препълнените кофи за боклук до мокрото помещение. Въздухът беше задушен и предизвикваше гадене.

Членовете на екипажа, които вече четири денонощия бяха пленници, мълчаха, бяха потиснати от преобладаващото чувство на апатия и от картечните пистолети на терористите. Лицата им бяха бледи, а очите унили и безжизнени. Те автоматично пиеха кафе от чаши, които пълнеха постоянно с преднамерено бавни движения. Униинето им беше толкова силно, че рядко се поглеждаха.

В началото на изпитанието те си разменяха трескави погледи и незабележими окуражителни жестове, не ги бе напуснала надеждата за бягство и спасение. Но докато времето минаваше и бдителността на пазачите не намаляваше, надеждите им бързо се изпариха. Те седяха послушно с наведени глави и пушеха цигара след цигара. Вместо да бъдат обзети от Стокхолмския синдром и да общуват с похитителите, членовете на екипажа на супертанкера бяха изпаднали в пълна апатия.

Всички, с изключение на главния инженер Джордж Патрони и тримата му помощници.

Патрони бе успял да информира хората си за Хаузър веднага след като видя капитана в асансьора. Каза им го точно когато двигателят заработи отново, така че оглушителният му рев да попречи на двамата пазачи да чуят разговора им. Те бяха професионалисти и не позволиха новината да ги разсее или да ги накара да се държат различно от останалите членове на екипажа. Когато не проверяваха машините, седяха кротко в трапезарията заедно с другите, спяха на пода, ако

можеха, и бавно пиеха кафе, без да издават тайната, която бяха научили.

Ниският и възпълничък, но невероятно силен Патрони беше син на докер от Ню Йорк и бе израснал с мисълта, че ще прекара живота си в морето. Баща му искаше Джордж да завърши гимназия и после да тръгне по стъпките му и да разтоварва кораби, пълни със стоки от целия свят, но прояви разбиране, когато седемнайсетгодишният младеж се записа като смазочник на контейнеровоз.

Когато за пръв път видя грамадния мотор, движещ товарния кораб, Джордж Патрони пожела един ден да стане господар на някоя от тези огромни машини. Израсна до главен инженер едва след двайсет години и след още пет овладя двигателите на супертанкерите, но нито за миг не съжали за решението си. Съпругата и трите му деца бяха осигурени в скромен квартал на Джърси Сити. Те му даваха повече семейна привързаност и любов по време на редките му отпуски от повечето хора, които бяха на осемчасов работен ден.

Патрони бе изпадал няколко пъти в опасни положения в живота си. През по-голямата част на кариерата си бе работил по маршрута Персийски залив — Европа, минавайки край нос Добра надежда по време на прословутите зимни бури и през пролива Ормуз, когато иранските и иракските бойни кораби изстрелваха ракети по всяка движеща се мишена. Бе видял как „Сийуайз Джайънт“, най-големият танкер в света, е уличен от ракета на не повече от една миля разстояние от неговия кораб.

Но нищо не го бе подготвило за осезаемия страх на колегите му, гневното изражение на похитителите и заплашителното присъствие на оръжията им.

Патрони седеше до масата в трапезарията, подпрял с ръце наведената си глава. Пред него имаше чаша за кафе и пепелник с петшест фаза. Погледът му беше унил, а съзнанието празно, когато изведнъж на масата се появи бележка.

Той не посегна да я вземе, а крадешком огледа помещението. Никой не му обръщаше внимание и наблизо нямаше човек, който да му я е подхвърлил. Патрони се облегна назад, прозя се широко и вдигна глава към тавана. Над него имаше вентилационна решетка, която почти незабележимо се премести на мястото си.

Патрони почисти пепелта и тютюна от масата и в същото време долепи късчето хартия до дланта си, а после избърса ръце в работните си дрехи и пъкна бележката в джоба си. Никой не погледна към него.

Спазвайки указанията на терористите, той вдигна ръка, докато пазачите решиха, че може да отделят време, за да заведат неколцина пленници до тоалетната.

Съпровождайки ги с картечните си пистолети, двама терористи изведоха от трапезарията шестимата членове на екипажа, които бяха вдигнали ръце. Безмилостните им очи очакваха всякаква заплаха. Вратата беше постоянно отворена за улеснение на похитителите, но на пленниците беше позволено да се уединят в кабинките. Патрони търпеливо изчака реда си. Единствено лекото трепване в дясната страна на лицето му издаде вълнението му. Най-после влезе в кабинката, смъкна ципа на работния си панталон, спусна го до глезените си и седна на още топлата тоалетна чиния. Изходи се шумно и в същото време извади бележката от джоба си.

„Аз съм добре. Все още никой не ме е открил. Чух Ригс да казва, че ще ускорят нещата и ще го направят в Сиатъл. По моите изчисления се намираме на три дни път от новата мишена. Трябва да действаме, преди да стигнем до града. Знам, че няма начин да се свържеш с мен, но аз трябва да сляза от кораба и да се приближа до брега, за да използвам аварийния радиопредавател. Ако можеш, предизвикай късо съединение довечера в полунощ и аз ще избягам със спасителната лодка. Ако не е възможно, утре вечер по същото време. Хаузър“

Патрони хвърли бележката в тоалетната чиния, пусна водата и излезе от кабинката. Докато миеше ръцете си, забеляза, че единият пазач го наблюдава със свъсени вежди, държейки безгрижно произведения в Германия картечен пистолет „Хеклер и Кох“. Инженерът усети изгарящия поглед на терориста, но с нищо не показва какви мисли се въртят в главата му.

Заповядаха им да чакат в тоалетната, докато и последният пленник излезе от кабинката, и после ги заведоха обратно в трапезарията. Похитителят, който наблюдаваше Патрони, го сръга в бърбеците и го блъсна в помещението. Инженерът успя да запази равновесие само защото се хвана за облегалката на стола.

Патрони вдигна юмруци и зае отбранителна позиция. В следващия миг една ръка се протегна и докосна крака му. Това беше

електротехникът на кораба, на чийто стол се бе подпрял.

— Той те предизвиква, не се поддавай — прошепна електротехникът, почти без да движи устни.

Патрони се отпусна, смъкна мускулестите си ръце и седна на обичайното си място, като се усмихна загадъчно. Щеше да намери начин да помогне на Хаузър.

Лайл Хаузър съзнаваше, че е твърде стар за подобна авантюра. Сърцето му блъскаше в гръдния кош като диво животно, опитващо се да избяга от клетката си. Потта се стичаше в очите му и го принуждаваше да ги притваря. Въздухът в тясното пространство над трапезарията беше толкова замърсен от цигарения дим, че в белите му дробове все едно влизаше киселина. Само като си помислеше, че беше страстен пушач. Беше се вкопчил в дебел стоманен тръбопровод, минаващ през тесния проход, и бе кръстосал крака над тръбата. Пръстите и раменете го заболяха от напрежението. Ако се изпуснеше, щеше да падне през звукоизолацията на тавана под него. Усилените му движения разпръснаха прахоляк, който заплаши да предизвика пристъп на кихане.

Капитан Хаузър започна да пълзи. Свистенето на въздуха в трийсетсантиметровия вентилационен отдушник беше силно и заглуши задъханото му дишане. Той стигна до кухнята и се смъкна по-надолу в по-удобно положение. Таванът тук беше подсилен, за да стане огнеупорен, и можеше да издържи на тежестта му. Гърдите му се надигаха и свиваха като ковашки мях и минаха няколко минути, докато ръцете му престанаха да треперят.

— Стар съм, по дяволите — тихо измърмори Лайл.

След още един час пълзене, гърчене и извиване през многобройните тесни пространства между машините в танкера Хаузър най-после стигна до вентилационната шахта и до люк, водещ навън. Лъхна го хладният морски бриз, засмукван от климатичната инсталация. Свежият полъх беше добре дошъл след пушека, прахоляка и горещината, които бе изтърпял, но разходката си заслужаваше. Беше сигурен, че Патрони ще намери начин да повреди индикаторите на мостика и да се погрижи да няма виновни. Така терористите нямаше да заподозрат, че някой е избягал.

Макар че приносът му във виетнамската война беше да превозва петрол и товари в Югоизточна Азия, Хаузър се бе запознал с много войници и знаеше, че въоръженият човек се съмнява във всичко и във всеки. И най-малката необичайна промяна означаваше неприятности и единствената логична реакция беше да открие автоматичен огън. Лайл съзнаваше, че ако терористите заподозрат нещо, членовете на екипажа му щяха да умрат.

Той махна решетката, измъкна се от шахтата и безшумно скочи на палубата. Намираше се на четири-пет метра от спасителната лодка и както се надяваше, беше сам. Похитителите бяха твърде малко, за да патрулират навсякъде из грамадния танкер.

Хаузър си позволи лукса да погледне за миг морето и после отвори херметически затварящия се люк на лодката от фибростъкло и скочи в клаустрофобичното пространство. Екипажът на танкера се състоеше от трийсет души, но от съображения за сигурност във всяка от трите спасителни лодки имаше дващест места. Те бяха снабдени със сигнални ракети и радиопредавател. Предвиденият престой в тях беше ден-два, особено по оживените маршрути, но бяха заредени с храна и вода за седмица.

Хаузър седна на пластмасовата седалка, провери дали няколкото плексигласови прозорчета са закрити с одеялата, които бе взел от склада на кораба, и си позволи почивка. След няколко часа Патрони щеше да го прикрие, докато спускаше във водата спасителната лодка. Лайл щеше да се отдалечи от танкера и някой плавателен съд или радиостанция на брега щеше да улови сигналите му. А дотогава трябваше да чака и мъчително да отброява минутите. Той се замисли върху въпроса, който не му даваше покой, откакто чу разговора между двама терористи, докато висеше в тясното пространство над каютата.

Сиатъл. Какво смяташе да прави Ригс в Сиатъл?

В съзнанието му преминаваха различни идеи, но никоя не изкристализира ясно, за да му даде отговор. Макар че свърза всяка откъслечна информация, която бе научил за кораба и терористите, пристанищният град на щата Вашингтон не се отличаваше с нищо съществено. Опита се да си спомни коя система според Патрони бе критично важна за Ригс. Контролът върху резервоарите. Системата обикновено се използваше да поддържа равновесието на плавателния съд в бурно море или ако разтовареше част от петрола и после се

преместеше в друго пристанище, за да се освободи от останалия. Поддържането на баланса беше важно за нормалното функциониране на кораба, но не би трябвало да бъде първостепенна задача.

Нямаше логика.

Най-северното пристанище в континенталната част на Съединените щати и възможността петролът да се премества в огромния корпус... Каква беше връзката? И Хаузър изведнъж се сети. Страхът и ужасът едва не го накараха да се задави.

— Мили Боже, няма да го направят. Никой не би извършил такова нещо.

ЛОНДОН, АНГЛИЯ

В средата на есента времето в Лондон е или топло, дъждовно и облачно, или студено, дъждовно и още по-облачно. За няколкото минути, докато слезе от лимузината и влезе във фойето на незабележимия дискретен хотел „Белгрейвия“, Халид Худари премръзна почти до мозъка на костите си. Тежките капки дъжд образуваха камуфлажни петна върху шлифера му. Той потрепери и изцеди водата от гъстата си коса, като я приглади с длан. Портиерът го наблюдаваше изпитателно, приемайки нахлуването му като лична обида, тъй като чадърът в ръката му можеше да скрие четиричленно семейство.

Той заведе Халид до бюрото за регистрация, изработено през XVIII век от тиково дърво, украсено с позлатен бронз и инкрустиране със седеф, с изящни извити крака и широка, лъскава повърхност. Белия мраморен под на рецепцията хармонираше на старинното бюро. Усмивката на администраторката беше топла и лъчезарна и накара Халид да забрави за лошото време.

— Добро утро, министър Худари. Извинявам се за времето. По телевизията казаха, че вече би трябвало да се проясни.

Халид не се изненада, че тя знае името му. Персоналът на хотели като този знаеше всичко за гостите си.

— Ще повдигна въпроса пред управата — по момчешки се ухили той. — Изрично поръчах да не вали по време на целия ми престой.

— Ще предам желанието ви на метеорологичното бюро на Би Би Си, за да видят какво могат да направят — отвърна на усмивката му тя.

Също като по-старите и по-придирчиви швейцарски банки, които отвън съвсем не приличат на места за бизнес, „Сейнт Джеймс Белгрейвия“ не приличаше на хотел, а по-скоро на голяма, добре поддържана къща. Сградата бе построена в английски архитектурен стил от XVIII век и имаше прозорци с оловни рамки и дебели каменни стени. На фасадата нямаше дори табелка, която да рекламира присъствието му. В голямото фойе имаше бюро, три кресла с

тъмночервена тапицерия и ниска маса от черешово дърво. Шкафът под огледалото с позлатена рамка съдържаше кристални гарафи и чаши и отличителната зелена бутилка „Дом Периньон“ в сребърна кофичка с лед.

Човек трябваше да има пари, за да разбере, че подобни хотели съществуват, и още повече пари, за да нощува в тях.

Халид се усмихна сдържано. Знаеше, че Сири не само му е запазила билет в първа класа за полета от Обединените арабски емирства, но е уредила и хотела, и лимузината от летището. Така тя го глезеше и показваше обичта си, за която той беше напълно наясно.

— Господин министър, не бих искала това от вас — с извинителен тон каза администраторката, — но тъй като досега не сте отседнали при нас, трябва да погледна паспорта ви.

Худари извади документа от джоба на самото си и го разтвори. Тя преписа каквото и бе необходимо и му го върна, като се усмихна.

— Много ви благодаря, господин министър. Пиколото вече трябва да е занесъл багажа ви в стаята и ако желаете, ще го разопаковаме. Настанен сте в стая номер седем. Алфред ще ви заведе.

Халид се качи в апартамента си и отпрати двете пикола, без да им позволи да разопаковат куфарите му. Забеляза, че те не изчакаха за бакшиш, и отново се усмихна. Подобни хотели не безпокояха гостите си с такива прозаични неща като изразяване на благодарност в пари, но Халид беше сигурен, че да го заведат до стаята му, вероятно струва повече, отколкото дядо му е спечелил през целия си живот. Той се изкъпа, избръсна се и излезе. Лимузината го чакаше, както бе поръчал.

— „Савой“ — каза Худари на шофьора от Антилските острови и се облегна на меката кожена седалка на черния даймлер.

Успяха да си проправят път през натовареното движение за рекордно време — нещо забележително за такава голяма кола — и скоро поеха по уличката, водеща към вероятно най-известния хотел в света.

Като се имаше предвид красивата му външност и способността му да рецитира десет хиляди реда любовна поезия, не беше изненадващо, че Тревър Джеймс-Прайс разговаря с най-привлекателната жена в американския бар на „Савой“. Двамата седяха на бара обърнати един към друг в интимната поза на тайни

любовници. Халид се приближи до тях и чу смеха и — приятен, звънлив и сексапилен.

— Ето къде си бил, Тревър. Другите надзиратели те търсиха из целия град, след като разбрахме, че си напуснал лудницата, без да си вземеш лекарствата. — Халид можеше да си позволи да се върне към ученическите шеги с Прайс.

Джеймс веднага вдигна глава. Пясъчнорусите му коси се развяха над челото като крило на птица. Очите му заблестяха от удоволствие. Двамата радостно стиснаха ръце.

— Халид, запознай се с Милисънт Грей. Мили, това е багдадският крадец Халид Худари. — Тревър млъкна за миг, когато Халид се ръкува с жената. — А сега, ако ни извиниш, трябва да говоря с него за взривяването на парламента. Ще се срещнем в девет в „Лез Амбасадър“.

Тя стана, докосвайки Тревър, а после се усмихна на Худари и излезе от заведението. Десетина мъже обърнаха глави да я погледнат.

— „Лез Амбасадър“, а? Мислех, че си разорен — закачливо подхвърли Халид.

— Какво да кажа. Тя ме покани. — Тревър изпи остатъка от газираната си вода и кимна на бармана да донесе още две. — Радвам се, че успя да дойдеш на първата си среща на ОПЕК като министър на петрола.

— За малко да не дойда — мрачно отбеляза Халид.

— Така и предположих. Искаш ли да говориш за това?

— Не. Или гоня вятъра, или ще ме отвеят. — Халид поклати глава.

— Ами, в края на краищата, може да отидеш в ада. Разбрах какво замисля Руфти заедно с иракчаните и иранците. Ако осъществят намеренията си, чекът от сто хиляди долара, който каза, че си написал, няма да си струва хартията. — Преди Худари да успее да реагира, Тревър продължи: — Най-последно намерих човек, който се разприказва пред мен, саудитски принц. Каза, че Руфти го изнудва и иска да види негодника мъртъв. Кралската особа, изглежда, е уморен от шантажа заради екзотичните си предпочитания към удоволствията. Миналата година Руфти се е срещнал в Истанбул с бивш агент на КГБ на име Иван Кериков на яхтата на принца. Научих, че оттогава този Кериков се е свързал с иракчаните и иранците няколко пъти. Предположих, че

всички са замесени в някаква мръсна история, затова подкупих сервитьор в ресторанта, където Руфти и партньорите му се видяха снощи. Той сложи миниатюрен касетофон под масата им.

— И? — подкани го Халид, когато Тревър млъкна за драматичен ефект.

— Поради икономическия натиск на американското изявление, иракчаните и иранците са се споразумели да загърбят религиозните си различия в името на нещо по-висше, по-точно сметките им в швейцарски банки. С помощта на ОАЕ те се опитват да превземат целия Персийски залив. Както ти е известно, Иран, с малко помощ от Емирствата, може да затвори пролива Ормуз за движение по море на танкери и бойни кораби. И след това, с армия от десет милиона души и с химични и биологични оръжия, за каквито инспекторите от ООН не подозират, Ирак и Иран ще превземат Кувейт и част от Саудитска Арабия, преди някой да разбере какво става.

— Абсурд. Американците ще реагират мигновено. НАТО ще ги подкрепи. Войната в Персийския залив ще се повтори.

— Мислиш ли? — Тревър повдигна вежди в недоумение. — Когато през 1990 година нападна Кувейт, Саддам допусна само една грешка. Той не предполагаше, че на американските войници ще бъде позволено да използват Саудитска Арабия като база за ответни удари. Ако си спомняш, саудитите едва се съгласиха да пуснат чужди войски на Арабския полуостров. Вие, смрадливите арабески, сте са много докачливи по въпроса кой може да стъпва на свещените земи. Саддам нямаше да спре пред саудитската граница, ако знаеше, че американците ще получат базите там. Този път обаче можеш да се обзаложиш, че танковете му няма да спрат, докато не стигнат до центъра на Рияд. Нещо повече, въпреки уверенията на президента Буш в обратното, войната в Персийския залив се води заради петрола и нищо повече. Американците не се интересуват от положението на кувейтския народ. Допреди войната американците вероятно са мислели, че Кувейт е вид плод. Никакви възвишени принципи и морално призвание, а само добра, разумна икономическа политика. След десет години на Америка няма да и пука за петрола. Ще врътнат кранчето и Близкият изток ще рухне. Ако иракчаните и иранците се опитат да направят нещо заедно, американският Конгрес ще каже: „Много важно.“ — Тревър започна да говори с подигравателен

американски акцент. — „Нека хранещите се със смокини пясъчни негри се избиват помежду си, колкото искат. Това вече не ни засяга“ — ще рече някой сенатор от Юга. Съединените щати няма да изпратят войски да се бият заради кауза, която не бърка в американските портфейли. И без това вероятно няма да могат да направят нищо, ако Саудитска Арабия е разделена на две от иракските войски, а Ормуз е затворен от бойните кораби на Иран и ОАЕ. Няма да имат тактическо присъствие в региона. Ще трябва да използват летища в Турция и Кипър и коалиционни самолети, а базираната на земята щурмова сила, събрана в Западна Анадола, ще се изправи пред непристъпните планини, които от хилядолетия спират армиите.

Няма да имат шанс, каквото и количество „умни“ бомби и изтребители „Стелт“ да използват. Не, приятелю мой, войната в Персийския залив няма да се повтори. Замисли се и върху следното: ако Иран и Ирак контролират Персийския залив с помощта на марионетен режим в ОАЕ, може да се обзаложиш, че плочките на доминото ще започнат да падат. Йордания, Сирия и дори Израел може да бъдат погълнати веднага щом шумотевицата заглъхне.

Халид се дръпна назад, сякаш го бяха ударили. Казаното от Тревър беше напълно възможно. Определящият принцип в политиката на Съединените щати в Близкия изток беше осигуряването на несекващ поток петрол от Персийския залив. Премахнеше ли се тази потребност, регионът изгубваше значението си. Американците наливаха милиарди долари в Ориента под формата на военни заеми в опит да поддържат равновесие на силите между двете страни. Обикновено тези опити бяха едностранчиви и несръчни и създаваха диктаторите, от които Съединените щати се страхуваха. Но въпреки всичко петролът бе текъл в продължение на петдесет години само с няколко незначителни засечки.

Без необходимостта от петрол Америка нямаше интереси към политиката в Близкия изток. Щатите можеха да дрънкат оръжия и да прокарат няколко осъдителни резолюции в ООН, но нямаше да пристъпят към действие. Историята беше изпълнена с войни. Повечето учебници изтъкваха причините и последиците от тях, сякаш войната беше вододел в развитието на цивилизацията. Без изключение всички бяха водени за икономическа печалба.

— Виждам една голяма грешка в начина ти на разсъждение — най-после проговори Халид. — ОАЕ никога няма да се присъединят към Иран и Ирак, ако тези страни решат да нападнат Кувейт или Саудитска Арабия.

Тревър притежаваше свръхестественото умение на училищен директор да смазва човек само с поглед.

— Като изключим великите демокрации, средностатистическата продължителност на живота на управляващите правителства в повечето държави е около осем години. ОАЕ съществуват от трийсет и мисля, че времето ви може би е изтекло.

— Имаш предвид Руфти?

— Точно така.

— Говорих по този въпрос с принца и трябва да се съглася с неговата оценка. Може и да си прав за Руфти, но до реалната заплаха остават няколко години, повече от достатъчно време да се справим с него.

— Много си задръстен. Той може да не се опита да превземе цялото правителство наведнъж, но съм сигурен, че няма да има нищо против за известно време да заеме твоя пост. Господи, съдейки по начина, по който Руфти се перчи из Лондон, човек би се закълел, че вече е министър на петрола на целите Емирства, а не само на неговия прашен ъгъл от страната.

Халид не бе мислил по този въпрос.

Макар че до голяма степен работата му беше административна, Худари знаеше, че министрите на петрола в страните от ОПЕК се ползват с голямо уважение в международната икономическа общност. Постът би представлявал страхотен старт за някой, който иска да се сдобие с власт, без да привлича голямо внимание върху себе си. Като се имаха предвид напрегнатите отношения между седемте членове на Върховния федерален съвет на ОАЕ, беше напълно възможно по малките емирства да упражнят натиск върху принца да назначи Руфти, ако Халид не е в състояние да изпълнява задълженията си. Например ако умре.

— Успокой се, стари приятелю. Имаш такъв вид, сякаш си видял призрак — каза Тревър, изтръгвайки Халид от мислите му.

— Наистина видях. Собствения си призрак. — Тренировъчният лагер, който бе посетил заедно с Бигълоу, придоби още по-зловещи

измерения. — Сигурен ли си за Руфти и иракчаните?

— Откровено казано, дълго мислих за това — призна Тревър. — Информацията от записа беше откъслечна, но определено се връзва. Особено в светлината на твоето държание напоследък.

— По дяволите. — Халид погледна часовника си. — Трябва да ходя на прием в Британския музей. Саудитите ще дават назаем няколко редки ислямски текстове на музея и тази вечер е откриването на изложбата. Приемът ще бъде голямо събитие и част от дневния ред на ОПЕК, неофициално събиране преди срещата утре. Виж какво, при други обстоятелства не бих те молил, но по-късно трябва да се видим отново в моя хотел. Това означава, че няма да отидеш на срещата с госпожица Грей.

— Ще дойда, защото знам, че държиш на това. — Тревър и Халид станаха и си стиснаха ръцете. — Между другото, Грей не е госпожица, а госпожа. По-точно лейди Грей.

Худари изчака под тъмния свод на „Савой“ да докарат лимузината му. Портиерът го изпрати до даймлера. След няколко секунди колата се смеси с уличното движение и се отправи към Блумбъри и Британския музей. Халид се чувстваше неудобно в лимузината. Искаше му се да разговаря с шофьора, за да мине по-бързо времето, но тъмната стъклена преграда беше вдигната и не реагира, когато се опита да я спусне.

Понечи да почука на стъклото, но после размисли, облегна се назад и започна да наблюдава парада от интересни хора, докато минаваха през Сохо. На площад „Кеймбридж“ колата зави по Блумсбъри Стрийт, където нощният мрак бе озарен от арките на театрите и неоновите реклами. По стъклата на лимузината се стичаха дъждовни капки.

След Ню Оксфорд Стрийт обликът на града се промени. Ниските сгради от епохата на Тюдорите, дървените табели, окачени над тесните магазинчета, и газените улични лампи тук-там напомняха за Лондон от времето на Дикенс. Огромната каменна сграда на Британския музей се намираше вдясно. Грейт Ръсел Стрийт беше необичайно ярко осветена от прожекторите на телевизионни станции, дошли да заснемат известните личности, поканени на приема. Дори от разстояние Халид видя как светкавиците на фотоапаратите бляскат като мълнии. Подобно

въодушевено снимане можеше само да означава, че е пристигнала някоя звезда от филмовия или музикалния бизнес.

Даймлерът пое по Грейт Ръсел, малка странична улица между постройките от XVIII век с множество прозорци. Пътят пред портата на музея беше блокиран от полицейски коли, микробус на охраната и няколко мотоциклета. Пред временната барикада стояха полицаи, които не пускаха по-нататък представителите на медиите и стотината любопитни зрители. Старшите репортери и фотографи бяха на територията на музея и се бяха наредили от двете страни на стъпалата пред сградата.

Картината беше позната. Макар че като студент бе посещавал музея много пъти, Халид имаше чувството, че е виждал и тази гледка. Барикадата и дори сградите представляваха неясни очертания като в сън.

Пустинята и наскоро изоставеният тренировъчен лагер, улиците, постройките, това място.

В мига, в който прозрението го осени, преградата между него и шофьора започна да се смъква. Лимузината се нареди във върволицата от други луксозни автомобили, чакащи да влязат в двора на музея. Шофьорът от Антилските острови, който го бе закарал от „Белгрейвия“ до „Савой“, бе заменен от турчин или може би афганистанец. Халид успя да забележи това, когато мъжът вдигна автоматичен пистолет.

Худари се хвърли встрани. Куршумът от оръжието със заглушител проби кожената тапицерия. Купето се изпълни с парлив мирис на барут. Халид сграбчи дръжката на вратата и изскочи навън. Вторият куршум разкъса шева на сакото му в областта на рамото, но не засегна тялото.

Худари падна на мократа настилка, претърколи се веднъж към тротоара, а после се надигна и се скри зад голяма саксия с цветя. Вече усещаше, че камерите и фотоапаратите са се насочили към него. Знаеше, че е уязвим, но не беше в състояние да помръдне. Стъклото на шофьора беше смъкнато и Халид видя, че мъжът го гледа. Саксията му осигуряваше твърде нищожно прикритие.

Хрумна му да изтича зад колата и да се шмугне в страничната улица, надявайки се да не го открият. После обаче си спомни за гилзата от деветмилиметров патрон, която Бигълоу намери в изоставения

тренировъчен лагер. Халид познаваше оръжията и разбра, че шофьорът е стрелял с автоматичен пистолет двајсет и втори калибър. Преследваха го и други хора.

В прозорец в отсрещната страна на улицата блесна светлина, която за част от секундата се превърна в тънка струя и се стрелна в пространството между жилищната сграда и колата. Халид скочи и побегна. Изстреляната от ръчен гранатомет ракета падна върху капака на даймлера и експлодира.

Лимузината се взриви и въздухът се изпълни с горящ бензин, разтопен метал и смъртоносни шрапнели. Ударната вълна повдигна Халид и го хвърли във въздуха. Той се блъсна в портата от ковано желязо пред музея. Ударът изкара въздуха от белите му дробове. Шофьорът зад волана на даймлера беше разкъсан от експлозията.

Докато се опитваше да си поеме дъх и ушите му кънтяха, Халид чу автоматична стрелба. Обърна се и видя, че към него тича цяла армия. Оръжията бълваха огнени езици.

НАД АТЛАНТИЧЕСКИЯ ОКЕАН

Досуц стрела с тъп връх, лъскавият боинг 737 летеше на височина осем хиляди метра. Турбодвигателите му мъркаха приспивно, работейки с половината от максималната си мощност. Самолетът беше пътнически и побираше неколкостотин души. Но в този боинг имаше само един пътник.

Макс Джонсън се бе изтегнал на едно от кожените кресла в главния салон. Зад него се намираше камбузът, където готвеха като в петзвезден хотел, заседателната зала с маса от африканско дърво и спалнята със старинно легло, заковано за пода. Тоалетната беше в стил XIX век и бе по-стара от самолета с повече от едно столетие, а огледалото със сребърна рамка над нея беше толкова замъглено от времето, че отражението в него изглеждаше като стара фотография. Мокетът беше кафяво-червен и подходеше на подобраните с вкус тапети и ориенталските килими, които скриваха функционалните очертания на самолета.

Формално боингът беше собственост на „Петромакс Ойл“ и беше на разположение на всеки високопоставен служител на компанията, но всеки знаеше, че е частният самолет на Макс Джонсън. През двете години, откакто корпорацията го бе купила, единствено той го бе използвал.

Шотландското уиски в небрежно отпуснатата му ръка беше толкова разредено, че приличаше на урина, и имаше същия противен вкус. Сакото му бе захвърлено на топка на седалката до него и беше толкова измачкано, че вероятно прислужникът му щеше да го смени, когато Макс се върнеше във Вашингтон. Ризата му беше изцапана с петна от алкохола, разлян по време на некоординираните му опити да махне вратовръзката си, завързана на стегнат възел на няколко сантиметра под гърлото му. Лицето му бе преbledняло, а под очите му имаше тъмни сенки, подчертаващи торбичките, оформили се през последните няколко безсънни нощи. Джонсън приличаше на обесен човек, току-що смъкнат от бесилото.

Той се надигна от креслото и излял питието си в мивката. Без да обръща внимание на кофичката с лед, Макс отново напълни чашата си с двайсет и четири годишното малцово уиски и го изгълта на един дъх. Това беше четвъртото му питие само за два часа, откакто самолетът бе излетял от лондонското летище „Гатуик“. Макар да усещаше, че е пиян и краката не го държат, чувството му за самопрезрение и отвращение не бе преминало. Всъщност се бе засилило и се бе вкопчило в плътта му, завладявайки душата му.

Той отново се отпусна на стола и заби брадичка в гърдите си в поза, изразяваща поражение и отчаяние. Тази нощ беше навечерието на най-голямото му постижение. С няколко дръзки хода Джонсън щеше да превърне „Петромакс“ в суперкорпорация като „Дженерал Мотърс“, „Ексон“ и Ай Би Ем, компания, чието име и мощ щяха да станат известни в целия свят. Поемайки твърде големи и излизащи от обичайната делова практика рискове, Макс буквално си бе продал душата, за да изкачи последните стъпала към върха на успеха. Когато тръгна от Лондон, имаше чувството, че е принц от Ренесанса, сключващ сделки, които ще се отразят не само на кесията му, но и на съдбата на цели държави.

Но сега, само няколко часа след като бе подписал договорите, той беше пиян и потиснат. Депресията го завладя веднага щом боингът излетя от Англия, но Джонсън бе чул гласа, който го укори, още в лимузината, докато пътуваше към летището. Гласът.

Гласът на баща му.

Призрачната ръка на баща му докосна рамото му и Макс подскочи, разливайки питието си върху коприненото египетско килимче под седалката. Както много пъти преди, въображаемият жест предизвика съкрушителни чувства. Но както и преди, когато бе усещал призрачното присъствие на баща си, мислите и емоциите бързо се разсеяха и изкристализираха в ясен спомен. Каквото и да правеше и колкото и големи завоевания да постигаше, Макс съзнаваше, че успехите му никога няма да заличат нито случилото се по времето, когато беше на шестнайсет години, нито последвалите унищожителни забележки.

Младият Джонсън бе помогнал на приятел да препише на изпит, като му даде своите отговори на теста. Разбира се, двете момчета бяха заловени и изключени от училище. Същата вечер, докато чакаше в

кабинета на жилището, което стана техен дом, след като трудолюбивият, неуморен търсач на петрол Кийт Джонсън забогатя, Макс се страхуваше. Кийт бе натрупал състоянието си с усилена работа, решителност и много късмет. Той откри две находища за шест месеца и създаде „Петромакс Ойл“, компания, кръстена на единственото му дете. Макс си представяше разочарованието на човека, когото имаше за бог, и срамът, който изпитваше, беше непоносим. В онази нощ баща му се прибра у дома час по-късно от обичайното. Макс го чакаше като войник, изправил се пред смъртта, готов да приеме каквото му е подготвила съдбата.

Кийт Джонсън влезе в кабинета. Костюмът му беше прашен, защото успехът не го бе затворил в луксозен кабинет. Той все още обичаше да ходи при помпите, машините и хората, благодарение на които петролът течеше от равнините на Южен Тексас. Съпругата му бе съобщила за изключването на Макс и настроението му беше лошо.

— Как не те е срам да си служиш с измама! — изкрещя Кийт. — Няма по-лош от човека, който мами, с изключение на онзи, който лъже, за да спечели друг, и е толкова слабохарактерен, че позволява да ограбят труда му. Слушай внимателно, момче, защото ще чуеш това един-единствен път. Аз създадох тази компания заради теб. Лъгах, мамих и крадох, за да направя всичко това за теб и да ти дам възможност да тръгнеш по стъпките ми. Но сега разбирам, че човекът, за когото полагах труда си, е един безволев лакеи, който раздава онова, което е спечелил. Ако беше измамил, за да получиш по-добра оценка, бих те разбрал, но ти си знаел материала за изпита, ала си го дал на друг, за да получи също хубава оценка. Ти си позор, готова жертва за всеки, който се появи. Не мога да повярвам, че си мой син. Ние се издигнахме от нищото и по-добре не ни тласкай обратно там, защото Господ да ми е на помощ, но ще те убия. — Омразата в гласа на баща му беше най-страшното нещо, с което Макс се бе сблъсквал през живота си. — Отвращаваш ме.

Това беше последният им разговор. Кийт Джонсън не присъства на церемонията по дипломирането на сина си в гимназията, нито в Академията по мениджмънт в Тексас, където Макс произнесе прощалната реч от името на випуска. Не отиде на сватбата му, нито изказа поздравления, когато синът му стана изпълнителен директор на компанията, кръстена на него. Старецът все още беше жив, когато под

ръководството на Макс „Петромакс“ натрупа активи от един милиард долара, но не пророни нито дума. Последните редове на завещанието му, прочетени от смутения семеен адвокат, нараниха Макс толкова дълбоко, че уволни човека, който от години му беше приятел. „Фактът, че съм умрял, не означава, че ти прощавам или съм забравил какво представляваш. Никое постижение няма да заличи истината, че си слабохарактерен. Един ден това ще унищожи теб и компанията, която не заслужаваш.“

Горчивината все още изгаряше гърлото на Макс. Той се опита да я преглътне с уискито, но облекчението беше само временно, защото дори когато алкохолът сгря стомаха му, челюстите му се стиснаха и устата му се напълни със слюнка.

— Ще ме уважаваш — тихо каза Макс, предизвикателен зов за одобрението на човека, който никога нямаше да му го даде.

Научните му постижения не смаяха Кийт, който бе напуснал училище и работеше от дванайсетгодишен. Първото място в класа в гимназията и колежа не спечелиха на Макс похвалата, от която така отчаяно се нуждаеше. Трябваше да се досети, че подобни почести няма да означават нищо за баща му. Той осъзна, че Кийт е мотивиран от желание за богатство, а не за знания.

Превръщането на „Петромакс“ в глобално акционерно дружество с дългосрочни интереси и милиарди долари със сигурност щеше да трогне сърцето на стареца и да спечели отново любовта, от която синът му се нуждаеше. Балансовият отчет за половин милиард долара сигурно щеше да привлече вниманието на баща му. И когато не получи уважението му, Макс превърна компанията в мощно чудовище на стойност един милиард долара. И после два.

Когато отново не успя, Макс се замисли какво всъщност представляваха парите. Каква беше целта на забогатяването? След много години той най-после разбра баща си и осъзна, че богатството е нищо. Властта, която вървеше заедно с богатството, беше причината за стремежа към парите. Това желаше и уважаваше старецът.

Кийт Джонсън беше немоощен инвалид, който не можеше да използва сам тоалетната, когато Макс получи първата си покана да посети Белия дом, и беше мъртъв от шест години, когато Макс финансира първата си успешна кампания и си купи млад конгресмен за осем милиона долара. Дори след смъртта на баща си Макс

целестремено преследваше целите, които се надяваше, че ще смят стария Джонсън и ще му спечелят достойнството и характера, каквито Кийт мислеше, че синът му не притежава. Президентът на Съединените щати редовно се съветваше с Макс по въпросите на Близкия изток и енергетиката, но Кийт сигурно не би се трогнал и от това.

Власт. Възможността безнаказано да контролира живота на другите.

Скоро Макс Джонсън щеше да се сдобие с повече власт, отколкото някой бе притежавал от времето на Йосиф Сталин и Адолф Хитлер. Това не бяха академичните почести, спечелени с денонощно, неуморно учене, нито планините от пари, натрупани с умни и проникателни финансови операции, или нещо, бленувано от политиците, които бяха по-загрижени за преизбирането си, отколкото да приемат отредената им отговорност, а мечтата на Кийт Джонсън — придобиването на толкова много власт, че да бъде забелязан от целия свят. Найпосле Макс щеше да спечели уважението на баща си. Всичко в живота му беше прелюдия към този момент. Образованието и парите се свеждаха до тази най-висока награда, единственото, което би накарало баща му отново да го обича.

Нямаше значение какви ще бъдат последиците и колко хора щяха да умрат. Заради него щяха да започнат войни и да бъдат унищожени нации, вероятно дори собствената му родина, но когато настъпеше онзи момент и баща му най-сетне започнеше да го уважава, и гласът в съзнанието на Макс млъкнеше, всичко щеше да си заслужава жертвите.

Джонсън мразеше онова, в което се бе превърнал, ненавиждаше всичко в себе си — от изтънчения аристократ, за какъвто се представяше пред света, до засраменото шестнайсетгодишно момче, което все още живееше в него. Той беше станал същият като студения, изпълнен с омраза, твърдоглав човек, който бе обсебил живота му. Беше нарушил етичните норми, бе подминал моралните идеали и бе пренебрегнал международните закони. Вече не можеше да направи нищо. Нямаше граница, която да не може да премине. Нищо друго, освен амбицията му, нямаше значение.

Чашата му остана празна и Макс се изправи, за да я напълни, отбягвайки да погледне отражението си в огледалото. Когато най-после

се видя, той се вторачи дълбоко в безумните си очи и съзря само яснота и целеустременост.

Възможността Макс Джонсън най-после да успокои личните си демони щеше да промени света, да опустоши хиляди квадратни метри земя и да причини смъртта на хиляди хора. Гледайки отражението си, той знаеше, че цената е ниска. Макс би направил всичко, би постигнал всякакви цели и би премахнал всички препятствия, за да може най-сетне да спечели обичта на едно отдавна умряло чудовище.

Джонсън знаеше, че дъщеря му е в Аляска, на пътя на кръстоносния му поход. Дори нейната смърт нямаше да има значение, ако баща му най-после го оставеше на мира.

ЛОНДОН

След като всичко в Британския музей отново се нормализира, все още остана да витае въпросът кой бе реагирал пръв на стрелбата, отекнала в мраморните коридори — жените, които започнаха да пицят веднага щом пред сградата се разнесоха изстрели, или многобройните телохранители, тайни полицаи и други професионалисти от охраната, наети за случая. Когато ракетата на терористите взриви лимузината на Халид Худари, пазачите поведоха паникьосаните гости на приема към една от зоните „Само за персонала“ в задната част на сградата, която предлагаше най-лесно защитимия изход.

Повечето високопоставени гости, както араби, така и англичани, бяха живели под терористична заплаха — от ислямски екстремисти или от сепаратисти от ИРА, и се държаха много по-спокойно, отколкото се очакваше. Те дисциплинирано позволиха на охраната да ги заведе на безопасно място. Разговаряха малко, докато се движеха в голяма група по дългите мраморни коридори, покрай стъклените витрини с експонати, скърцащи под тежестта на безценните произведения на изкуството и археологически съкровища. Учудващо беше, че арабските двойки проявяваха по-голяма загриженост един към друг, отколкото английските, и държаха ръцете на половинките си или шепнеха окуражителни думи, докато бързаха, придружавани от въоръжените пазачи.

По време на цялото изпитание към музея не бе отправен нито един куршум.

В няколкото криминални романа, които Халид бе успял да прочете докрай, пишеше, че куршумите свистят, докато прелитат над теб, и понякога може да ги усетиш как раздвижват въздуха. Никой писател обаче не споменаваше за непоносимата горещина, когато куршумът мине толкова близо, че може да изгори кожата на лицето или врата ти.

Около него хвърчаха парчета бетон, откъртени от уличната настилка. Очите му се напълниха с прахоляк. Той се хвърли на земята

и се претърколи, колкото можа по-бързо, докато шестимата убийци се приближаваха към него и стреляха.

Полицайте, заели позиция на барикадата по-нататък по Грейт Ръсел Стрийт, отвърнаха на стрелбата. Смъртоносният кръстосан огън прелетя над Халид, който не можеше да намери укритие. Не можеше да се приближи до горящия даймлер, но мазният пушек, издигащ се от взривената кола, предлагаше тънка димна завеса, зад която да се скрие. Един от куршумите одраска гърба му, оставяйки пареща бразда от рамото до крака. Худари отново се хвърли на улицата и се долепи до бордюра. Костюмът му започна да пуши от горящата лимузина, а на ръката му се появи мехури, но той не смееше да помръдне.

Двама от нападателите бяха убити, застреляни от снайперовата пушка на полицай, а други двама бяха ранени. Терористите се намираха на трийсетина метра от Халид, но пушекът и огънят го скриваха, и изстрелите им бяха неточни. Зрителите, събрали се да гледат откриването на изложбата, бяха избягали панически, като се препъваха и блъскаха един в друг, без да обръщат внимание на нещастниците, които паднаха, повлечени от тълпата.

Никой от журналистите не трепна, когато атаката започна. Откакто разказът на очевидеца Хърб Морисън за катастрофата на „Хинденбург“ го направи известен в цялата страна и промени въздействието на репортерите върху света, мечтата на всеки от тях беше да се озове наблизко в подобен момент. Всички се възползваха максимално от случая. Спокойно, като зрители, наблюдаващи тенис, те едновременно загърбиха члена на парламента, който слизаше от колата си, и насочиха погледи към престрелката на стотина метра. Отегчените им изражения се преобразиха и на лицата им се изписаха въодушевление и радост, когато започнаха да летят куршуми. Един журналист дори се засмя, когато даймлерът експлодира.

Халид не видя нищо от това. Всеки миг очакваше да престане да усеща каквото и да било. Очите му бяха стиснати толкова плътно, че по вътрешната страна на тъмните му клепачи танцуваха петна фантомна светлина. Но той лежеше неподвижно в канавката на Грейт Ръсел Стрийт. Нищо в жизнения му опит не го беше подготвило за подобен ужас, но дори докато смъртта го търсеше, Халид се изуми на спокойствието си.

И после стрелбата спря така внезапно, както бе започнала. Полицаяте на барикадата убиха и последните двама атакуващи терористи само на десетина метра от Худари. Единият бе повален от куршум в лявото око, а другият бе разкъсан на две от откос, изстрелян от млад агент на специалните части. Сцената бе заснета от камери и фотоапарати. Тънката струя дъждовна вода в канавката, носеща листа и парченца бетон, изми прахоляка и мръсотията от лицето на Халид. Хладината го накара да изохка, но не от страх или болка, а от благословеното облекчение, че е жив.

Полицейски сирени пронизаха настъпилата след престрелката тишина. Към местопроизшествието потеглиха линейки, още полицаи и репортери, и други хора. Халид продължаваше да лежи в канавката. Дъждът барабанеше по гърба му и се стичаше във врата. Най-послед се опита да стане едва когато някой се приближи и възкликна:

— Боже Господи.

Худари успя да се надигне само няколко сантиметра и в следващия миг почувства силна, пронизваща болка. Беше ранен много по-сериозно, отколкото мислеше.

— Жив е — извика гласът. — Веднага доведете лекар.

По рамото го докосна сигурна, здрава ръка и Халид изохка.

— Ще се справиш — добави гласът колкото е възможно по-окуражително при вида на толкова много кръв. — Тялото ти е надупчено, но ще оцелееш.

— Имаш ли представа кой е той? — обърна се лекарят към полицаия, когато започна да преглежда Халид.

— Да. Най-големият късметлия, когото съм виждал.

Хасан бен Руфти зашлеви с всичка сила изправилия се пред него мъж. Ударът беше силен, но тлъстините, обгръщащи ръката му, не и позволиха да замахне естествено и дебелото му тяло пое по-голямата част от мощта. Последвалият удар с опакото на дланта беше много по-резултатен, особено когато диамантеният му пръстен одра ивица кожа от лицето на мъжа. Доволен от появата на кръв, Руфти го зашлеви отново. Този път тлъстият му пръст се закачи в острия ръб на масата и се разкървави. Той изруга и го засмука ожесточено, сякаш се страхуваше, че ще изгуби някое хранително вещество заедно с капките кръв, бликащи от раната.

— Винаги съм бил обграден от тъпаци — жаловито извика Руфти на двамата мъже, застанали зад човека, който трепереше от страх за участието си. Той извади пръста си от устата, за да изяде намазаната с хайвер хапка, а после отново го налага и продължи да говори. — Толкова ли е трудно да изстреляш ракета по неподвижна мишена? Беше ти казано да стреляш веднага щом колата спре, но ти реши да изчакаш достатъчно дълго, за да позволиш на Худари да избяга.

— Но, моля те. Шофьорът ми беше като брат. Сигурно знаеш това — изхлипа коленичилият на земята кюрдски борец за свобода.

— Дадох на организацията ти един милион долара срещу смъртта на един-единствен човек, а ти ми казваш, че не си готов да се жертваш за вашата кауза? Шофьорът трябваше да умре. И двамата знаехте това. Той трябваше да застреля Худари и после да умре в експлозията от ракетата. Мъченичеството беше ключът за операцията. В името на Аллах и Пророка, как очакваш да подкрепим каузата ви, когато никой не знае кои сте? — Дебелите устни на Руфти мляснаха неприлично от гняв и разочарование. — Знаеш ли, че на английски само с малка промяна в правописа кюрд означава вид сирене?^[1] С такова име народът ти вече се е превърнал в посмешище. Кюрдска държава. Звучи като страна на дойни крави и производители на сирена.

Руфти погледна часовника си, който имаше специална каишка, за да обхване дебелата му китка.

— След десет минути Би Би Си ще получат писмо, в което се заявява, че атаката тази вечер е дело на твоята организация „Обединен Кюрдистан“, и нападенията ще продължат, докато не бъдат изпълнени исканията ви за независима държава. След този провал обаче светът ще си каже: „Давайте, атакувайте. Седем мъртви кюрди и само няколко дупки в бетона. Скоро няма да ви останат борци, затова, моля ви, изпатете ги тук.“ — Руфти продължи да излива гнева си. Надиплената му гуша се тресеше. — Сделката ни беше пари срещу убийството на Халид Худари. Знам, че си тъп и не разбираш какво означава смъртта му за мен, но не се тръшкай в краката ми и недей да хленчиш как в последния момент си се разколебал.

В такива безценни мигове Руфти се чувстваше такъв, за какъвто се смяташе. В момента притежаваше реална власт. Двамата му помощници щяха да убият кюрда, ако им заповядаше, а той щеше да го

направи, но вълнението в краката му да коленичи борец за свобода, беше твърде опияняващо, за да му позволи да свърши бързо. Руфти щеше да протака мига, да го вкува отново и отново и да чувства властта, която заслужаваше, властта да отсъжда кое е правилно и кое не, властта да раздава живот и смърт. „Калигула сигурно е изпитвал същото“ — помисли той.

Руфти избра хапка с пастет от гъши дроб от огромния поднос с предястия и я пъхна в устата си толкова бързо, че втората също изчезна мълниеносно в огромната му паст. Реши да задържи третата в ръката си, докато сочеше падналия на колене кюрд, но изкушението надделя и на лапа и нея. Руфти пресуши чашата с безалкохолно шампанско и я напълни отново толкова нетърпеливо, че голяма част от пенливата течност се разля върху ниското канапе до креслото, на което седеше.

Когато не беше на съвещания с иранците и иракчаните, през последните няколко дни Руфти прекара голяма част от времето си да подготвя речта си за утрешната церемония по откриването на срещата на страните от ОПЕК. Той внимателно примеси точните количества тъга и възхищение към Халид Худари, гняв към безсмислената атака, отнела живота му, и отегчено признаване на факта, че е станал официален представител на Обединените арабски емирства на срещата. Докато планът за убийството на Худари се подготвяше от няколко месеца, Руфти остави написването на речта за края, за да и придаде достатъчно импровизирани чувства, така че да прозвучи достоверно.

Стомахът му се сви, когато си помисли как ще обясни на иранците и иракчаните защо Худари все още е жив. Убийството трябваше да задейства толкова много събития, че на Руфти му бе трудно да ги изброи, но сега щеше да се случи само едно от тях. Иракчаните особено щяха да искат отплата. Те бяха дали лъвския пай от парите за обучението и подготовката на кюрдските борци за свобода, голяма част от които бяха отишли в личната сметка на Хасан бен Руфти, и щяха да настояват за обяснение.

Какво бе казал представителят на Ирак? Двайсет хиляди души и осем хиляди танка щяха да бъдат прехвърлени на южната граница след съобщението за смъртта на Худари. Руфти отново изгълта шампанското от чашата и чертите на гладкото му свинско лице добиха

студен израз, като погледна кюрда пред него. „Искам да убия с ръцете си това тъпо копеле“ — помисли си.

Някъде в десетстайния апартамент тихо иззвъня телефон. След миг един от помощниците му потропа на вратата. Носеше сребърен поднос с черен преносим телефон, който предложи като кутия шоколадови бонбони.

— Какво? — изсумтя Руфти.

— Обажда се Тарик, господин министър. Той е в болницата, където са закарали Худари.

Тарик беше един от хората на Руфти.

— Хвала на Аллаха. — Руфти грабна телефона и многозначително погледна другите двама мъже. — Поне някой показва инициативност.

Той заговори троснато и авторитетно, а не сприхаво като преди няколко минути.

— Тарик, кажи ми, че имаш добра новина и чакалът е умрял от раните си.

— Не, господин министър. Худари е жив, но състоянието му е критично. Когато пристигнах, Санитарят бършеше кръвта му във фойайето на спешното отделение.

Руфти знаеше, че Тарик говори по мобилен телефон, който лесно можеше да се подслушва, и го предупреди да не споменава имена, но сетне продължи така, сякаш предупреждението не се отнасяше за самия него.

— Слушай, остани в болницата, но не се приближавай до Худари. Не мога да позволя присъствието ти да бъде свързано с мен. Каква е охраната там?

— Засега слаба. Мисля, че не знаят кой е Худари. — Тарик говореше хладнокръвно. — Лесно мога да се вмъкна в стаята му. Какво значение би имал още един куршум?

— Не. Само стой наблизко. Нужно ми е време да помисля. Може да изпратя този кюрдски кретен да довърши Худари веднъж завинаги. — Руфти затвори телефона и посочи коленичилия кюрд. — Засега го затворете. Още не съм приключил с него.

Искаше му се Абу Алам да е тук. Абу щеше да нахлуе с пушката си в стаята на Худари и да избяга много преди властите да разберат какво се е случило. Руфти нямаше такова доверие на втория си

лейтенант. Тарик си разбираше от работата, но беше предпазлив. Липсваше му психарската трескавост на Алам. Но Абу трябваше да отиде в Аляска да се погрижи Кериков да не ги измами и да ръководи отвличането на Аги Джонсън, за да бъдат сигурни, че на баща и няма да му хрумне идеята да се отметне от неговата част от сделката.

Агонията разкъсваше Халид Худари, изкривяваше чертите на лицето му и потъмняваше блясъка в очите му. Болката започваше от краката и продължаваше по гърба, разпространявайки се по хилядите нерви, разклоняващи се като преплетени корени от гръбнака, увиваше раменете като наметало и го приковаваше към леглото. Но най-силна беше в главата, където беше неописуема. Мозъкът му сякаш се бе подул и притискаше черепа, а лицето му все едно беше ужилено от цял рояк пустинни оси. Халид изстена.

— Аха! — обади се някакъв глас.

Худари отвори едното си око, опасявайки се, че очната му ябълка ще изхвъркне. Гласът беше на петдесетгодишен индиец с прошарени коси и почти бели мустаци. Кожата му имаше цвета на силен чай, а очите му изглеждаха разфокусирани зад очилата с телени рамки. Беше облечен в зелени дрехи на лекар. Около гърлото му като мъртва змия висеше слушалка.

— Мисля си — каза индиецът с онази особена смесица от английска арогантност и наследена от поколения сервилност, — че в момента много ви боли, но не знам дали искате морфин. Предполагам, че сте мюсюлманин и религията не ви позволява употребата на опиати, нали?

— Сложете ми проклетата инжекция — успя да изграчи Халид през пресъхналите си устни.

— Разбира се. Веднага. — Лекарят се залови да вкарва морфин в пликчето с плазма, окачено над леглото.

„Господи — помисли Халид. — Животът ми е в ръцете на посредствен лекар.“

— Голям късметлия сте. Но първо, да се запознаем. Казвам се доктор Рагасвами. Бях дежурен в спешното отделение, когато ви докараха. Уверявам ви, че кървахте обилно. Но не сте прострелян. Куршумите само са ви одраскали. Някои са оставили дълги бразди, които изискаха много шевове, но нито един не е причинил вътрешни наранявания. Извадих от тялото ви близо четирийсет грама бетон,

частици, разпръснати от куршумите, изстреляни по вас. — Рагасвами погледна монитора за сърдечната дейност на Халид и очевидно остана доволен от показанията.

— Откога съм тук?

— Сега е десет вечерта — отговори лекарят, поглеждайки евтиния си електронен часовник. — Тук сте от пет часа. Изумително е, че вече сте в съзнание. Много сте силен. Някой по-немощен човек щеше да бъде в безсъзнание най-малко до утре сутринта.

Рагасвами щеше да продължи да говори, ако Халид не бе го прекъснал.

— Трябва да се обадя по телефона.

— А, да, щях да стигна и до това. Документите ви са се изгубили, преди да ви докарат тук. Няма как да се свържем със семейството ви.

Морфинът започна да действа. Халид усети, че парещата болка постепенно намалява.

— Семейството ми не е тук — промълви той, — но имам приятел, Тревър Джеймс-Прайс. В момента той вечеря в „Лез Амбасадьор“.

Пет минути по-късно Рагасвами каза на дежурната медицинска сестра да намери Джеймс-Прайс, а през това време прегледа повърхностните рани на гърба на Халид, като мърмореше под носа си, а веднъж възкликна гордо от здравината на шевовеите, които бе направил.

— Съжалявам, но в ресторанта нямаше резервация за Джеймс-Прайс — каза уморената сестра, подавайки глава в стаята на Худари.

— Чакайте. Масата не е запазена на неговото име. — Халид си припомни срещата с Тревър и жената с него. Те, изглежда, се познаваха отскоро и вечерята беше нейна идея, а не негова. Нямаше начин човек като Тревър да запази маса в „Лез Амбасадьор“. — Масата е на името на... — Халид мълча почти цяла минута. Морфинът въздействаше върху съзнанието му и притъпяваше не само болката, но и разсъдъка му. Мислите му бяха замъглени. — Милисънт Грей. Тя е направила резервацията. Кажете на Тревър, че ми трябва.

Халид започна да се унася. Дълбоката тъмна бездна го зовеше и цялото му същество отчаяно искаше да се предаде на забвението, но разумът му се съпротивляваше с всички сили. Медицинската сестра

най-после донесе преносим телефон и го доближи до устата му, за да може да говори, без да се движи и евентуално да разкъса шевовете.

— Премина всякакви граници, стари приятелю — троснато каза Тревър. — Мислех, че ще се срещнем по-късно тази вечер. Не ми се удава често възможност да ме покани маце като Мили.

— Млъкни, Тревър — изпъшка Халид. — Имам големи неприятности.

— Нещо ново? Вие, проклетите смрадливи арабески, непрекъснато имате неприятности. Това е от Корана, от всичките онези тъпотии за джихад. Пълен е с насилие, а вие го четете като приказка за деца.

— Ще млъкнеш ли, Тревър. — Халид започваше да губи мисълта си. — Намирам се в болница с някакъв индийски шарлатанин, по дяволите. Трябва да дойдеш тук. И приятелката ти също.

— Какви ги говориш? — В гласа на Тревър прозвуча безпокойство.

— Простреляха ме, тъпако. Искам да ме измъкнеш оттук. Всичко още не е свършило.

— Нямам представа какви ги бръщолевииш, Халид. Дай да говоря с доктора.

— Не — отвърна Худари. Рагасвами бе излязъл и бе обещал да се върне след няколко минути. — Не тази вечер. Няма да мога. Трябва да дойдеш утре сутринта и да доведеш Милисънт Грей. Тя е достатъчно висока.

— Какви ги дрънкаш, Халид? Господи, плашиш ме до смърт. Добре ли си?

— Дадох ми опиат. Скоро няма да мога да говоря. — Говорът на Халид стана неясен, докато губеше съзнание. — Утре сутринта трябва да бъдеш тук с госпожа Грей. Облечи я в дълга дреха. Сложи и фередже. Трябва да е покрита от главата до петите като набожна мюсюлманка. Кажете, че ми е съпруга. Разбираш ли?

Тревър долови отчаянието в гласа на Халид.

— Имай ми доверие, приятелю мой. Ще дойдем. Господи, щом е за теб, и аз ще си сложа фередже.

Упоен от морфина, Худари заспа. Ако беше в съзнание, щеше да чуе последните думи на Тревър и да спаси живота на приятеля си. Но пред очите му падна мрак и Халид изпусна слушалката на пода, така

че батерията изхвърча от телефона и връзката прекъсна, сякаш бе затворил.

Тревър върна телефона на чакащия до него сервитьор в „Лез Амбасадър“.

— Спомняш ли си приятеля ми от „Савой“? — обърна се той към сладострастната си домакиня. — Явно се нуждае от помощта ни.

— Дано не е научил, че съпругът ми е член на парламента.

— Скъпа моя. — Тревър хвана ръката и и отмести настрана чинията с вкусно говеждо. — Нищо толкова прозаично. Утре сутринта ти ще бъдеш господар на харем, а аз ще бъда твоят фаворит.

— Мислех, че всички от харема трябва да са девствени.

— Така е, но след тази нощ се опасявам, че ще си ме обезчестила.

[1] Kurd — кюрд, curd — извара (англ.) — Б.пр. ↑

НА БОРДА НА „НАДЕЖДА“

Топлият въздух, разносящ се от централната отоплителна система, имаше сухия привкус на озон и миришеше така, сякаш в някой електрически уред бе станало късо съединение. Старата система тракаше всеки път, когато изпомпваше вода през скърцащите тръби, и изтрещя толкова силно, че Аги подскочи, защото и се стори, че чу изстрел на пистолет. Следобедното слънце бе скрито зад няколко пласта облаци и лека мъгла. По стъклата барабанеше студен дъжд, носен от силен вятър, който духаше от ледената пустош на Полярния кръг. Според електронния термометър до вратата на каютата температурата навън беше минус два градуса, но мразовитият вятър я понижаваше до минус десет.

Беше едва средата на октомври, а зимата вече бе започнала да обхваща Земята на среднощното слънце.

В каютата беше плюс двайсет градуса, но на Аги и се струваше много по-горещо. Тя току-що бе направила петдесет коремни преси и лежеше по гръб. Дългите и крака бяха вдигнати под ъгъл от трийсет градуса над пода и стегнатите мускули на корема и потрепваха. Аги правеше гимнастика от два часа, като упражняваше и нанасяне на удари, научени от уроците по фехтовка. Всяка атака беше толкова съсредоточена, че сякаш усещаше как въображаемото острие поразява противника. Тялото и беше обляно в пот и косата и бе залепнала за главата. Шортите и фланелката и се бяха впили като втора кожа.

Тя стана и съзря отражението си в огледалото на стената. Знаеше как изглежда след физическите упражнения и не се притесни от косата, дрехите и потта, която капеше от брадичката ѝ. Но изумруденозелените и очи все още пламтяха от гняв. Физическото натоварване не беше намалило силата му.

— Проклети мъже. — Тя се изплю върху отражението си в огледалото.

През целия си живот Аги бе доказвала независимостта си. Поемаше предизвикателства и в повечето случаи ги преодоляваше с

относителна лекота. Магистърската степен беше нейно завоевание. Стройното и тяло, някога кльоцаво и тромаво, беше резултат на собствените и усилия. Личността и бе формирана от годините на съпротива срещу влиянието на родителите и и техния ненормален начин на живот. Сама бе спечелила полагащото и се уважение и бе платила за него с време и усилената работа. Но през последните двайсет и четири часа се бяха държали с нея пренебрежително.

— Да им го начукам и на двамата!

Ян с неговата загадъчна задача и бръцолевенето му, че ще направи петрола толкова отблъскващ, та никой няма да иска да го използва. Мърсър с неговата покровителствена заповед Аги да напусне Аляска за нейно добро. Това не беше XVIII век и тя не беше превзета, глуповата госпожичка, която трябва да спасяват. И двамата се държаха така, сякаш знаеха кое е най-доброто за нея, а нейните желания и мнение не означаваха нищо. Господи!

Ян буквално я бе изнасилвал. Мъжът, който искаше да се ожени за нея, я бе принудил да се любят, без да се съобразява с чувствата ѝ. Бе му послужила като надуваема кукла, играчка за мастурбиране. Аги мислеше, че го обича, но сега за пръв път разбра колко е различен от нея. Себелюбието и вгълбеността му и бяха известни отдавна, но едва сега осъзна колко силно Ян е мотивиран от тях. Дори мисълта за него я караше да се чувства неудобно, сякаш стоножка лазеше по плътта ѝ.

А Мърсър с неговата заредена с тестостерон атака сутринта? Той и придружаващите го агенти размахваха оръжия и крещяха заповеди, сякаш щурмуваха отвлечен от терористи самолет. А заплахата му да арестува всички на своя отговорност? Трябваше да изпълни закана си. Активистите на борда на „Надежда“ бяха готови да отидат в затвора заради убежденията си. Изпълнението му беше още един от начините да я покровителства. Леко пляскане по ръката за природозащитничката с попечителски фонд. „Внимавай, Аги, играеш си с възрастни хора — сякаш чу гласа му тя, — и не искаме да пострадаш.“

„И аз съм голяма — огорчено възрази наум. — Знам какво правя.“ До трийсет и втория и рожден ден оставаше един месец, а Мърсър се държеше с нея като с шестгодишно дете. Мнозина мъже в живота и бяха проявали същото отношение — отнасяха се с нея като с безценен предмет, който трябва да бъде опазен на всяка цена. Баща и

например криеше проблемите с майка ѝ, докато стана късно, опасявайки се, че разводът или дори раздялата ще наранят Аги. Това беше смешно. А няма самоубийството на майка и не и се отрази?

И какво, по дяволите, искаше да каже Мърсър с думите „И аз бих искал да те мразя, но не мога“?

За свое учудване тя видя в огледалото как изражението и омекна. Напрежението изчезна и намръщеното и лице се усмихна.

Аги знаеше какво означава това.

— Добре, доктор Мърсър, ще получиш, каквото желаеш — заяви на глас тя. — Ще напусна Аляска. И Ян. И най-вече теб. Но не и преди да кажа последната си дума и да сложа край на глупавото си увлечение по теб, което трябваше да приключи много отдавна.

Когато бяха разговаряли за женитба, Ян и подари годежен пръстен, но без диамант. Каза, че не одобрява опустошенията, нанесени от минното дело, и няма да подпомогне индустрията, като повярва в популистката представа, че диамантът е символ на вечна любов. Пръстенът беше направен от имитация на еленов рог и изглеждаше подходящ за хора, посветили се на опазването на природата. Аги го извади от багажа си и го сложи на бюрото на Ян.

— Евтино копеле.

После се изкъпа, облече се, прибра мокрите си коси под бейзболна шапка и сложи няколко неща в раницата си, оставяйки дрехите и другите вещи, които си бе донесла в Аляска. Щеше да си купи каквото и трябва в Сан Диего, където смяташе да отиде на гости на приятелка от колежа. Искаше да зарече всичко — Ян, Мърсър, ПАПС и цялата тази пропиляна година от живота си. Беше си играла с огъня и беше време да се върне към нормално съществуване.

Знаеше името на хотела на Мърсър от сметката в ресторанта, която намери в джоба на якето му. Хрумна и да му се обади, но после реши, че изненадата ще има много по-голям ефект.

Мърсър лежеше на леглото в хотелската стая и гледаше футболен мач между колежанските отбори на Флорида и Джорджия.

На нощното шкафче имаше бира.

Той отпи глътка и погледна часовника си. Надяваше се, че остатъкът от превалящия следобед ще премине спокойно. След

акцията на борда на „Надежда“ Мърсър не се отделяше от телефона, защото знаеше, че ще иззвъни, макар да не искаше.

Отново изпитваше онова глождещо чувство. Нещо не беше наред. Отсъствието на Ян Верховен от кораба беше най-очевидният знак, но имаше и други необясними неща. Той отново си припомни фактите, дребните наглед подробности, от които черпеше убеденост. Подобно умуване и гадаене беше излишно и дори опасно, но му бе присъщо да продължава да разсъждава върху проблема, колкото и очевидно да изглеждаше решението.

Всичко бе започнало с тоновете течен азот, незаконно внесени в Аляска. Кой би го направил и с каква цел? Второ, най-радикалната природозащитна организация в света беше в щата и водачът и бе отишъл на някаква загадъчна мисия, за която дори приятелката му не знаеше. И после — Иван Кериков, международен терорист или поточно търговец на тероризъм. Човек, който не беше лоялен към никого, освен към себе си, но очевидно бе безкрайно изобретателен. И той беше в Аляска. Заедно с неколцина араби. Каква беше ролята им в цялата история?

Какво биха направили с течния азот един бивш агент на КГБ, няколко араби главорези и екологична организация в навечерието на откриването за експлоатация на Полярния природен резерват? Присъствието дори само на единия от тези елементи беше достатъчно, за да го накара да се замисли. Но имаше и още нещо.

Например разкритията на Аги за баща и. Тя твърдеше, че Макс Джонсън е знаел в колко часа е била в дома на Мърсър, точния момент на опустошителната атака, която единствено благодарение на навременната поява на Хари не се бе превърнала в кръвопролитие. И Макс ли беше замесен? Нали един от неговите танкери бе пристигнал със закъснение в пристанище „Алиеска“, за да натовари петрол в залива Прудо? Имаше ли някакво значение този факт?

Мърсър протегна ръка към телефона. Възнамеряваше да се обади на Дейв Соулман в Маями и да попита дали адвокатът по морско право е научил нещо ново за танкера. Вероятността от това да излезе нещо беше малка и сигурно беше гонене на вятъра, но понякога най-слабата вероятност се оказваше правилната. Ръката му беше само на два-три сантиметра от телефона, когато на вратата се потропа. Той стана, отвори и отстъпи крачка назад. Аги Джонсън беше облечена в джинси,

пуловер и маслиненозеления си анорак. На главата си бе сложила бейзболна шапка. Покрай ушите и падаха тънки кичури меки като коприна коси. Под мишницата си носеше коженото му яке. В ядосаното и изражение Мърсър съзря по-силни чувства, които очевидно се опитваше да скрие от него. Разбра, че е обидена и се страхува, и сърцето му заблъска в гърдите.

— Трябва да ти кажа някои неща. — Гласът и трепереше.

— Така ли? — Мърсър трябваше да положи усилия да говори безразлично.

Аги затвори вратата и влезе в стаята.

— Искам да знаеш, че напускам Аляска и Ян.

— Защо? — Лицето му се разтегли в заинтригувана усмивка.

— Какво защо? Защо напускам ли?

— Не. Защо ми го казваш? — Усмивката му стана още по-широка, докато гледаше объркания израз на лицето ѝ. Тя очевидно не очакваше този въпрос.

— Така искам — нервно отговори Аги. — Омръзна ми. Писна ми от Ян с неговото себелюбие и високомерие и от теб с твоето надуто героично фукане.

— Не беше фукане.

— По дяволите, Филип, всичко ли е шега за теб? — Употребата на малкото му име изненада и него, и нея. Неочаквано стаята се превърна в интимно място, заредено с осезаеми чувства.

— Не, Аги — нежно отвърна Мърсър. — Не мисля, че Кериков е шега, нито пък бившият ти приятел. Не вярвам, че нападенията в дома ми бяха шега, нито смъртта на Хауард Смол и братовчедите му. Тези неща са съвсем сериозни. Точно това се опитвам да ти обясня.

— А ние двамата? — попита тя толкова тихо, че Мърсър едва я чу.

Сега беше негов ред да се изненада от въпрос, който не очакваше. Преди да отговори, Аги отмести поглед от него и се обърна към вратата.

— Няма значение — каза тя. — За мен всичко свърши — ПАПС, Ян и дори увлечението ми по теб.

Аги протягаше ръка към дръжката на вратата, когато Мърсър извика името и. Не можеше да си тръгне и гласът му стана дрезгав от желание. За пръв път никой от двамата не се заяждаше,

принуждавайки другия да се отбранява. Стояха един срещу друг не като противници, а като мъж и жена, готови да признаят силното си привличане един към друг.

Аги прекоси стаята, разкопча анорака си, хвърли се върху Мърсър с такава сила, че го събори на леглото, обхвана с пръсти главата му и впи устни в неговите.

Той я прегърна и с едната си ръка измъкна тениската и от джинсите, а другата плъзна по гладката кожа на гърба и. Тя го притисна до себе си, сякаш се опитваше да се скрие в прегръдките му като уплашено животно, но нямаше нищо плахо в езика ѝ, който жадно обходи устата му.

Движенията им бяха трескави. Ръцете им не спираха в желанието си да изследват, милват и притежават.

— Защо? — с любопитство попита Мърсър.

— Млъкни. И двамата го искаме. — Сетне сграбчи хълбоците му и го притегли към себе си.

Тениската се заплете около гърлото и и Аги я дръпна да я изхлузи през главата си. Не носеше сутиен и при вида на гърдите и Мърсър стигна до върха на сексуалното напрежение. Ръцете му сякаш се движеха сами. Дланта му намери лявата и гърда. Той я обхвана в шепата си и пръстите му се плъзнаха по ребрата ѝ. Гърдите и бяха малки като на момиче и с дребни розови зърна.

Мърсър винаги внимаваше, когато докосваше женско тяло. Ръцете му бяха мазолести и загрубели и носеха белезите на дългогодишен физически труд. Дланите му приличаха на вроговената кожа на пустинно влечуго. Пръстите му бяха толкова твърди, че наподобяваха плочки на средновековна броня. Кожата му дращеше гърдите и и Аги откъсна устни от него, и извика. Той мигновено дръпна ръцете си, уплашен, че и е причинил болка, но тя притисна дланта му до чувствената си плът, засилвайки ритъма в унисон с учестеното му дишане.

— О, Господи — промълви Аги, хвана ръката му и я насочи към триъгълника между бедрата си. Мърсър усети, че е влажна дори през джинсите. Изпаднал в унес, той разкопча копчето. Не беше в състояние да мисли за нищо друго, освен за желанието си. Докато смъкваше ципа и, той долепи устни до гърдите ѝ. Зърната и се втвърдиха и

заприличаха на узряла, сладка, примамлива ягода. Копринените и бикини се бяха впили в тялото и от силната възбуда.

В същия миг телефонът иззвъня.

Макар че нямаше никакво желание да отговаря на обаждането, Мърсър съзнаваше, че не може да не го направи. Надигна се ядосано и погледна Аги. Озадачеността, изписана на лицето ѝ, беше най-болезненото нещо, което бе виждал през живота си. Положи усилия да не обръща внимание на това и взе слушалката.

— Ало.

— Мърсър, обажда се Майк Колинс от пристанището. Мърсър си представи шефа на охраната на „Алиеска“, спокойните, бдителни очи на бившето ченге и продълговатия назъбен белег на бившия войник.

— Очаквах обаждането ти — огорчено каза Мърсър, наблюдавайки как Аги се облича с гръб към него.

— И Анди Линдстрьом мисли така. Тук настъпи пълен хаос. В главното депо във Феърбанкс избухнаха безредици и всички компютри на пристанището блокираха. Анди ме помоли да ти се обадя. Тъй като ти знаеше, че нещо ще се случи, имаш ли някакви идеи?

— Тръгвам веднага. Обадохте ли се на властите?

Аги нахлузи анорака си, погледна Мърсър и излезе от стаята, като тихо затвори вратата след себе си. Мърсър не я спря, осъзна, че тя не иска да и попречи. Аги бе направила избора си, а той нямаше възможност да избира. Затова тъжно съсредоточи вниманието си върху Колинс.

— Още не, поне що се отнася до компютрите. Едно ченге ни се обади за вълненията във Феърбанкс. Изглежда, че демонстрацията пред главната порта на пристанището е излязла от контрол. Според полицията във Феърбанкс не са ПАПС, а някаква местна правозащитна организация, която протестира, че унищожаваме свещени земи.

— Не се тревожи за безредиците. Това не е важно. — Мърсър притисна слушалката между рамото и главата си, за да освободи ръцете си и да завърже ботушите си. Продиктува на Колинс номера на личния мобилен телефон на Дик Хена. — Обади му се, представи се и му кажи, че искам военновъздушната база „Елмендорф“ да бъде вдигната под тревога.

— Но защо? Нали току-що каза, че безредиците във Феърбанкс са нищо. Просто група любители на ескимосите, които стават малко

груби, но нищо повече. Изпратих неколцина от моите хора от една от помпените станции. Ще ги разпръснат за два часа.

— Да, но докато хората ти гонят вятъра, Кериков ще атакува, а те ще бъдат твърде далеч, за да се справят с положението. Ще бъда при теб след двайсетина минути.

Мърсър не видя Аги на паркинга, докато включваше двигателя на шевролета. Знаеше, че ако после не отиде да я потърси, няма да я види повече. Почувства огромна празнота, макар да знаеше, че така е по-добре.

Аги чакаше в нишата на автомат за продажба на дребни стоки през няколко врати от стаята на Мърсър. Видя го да излиза със замъглените си от сълзи очи. Връщането на пръстена на Ян беше категоричен финален акт и сложи край на връзката им и на членуването и с ПАПС. Искаше да направи същото и с Мърсър — последен миг заедно, за да получи отговор на въпросите си за него и за взаимоотношенията им. Но това не се случи. Те отново бяха в неопределено положение, нито врагове, нито любовници. Аги си даваше сметка, че е отишла да спи с него, за да преодолее чувствата си. И тъй като това не стана, чувствата и бяха още по-силни отпреди. След като не се любиха, вероятността да имат връзка бе отсрочена. Но докато го гледаше как крачи решително и се отдалечава, тя усети, че сърцето и се свива. От очите и потекоха сълзи.

Младата жена изчака няколко минути, за да се увери, че Мърсър е заминал, и излезе от хотела. Паркингът беше почти празен. До вратите бе спрял черен микробус, а пред фоайето на хотела имаше разнебитен пикап. Наетата и кола беше паркирана до микробуса.

Тя извади ключовете от джоба си. Вниманието и бе насочено към сребристата ключалка на колата ѝ, затова не забеляза, че двигателят на микробуса е включен. Вратата му се отвори. Тя се обърна рязко и хвана ключа в юмрука си като метален нокът. Действието и беше рефлекс и бе упражнявано много ноци, докато вървеше към колата си във Вашингтон.

От микробуса изскочиха двама души. Те я заобиколиха едновременно, хванаха я и я приковаха между двете превозни средства. Аги се вбеси, когато осъзна колко добре е организирано похищението ѝ. Единият мъж носеше бяла кърпа, която държеше далеч от тялото си, сякаш съдържаше нещо мръсно. Аги го позна. Това беше

човекът, който се бе опитал да я изнасили в бара предишната вечер. Тя обърна гръб на непознатия нападател, за да се съсредоточи върху познатата заплаха. Другият мъж я сграбчи и изви ръцете и зад гърба.

Тя го ритна, измъкна се от хватката му, завъртя се и вдигна ръка да го удари с лакът в челюстта. Нападателят политна към микробуса. Не беше изпаднал в безсъзнание, но беше зашеметен. Между него и колата и се откри пространство и Аги хукна натам.

Мъжът с кърпата се хвърли към нея. Силната му ръка се вкопчи в рамото и и пръстите му се впиха в плътта под врата ѝ. Аги едва не се парализира от болката. Опита да се освободи, но безмилостният натиск се засили, накара я да извика и да падне на колене.

Един от прозорците на хотела пред двете превозни средства се отвори и оттам се подаде гол до кръста мъж. На добродушното му, червендалесто лице беше набола прошарена брада. Космите на гърдите и корема му бяха черни и гъсти като козината на норка.

— Какво правите там, по дяволите? — Гласът му имаше силен провинциален акцент.

Абу Алам пусна Аги Джонсън, хвърли напоената с хлороформ кърпа, изви тяло, така че палтото му да се разтвори, и посегна към ръкохватката на ловната си пушка „СПАС — 12“. Ръката му я намери мигновено и извади оръжието. Първият изстрел строши стъклото на прозореца, а вторият улучи в лицето любопитния гост на хотела. Главата му се уголеми, докато стигна до точката на пръсване, и после съдържанието на черепа изпръска стените на стаята.

Както надничаше леко загрижено през прозореца, в следващия миг мъжът се превърна в обезглавен труп. От отсечения му врат бликна тъмночервена кръв. Алам прибра пушката под коженото си палто и отново се обърна към Аги. Лицето и беше преbledняло и устните и трепереха, докато лежеше в краката му.

— Качвай се в микробуса — заповяда той и взе кърпата.

Аги не беше в състояние да помръдне. Тя се вторачи в празното пространство, където преди миг бе стоял гостът на хотела. Тънките устни на Алам се разтеглиха в перверзна похотлива усмивка. Аги започна да се съвзема и стана. Мъжът, когото бе ударила, отново я сграбчи, като този път я държеше с всичка сила. Тя усети възбуждения му пенис, допрян до хълбоците ѝ. Абу Алам притисна напоената с хлороформ кърпа до устата и и зелените и очи се разшириха.

Въпреки усилията си Аги не можа да се пребори с хлороформа и съзнанието и започна да се замъглява, а тялото и да губи чувствителността си. Твърдите пръсти на единия мъж, които я опипваха между краката, вече не бяха реални за нея. Тя се бе превърнала в безволева надуваема кукла. Двамата я занесоха в микробуса и я сложиха да легне с разтворени крака, за да може Абу Алам, Бащата на болката, да гледа интимните и части, макар и през джинсите, докато помощникът му шофира.

Мърсър очакваше пълна бъркотия, когато пристигна в оперативния контролен център на пристанище „Алиеска“. Обичайните червени камиони обаче ги нямаше на паркинга пред сградата и навсякъде беше тихо. Радиокулата беше скрита в мъглата, а електроцентралата и високите десет метра комини на агрегата за преработване на парата се виждаха само заради проблясващите предупредителни светлини. Коридорите в сградите бяха безлюдни и зловещо тихи. Стъпките му отекнаха, когато се отправи към командната зала.

Анди Линдстрьом, шефът на оперативния център на „Алиеска“, се бе навел над едно от сините контролни табла. На бюрото до него имаше чаша кафе. Пред Линдстрьом стоеше млад мъж в черно поло, осеяно с пърхот, паднал по прегърбените му рамене. Пъпчасалото му зачервено лице беше захласнато, докато наблюдаваше как компютърният код се изписва на един от множеството екрани. Мърсър видя, че очилата му са мръсни и краищата на рамките им са изгризани.

Майкъл Колинс говореше по телефона. Беше вдигнал крака на хромирания стол и между зъбите си стискаше голяма пура. Под мишниците на ризата му имаше тъмни петна от пот, а белегът на бузата му бе станал лилав. Линдстрьом и компютърният специалист не обръщаха внимание на словесната атака срещу човека от другия край на линията.

— Да ти го начукам, Кен. Никога не си имал проблем да вземеш назаем техниката ни и дори да ти изпратя хора, когато при теб възникне криза, затова не ми казвай, че безредиците в депото са вътрешен въпрос и не засягат щатската полиция. Изпратих хора от помпени станции пет и шест, но ще им трябват няколко часа, за да

стигнат при вас. Според моите служители, полицията от Феърбанкс се е на мястото, но демонстрантите ги превъзхождат по численост. — Колинс млъкна, за да изслуша представителя на полицията. Белегът му се зачерви, а изразът в очите му стана студен. — Знам, че не са ви искали подкрепление. За Бога, защо мислиш, че разговарям с теб в момента? Аз искам помощ. Не ме ли слушаш, по дяволите? Нуждаем се от помощ в депото със съоръженията, Кең, при това незабавно!

Колинс трясна слушалката на вилката и се обърна към Мърсър. На лицето му бяха изписани гняв и възмущение.

— Какво става? — попита Мърсър, съблече якето си и го хвърли на масата в задната част в стаята.

— Пълна бъркотия — отговори Анди Линдстрьом вместо шефа на охраната. — Мърсър, това е Тед Моси, нашият експерт по компютрите, макар че в момента проклетите машини, изглежда, са го изпреварили с няколко хода.

Моси не стана, нито се ръкува с Мърсър, само го погледна през рамо. Тед беше в бара по време на сбиването между работниците от петролните сонди и активистите на ПАПС, макар че не се беше включил в боя. Мърсър разбра, че женственият млад мъж го позна, защото побърза да се обърне и отново да се вгълби в компютрите. Изпита увереност, че Моси се страхува от него.

„Какво става тук?“ — запита се той.

Линдстрьом запали цигара от фаса на предишната и потърка уморените си зачервени очи.

— Играта загрубя. Рано сутринта охраната на депото във Феърбанкс е заварила четирима души в двора, близо до материалите, предназначени за Северния склон. Арестували нарушителите и веднага извикали полицията. После, около десет часа, ПАПС свикаха голяма пресконференция във Феърбанкс и заявиха, че сме задържали незаконно неколцина от хората им. Обвиниха ни, че сме ги прибрали от улицата като шайка гестаповски щурмоваци, за Бога. Проклетите репортери не ни се обадиха, за да чуят какво се е случило в действителност, а повярваха на онези откачалки. За два часа пред главните порти на депото се събраха да протестираат близо двеста души. Отначало демонстрацията беше мирна, но после започнаха да хвърлят бутилки през оградата, да лягат на пътя и други такива дивотии. Протестиращите не са само от ПАПС, а сбирщина от

организации, повечето местни правозащитници и противници на ядреното оръжие, и в това не виждам никаква логика. Но щом някой започне да мърмори, всяка откачалка в щата е готова да се включи. Тези банди се множат и мутират по-бързо и от шибан вирус.

— Това има ли някаква връзка с компютърния проблем тук? — попита Мърсър.

— Не — уморено отговори Линдстрьом. — Компютърният проблем е вторият шибан номер за деня. Преди два часа цялата система блокира. Нищо не иска да работи — нито клавиатурите, нито дисковите устройства. Тед се опитва да разбере какво се е случило.

— Какво мислиш, че е станало? — Мърсър насочи въпроса си към кльощавите, прегърбени рамене и гръб на Тед Моси.

— За да блокират ли? Предполагам, че засечка в конфигурацията или може би срив в оперативната памет.

— Някаква вероятност да е дело на хакер?

— Не. Проблемът е твърде надълбоко. Протоколите за защита щяха да открият евентуален неправомерен достъп, да го прекратят автоматично и да го проследят толкова бързо, че хакерът щеше да бъде арестуван, докато още седи пред компютъра си. Системата е по-сигурна от централния компютър на ФБР.

— Това ми напомни нещо, по дяволите — рече Мърсър и се обърна към Колинс, който очакваше въпроса му и го изпревари.

— Да, обадох се. Не мога да повярвам, че имаш номера на личния мобилен телефон на директора на ФБР. Господи, беше невероятно, че разговарям със самия Дик Хена.

— Дълбоко в душата си той е ченге като теб, Майк. Само има по-голям кабинет и по-дълга титла, това е всичко. Обеща ли да се свърже с „Елмендорф“?

— Да. Каза, че адмирал Морисън се е обадил на генерал Кели, командира на Военновъздушните сили от Главното командване. Имаме пълно съдействие.

— Военновъздушните сили? Какво очакваш, Мърсър? Трета световна война? — шеговито отбеляза Линдстрьом.

— Бил съм скаут, Анди, и винаги трябва да съм готов.

— Момчета. — Моси завъртя стола си. Лицето му беше изнурено. — Достатъчно ми е трудно и без да слушам приказките ви. Искам тишина, докато работя. И не желая цигарен дим.

— Добре, разбира се, Тед — каза Линдстрьом, стъписан от грубия тон на Моси. Откакто бе започнал работа в Аляска, компютърният специалист беше хрисим и не бе повишавал тон. Линдстрьом предположи, че е по-объркан от проблема в системата, отколкото показва. — Ще отидем в моя кабинет. Извикай ни, ако откриеш нещо.

— Добре — измърмори Моси и отново се обърна към монитора. Костеливите му пръсти се надвесиха над клавиатурата като на пианист, който очаква да му дадат знак.

Тримата влязоха в кабинета на Линдстрьом и чакането започна.

— Господи, отпусни се — каза Анди, като видя колко напрегнат е Мърсър. — Вчера говорихме за това. Съгласихме се, че ако някой иска да използва течен азот, за да прекъсне потока на петрол, единственото логично място би било депото със съоръженията във Феърбанкс, а снощи са заловили копелетата там.

— Носели ли са контейнери с течен азот? Цилиндри от неръждаема стомана? — мрачно попита Мърсър.

— Не. Вероятно са били там, за да разузнаят кои са най-подходящите места за саботаж. По дяволите, депото е на площ четирийсет акра и из цялата територия са разпръснати сгради и купища техника. Трябват ти два часа само да намериш тоалетните.

Погледът на Мърсър накара Линдстрьом да млъкне. Майк Колинс му кимна одобрително, изразявайки уважението на един професионалист към друг.

Изминаха няколко минути в мълчание.

— Каква част от операциите контролира компютърната система? — попита Мърсър.

— Ами, всичко, по дяволите. Знаеш как се управляват нещата в днешно време. Нищо не става, ако първо компютърът не ти даде разрешение.

— Може ли да изключи целия петролопровод?

— Да. Можем да управляваме системата дистанционно оттук, но не го правим. Помпените станции са самостоятелни, наблюдават се денонощно и имат последната дума какво да се случи на всяко място. Ако имат проблем, и те могат да изключат системата.

— Има ли автоматично пренастройване? Някакъв начин системата да поеме контрола върху помпените станции, да ги изолира

от веригата и да ги контролира независимо една от друга?

— Не те разбирам. За какво намекваш?

Мърсър заговори бавно и ясно, за да няма недоразумения.

— Компютърът ви може ли да превземе петролопровода? Линдстрьом не отвърна веднага, но когато го стори, Мърсър не хареса отговора му.

— Не знам.

Телефонът извънтя и Колинс и Линдстрьом се стреснаха и подскочиха. Анди отговори на обаждането, слуша няколко минути и после даде слушалката на шефа на охраната. Той се обърна към Мърсър и нервно запали цигара. Очите му се бяха разширили и лицето му се обля в пот, въпреки климатичната инсталация в сградата. Колинс говори малко, изсумтя няколко пъти и веднъж изруга тихо. Когато затвори, лицето му беше видимо преbledняло и ръцете му трепереха.

— Обади се Кен Басет от щатската полиция. Станала е катастрофа. Двата микробуса, които са карали хората от помпени станции пет и шест, за да подсилят охраната в депото, са излезли от платното на магистрала „Далтън“. На местопроизшествието са отишли две патрулни коли. Изглежда, няма оцелели.

— Кога е станала катастрофата? — попита Мърсър.

— Полицаяте са пристигнали там преди малко, но злополуката може да е станала преди известно време. Съдейки по мястото, където са катастрофирали, и времето, когато са тръгнали от помпените станции, бих казал най-малко преди шест часа.

Мърсър погледна през вдигнатите щори на прозореца зад бюрото на Линдстрьом. До падането на здрача оставаха само няколко минути. Скоро щеше да се мръкне. Дъждът се стичаше на сребристи струйки по стъклото.

— Трябва да отидем там.

— Мястото е на около осемстотин километра северно оттук.

— Тогава да не седим със скръстени ръце и да не обсъждаме разстоянието — тросна се Мърсър. — Сигурно имате хеликоптер?

— Да, но... — Анди очевидно нямаше представа какво да направи. Беше изправен пред криза, но не съзнаваше това.

Мърсър с лекота се вмести във вакуума, създаден от колебанието му.

— Майк, обади се на помпените станции и провери какво е положението.

— Може да се свържем с тях чрез компютъра — подчерта Колинс.

— Забрави ли, че компютърът блокира? И повечето хора, които работят в станциите, са били повикани във Феърбанкс, а сега са мъртви? Искам да провериш дали останалите са живи.

Шефът на охраната мигновено осъзна вероятността, че трите критични ситуации са свързани, и изскочи от стаята, за да се обади от кабинета си.

— Анди, свържи се с вашия пилот и го накарай спешно да ни закара на магистралата „Далтън“. Отивам на рецепцията да се обадя в „Елмендорф“. Ще имаме нужда от тях. — Мърсър тръгна към вратата.

— Какво става? — Линдстрьом вече беше видимо разтревожен.

— Трета световна война.

ПРИСТАНИЩЕ ЗА ТАНКЕРИ „АЛИЕСКА“

Изминаха двацет тягостни минути. Тиктакането на стенния часовник звучеше като сърдечния ритъм на умиращ човек. Обаждането на Мърсър до „Елмендорф“ бе осигурило два хеликоптера с по осем напълно екипирани командоси от ВВС. Верен на думата си, Дик Хена бе алармирал властите във Вашингтон. Анди Линдстрьом се бе свързал с единия пилот на хеликоптер в „Алиеска“, каубой, който според него щеше с готовност да се съгласи да лети до помпените станции на север. Щяха да се срещнат с него след трийсет минути на гражданското летище във Валдиз. Мърсър и Линдстрьом чакаха Майк Колинс да приключи телефонния разговор, а после щяха да изслушат мнението на Тед Моси за напредъка му по активирането на компютърната оперативна система на петролопровода.

Когато до срещата с пилота оставаха десетина минути, Колинс най-после излезе от кабинета си. Обветреното му лице имаше мрачно изражение. Очите му бяха изцъклени и унили. Топчето тютюн зад лявата му буза беше с размера на топка за софтбоул.

— Не можах да се свържа с помпени станции пет и шест. Пробвах по телефона, по преподавателя и по късовълновото радио. Дори по факса. Никой не отговаря.

— Какво искаш да кажеш? Нали не си изпратил всички във Феърбанкс? — паникьосан попита Линдстрьом.

— Разбира се, че не съм. За толкова глупав ли ме мислиш?

— Престанете. — Мърсър разпозна началото на спор, в който те щяха да се обвиняват взаимно, и бързо го прекъсна. Нямаше нито търпение, нито време за подобна бюрократична идиотщина. — В критично положение сме и нямаме време да седим тук и да се обвиняваме.

За пореден път той осъзна, че взима решения вместо Линдстрьом и Колинс, и отново двамата му се подчиниха, без да задават въпроси.

— Анди, искам да останеш тук и да координираш комуникациите. Освен това работи и с компютърния специалист.

Задължително е да си възвърнеш контрола върху системата. Майк, ти и аз отиваме в помпена станция пет. Разузнавателните данни на мястото са изключително важни. Хеликоптерът ви има ли необходимата техника да се свържа с „Елмендорф“?

— Не знам — призна Колинс и премести топчето тютюн на другата си буза. Между стиснатите му устни потече тънка струйка жълт сок. — Трябва да говориш за това с Ед, пилота на хеликоптера.

— Добре, тогава да говорим с Ед. — Дори да изпитваше колебание, Мърсър не го показва. Действаше на интуитивното ниво, в което се бе научил да не се съмнява.

Когато пристигнаха на летището, небето бе потъмняло. Дъждът най-после бе спрял. Дърветата бяха натежали от водата. И най-лекият полъх на вятъра донасяше нов валеж на земята, но тази вечер нямаше нежен бриз. На откритото поле бушуваше яростен вятър и силната въздушна струя блъскаше Мърсър, принуждавайки го да се олюлява.

Самотният частен хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“ сред самолетите „Чесна 182“ приличаше на огромно насекомо, окъпано в изкуствена светлина, докато стоеше на четирийсет метра от пристанището. На скосеното под остър ъгъл плексигласово предно стъкло небрежно се бе облегал тъмен силует. Ръцете му бяха кръстосани на широките гърди.

Пътниците бяха осветени и пилотът ги видя, преди те да добият ясна представа за него. Той се взря в светлината, проникваща от пристанището, и грубо се изсмя, когато позна единия.

— Дори не си помисляй да се приближиш, Мърсър — предупреди чернокожият пилот с плътния си баритон. — Съдията от Военната прокуратура каза, че имам законното право да те сритам по задника, ако се приближиш на по-малко от петдесет крачки от мен.

— Еди? — извика Мърсър. — Еди Райе?

— Самият той, бяло момче. И не се шегувам като ти казвам да стоиш далеч от мен, човече. Ти носиш лош късмет и не те искам отново край мен. Пилотското ми досие беше безупречно, преди да се появиш в живота ми, и смятам да си остане само с онази единствена катастрофа, докато ми подарят златния часовник за пенсиониране.

— Ще ти дадат златен часовник, Еди. Заслужи си го с бирата, която пресуши тогава. Още ли пиеш, докато пилотираш? — извика Мърсър, който вървеше малко по-напред от Колинс.

Двамата с Еди Райе се прегърнаха като приятели, които са мислели, че никога повече няма да се видят. Тялото на Еди беше стегнато и мускулесто. Той беше по-нисък от Мърсър, но раменете му бяха по-широки и вратът по-дебел. Райе беше хубавец. Кожата му беше гладка и лъскава, а големите му очи бяха дълбоки и ясни. Единствената му непривлекателна черта бяха дребните, неравни, пожълтели зъби, разположени на неравномерно разстояние един от друг.

Преди година Еди Райе беше лейтенант във флотата, пилот на хеликоптер „Сикорски Сий Кинг“, базиран на щурмовия кораб „Инчан“. Той имаше лошия късмет да кара Мърсър от самолетоносача „Кити Хоук“ до „Инчан“ по време на кризата в Хавай. Мърсър отвлече хеликоптера и заповяда на Райе да се отправи към Хавай, за да предотврати катастрофална агресия, която можеше завинаги да съсипе Съединените щати. Докато бягаха, след като осуетиха изстрелването на ядрена ракета, Мърсър, Еди и руският учен Валерий Бородин бяха принудени да кацнат в Северния ледовит океан. Еди пострада най-тежко и прекара три месеца във военноморската болница в Пърл Харбър. Флотата го бе освободила с почести и му бе отпуснала инвалидна пенсия, благодарение на която щеше да се чувства удобно до края на живота си, и Мърсър много се изненада, че го вижда.

— Трябва да ти кажа, че допреди двацет минути пих в продължение на дванайсет часа — пошегува се Райе.

По време на отчаяния им полет от Хавай и докато се опитваха да открият престъпната съветска подводница, Мърсър бе предложил бира на Еди, който я прие с благодарност, имайки предвид, че вероятността да оцелее и да се изправи пред военната комисия, е равна на нула. Това беше едно от многото неща, за които двамата се смяха, докато бяха в болницата. За Коледа Еди му изпрати бутилка бира „Сапоро“, каквато бяха пили в онази съдбовна нощ.

— Какво правиш тук? — попита Мърсър.

— По дяволите, и аз трябва да ти задам същия въпрос. Повикаха ме за спешен полет в почивния ми ден, и кого виждам — най-опасния човек, когото познавам. Е, разказвай.

— Спомняш ли си руснака, който стоеше в дъното на хавайската афера? Той отново е тук и в момента може да е само на няколко часа път на север от нас.

— Кой? Иван Кериков? Шегуваш ли се?

— Де да беше така.

— Мамка му. Онзи тип е Тонтон Макутес и барон Д'Морт взети заедно — каза Райе, смесвайки двата най-големи страха на баба си от Хаити — бившата хаитянска тайна полиция и една от мрачните фигури в традиционното вуду.

— Включи и Джак Изкормвача, и ще се приближиш до половината истина.

След няколко минути „Джет Рейнджър“ излетя. Речната долина на Тейкел скоро се превърна в тясна ивица под бързо набирация височина хеликоптер. Мърсър седеше на мястото на помощник-пилота, а Колинс се бе настанил отзад. Протегнатите му крака стигаха почти до пилотската кабина. Тримата имаха слушалки на главите, за да могат да разговарят. Светлините на уредите на таблото бяха зловещо зелени.

Монтираните на носа сигнални светлини проблясваха самотно в мрака.

— Е, за какво става дума? — попита Еди, след като хеликоптерът се отправи по определения курс на полета.

— Преди няколко часа изпратих във Феърбанкс хора от помпени станции пет и шест — отвърна Майк Колинс. — Всички загинаха в катастрофа. Два микробуса, пълни с мъже, които познавам от години. А после, преди около четирийсет минути, загубихме връзка с останалите в станции пет и шест.

— Това има ли нещо общо с неприятностите в депото, за които чух по новините?

— Да — потвърди Мърсър. — Но е било за отвличане на вниманието. Мисля, че истинските неприятности са в една от помпените станции.

— Добре, Мърсър. — Колинс пъкна глава между двете седалки в пилотската кабина. — Ти като че ли знаеш какво става тук и мисля, че е време да ми кажеш. Тази нощ загубих някои от хората си и нещо ми подсказва, че убийствата не са свършили. Ти знаеш нещо, което не ми казваш, но и аз имам право да го науча, по дяволите.

— Какво се е случило с капитана на „Петромакс Арктика“? — попита Мърсър.

— Какво?

— Първият капитан на „Петромакс Арктика“ е бил закаран с хеликоптер в Анкъридж и после в Сиатъл на борда на медицински

самолет. Полетът е платен от самия Макс Джонсън. Имаш ли представа защо корабът е закъснял с няколко часа за пристигането си в пристанището? Щом са похарчили пари да свалят Харис Олбрехт от танкера, не смяташ ли, че това е било от грижа „Арктика“ да пристигне навреме? Тогава защо е закъснял? По дяволите, какво прави празен танкер без капитан в Аляския залив, докато му пазят мястото на пристанището?

— Какви ги говориш? Това няма нищо общо с възникналото положение. „Петромакс Арктика“ дойде много преди...

— Отговори на въпроса ми и мисля, че ще се досетиш — прекъсна го Мърсър, преди Колинс да успее да довърши изречението си.

— Харис Олбрехт е бил заведен при специалист по травмите в Сиатъл, лекар, който умее да зашива крайници и да поставя протези.

— Провери ли го? — Мърсър се обърна и се вторачи в Майк.

— Обадох се тук-там, когато това се случи.

— И какво? — Мърсър повдигна вежди в недоумение.

— Всъщност специалността му е възстановяване на тъканите след измръзване. Той е един от най-известните... — Гласът на Колинс постепенно заглъхна.

Перките тракаха над главите им толкова силно, че заглушаваха бръмченето на мотора на „Джет Рейнджър“. Еди поддържаше хеликоптера в равновесно положение, въпреки желанието си да се спусне в долините и да започне да криволичи ниско над земята, както го бяха учили военните. По време на войната в Персийския залив той бе превозвал морски пехотинци през най-горещите зони и обичаше този лудешки стил на летене.

— Колко пъти през последната година „Арктика“ е хвърлял котва в „Алиеска“ без инцидент? — продължи Мърсър. — Колко пъти Харис Олбрехт е докарвал танкера в доковете ви, без да го блъсне? Кажи ми как е възможно да загуби ръката си и да се нуждае от вниманието на специалист по измръзванията по време на обикновено пътуване от Лонг Бийч, Калифорния, до Валдиз, Аляска? Той е пренасял замразен азот в Аляска под носа ти. Но последния път нещо се е объркало.

— Смяташ, че всичко това е свързано? Мърсър му хвърли унищожителен поглед.

— Разбира се, че е свързано. Защо мислиш, че съм в този проклет хеликоптер с пълен откаченяк пред контролните уреди, когато можеш да си седя вкъщи или да си пия питието в кварталния бар? Майк, Хауард Смол е мъртъв, както и братовчед му, и неговият син. Убиха ги, защото случайно попаднахме на кораба, пренасящ цилиндрите с течния азот от „Петромакс Арктика“ до брега. Кериков и ПАПС се опитват да се прикрият, като елиминират всеки, натъкнал се на операцията им. Вашият компютърен проблем не е случайно съвпадение, въпреки твърденията на специалиста ви. Безредиците в депото, катастрофата с микробусите. Планът на Кериков се осъществява в момента!

Мърсър не възнамеряваше да избухва така, защото това не му беше присъщо, но напрежението започна да му се отразява. Не се ядоса на Майк Колинс, че не е разпознал опасността, а на себе си, че не я е усетил по-рано. Трябваше да пристъпи към действие още когато Аги Джонсън му каза, че приятелят и е заминал на някаква загадъчна мисия, тогава трябваше да повика тежката артилерия, така да се каже, и да поиска общонационално издирване на водача на ПАПС. Мърсър беше сигурен, че по време на търсенето щеше да бъде заловен и Кериков, и сегашният отчаян полет нямаше да е необходим.

— Еди, колко остава до военновъздушната база „Елмендорф“?

— Не знам. Подадох план за полет до Феърбанкс. Какво има в „Елмендорф“?

— Щурмови хеликоптери и ентузиазирани войници — ухили се Мърсър. — Там няма опасност отново да стрелят по мен.

— Амин — усмихна се Райе. Зъбите му блеснаха на светлината в пилотската кабина. — Може би на час и десет минути в тези условия.

— Свържи ме с тях веднага щом можеш. Те очакват обаждането ми. — Мърсър заговори с по-спокоен тон. — Е, жена ти харесва ли живота там?

— Не — мрачно отговори Еди. — Разделихме се още докато бях в болницата. Изглежда, не съм бил единственият, получавал инжекции от моя доктор в Пърл Харбър.

— Съжалявам.

— По дяволите. Животът продължава, нали? Пък и чернокож мъж в Аляска? Свалят ме повече жени, отколкото мога да оправя. — Райе отново се ухили, макар че в гласа му прозвуча горчивина.

Час по-късно над земята под хеликоптера като ярко петно се появи Анкъридж. Водите на залива Кук бяха мастиленочерно Бурята, която следобед се бе разразила във Валдиз, се бе придвижила на север и в момента бушуваше във вътрешността на Аляска. Дъждът обливаше „Джет Рейнджър“ и удряше по предното стъкло толкова силно, че върху плексигласа сякаш падаха камъни. Чистачките превръщаха пороя в дъгообразни ивици в полезрението им. Вятърът тресеше хеликоптера и го клатеше застрашително въпреки усилията на Еди. Той не се извини за пилотирането си. Лицето му беше съсредоточено, а ръцете и краката му танцуваха по контролните уреди. Някой не толкова опитен пилот не би се осмелил да лети в подобна нощ.

— „Алиеска“ полет Едно-единайсет, засякохме ви на радара на осемнайсет километра оттук.

— Прието, „Елмендорф“ — потвърди Еди. — Разчетено време до пристигането пет минути. Моля, потвърдете.

— Потвърдено, Едно-единайсет.

— Знаеш ли какво правиш? — пошегува се Мърсър.

— Нямам абсолютно никаква представа, по дяволите — отвърна Еди.

След четири минути и четирийсет секунди Райе спря хеликоптера пред огромен хангар от гофрирана стомана. Наблизо имаше два транспортни „Хюи УН — 1“, които изглеждаха смъртоносни дори на оскъдната светлина, проникваща от хангарите. Страничните им врати бяха отворени и вътре се виждаха тежки картечници. Преди перките на „Джет Рейнджър“ да престанат да се въртят, около хеликоптера се насъбраха техници, без да обръщат внимание на леденостудения дъжд, който се лееше над летището. До него спря цистерна и двама мъже се приготвиха да прикрепят дебелия маркуч към хеликоптера.

Мърсър хукна към хангара, за да се скрие от дъжда. Ботушите му разплискаха водата в локвите по асфалта. През вдигнатата яка на коженото му яке проникваше хлад и ръцете му замръзнаха, докато влезе в ярко осветения хангар.

Парното в огромното помещение го затопли, но стомахът му се бе свил от страх и лоши предчувствия. Два „Ф-15“ с формата на делтаплан заемаха почти цялото пространство. Опашките им се извисяваха почти на шест метра над бетонния под. Зад тях, в дъното на

хангара, чакаха неколцина мъже. Лицата им бяха намазани с черна камуфлажна боя. В ръцете си държаха карабини „М-16А1“. Те почти не обърнаха внимание на приближаващия се Мърсър и се задоволиха с бегъл поглед, преди отново да се заловят със задачата да проверяват екипировката си. Мърсър продължи да върви към тях и най-после от групата се отдели един мъж.

Той беше нисък, як и набит, с късо подстригана коса и брадясало лице. Гъстите му вежди бяха склучени над орловия нос. Очите му бяха черни и в краищата им имаше бръчки, но Мърсър видя, че са хладнокръвни и бързоподвижни. В противоречие с останалите черти на лицето, устните му бяха пълни и чувствени.

— Полковник Ноф?

— Вие трябва да сте Мърсър. — Ноф стисна ръката му силно и безпощадно. На Мърсър му хрумна да отвърне със същото, но осъзна, че това не е проверка за мъжественост, а естественото ръкуване на полковника. — Трябва да призная, че ни заварихте малко неподготвени. Преди час гледах порнофилм с неколцина от момчетата, а после неочаквано се обади генерал Самюъл Кели, началникът на генералния щаб на военновъздушните сили. Не мога да разбера кой сте вие, че имате такива връзки.

Мърсър веднага хареса отношението на Ноф. За разлика от другите военни полковникът не презираше хората без униформа. Очевидно не бе забравил, че е обучен да служи на цивилните.

— Попитайте всеки политик и той ще ви каже, че аз към най-влиятелният човек в страната — усмихна се Мърсър. — Обикновен американски данъкоплатец.

— Имате ли нещо против да ми кажете за какво става дума? Мърсър разбираше основанията на полковник Ноф да пита и неговата загриженост за хората му, но нямаха време да обсъждат положението. Трябваше да ги накара да действат.

— Щом съм успял да убедя началниците ви колко важна е мисията, тогава доверете се на преценката им и изпълнете заповедите им. Може да е загуба на време, но ако не е така и се окажа прав, ще се изправим пред сериозна, направо критична ситуация. Не мога да ви представя цялостната картина, но трябва да знам дали имате въпроси, свързани с тактиката на операцията тази вечер. Ако не ги зададете сега, някои от момчетата ви може да не се върнат.

— На ваше място не бих се тревожил за това, господин Мърсър.
— Ноф изправи рамене. — Генерал Кели ни информира какво да очакваме. Безпокои ме присъствието на хеликоптера ви в нашия конвой. Пилотите ми не познават вашия човек и не искаме граждански хеликоптер да лети в същия район, където извършваме операцията.

Мърсър очакваше подобна загриженост и отговорът му беше уверението, от което Ноф се нуждаеше.

— Летях с този пилот по време на кризата в Хавай миналата година. Освен това той е бивш военен пилот и ветеран от войната в Персийския залив. Смятам да се движим няколко километра по-назад от вашите хеликоптери и да слушаме по радиопредавателя. Вие изкарвате големи пари заради риска да ви застрелят, а ние не. Кажете на вашия водещ пилот да дава инструкции на моя човек и той ще ги изпълни точно.

— А вие? Какъв е вашият опит?

— Били ли сте в Ирак? — попита Мърсър и полковникът кимна.
— И аз бях там и се измъкнах, преди да нахлуят танковете. Бях специалист в операция „Златотърсач“ на „Делта Форс“ и проверявах дали няма да обстрелват вас, момчета, с атомни бомби на бойното поле. Вероятно съм видял повече престрелки от всичките ви войници, взети заедно, и може цяла нощ да седим тук и да сравняваме белезите си, но нямаме време. Нещо друго?

Ноф беше леко изненадан от отговора на Мърсър. Общността на специалните сили, макар и раздирана от съперничество, беше затворена, и разказите за тайни операции се разпространяваха свободно в размити версии, за да не се компрометират текущите мисии. От реакцията му беше очевидно, че Ноф е чувал за операция „Златотърсач“ и знае, че един цивилен е превърнал провала в успех, спасявайки повечето членове на екипа, изпратен да го пази.

— Не. Това е достатъчно. Имам координатите на помпените станции и картата, която ни изпрати по факса човек на име Линдстрьом. Мислех, че ще атакуваме и двете места едновременно.

— Не. Ако вашите сили се разделят, ще ги посрещнат повече противници и вероятно с повече оръжия. Докато стигнем дотам, ще имам информация коя станция е превзета.

— Добре. — Ноф нямаше други въпроси.

— Тогава да тръгваме — каза Мърсър с повече смелост, отколкото изпитваше.

Иван Кериков седеше на стола пред контролното табло на помпите. На коленете му имаше картечен пистолет „Хеклер и Кох“. Трупове на неколцината служители на „Алиеска“, останали в станцията, вече бяха изхвърлени навън. Той съблече дебелия си шуба и реши да махне и черния си пуловер. В края на седемдесетте години на ХХ век Кериков бе прикрепен като разузнавач към екип от командоси на КГБ. Като част от подготовката им веднъж те трябваше да превземат „окупирана от терористи“ помпена станция за природен газ навътре в сърцето на Сибир. Той не бе забравил усамотената станция в тундрата, нито колко сиво и непоносимо студено беше вътре. Кериков очакваше същото и в Аляска и бе облякъл твърде много дрехи за атаката на помпена станция номер пет.

Засега престараването с дрехите беше единствената му погрешна сметка.

Откакто бе пристигнал в Аляска, Кериков бе измъчван от препятствия, закъснения и хиляди други проблеми, но се бе справил с всичките в типичния си стил. Ако проблемът е механичен, замени го. Ако дебнеш удобен момент, изчакай. А ако е човек, убий го. Сега обаче подготвителната му работа го възнаграждаваше. Благодарение на бившия капитан на „Петромакс Арктика“ и на активистите на ПАПС на различни стратегически места по петролопровода в Аляска бяха поставени хиляда и осемстотин тона течен азот. Специално направените пакети, които трябваше да предпазват свръхохладената течност от преждевременно замръзване, бяха замаскирани като метален уплътнител на високата около метър тръба от въглеродна стомана. Пакетите с азот бяха вградени толкова добре, че дори проверката отблизо на работниците от „Алиеска“ не можа да ги различи от обикновените уплътнения. Кериков дори бе поръчал да ги потъмнят, за да приличат на истинските, които бяха сложени преди двайсет и пет години. Малко по-големият размер на пакетите не предизвика съмнения у инспекторите, а някои от тях бяха поставени там от няколко месеца.

Използването на ПАПС беше най-хитрият майсторски ход на Кериков. Но докато седеше в командната зала, той си позволи да се поздрави с известна доза самодоволство за включването на ПАПС в операцията. Това беше гениално хрумване. Хасан бен Руфти изпитваше съмнения към плана му и искаше да използва свои хора да извършат деликатната операция по поставянето на пакетите с азот, но Кериков подчерта, че присъствието на петдесет араби в Аляска ще предизвика подозрения. Група природозащитници обаче, каквито имаше навсякъде в Съединените щати и особено в Аляска след изявлението на президента за Полярния резерват, нямаше да породи никакви съмнения, още по-малко тревога. Те можеха да останат пред погледите на всички и да протестираат на различни места по маршрута на петролопровода, докато другарите им залагаха пакетите с азот по тръбата.

Най-хубавото беше, че не знаеха какво всъщност диктува действията им. Ян Верховен и жалката му банда от безделници не съзнаваха, че саботажът им излиза извън границите на природозащитен акт. Те наивно мислеха, че когато бъде освободен, азотът ще замрази петрола по линията и завинаги ще спре преноса. Активистите вярваха в това, защото Кериков им бе казал така. Никой от тях не се досети, че замразяването на петролопровода ще представлява само временна пречка за „Алиеска“ и отварянето за експлоатация на Полярния природен резерват.

Верховен беше най-опасният от групата. Той беше умен и вероятно имаше коефициента на интелигентност на гений, но беше деформиран от прекалено голямото си себелюбие. Иван Кериков го бе преобразил от член на маргинална групировка психари в движеща сила във войната срещу индустриализацията, а Верховен мислеше, че е постигнал всичко сам. Двайсетте години в КГБ на различни постове бяха научили руснака да манипулира другите. Понякога за тази цел бяха нужни пари, а друг път насаждане на страх, но при Ян Верховен беше достатъчно само малко погалване на себелюбието, за да се съгласи холандецът на всичко. Когато активистите на ПАПС започнаха да поставят пакетите по петролопровода, Верховен дори си бе внушил, че идеята за удара е негова от самото начало.

В командната зала влезе един от хората на Кериков. Широките му рамене бяха покрити със сняг.

— Ще трябва още два часа, за да поставим пакетите с азота. — Мъжът говореше руски с немски акцент и в тона му прозвуча оправдание. — Нашето разузнаване не уточни, че тръбата ще бъде толкова високо над земята, когато стигне до тази станция. Имаме само два камиона с кранове, затова работата ще се забави значително.

Задоволството на Кериков се изпари.

Последните пакети, най-важните за операцията, бяха изгубени, когато единият се бе скъсал по време на прехвърлянето от „Арктика“ на риболовния кораб „Джени IV“. Ръката на капитан Олбрехт замръзна, когато бе потопена в азот с температура двеста градуса под нулата. В суматохата след инцидента на „Джени IV“ бе избухнал пожар. Екипажът не можа да го угаси и пламъците загоряха складираните на борда контейнери с течен азот до точката на кипене. Експлозията разруши риболовния кораб. Джоана Ригс бе уверила Кериков, че останките ще потънат един час след като танкерът се отдалечи от него. Разбира се, „Джени IV“ не потъна и бе открит на другия ден. Макар че Кериков бе принуден да вземе мерки срещу хората, намерили изоставения плавателен съд, по-неотложната му задача беше да се сдобие с допълнителни количества течен азот и да ги постави на местата им. Без необходимата доза течен азот, с който да работи, той трябваше да промени плана и да постави много по-малко пакети под помпена станция пет.

Кериков бе подбрал момента на атаката така, че между превземането на помпената станция и освобождаването на азота да има само около дванайсет часа, но всяка секунда, която прекарваше там, увеличаваше риска да бъдат или заловени, или принудени да освободят преждевременно азота, намалявайки ефекта. Кериков донякъде обвиняваше себе си, че не е казал на Верховен да извади от строя тази важна секция в началото на операцията, вместо да чака поставянето на последните пакети по петролопровода. Пристигането му там беше пресметнат риск, но като всеки пресметлив човек, Кериков възнамеряваше да обърне шансовете в своя полза.

— Кажи на хората си да престанат да помагат на членовете на ПАПС да поставят пакетите. Знам, че това ще ни забави още повече, но искам войниците ти да са готови за реакцията на американците. Те вече би трябвало да знаят, че сме тук. Очаквам скоро контраатака. — Кериков говореше уверено. Отново беше в стихията си. — Замете

позиции с ръчните гранатомети и ракетите „Грейл“ и изпрати някое превозно средство по пътя като ариергард. Властите не са имали достатъчно време да организират атака и това ни дава тактическо предимство. И не забравяй да се погрижиш ракетните удари да са точни. Ако не улучиш дори един от хеликоптерите, те ще повикат подкрепления. Сигурен съм, че микробусите със служителите на „Алиеска“, които бяха изблъскани от пътя на камионите, са предизвикали интереса на полицията. Ченгетата може бързо да се появят, ако надушат, че тук става нещо.

Докато по-голямата част от активистите на ПАПС бяха пристигнали в помпена станция пет с бавно движещите се камиони, пренасящи тежките пакети с азот, Иван Кериков, Ян Верховен и двамата телохранители на руснака бяха долетели с хеликоптер. Кериков смяташе, че ако американците успеят да докарат голям брой щурмоваци, той и хората му могат отново да използват хеликоптера, за да избягат, оставяйки природозащитниците да се оправят сами.

Верховен с нищо не показваше дали изпитва опасения, че хората му ще бъдат използвани за пушечно месо. Той беше навън, възхищаваше се на полярната буря и насърчаваше работниците с одобрителни викове, сякаш това беше страхотно приключение, за което дълго щяха да си спомнят.

Нямаше начин Кериков да позволи на някого от тях да живее дори ако оцелееха след неизбежната атака на американците. Руснакът се подсмихна и запали цигара.

НА БОРДА НА СУПЕРТАНКЕРА „ЮЖЕН КРЪСТ“

Според малкото съзвездие от блестящи точки на часовника на Лайл Хаузър до полунощ оставаха двайсет минути. В дванайсет главният инженер Джордж Патрони трябваше да прикрие спускането във водата на спасителната лодка. Но сега това нямаше да стане. Двайсетте минути щяха да минат. Полунощ щеше да дойде. И да отmine.

Час по-рано Хаузър бе чул стрелба от автоматично оръжие. Изстрелите се разнесоха от мостика, но за него прозвучаха смъртоносно, сякаш той бе застрелян, както лежеше под одеялата. Стрелбата можеше да означава само едно — че на Патрони е било попречено да деактивира индикаторите на трите спасителни лодки. Джоана Ригс и нейните приятели терористите сигурно бяха разкрили действията на главния инженер и го бяха убили, прерязвайки тялото му на две с куршумите от картечните си пистолети „Узи“. Хаузър не можеше да прогони от съзнанието си ужасяващата картина.

Всичко бе свършено. Ригс щеше да разследва защо Патрони е искал да повреди таблото с индикаторите и Лайл не можеше да направи нищо. В спасителната лодка нямаше оръжия, освен оранжевият пистолет за сигнални ракети, но да стреля с него в тясното пространство, беше равносилно на самоубийство. Фосфорният пламък щеше да подпали лодката и отровните изпарения щяха да го задушат вътре, докато върху неподвижното му тяло се сипе втечнена пластмаса и фибростъкло, а лодката се топи.

До полунощ останаха десет минути.

Патрони беше мъртъв, но Хаузър се надяваше, че може би Ригс не знае какво се е опитвал да направи. Вероятно щеше да е възможно да се крие още няколко часа в спасителната лодка и да реши какво е най-добре да предприеме не само за себе си, но и за останалите членове на екипажа. Ако я спуснеше във водата, таблото на мостика щеше да светне и да zazвучат аларми. Ригс щеше да има достатъчно

време да изпрати някой терорист да провери какво става много преди Лайл да успее да се отдалечи от танкера.

Изстрелите от картечен пистолет от перилата щяха да направят бягството му най-краткото в историята.

Той започна да обмисля нов план. Очевидно не можеше да напусне „Южен кръст“, без да го забележат. Ригс и последователите и строго охраняваха кораба. Единствената му надежда беше отново да повреди плавателния съд и да не му позволи да стигне до пристанище на континента. Хаузър си спомни колко важно беше за Ригс танкерът да стигне до Сиатъл. Според изчисленията му до пристанището на Вашингтон им оставаше един ден пътуване.

— Ще проверя и спасителната лодка отзад — неочаквано извика глас в мрака.

Лайл реагира мигновено, отметна одеялата и насочи сигналния пистолет към люка. Някой опипваше двойния люк на лодката.

Това беше краят. Хаузър не се бе страхувал толкова много през живота си. Гърлото му пресъхна и ръцете му се разтрепераха. Лицето му се обля в пот, която опари очите му. Вътрешната врата на спасителната лодка започна да се превърта. Още малко натиск, и терористът щеше да отвори люка и да открие скривалището му.

Лайл реши да стреля, каквото и да стане. Ригс явно бе научила за него от Патрони и беше само въпрос на време да го измъкнат от лодката и да го убият. Щеше да бъде по-добре да изстреля сигналната ракета срещу похитителя, когато надникнеше вътре. Хаузър щеше да умре, но щеше да отнесе със себе си поне едно от копелетата.

Свистейки, вътрешният люк започна да се отваря. Лайл отново се бе мушнал под одеялата и само дулото на сигналния пистолет издаваше присъствието му. Едва когато външната врата се откряна, той разбра колко задушен е станал въздухът в спасителната лодка. Студеният солен морски бриз, който нахлу заедно с терориста, беше като влажна милувка, интимна и нежна, но и също толкова мимолетна.

Пазачът беше облечен в черно. На широките му рамене беше праметнат картечен пистолет „Узи“, а в юмука си държеше автоматичен пистолет „Колт“. Той се провря до половината през тесния отвор, стискайки фенерче между зъбите си. В лявата си ръка имаше предавател и пръстът му беше на бутона. Хаузър не знаеше дали похитителят го забележа, когато неволно помръдна върху грубите

гумени подложки на дъното на лодката. Одејлата върху тялото му се раздвижиха вълнообразно.

— Мисля, че открих някого — извика пазачът по предавателя.

Хаузър действа по-енергично и хладнокръвно отвсякога. Очите на мъжа се разшириха при вида на сигналния пистолет. Той отвори уста да изкрещи, когато Лайл натисна спусъка.

Възпламеняването на ракетата изсмука кислорода от спасителната лодка. Кълбото от разтопен фосфор улучи терориста право в гърдите. Дебелият му анорак мигновено избухна в пламъци. Хаузър видя, че горящото тяло блокира единствения изход за бягство от спасителната лодка, и разбра, че смъртта е близо.

Джоана Ригс усещаше напрежението от новата си длъжност на капитан и командир. Чертите на лицето и бяха изкривени, а около очите и тъмнееха сенки. Беше изтощена и съзнанието и бе притъпено. Кратката почивка преди час, когато Волф я учи да стреля с картечен пистолет „Узи“, вече бе забравена. Стрелбата от крилото на мостика и достави удоволствие. Опияняващо беше да държи оръжието, което бълваше огън и тресеше ръката ѝ. Но сега се бе върнала на мостика, седеше на капитанското място и наблюдаваше пленниците.

Волф, водачът на групата, наета от Иван Кериков, чието истинско име беше Волфганг Шмид, стоеше зад нея. Кобурът му бе разкопчан, за да може да извади автоматичния си пистолет за част от секундата. Кормчията държеше двата лоста на щурвала, навигаторът се бе навел над чертожната маса и полагаше усилия да не обръща внимание на терористите. Джордж Патрони бе коленичил пред отвореното пространство под главното табло и търсеше къде е повредата в електрическата инсталация. Електротехникът се бе навел до него. Един от хората на Волф ги наблюдаваше внимателно, присвил очи на слабото червеникаво осветление. На рамото му бе праметнат картечен пистолет „Узи“.

Контролните уреди за тягата на „Южен кръст“ все още не работеха. Патрони и помощниците му обаче бяха успели да поправят наблюдателната система на един от резервоарите, използвайки резервни части, които Ригс не смяташе за важни. Резултатът от работата им беше същинско чудо, като се имаше предвид поставеният

им краен срок и заплахата от смърт, ако се проваляха. Ремонтът на дроселите беше последната им задача и Патрони възнамеряваше да не бърза да я свърши. С помощта на електротехника той вече бе забавил възстановяването на захранването с няколко часа, като нарочно предизвика късо съединение, така че от таблото да се разнесат талози от бял пушек. Той бе предупредил бдителната Ригс, че повредата може да е неотстранима, затова забавянето не привлече вниманието ѝ.

Патрони беше на мостика поради друга, много по-важна причина. Но лампите и алармите за спасителните лодки бяха от другата страна. Не можеше да се преструва дълго, че работи, защото Ригс щеше да се усъмни. Тя знаеше колко време му е необходимо да поправи дроселите или да реши, че инсталацията е повредена безвъзвратно.

— Е, Патрони? — грубо подвикна Ригс, стиснала цигара между нацупените си устни.

— Съжалявам, но може би си губим времето. Главният генератор е вън от строя. Волтметърът показва нула в цялата инсталация. Това не е като контролното табло за резервоарите, което успях да поправам. Дроселите изискват специални резервни части, с каквито не разполагаме. — Джордж се изправи, разкърши гърба си и намести тестисите си под работния комбинезон, за да подразни Ригс.

— Ще ги оправиш — рече Волф.

В думите му прозвуча заплахата.

На Патрони започваше да му писва от Волф, Ригс и останалите терористи.

— Искаш това нещо да бъде направено? — попита той, тръгна покрай главното контролно табло и отвори вратите на шкафчето, разкривайки заплетената маса от електроника вътре. За всеки друг освен за него и електротехника жиците, платките и инсталациите представляваха загадъчна непроходима гора. — Ела тук и опитай. Хайде, кучи сине. Не? Няма да можеш, нали? Тогава се махни от мен, по дяволите.

Волф не реагира, но другият терорист се втурна към инженера и го сръга в ребрата с дулото на картечния си пистолет. Не му оставаше много да натисне спусъка и да застреля Джордж.

— Nein^[1]! — изкрещя Волф.

Патрони не помръдна и не обърна внимание на оръжието пред него. На лицето му все още трептеше ленива усмивка. Той стоеше пред отворената вратичка на таблото с контролните уреди за спускане на спасителната лодка и ръката му беше на няколко сантиметра от прекъсвача.

Похитителят се дръпна назад и насочи оръжието си към другите пленници. Очите му не спираха нито за миг на едно място. Всичко, което виждаше, беше потенциална мишена.

Джоана Ригс скочи от стола и прекоси мостика с три бързи крачки. Дясната и ръка бе вдигната, за да удари Патрони. Макар да го познаваше отскоро, тя знаеше, че избликът е несъвместим с характера му. Там ставаше нещо странно. Волф пристъпи напред и в същия миг черният му предавател, закачен на колана, изпращя.

— Мисля, че открих някого — чу се безпльтен глас.

Електротехникът пристъпи пръв към действие. Той скочи и хвърли тежкия гаечен ключ, който държеше в ръката си. Лъскавият хромиран инструмент блесна, докато летеше между него и терориста, който бе понечил да го застреля. Волф извади пистолета си от кобура и стреля, преди да е сигурен дали ще улучи мишената, но деветмилиметровият куршум уцели електротехника в дясната страна на гърдите, разкъса мускулите, проби белите дробове и прониза лудешки биещото му сърце.

Реакцията на Патрони беше част от секундата по-бърза.

Животът на Хаузър не означаваше нищо за него и беше пожертван от мига, когато корабът бе похитен. Той осъзна това в последните си секунди и се примири. Сигналната ракета гореше ярко, докато пробиваше гърдите на терориста и разяждаше плътта му.

Догади му се при вида на умирация похитител. Нищо не го бе подготвило за нечовешките му крясъци. Пазачът не можеше да притисне горящата рана в гърдите си. Дори в агонията, нервната му система знаеше, че ръцете не трябва да докосват горящи точки. Температурата в спасителната лодка се повиши от нула до трийсет градуса само за няколко секунди. Съскащият пушек изпълни затвореното пространство с отблъскваща миризма на овъглена плът и изгорял фосфор.

Отвън лодката приличаше на китайски фенер. Корпусът и ясно се очертаваше на фона на пурпурночервения огън, горящ вътре. Силната въздушна струя, предизвикана от движението на танкера, отнасяше виещия се от нея дим.

Терористът бе изпуснал колта си, когато сигналната ракета се заби в гърдите му, но макар и да не бе за вярване, започна да протяга ръка към узито, праметното около врата му, и стисна пластмасовия приклад на израелското оръжие. Въпреки че гореше, той вдигна картечния пистолет и се наведе напред. Последното му действие на този свят щеше да бъде да застреля убиеца си. Терористът бавно натисна спусъка, готов да изпрати в небитието капитан Лайл Хаузър.

Гаечният ключ удари пазача в гърлото, преди той да успее да натисне спусъка. Мостикът се обсипа с куршуми, които пробиха стъклото, Надупчиха контролното табло и унищожиха по-голямата част от крехката електроника вътре. В гърдите на електротехника се появиха четири дупки и безжизненото му тяло падна през напуканото от изстрелите стъкло.

Джордж Патрони вече действаше, без да обръща внимание на опустошението около него. Той заби рамо в Джоана Ригс и я блъсна, докато тя замахваше към него. Ръката и го удари по тила и би зашеметила обикновен човек, но инженерът беше мобилизирал цялата си сила. Докато деветмилиметровите куршуми свистяха из мостика, той издърпа жиците и платките, включи ръчната система и пусна във водата трите спасителни лодки едновременно. В мостика нахлу леденостуден въздух, който отнесе мириса на кордит. Ригс бе паднала на пода и като обезумяла се държеше за краката.

Оръжието на Волф изтрещя веднъж и после отново. Патрони политна напред и с разперени ръце се сгромоляса върху станцията на кормчията. На разкъсаните му работни дрехи разцъфнаха дупки, досущ летни цветя. Кормчията вече беше мъртъв. Част от черепа му бе изчезнала през първата секунда на суматохата.

Патрони смяташе да спусне във водата спасителната лодка на Хаузър, без никой да забележи. Щеше да го направи толкова потайно, че вероятно никой нямаше да разбере. Той бе обсъдил това с електротехника и бе убедил уплашения мъж, че рискът си заслужава.

Беше му казал, че Джоана Ригс и последователите и няма да заподозрят нищо.

Докато умираше, Джордж Патрони се запита колко още членове на екипажа ще загинат тази нощ.

Главният инженер успя в последната възможна секунда, когато дулото на картечния пистолет бе насочено срещу Лайл Хаузър. Механичните скоби за спускането на лодката се отвориха, повдигнаха терориста във въздуха и не му позволиха да се прицели точно. Таванът на спасителната лодка бе надупчен от куршуми, докато умиращият похитител увисна в люка. Краката му се размахаха високо над бялата дيريا от пяна зад танкера.

Капитанът беше твърде стъписан, за да реагира. Противният пушек от сигналната ракета бе създал такъв гъст облак, че той не виждаше добре какво става. Автоматичното спускане на лодката продължи.

Между спасителната лодка и плоската кърма на „Южен кръст“ имаше разстояние само шейсет сантиметра. Когато лебедките пуснаха лодката, терористът попадна в тясното пространство. Краката му се залюляха към перилата на кораба, а горната част на тялото му остана в лодката. Движението го преряза на две. Все още горящият му торс се плъзна вътре, а откъснатите крака полетяха към Северния ледовит океан.

Хаузър изкрещя като обезумял, когато по-голямата част на тялото тупна в лодката при него, цвърчейки като пържола на скара. Спасителната лодка падна в океана. През отворения люк нахлу вода. Миг по-късно по въжетата, свързващи спасителната лодка с „Южен кръст“, блесна електрическа дъга, която ги срязва като конци, и после изведнъж лодката беше свободна, подмятана от вълните след танкера.

Другите две спасителни лодки на левия и на десния борт се спуснаха във водата по същото време, но се преобърнаха и потънаха от инерцията на танкера. Тъй като се намираше на кърмата, лодката на Хаузър се задържа на повърхността, макар да подскачаше по разпенената дيريا след „Южен кръст“.

Почти зашеметен от отровния пушек на фосфорната сигнална ракета, Лайл изрита във водата овъглените останки на терориста.

Въпреки погнусата си към изгорелите и осеяни с мехури парчета плът, които задръстваха дъното на люка, той положи усилия и ги избута навън през отвора.

От полунощ бяха изминали две минути.

Хаузър не знаеше какво се е случило на мостика, но беше успял да избяга и смяташе да се възползва максимално от подаръка на провидението. Радарът не работеше и Ригс нямаше да може да открие спасителната лодка в необятния Северен ледовит океан. Но беше възможно тя да засече координатите му, ако Лайл подранеше със сигнала си за помощ. Радиопредавателят в лодката беше малък и с ограничен обхват дори при добри атмосферни условия. Хаузър трябваше да се отдалечи от танкера, да се приближи до брега и да се надява, че някой слуша в тъмната нощ. Той нямаше представа, че се намира на триста и петдесет километра от брега и най-близкият работещ пост е на единайсетгодишно момче, натоварено със задачата да слуша предавателя на борда на риболовния траулер на баща си.

Момчето спеше дълбоко.

[1] Не — (нем.) — Б.пр. ↑

МАЯМИ, ФЛОРИДА

Дейвид Соулман беше вдовец от толкова много години, че беше нещо обичайно да ходи на работа в малките часове на деня. Той се движеше като господар в лабиринта на кантората си, палеше лампите и взимаше пликовете, изпратени по експресната поща, от бюрата на служителите си, докато вървеше към кабинета си. Кафеварката бе започнала да прави силно кафе веднага щом бе влязъл в адвокатската кантора, която заемаше целия първи етаж на сградата на „Банка Маями“.

Соулман стигна до бюрото си, където го чакаше пълна кана с кафе. Той си сипа голяма чаша, без да обръща внимание на първите розови отънъци на зората на морския хоризонт. Двайсет и седем етажа по-долу градът спеше, наслаждавайки се на последните си минути на спокойствие, преди денят да го сграбчи в поредната динамична борба за съществуване.

Първото, което служителите научаваха, когато постъпваха на работа в „Берковиц, Соулман и Литъл“, беше, че няма и никога не е имало Берковиц и Литъл. Имената бяха плод на въображението на Дейв, за да придадат тежест на фирмата му, когато я основа преди три десетилетия. Второто, което научаваха, беше, че колкото и рано да отидат на работа, шефът им ще бъде там преди тях и ще преглежда пощата им.

Соулман беше великодушен диктатор, когото цитираха, че е казал: „Щом е изпратено до кантората ми, значи е за мен.“ В средата на осемдесетте години на XX век, когато куриери на велосипеди редовно носеха наркотици на някои от по-младите юристи, Дейвид конфискуваше огромни количества кокаин. Той не наказваше адвокатите, употребяващи дрога, защото знаеше, че обикновени хора не биха издържали на сточасовата им работна седмица. Подозираше обаче, че благодарение на него в пристанището на залива Бискейн има множество щастливи риби.

През нощта бяха пристигнали само десетина червени, бели и сини пликове, които бяха разпределени по кабинетите от помощниците. Дейвид отвори и прочете всичките само за няколко минути и категоризира повечето като преувеличени тревоги на клиенти. Изумително беше как няколко милиона долара, изложени на риск в океана, може да хвърлят в паника някой собственик.

Соулман беше облечен в черен костюм на тънки бели райета. Копринената му вратовръзка не беше добре завързана и хлабавият възел беше на два-три сантиметра под разкопчаното най-горно копче на колосаната му риза. Тъй като имаше среща в осем и половина, той бе сложил протезата на липсващата си ръка. Когато имаше възможност да избира, Дейвид оставяше празният му ръкав да виси свободно, но гледката явно притесняваше мнозина клиенти. Ремъците на изкуствения крайник вече протриваха кожата му.

Соулман беше висок метър шейсет и пет и бе започнал да пълнее, но изглеждаше по-висок поради огромното количество нервна енергия, която тялото му изискваше да изразходва. Той никога не заставаше неподвижно. Десният му крак се клатеше непрекъснато, независимо дали седеше или стоеше, а здравата му ръка и остатъкът от изгубената постоянно бяха в движение. Дори страховитите му черни вежди подскачаха и танцуваха, докато говореше. В жестовете му нямаше умисъл, а само вродена потребност да се движи, която му служеше добре. Дейвид Соулман можеше да уплаши почти всеки, когото срещнеше, въпреки ниския си ръст.

Седнал зад широкото бюро от ясен, докато кракът му се тресеше, сякаш беше болен от паркинсонизъм, той приключи с писмата, изпратени на служителите му, и насочи вниманието си към новата кантора, която бе открил в Лондон. Там беше десет сутринта, затова сигурно вече работеха. Повечето юристи в Лондон се занимаваха с договора за покупката на холандска фирма за влекачи от германска групировка, но имаше достатъчно свободни служители, които да работят върху по-прозаични, макар и не толкова доходни задачи.

Соулман посегна към телефона, за да ги сплаши, когато в кабинета му, залитайки, влезе привидение. Дейвид го позна веднага, но раздърпаният вид на мъжа го потресе повече, отколкото бе склонен да признае. Бъд Финли се отпусна на един от столовете с високи облегалки пред бюрото. Той беше частен детектив.

Финли изглеждаше адски зле. Костюмът и прическата му бяха евтини. На зачервения му, почти оплешивял скалп бяха пригладени няколко мазни кичура. Той беше едър, раменете му приличаха на греди на бесило, а ръцете му бяха заплашителни като въжето на палача. Огромният му корем опъваше купената с намаление риза, но не беше разплут. Лицето му беше червендалесто, напълняло от годините и състарено от преживяванията, но очите му бяха бързоподвижни и интелигентни. Финли имаше вида на плъх от каналите и беше два пъти по-хитър.

Соулман очакваше Финли, но липсата на самоуважение в този човек го стъписа. Детективът по принцип не беше спретнат, но този път сякаш бе дошъл от мястото на индустриален инцидент.

— Подранил си — отбеляза Дейвид, за да прикрие изумлението си. Много добре си спомняше, че заключи вратите на външния кабинет — факт, който обаче не бе забавил Финли.

Детективът запали клечка кибрит и докато огънят пълзеше към пръстите му, спокойно извади пакет евтини цигари от джоба на сакото си и запали една, а после заговори с южняшки акцент.

— Мислех, че изгаряш от нетърпение да чуеш какво ще ти кажа.

Дейвид Соулман беше заинтригуван, откакто Мърсър му се бе обадил и бе поискал информация за танкерите в Аляския залив, и по-точно за плавателните съдове на „Петромакс Ойл“, защото предвкушаваше едно от онези предизвикателства, на които Мърсър попадеше. Затова изпрати на собствени разноски най-добрия си детектив Бъд Финли в главния офис на „Петромакс“ в Делауер и после в Луизиана, където беше централата на „Южно крайбрежно корабоплаване“.

Въпреки че се познаваха от години, Мърсър не преставаше да интригува Дейвид. Той можеше да предложи лесно решение на сложен проблем или да открие трудно забележима схема в привидно лесен за решаване въпрос. Инстинктите му бяха свръхестествени. Когато Мърсър се обадеше да поиска услуга, Соулман знаеше, че това е началото на нещо много по-заплетено.

Ето защо, когато му позвъни преди два дни да пита за плавателните съдове в Аляския залив, Дейвид разбра, че в този въпрос с привидно лесен отговор се крие нещо много по-голямо. Ако в закъснялото пристигане на „Петромакс Арктика“ в пристанището във

Валдиз имаше нещо подозрително, детектив с уменията на Финли щеше да го открие. И докато небрежно бе разпитал за странните условия на продажбата на флотилията на „Петромакс Ойл“ на „Южно крайбрежно корабоплаване“ с малък резултат, Соулман беше убеден, че Финли ще научи истината за сделката.

Дейвид очакваше Финли късно вечерта, защото детективът разполагаше само с четирийсет и осем часа, за да събере информация. Не предполагаше, че Финли ще научи нещо за безскрупулна компания като „Петромакс“, още по-малко за сенчестата „Южно крайбрежно корабоплаване“, при това толкова бързо. Никой от информаторите на Соулман, дори под натиск, не можа да му каже нищо повече за „Южно крайбрежно корабоплаване“, освен че наскоро някой ги е купил. Дейвид беше възмутен, че някой може да се движи в подобния на лабиринт, но някак затворен свят на морската търговия без негово знание.

— Чувал ли си за арабин на име Хасан бен Руфти? — попита Финли.

Двайсет минути по-късно, след като чу цялата история от детектива, Дейвид Соулман се свърза с телефонния секретар на Мърсър.

— Знаеш кой е. Обади ми се веднага. Закъснението на „Петромакс Арктика“ на последното му пътуване е само върхът на айсберга. Обади ми се у дома. След онова, което чух сутринта, ще си взема почивка до края на деня.

ЛОНДОН

Фоайето на болницата излъчваше странна смесица от клиничен хлад и мъката на онези, които бяха принудени да чакат там. Членовете на семействата се бяха събрали близо един до друг в нервно очакване и ридаеха. Лейди Милисънт Грей беше поразителна на фона на лъснатите плочки на стените и изтъркания от безброй крака килим. Дългите и крака, скрити под широка ленена рокля, се плъзгаха грациозно, а великолепните и тъмноруси коси блестяха. Лицето ѝ, красиво дори в този ранен час, и със съвсем лек грим, за да прикрие очевидните сексуални наслади от изминалата нощ, излъчваше вродено самочувствие и присъща за кралски особи благосклонност. Хората вдигаха глави и я гледаха захласнато, забравили макар и само за миг скръбта си.

Ако ги бяха попитали по-късно, никой от четирийсетте души, които я видяха да минава през двойните остъклени врати на фоайето, нямаше да си спомни, че до нея вървеше арабска жена, облечена от главата до петите и с фередже, както бе прието в по-консервативните секти на исляма.

— Искам да нося тези дрехи, след като приключим тук, и ти да ги разкъсаш като варварин пират, Тревър — с крайчеца на устните си каза Милисънт на човека до нея.

— Шегуваш ли се — прошепна Тревър Джеймс-Прайс. — Може да ми стане навик. Сега разбирам защо жените носят поли. Боже мой, ветрецьт, който полъхва в топките ми, е чудесен. Старите ми разбойници не познават такава свобода.

— Господи, непоправим си — усмихна се Мили Грей. Пазачът от охраната в стаята на дежурните медицински сестри не попита Милисънт каква е връзката и с Халид Худари, нито защо е дошла в болницата. Той едва откъсна очи от гърдите ѝ, за да забележи, че не е сама, и преплитайки език, и каза, че Халид е в самостоятелна стая на четвъртия етаж. Милисънт Грей и преоблеченият Тревър Джеймс-Прайс тръгнаха към асансьорите, потискайки желанието си да се

хванат за ръце. Лорд Харолд Грей щеше да се върне от сафарито в Африка след петнайсет дни и всяка прахосана секунда от връзката им можеше никога да не бъде наваксана.

Пет минути след като двамата се качиха в асансьора, във фоайето влезе напрегнат млад кюрд. Издутината в левия джоб на шлифера му в цвят какви беше сгъваем мобилен телефон, а тази в десния — пистолет „Зиг Зауер Р220“ със заглушител. Тарик се бе срещнал с него на паркинга пред огромната болница и му бе казал номера на стаята на Худари, след като през нощта го бе научил по време на продължително разузнаване. Кюрдът разполагаше точно с двайсет минути, за да стигне до Худари, да го убие и да се върне на паркинга, където Тарик чакаше да го откара с кола. Младият мъж спря във фоайето и пропиля пет от минутите си, опитвайки се да събере смелост. Охраната беше малобройна, но имаше двама едри пазачи, които разговаряха с репортерите, очакващи изявление от неизвестната жертва на четвъртия етаж.

Убиецът реши, че това е подходящият момент да нанесе удара. Ако го заловяха, щеше да отнеме живота си, изкупвайки вината си за провала предишния ден. Мъченичеството му бе осигурено. Заглушителят, прикрепен към големия автоматичен пистолет, не беше използван, и щеше да работи с максимална ефективност. Изстрелът нямаше да се чуе на повече от два метра от стаята на Худари. Пазачите дори не го погледнаха, когато се отправи към асансьорите.

Халид Худари беше буден от два часа. Болката безмилостно го изтръгна от предизвикания от опиатите сън. Драскотините на гърба му пареха дори през марлите и ожесточено го сърбяха. Всеки път, когато мигнеше, нежните мускули около очите дърпаха раните на лицето му, предизвиквайки сълзи. И когато сълзите опареха разрязванията по бузите му, все едно слагаха сол в раните.

Мисълта го накара да се усмихне въпреки болката.

— Не може да те боли толкова много, щом се смееш в този ранен час.

Халид се огледа. Спомняше си бегло Милисънт Грей, но разбра, че гласът се разнесе от фереджето. Не ги беше чул да влизат. Тревър Джеймс-Прайс дръпна черното фередже от главата си и хубавите му коси се разлюляха от движението и после паднаха върху момчешкото

му лице. Въпреки самоуверената усмивка в сините му очи имаше неподправена загриженост.

— Господи, Халид, изглеждаш ужасно дори за смрадлив арабеск.

— Бедна ти е фантазията.

— Няма да бъда банален и да те питам как се чувстваш. И след като снощи говорих с онзи тъп лекар и сутринта прочетох медицинските заключения, не е необходимо да питам какво се е случило. Искам само да знам защо пожела да дойда тук и защо е този чудноват маскарад? Между другото, знаеш ли, че охраната тук е абсолютна смешка?

— Не съм изненадан. Никой не знае кой съм и искам да бъде така, докато избягам. — Бавно, като старец, приближаващ смъртта, Халид се надигна и седна. Всяко движение засилваше гримасата на лицето му. Докато успя да провеси крака от леглото, той се задъха и се обля в пот.

— Полека, стари приятелю. — Тревър прекоси стаята и сложи ръка на рамото му. Халид изтръпна от лекото докосване.

— Трябва да отида там, Тревър — прошепна той. Лицето му беше мъртвешки бледо, а устните синкави. — Трябва да се върна в ОАЕ.

— Мисля, че не бива да ходите никъде — възрази Милисънт, приближавайки се до Тревър. Макар че не познаваше Халид, тя изпитваше съчувствие, като го гледаше.

— Заминавам, лейди Грей. Тревър ще ви обясни защо, но в момента се нуждая от помощта ви, а не от състраданието ви — заяви Халид с решителност, която смрази атмосферата в стаята.

Тревър вече изхлузваше черните дрехи през главата си. Въпреки че се бе пошегувал с Милисънт, под тях той беше облечен в панталона и бялата риза, с които беше предишната нощ. На яката му имаше размазано червило.

— Какво искаш да направи Мили?

— Тя трябваше да е с фереджето. Казах ти го снощи. — Халид се ядоса, че не са го послушали.

— Няма значение, стари приятелю — безгрижно каза Тревър, опитвайки се да го успокои. — Пък и винаги съм изпитвал желание да облека женски дрехи.

Халид не добави нищо повече. Тревър извади вързоп с дрехи, взети от гардероба на лорд Грей. Съпругът на Милисът беше едър мъж и в размерите на талията му можеха да се поберат двама като Халид и дори да остане малко място. Тревър помогна на приятеля си да се облече и после отново нахлузи робата. Под черната памучна дреха се виждаха само обувките му.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, Халид. Състоянието ти не позволява да излезеш от болничната стая, още по-малко да пътуваш до ОАЕ.

— Нямам избор. — Худари отново бе разтърсен от болка, но този път малко по-поносима. Не беше за вярване, но тялото му свикваше с нараняванията.

Милисът бързо пристъпи напред и хвана ръката на Халид, който залитна.

— Тревър, не трябва да му помагаш. Той е полумъртъв.

— Заложен е животът на много хора, а не само неговият, Мили — с разбиране каза Тревър. — Съжалявам, че те забърках в това. Нямам право, но те моля да ни помогнеш. Хората, които го нападнаха вчера пред Британския музей, отново ще се опитат да го убият. Халид е мишена дори докато седи в тази стая.

— Защо не се обадите във вашето посолство? — попита тя.

— Защото в момента не знам на кого да вярвам. Така е най-добре — отговори Худари.

— Но той няма да може да се качи на самолета, ако няма запазено място — продължи Милисът, сякаш Тревър и Халид не бяха там.

— Дипломатическият паспорт ще му осигури място. — Тревър показва документа, който бе взел от хотелската стая на Худари. — Рано сутринта отидох там. След като в болницата не знаят кой е, реших, че е оставил паспорта си в хотела.

Халид кимна благодарно на приятеля си и взе документа.

— Единствената по-полезна привилегия от дипломатическите регистрационни номера на колите на посолството, които използвам. Съжалявам, лейди Грей, но няма друг начин. Както каза Тревър, заложен е животът на много хора.

— Добре, ще помогна, но, Тревър, погрижи се на летище „Хийтроу“ да ни чакат хора от охраната, по дяволите. И лекар. —

Макар да смяташе, че двамата мъже драматизират нещата, Милисънт щеше да изпълни молбата им, ако не за друго, то поради простата причина, че като съпруга на милионер и член на парламента скучаеше до смърт.

— По-добре е тя да остане, Тревър — каза Халид. — Може да ни проследят, след като излезем от болницата.

— Групости — възрази Тревър и сложи фереджето на главата му. — Никой няма да ти обърне внимание.

Той извади ключовете на старото бентли, което караше, откакто се бе развел, и ги сложи в ръката на Милисънт, като погали пръстите ѝ. Тя се усмихна на интимния жест и му намигна прелъстително.

— Ще успееш ли да го изкараш от болницата? Мога да ви помогна да стигнете до колата.

— Не — разпалено възрази Халид. — Тук заедно са влезли двама души и ще излязат двама. Не искам да привличаме внимание. Ще се справя.

Халид спря на вратата и се обърна да благодари на приятеля си. Бледата слънчева светлина, проникваща през прозореца, позлати косите на Джеймс-Прайс.

— Скоро ще се видим, проклет негоднико.

— Пази се, смърдящ арабеск.

Приемайки ролята на скърбящи, които напускат умиращ роднина, Халид и Милисънт излязоха от стаята, без да обръщат внимание на мъжа в шлифера, който вървеше срещу тях по коридора. Милисънт нямаше представа как да забелязва неприятностите, а Халид бе насочил всичките си усилия да не припадне. Ако се бяха обърнали, щяха видят, че мъжът бръкна под шлифера си, докато се приближаваше към стаята на Халид. Можеха да спасят Тревър.

Когато тежката врата на болничната стая се отвори, Тревър помисли, че Мили се връща да го целуне за довиждане.

Затова се усмихна, докато се обръщаше. Канонада от бързо изстреляни куршуми надупчи вратата на банята и го улучи между очите. От раната не потече кръв, защото сърцето му вече беше спряло. Той се строполи на пода.

Убиецът огледа безлюдния коридор. След като се увери, че никой не е чул изстрелите, той влезе в стаята и затвори вратата. Преди да види трупа, мъжът дръпна предпазителя на автоматичния пистолет и

прибра оръжието под шлифера си. Едва тогава кюрдът разбра, че е направил фатална грешка и човекът на пода не е Халид Ал-Худари.

Телефонът в джоба му иззвъня.

Той го извади и го включи, но не каза нищо. Изведнъж изгуби гласа си, когато осъзна сериозния си проблем.

— Е? — попита Хасан бен Руфти.

Кюрдът се надяваше, че се обажда Тарик, защото с него беше по-лесно да се говори, отколкото с дебелия му шеф. Без да разсъждава, убиецът каза истината.

— Той избяга, ефенди.

— Какво? — изрева Руфти.

— Вече беше напуснал болницата, когато дойдох. Не знам кога, нито къде е отишъл.

Лъжата беше единственият начин, който можа да измисли, за да спаси живота си. Руфти щеше да го убие заради провала му.

— Намери го или, кълна се в кръвта на Пророка, ще те одера жив и ще си направя калъф за седалка на колата от кожата ти. — Хасан Руфти трясна слушалката и се обърна към стюарда, надвесил се над него. Сакото на мъжа беше снежнобяло и сякаш излъчваше светлина. — Кажи на пилота, че ако не излети до шейсет секунди... — Руфти млъкна, но тъй като не можа да измисли по-страшна заплаха, се повтори. — Кажи му, че жив ще го одера и ще си направя калъф за седалка на колата от кожата му.

— Да, господин министър — отвърна стюардът и раболепно се поклони, а сетне продължи напред към пилотската кабина на частния самолет „Хокър Сидли“.

Макар че удобствата бяха най-добрите, които можеше да предложи компанията — бразилско кафе и турска кожа, самолетът беше малък. Пространството беше спестено в името на икономииите. Повечето хора биха се чувствали щастливи да имат подобен самолет на тяхно разположение, но Руфти се дразнеше от „Хокър Сидли“. Постът на Худари му даваше право на боинг за лична употреба, ако тъпакът решеше някога да го използва. Там беше широко и имаше предостатъчно място.

Боингът трябваше да принадлежи на човек, който щеше да го оцени.

„Някой като мен“ — помисли той.

Те все още се намираха на летище „Гатуик“ в Лондон. Бавеха се вече два часа, защото самолет от Лос Анджелис бе съобщил за авария, докато подходеше към „Хийтроу“, и бе предпочел да кацне на „Гатуик“, като предизвика задръстване на десетки самолети и забави излитането на още толкова, включително на „Хокър“ на Руфти. Той трябваше да бъде в Абу Даби в десет, но така, както вървяха нещата, щеше да закъснее най-малко четири часа.

— Проклети евреи — мрачно измърмори Руфти, сякаш тази ругатня изразяваше всичките му проблеми.

Кериков беше готов да детонира пакетите с азота, прикрепени към петролопровода в Аляска, иранците и иракчаните бяха в готовност да започнат придвижването на войските си веднага, а той още не беше излетял и чакаше шайка богати евреи да слязат от самолета си и да изкупят още части от света. В Персийския залив го чакаха двеста войници, с които да превземе властта в ОАЕ от марионетката на британците, издигната на висшия държавен пост през седемдесетте години на ХХ век.

Макар че беше предпазлив, принцът не подозираше бунт. Руфти знаеше, че ранното насрочване на революцията е ключът за завладяването на Персийския залив. Забавянето, докато Саудитска Арабия, Кувейт и ОАЕ се подготвят за промяната, предизвикана от преустановяването на вноса на петрол от Съединените щати, само щеше да възпрепятства каузата му. Трябваше да нанесе удара сега, докато правителствата не бяха сигурни какво ще им донесе бъдещето.

Руфти не си спомняше къде за пръв път чу поговорката, но тя беше много подходяща за случая. Лесно е да поведеш гладния и да победиш объркания човек.

Персийският залив беше объркан. Правителствата бяха раздирани от разногласия и готови за капитулация. Моментът беше изключително подходящ. През последната година, откакто плати, за да се включи в плана на Иван Кериков за съсипване на американските петролни ресурси, Руфти работеше неуморно и тайно, за да осъществи замисъла си. Без Иран и Ирак той не можеше да се надява да узурпира трона на ОАЕ и да го запази за себе си. Но ако не успееше да осигури

договорения сигнал за началото на операцията — смъртта на Худари, Руфти трябваше да се прости с идеята да управлява Близкия изток и вероятно дори с живота си. Иракчаните го бяха предупредили, че ако се провали, ще умре.

Техните танкове бяха готови да навлязат в Кувейт, след като Руфти неутрализираше американската заплаха. Разрушавайки петролопровода, той щеше да предизвика вътрешна криза в Съединените щати, която нямаше да им позволи да се противопоставят на нападението. Кувейт щеше да падне за няколко дни, а Саудитска Арабия за седмица или малко повече. Няколко заредени с антракс ракети „Скъд“, изстреляни по Тел Авив и Ерусалим, и войната щеше да свърши. Америка нямаше да има бази, откъдето да отвърне на огъня, и едва ли щеше да прибегне до употребата на ядрени оръжия, за да изгони иракчаните и новите им съюзници иранците.

Без петрол от Аляска и със стратегически резерв само за един-два месеца, Съединените щати щяха да бъдат принудени да сключат сделка с новосъздадения триумвират в Близкия изток — Иран, Ирак и ОАЕ. Руфти прогнозираше десетократно увеличение на цената на петрола. И това беше само началото. Той се виждаше как става един от най-богатите хора в света. И тъй като под горещите пясъци на Емирствата имаше милиарди барели петрол, мечтата му несъмнено щеше да се сбъдне.

Само проклетият самолет да излетеше и да се отправеше към Абу Даби.

Телефонът в облегалката за ръце изблея като агне — дискретно чуруликане, което Руфти едва не пренебрегна във вълнението си. Той отговори на четвъртото позвъняване.

— Какво?

— Сър, обажда се Тарик.

След Абу Алам Тарик беше най-довереният му лейтенант. Той бе останал сирак по време на жестоката гражданска война в Ливан и бе израснал сред смърт и омраза в лагери за бежанци. Беше непоколебимо предан и не притежаваше абсолютно никакъв морал. Абу Алам убиваше с трескавата потребност на пристрастен, но Тарик изпълняваше задълженията си с хладнокръвието на професионалист. Руфти го бе изпратил в болницата като подкрепление на кюрдския идиот.

— Какво има?

— Пътувам към летище „Хийтроу“ и преследвам синьо бентли. — Гласът му бе изменен от връзката по мобилния телефон. — Скоро след като кюрдът се качи в стаята на Худари, двама души напуснаха паркинга на болницата. Две жени, едната европейка, а другата арабка. Лицето на арабката беше забулено с фередже. По-рано ги видях да влизат в болницата. Колата по всяка вероятност е на арабката, която шофира дотук, но когато тръгнаха, зад волана седна европейката. И не познаваше контролните уреди.

— Не го увъртай — срязва го Руфти.

— Мисля, че дрехите са маскировка и преследвам Худари, който се опитва да избяга от страната.

— Сигурен ли си? — Проблясъкът на надежда, предложена от Тарик, напомни на Руфти, че не е ял цели трийсет минути. Той позвъни на стюарда и продължи разговора по телефона. — Наистина ли е Худари?

— Инстинктите ми го подсказват.

— На какво разстояние си от „Хийтроу“?

— Само на десетина минути от главните порти. Подозирам, че са се отправили към международния терминал номер четири.

— Да, да, чакай да помисля. — Нямах време да се организира атака, преди Худари да влезе в охраняемия периметър на летището. Руфти трябваше да задържи Худари в Лондон няколко часа, достатъчно, за да стигне до ОАЕ и да приведе в действие своята част от преврата. — Имаш ли експлозиви?

— Имам само няколко гранати — призна Тарик. Гласът му заглъхна, когато радиовълните на мобилния му телефон се срещнаха с пулсиращите радарни лъчи, разпространявани от летище „Хийтроу“.

— Идеално — засия Руфти. Стюардът сложи цяла съомга пред него. Месото на рибата беше толкова розово и крехко, че цепнатината от едната и страна приличаше на интимните устни на жена. — След като затворя, обади се на онзи кюрдски тъпак и предай заповедите ми. Ето какво искам да направиш...

Бентлитото бе видяло най-хубавите си дни преди едно десетилетие, но все още предизвикваше уважение, докато се движеше по

магистралата източно от „Хийтроу“. Милисът вече се бе запознала достатъчно добре с автомобила, за да респектира другите шофьори да и дават предимство в оживеното движение. Камион с ремарке натисна клаксона си заради агресивното и шофиране, на което тя отвърна с неприсъща за лейди псувня и показа среден пръст. Милисът се извини на Халид за жеста, но обясни, че досега никой не се е оплакал, докато е карала толкова войнствено нейния ролс-ройс „Силвър Клауд“.

Халид мълчеше през по-голямата част от пътуването и се бореше с болката, която пронизваше като мълния гърба и краката му. В един момент успяваше да се овладее благодарение на силната си воля, а после изведнъж агонията надделяваше. Трябваше да мисли за толкова много неща и да прави планове, но съзнанието му беше твърде замъглено, за да се съсредоточи. От време на време усещаше погледа на Милисът Грей, но не можеше да се реши да се обърне и да я погледне.

Колата зави по пътя за летището и моравите и храстите от двете страни отстъпиха пред обширни пространства асфалт и складове от гофрирана стомана. Милисът следваше пътните знаци към терминала за международните излитащи самолети и изпреварваше автобусите, които преобладаваха по тесния път. Ауспусите им бълваха облаци пушек.

— Коя авиолиния? — попита тя, докато се приближаваха към терминала.

— Няма значение — неспокойно отговори Халид и изхлузи фереджетото от главата си. — Щом вляза вътре, ще се обадя да ми запазят място за първия полет до Абу Даби.

— Сигурен ли сте? — Милисът спря до бордюра, пред една от многобройните врати на „Бритиш Еървейз“, откъдето излизаха десетки неугледно облечени хора, приключили с кратката си екскурзия в Европа. — Мога да ви закарам в друга болница или в травматологията тук, на летището. Убедена съм, че там има дежурен лекар.

Халид извади хартиена кърпа от джоба на панталона си и я разгърна. Вътре имаше няколко капсули.

— Сигурен съм — каза той и ги глътна. — Запазих тези хапчета. Мисля, че е перкодан. Ще ми помогнат да издържа.

— Чакайте. Не трябваше ли да има хора от охраната?

— Това беше блъф от страна на Тревър, за да ви накара да съдействате. Едва ли е имал време да уреди подобно нещо. А сега, трябва да тръгвам. — Халид отвори вратата на колата. — Благодаря ви, лейди Грей. Мисля, че много скоро ще видите резултатите от действията си тази сутрин.

Той слезе от бентлито и предпазливо тръгна към сградата на авиолинията, без да обръща внимание на блъскащите се около него тълпи. Влезе вътре и се смеси с останалите, незабележимо лице сред хилядите пътници и изпращачи. Краката му трепереха и дрехите дращеха многобройните му рани дори през превръзките. Ако хапчетата скоро не подействаха, щеше да припадне.

Бяха му необходими няколко минути, за да си запази място за първия полет за Абу Даби на „Бритиш Еървейз“ през Рияд. Трябваше само да покаже паспорта си на VIP фойето, за да си вземе билет. За пръв път използваше тази дипломатическа привилегия и се закле това да не му се превръща в навик, макар да беше окуражаващо, че може да го направи.

Тревър предвидливо бе сложил шепа банкноти от двайсет английски лири в джоба на панталона и Халид си купи чадър и слънчеви очила. Той използва чадъра като бастун, за да прехвърля тежестта си на крака, който го болеше по-малко. Очилата прикриха някои от раните на лицето му и с пригладената си напред коса, Халид можеше да мине за жертва на скорошна автомобилна катастрофа.

На върха на ескалатора, точно преди рентгените на охраната, към него се приближи млада жена в синя униформа.

— Министър Худари, казвам се Вивика Смит — лъчезарно се усмихна стюардесата от „Бритиш Еървейз“. Тя беше на двайсет и няколко години, с късо подстригани руси коси и нежни очи. Вивика Смит провери паспорта му и свери информацията, която и бяха дали от билетното гише на авиолинията. Като го видя, че куца, тя извика една от електрическите колички на летището да ги закара до боинга, очакващ последния си пътник.

— Благодаря за любезността. Наистина се нуждаех от това — каза Халид. Болкоуспокояващите най-после започваха да оказват въздействие и да притъпяват болката. Докато количката се движеше по коридорите, той взе мобилния телефон на Вивика и се обади на полковник Уейн Бигълоу в Абу Даби. Старият пустинен плъх не беше в

тесния си ергенски апартамент, но Халид остави съобщение на телефонния му секретар, че ще пристигне след няколко часа, и помоли Бигълоу да го чака на летището.

Наговарените с багаж пътници се отдръпваха пред количката, докато минаваше покрай безмитните магазини, безбройните вестникарски щандове и елегантните бутици, с които се гордееше терминалът. След няколко минути стигнаха до изхода. Вивика Смит скочи на земята, докара инвалидна количка, оставена до вратата, и заведе Халид до мястото му в първа класа. За да получи място там веднага, без предварителна резервация, и да накара самолетът да го чака, докато се качи на борда, струваше на Худари десет пъти повече от редовната цена на билета. Привилегиите не бяха евтини.

Халид вече не беше в състояние да остане буден и заспа блажено, докато големият боинг потегляше към пистата.

Детонаторът с часовников механизъм на произведената в Чехия граната беше променен от обичайните четири секунди на шейсет, превръщайки я в изобретателно терористично оръжие за гъсто населени зони, където по-сложни устройства можеха да бъдат открити, ако бяха оставени там твърде дълго. Тарик изчака голямата стрелка на часовника му да отброи последната секунда на предвидения срок, изпи остатъка от безалкохолното си питие, извади гранатата от джоба на шлифера и пусна двата предмета в кофата за боклук, до която стоеше от петнайсет минути. Той спокойно излезе от летището и тръгна към колата си. Дори ако някой го познаеше като човека, поставил взривното устройство, това щеше да бъде първата му акция извън Близкия изток и описанието му едва ли щеше да доведе властите при него.

Петдесет и девет секунди след като дръжката на гранатата бе освободена, сто и двайсетте грама тротилов заряд в овалното и тяло експлодираха и забиха капака на контейнера за отпадъци в тавана на терминала. Оръжието се разпръсна на стотици малки щрапнели. Ударната вълна порази деветнайсетгодишно момиче от Норвегия. Разчлененото и тяло падна на няколко метра от мястото на експлозията. От взрива бяха ранени осем души. Единият от тях, свещеник от Нигерия, по-късно почина в медицинския център на летището.

Преди паниката да завладее голямата сграда, телефонът в администрацията иззвъня. Джеф Уилбърфорс вече беше в лошо настроение заради промените в трафика, предизвикани от аварийното приземяване на „Ел Ал“ на „Гатуик“, и не изпитваше желание да отговори на обаждането.

— Какво? — изрева той, очаквайки да чуе някакъв тъп диспечер от „Гаутик“.

— В момента, в който телефонът ти иззвъня, беше задействан експлозив в главната зала на терминал четири. Взривът беше малък в сравнение с онова, което сме поставили на различни места из летището и в няколко самолета, които чакат разрешение за излитане. Ако някой от тях се опита да напусне „Хийтроу“ две минути след прекратяването на този разговор, ще детонирам останалите бомби. Кръвта на невинните жертви ще изцапа вашите ръце. През следващия час ще позволя на един самолет да кацне, но ако някой друг се опита да го направи, ще взривя останалите експлозиви. Летище „Хийтроу“ е затворено по заповед на „Обединен Кюрдистан“.

Мъжът прекъсна връзката. Уилбърфорс се заслуша в равномерния сигнал на телефона, който приличаше на звук на сърдечен монитор, показващ права линия. Той ставаше, когато секретарката му нахлу в кабинета. Беше готова да се разплаче.

— Джеф, имаше експлозия.

Големите двигатели на боинг 767 на „Бритиш Еървейз“ тихо бръмчаха, докато огромният самолет се движеше по пистата зад заминаващ за Ню Йорк джъмбо джет. Боингът беше четвърти на опашката за излитане, когато моторите изведнъж престанаха да работят. Осветлението в кабината намаля и климатичната инсталация превключи на много по-слаба мощност.

— Госпожи и господа, говори командирът. Опасявам се, че на „Хийтроу“ е възникнал технически проблем. Главният радар внезапно е изключил заедно с всички компютри. Може да останем за малко тук, докато оправят нещата. От името на „Бритиш Еървейз“ аз и останалите членове на екипажа се извиняваме за забавянето. Ще ви предавам информацията, която получавам. А в това време наредих на стюардесите да ви почерпят безплатно. Благодаря.

Халид Худари проспа съобщението.

НА ДВАЙСЕТ КИЛОМЕТРА ЮЖНО ОТ ФЕЪРБАНКС, АЛЯСКА

Феърбанкс, най-големият град във вътрешността на Аляска, се намираше на брега на река Чена. От височина хиляда и петстотин метра ясно се виждаха буйните пламъци на югозапад от центъра на града. Огънят бушуваше и се виеше нагоре в мрака, без да се влияе от проливния дъжд. Пожарът бе избухнал близо до международното летище в новото депо за съоръжения на „Алиеска“. Еди, Мърсър и Майк Колинс видяха трескавите движения на хората, които се опитваха да се преборят със стихията. Въртящите се светлини на пожарните коли и линейките примигваха като обезумели. Броят им изглеждаше окайващо недостатъчен в сравнение с размерите на огъня. Най-малко два акра бяха обхванати от пламъци и черен пушек.

— Господи, какво става там долу? — попита четвъртият човек в хеликоптера, млад сержант, изпратен от полковник Ноф да поддържа връзка между Еди Райе и двата щурмови хеликоптера „Хюи“, които летяха на около осемстотин метра пред тях.

— Страхотно отвличане на вниманието — отговори Мърсър. — Изглежда, че няма да получим подкрепа на земята от Форт Уейнрайт.

Преди да излетят от „Елмендорф“, полковник Ноф бе предложил да изпрати конвой от военна полиция от военновъздушното летище на Форт Уейнрайт във Феърбанкс по магистралата „Далтън“, към помпени станции пет и шест. Мърсър се бе съгласил, защото знаеше, че хеликоптерите ще пристигнат в помпените станции много преди военната полиция, но ако бе заминал, Кериков щеше да попадне на армейските коли.

В очите на местните власти пожарът със сигурност щеше да изпревари по важност мисията на Мърсър. Всеки годен войник от Уейнрайт щеше да помага за контролирането на тълпата, да търси и да спасява хора. Трите хеликоптера, летящи на север, бяха сами.

Майк Колинс седеше до Мърсър и гледаше през прозореца, допрял лице до плексигласа. Устните му бяха стиснати, а ръцете му

нервно потрепваха на коленете.

— Онези проклети психопати съзнават ли, че в складовете има около хиляда тона сеизмични заряди и други експлозививи?

— Вероятно — отбеляза Мърсър.

— Това не е шега, по дяволите. — Колинс се обърна и гневно се вторачи в него.

— Знам, че не е, Майк, но гарантирам, че това е само странична атракция. Главното събитие тепърва предстои. Кериков знае, че ще има реакция, щом загубим връзка с помпените станции, и се опитва да ни отклони по грешна следа.

— Откъде знаеш? Защо си сигурен, че не е искал да предизвика само пожар?

— Защото знам как разсъждава копелето и това не е достатъчно голямо за него. — Мърсър щеше да продължи, но сержантът го прекъсна. Полковник Ноф искаше да говори с него. Мърсър си сложи слушалките. — Да, полковник. Какво става?

— Току-що получих съобщение от Уейнрайт. Нашите хеликоптери им трябва за евакуация на ранените в Анкъридж. Болниците във Феърбанк са препълнени. Необходими са им всички налични хеликоптери, за да карат пациенти на юг и лекари и медикаменти на север.

— Не. Продължаваме.

— Сам каза, че това може да е гонене на вятъра, а там долу умират хора. Те се нуждаят от нас.

— Там долу нямаше да има пожар, ако помпените станции не бяха атакувани. Правят го за отвличане на вниманието, полковник, нищо повече.

— Това отвличане на вниманието вече отне живота на двайсет и трима души, доктор Мърсър — язвително отбеляза Ноф.

— Съжалявам, но моята мисия има предимство. Край.

— Коравосърдечно копеле — процеди Майк Колинс и отново се обърна към прозореца, докато Феърбанк изчезваше зад плоския корем на хеликоптера.

Мърсър не отговори. Той седеше, скръстил ръце на гърдите си. Очите му бяха безизразни и непроницаеми, но зад фасадата съзнанието му трескаво работеше. „Имам ли право? — запита се той. — Или осъждам на смърт невинни хора, като им отказвам хеликоптерите?“

— Мърсър, обаждане от Анди Линдстрьом — съобщи Еди Райе. — Казва, че никой не отговаря от помпена станция пет, но номер шест е на линия, всичко е наред с останалия персонал. Пита дали да изпрати още хора в пета.

— Не! Персоналът на помпена станция шест не трябва да я напуска при никакви обстоятелства. Ще ги накълцат на парчета, много преди да стигнат до командната сграда. Номер пет е под контрола на терористи. Сержант, обади се на полковник Ноф и му кажи, че мишената е помпена станция пет. Еди, колко остава до там?

— Най-малко един час и двацет минути. Времето е убийствено, а хеликоптерите „Хюи“ са по-бавни и от нас, особено когато са натоварени догоре.

— По дяволите! Помпена станция пет изключи преди няколко часа. Възможно е Кериков вече да е тръгнал.

Времето сякаш спря. Винаги когато Мърсър поглеждаше часовника си, голямата стрелка отбелязваше все по-малка дъга. Ритмичното пулсиране на перките над главата му оказваше приспивно въздействие и замъгляваше съзнанието му, затова едва чуваше бръмченето на мотора на „Джет Рейнджър“ и репликите между Еди Райе и пилотите на двата „Хюи“. И после мислите му се избистряха. Врълхлитаха го предимно страх и съмнения, но и силна умора, която причиняваше парене в очите му. Не беше спал от двацет и четири часа. Но не това го измъчваше.

Изведнъж търсенето на неизвестното и на опознаването му, което бе преобладавало в живота му и го бе направило такъв, какъвто беше, вече не изглеждаше важно. Испита желание да каже на Еди да обърне хеликоптера и да се отправи към Анкърдж. Това не беше негов проблем. Не беше тяхна битка. Мърсър много пъти бе излагал на риск живота си в името на някой идеал, който всъщност не можеше да определи точно и да назове.

Чакането винаги беше най-неприятното. И преди се бе изпречвал на пътя на неприятностите, докато стомахът му се свиваше от страх и съмнението причиняваше упорита болка в слепоочията му. Отдавна бе престанал да се чуди защо непрекъснато е заобиколен от опасности, но се питаше колко още ще му позволи да живее тази странна обсебеност. Колко пъти още щеше да слиза в недрата на земята, в шахти, които незабавно се нуждаят от ремонт? Колко пъти щеше да се качва на

хеликоптер, за да се изправи пред някой като Иван Кериков, и да оцелее? В душата му се загнезди песимизъм. „Господи, колко съм уморен.“

— До помпената станция остават десет минути — извика Еди.

Мърсър изправи рамене и забеляза, че Майк Колинс го гледа учудено, сякаш четете мислите му. Без да му обръща внимание, Мърсър се наведе напред и надникна през предното стъкло на пилотската кабина. Сигналните светлини на двата „Хюи“ приличаха на проблясващи скъпоценни камъни в мрака, студена, но утешителна светлина, свидетелстваща за присъствието на други човешки същества в необятното пространство. Хиляди квадратни километра гори от брези и бели смърчове разделяха планинската верига на Аляска от хребета Брукс, към който се приближаваха. Районът бе осеян с десетки реки, потоци и малки езера.

— Има ли движение по магистралата „Далтън“?

— Не видях нищо, а от половин час летим над нея. Не забелязах полицейски коли на мястото, където са катастрофирали микробусите от „Алиеска“ — отвърна Еди. — Пътят е безлюден.

— Обади се на Ноф. Кажу ми, че почти сме пристигнали.

— Вече го направих. Информацията не им се понрави.

— Хубаво, Искан да изостанеш най-малко километър и половина, докато другите хеликоптери се приземят и Ноф ни даде знак, че е чисто. Ако Кериков и хората му все още са там, войниците на Ноф би трябвало да се справят с тях. Кериков няма да очаква такъв силен отпор заради пиротехническото си шоу във Феърбанк.

— Това означава ли, че си изгубил подсъзнателното си желание да умреш? — подразни го Еди. — Последния път, когато летяхме заедно, ме накара да се приземя в епицентъра на ядрена експлозия, до която оставаха две минути.

Мърсър се засмя.

— Съкращенията в бюджета отново намалиха възнаграждението ми за риск под минималната надница. Нападам само бюфети с алкохол, ако нямам изрична заповед от президента. Това ми напомни, че наистина бих могъл да... Какво става, по дяволите?

От тъмната земя се извиси мълния, която порази първия „Хюи“. Очертанията му се видяха за миг в огъня на унищожението му. Хеликоптерът започна да пада в горящо кълбо. Пилотът на втория

„Хюи“ се отклони от курса си, когато в небето излетя друга ракета „SA-7 Грейл“.

„Грейл“ бяха известни на силите на НАТО като абсолютно неточни и заредени само с три килограма силно възпламеним експлозив в бойната глава, но въпреки това бяха смъртоносни срещу ниско летящи хеликоптери. Изстреляната по „Хюи“ ракета нямаше модерна охлаждаща система, която да помогне на инфрачервените сензори да засекат топлинното излъчване, но успя безпрепятствено да прехване мишената. Вторият „Хюи“ също се взриви.

Еди Райе направи рязък завой и подаде максимална тяга на турбините и роторите, опитвайки се да излезе от обхвата на ракетите, изстрелвани с ръчен гранатомет. Останките на двата „Хюи“ се посипаха на земята като метеоритен дъжд. Горивото, металът и членовете на екипажите им бяха разпръснати във фонтан от пламъци и отломки. Дърветата около мястото на катастрофата се подпалиха от горящите хеликоптери. Боровете пламнаха като кибритени клечки. Щяха да бъдат необходими няколко часа дъжд, за да угасят наситения с гориво пожар.

— Гледайте за проклетите ракети! — изкрещя Еди, като ту дърпаше, ту натискаше лостовете в усилие да попречи на терористите да се прицелят точно.

— Изстреляха една отдясно — извика Мърсър, когато видя, че от тъмната гора се извиси още една ракета.

Еди зави толкова рязко, че хеликоптерът загуби почти триста метра височина само за няколко секунди.

Ракетата мина покрай тях. Инфрачервеният и мерник не можа да прихване тръбата за отходни газове на хеликоптера.

Горивото и се свърши и тя се отправи обратно към земята. По време на трескавата маневра никой не забеляза, че във въздуха се издига друга ракета.

Ракетата беше пред тях и насочващата и система ги търсеше упорито и решително. Дългата метър и трийсет „Грейл“ най-после засече топлинното им излъчване, леко промени траекторията на атаката си и бързо скъси разстоянието между себе си и корема на хеликоптера.

— Мамка му! — изкрещя Майк Колинс, а младият сержант, който седеше на мястото на помощник-пилота, започна да пищи.

Мърсър усети, че се парализира. Страхът, стегнал гърдите му, когато първите два хеликоптера бяха свалени, го отпусна в този последен миг, за да може да посрещне смъртта спокойно и да я наблюдава безстрастно как се приближава.

От всички само Еди Райе не беше се предал. В мига, преди бойната глава да удари долната част на хеликоптера, той отново зави рязко. „Грейл“ улучи оста на ротора и експлодира.

По-голямата част на ударната вълна бе насочена встрани от хеликоптера благодарение на съобразителността и изключителните рефлексии на Еди, но „Джет Рейнджър“ беше фатално поразен. Кабината се изпълни с пушек, когато хеликоптерът бе блъснат силно във въздуха и едва не се преобърна от експлозията. Електрическата система изгоря и секунда по-късно двигателят се задави и после започна да прекъсва от липса на гориво, което да приижда по повредените тръби. Парливата смрад на авиационно гориво задави четиримата мъже, които се опитваха да се задържат на седалките на клатещия се хеликоптер. За щастие „Джет Рейнджър“ не се беше запалил. Все още.

Разчитайки единствено на инстинкта си, Еди успя да уравни хеликоптера. Пушекът беше толкова гъст, че не виждаше дори контролното табло пред себе си. Хеликоптерът започна да се върти около оста си, докато падаше към земята, притискайки хората вътре към стените на корпуса. Еди използва това като предимство и забави падането с помощта на малкото останала мощност на все още въртящите се перки.

— Не виждам нищо, по дяволите — изкрещя той, за да надвика оглушителния шум на разпадащия се хеликоптер.

Мърсър се наведе напред и протегна ръка слепешката в пушека, докато пръстите му докоснаха хладния метал на картечния пистолет „Хеклер и Кох“, който сержантът бе изпуснал, когато „Джет Рейнджър“ бе ударен. Той се изправи и зареди оръжието.

— Закрийте лицата си!

Мърсър се прицели над рамото на Еди и изстреля градушка от куршуми в предното стъкло.

Плексигласът се напука и после излетя в празното пространство. Няколко парчета паднаха в пилотската кабина и едното се заби в рамото на изпадналия в безсъзнание Майк Колинс. Вихрушката

изсмука пушека, отнасяйки парализиращата миризма на авиационно гориво. Еди отново можеше да вижда и ръцете му стиснаха здраво контролните лостове на падащия по спирала хеликоптер.

— Няма да успеем — изкрещя той.

Земята на триста метра под тях представляваше безлика, тъмна бездна. Нощта беше беззвездна и не можеха да разберат дали отдолу има скалисти планини, мека поляна или вода. Еди трябваше да опита да се приземи слепешката. Не можеше да разчита дори на висотомера, за да определи позицията им, защото уредът бе блокирал, когато ракетата ги порази.

— Там! — извика Мърсър, сочейки вляво. От мрака изплува горичка високи, прави смърчове. Пирамидалните им върхове приличаха на заострени камбанарии на средновековни църкви. Горичката изглеждаше гъста и щеше да омекоти контролираното разбиване на падащия хеликоптер. Еди се насочи към дърветата. Моторът се задави и угасна, когато остатъкът от горивото изгоря с феноменална скорост.

— Няма да стане. Смърчовете изглеждат близо, но всъщност са най-малко на осемстотин метра — извика Еди. Дъждът намокри всички. Сержантът използва ръкава на униформата си, за да избърше водата от черното лице на Райе, който не можеше дори за секунда да си позволи да махне ръцете си от контролните лостове. Изведнъж на Райе му хрумна идея. — Вратите ви имат аварийни лостове. Дръпнете ги и ще се отворят.

Мърсър и сержантът дръпнаха големите червени ръчки и вратите се спуснаха навън. В кабината нахлу още по-силен дъжд. Въздушното течение завъртя вихрушки във всички посоки.

— Мога да задържа хеликоптера само секунда на височина пет-шест метра над короните на дърветата. Това е най-доброто, което мога да сторя.

— Не, Еди — извика Мърсър. — Няма да оставя теб и Колинс.

— Мърсър, или всички ще загинем, или може да спася вас двамата. Не ми отнемай тази възможност, по дяволите.

Мърсър престана да спори с него. Застана до отворената врата. Райе приближи хеликоптера до горичката, точно над върхарите на смърчовете. Ехото на въртящите се перки отекваше по твърдата земя отдолу. Отблизо дърветата не бяха толкова гъсти, колкото изглеждаха

на пръв поглед. Между много от тях имаше големи пространства и ако паднеше от такава височина, човек щеше да се разпръсне като чувал с цимент. Мърсър стисна картечния пистолет в едната си ръка и зачака сигнал от Еди.

— Скачай! — изкрещя Райе, спирайки за миг, и после обърна хеликоптера така, че когато перките се блъснаха в смърчовете и се разпаднаха, парчетата да не ударят Мърсър и сержанта.

Младият войник се поколеба за секунда. В забавянето си той пропусна подходящия момент и не улучи дървото, което си бе набелязал. Тялото му падна в празното пространство, набирайки скорост, и се заби в глинестата почва със скорост сто и двайсет километра в час. Ударът счупи черепа, гръбнака, ръцете и краката му. Младежът умря, преди нервната му система да регистрира нараняванията.

Мърсър наблюдаваше Еди и скочи в мига, когато чернокожият американец отвори устата с пожълтелите си зъби, без да чака дори да чуе заповедта. Прелетя само три метра и падна върху горните клони на висок смърч. Тънките вейки го уплетоха и макар че го удряха безмилостно, забавиха спускането му. Рамото му се блъсна в дебел клон. Грапавата люспеста кора издраска коженото му яке.

Той продължи да пада. Един клон го удари в корема и изкара въздуха от белите му дробове. Друг го перна по бедрото и целият му десен крак от слабините до пръстите се скова. Земята се приближаваше твърде бързо. Всеки допир с дървото беше мъчение. Смърчът го дереше като разярен звяр, но спаси живота му. Най-послед, след десетина метра изтезания, Мърсър се стовари върху най-големия клон. Той не успя да се хване за него, но уви ръце около по-долния, и спря спускането си, когато до земята оставаха само два метра. Мърсър увисна там изтощен, праметнал през клона единия си крак и ръката като маймуна. От лицето и краката му капеше кръв.

И после чу как хеликоптерът се разби. Перките отсякоха върхарите на смърчовете наоколо. „Джет Рейнджър“ се разпадна, като се движеше спираловидно напред и разпръскваше парчета и клони по пътя към унищожението си. Част от ротора мина само на трийсет сантиметра от Мърсър, който се пусна от клона и тупна на земята.

Хеликоптерът се блъсна във високите корони на смърчовете толкова силно, че опашката се откъсна и падна, изравяйки двуметрова

бразда в земята. Останалата част се заплете в дебелите клони на няколко израснали близо едно до друго дървета. Корпусът увисна на шест метра във въздуха и се залюля застрашително.

Мърсър лежеше по гръб. Дъждовната вода, обливаща лицето му, имаше леко кисел вкус от допира със смърчовете. Капките пареха очите му и го принудиха да се обърне. След минута той събра сили да стане и изохка, когато гръбът и раменете му изпукаха от напрежението, което бяха понесли. Мърсър чу ясен зов за помощ, грабна картечния пистолет, който бе паднал до него, и хукна. Земята беше осеяна с парчета метал и отсечени клони.

След двайсетина метра видя смазаното тяло на сержанта. Нужен му бе само един бърз поглед, за да се увери, че младият войник не е извикал за помощ. Мърсър продължи по-нататък и препъвайки се, стигна до мястото на катастрофата. Кабината на хеликоптера висеше над главата му, крепейки се на гъсто преплетените клони. Райе извика отново и после се закашля.

— Еди, какво правиш там горе, по дяволите? — Мърсър положи усилия да говори шеговито. — Не знаеш ли, че когато се разбиеш, трябва да паднеш на земята?

— Записа ли регистрационния номер на камиона, който ме блъсна?

— Как си?

— Не много зле. Един клон влезе в пилотската кабина и ми изби десетина зъба. Мисля, че и челюстта ми е счупена. Мамка му, вероятно съм станал грозен като теб. — Еди млъкна, опитвайки се да не изгуби съзнание. — Колинс загина. Виждам, че вратът му е прекършен.

— И младокът е мъртъв. Но ти се справи отлично. Ще издържиш ли там горе, докато дойде тежката артилерия? Аз не мога да те сваля.

— Не се тревожи за мен. Ако си в състояние да продължиш, убий онези копелета заради мен.

— В каквото и състояние да съм, те ще си платят. — В гласа на Мърсър прозвуча твърдост и решителност. Търпението му се изчерпваше и съмненията му се бяха изпарили. — Еди, сержантът имаше боен колан. Беше на пода в краката му. Виждаш ли го?

— Чакай малко — рече Еди и след секунда извика. — Да, намерих го.

— Хвърли го. Ще ми трябва. Но запази пистолета за себе си.

Тежкият колан прелетя през клоните и тупна на няколко крачки от Мърсър. Той го взе, праметна найлоновите ремъци на раменете си и закопча колана на кръста си. Вътре имаше нож, медицински комплект за първа помощ, фенерче, компас и четири резервни пълнителя за картечния пистолет.

— Еди, може да мине известно време, докато военновъздушните сили изпратят спасителен екип. Съмнявам се дали сме се виждали на радара, когато ракетата ни удари. Но когато дойдат, използвай пистолета, за да им дадеш сигнал. Знаеш какъв е зовът за помощ — три бързи изстрела. В случай че се проваля в помпената станция и Кериков изпрати хората си да проверят дали някой от нас е оцелял, преди да им се обадиш, увери се, че това са добрите момчета.

— Ще се справиш ли?

— Ще ти разкажа утре, докато си прием питието в „Грейт Аляскан Буш Къмпани“ — отвърна Мърсър, споменавайки най-известния стриптийз бар в Анкърридж.

— Ти ще черпиш — засмя се Еди, но Мърсър вече се бе ориентирал по компаса и бе тръгнал.

Проливният дъжд заглушаваше звуците от придвижването му. Очите му бяха чувствителни и към най-слабата светлина, затова бързо си проправяше път между пъновете и дебелиите дървета. Изчисли, че Еди е прелетял най-малко три километра от мястото, откъдето бяха изстреляли ракетите, затова не се тревожеше, че може да попадне на разузнавателен патрул.

Пренебрегвайки болката, Мърсър успя да стигне до магистралата „Далтън“ само за трийсет минути. Последните четиристотин метра бяха неравна борба нагоре по стръмен склон. Името „магистрала“ беше пресилено. Пътят представляваше тясна чакълена ивица, първоначално предназначена за придвижването на съоръженията за изграждането на петролопровода в Аляска. Мърсър се умори жестоко. Потта му се смесваше с дъжда, който мокреше дрехите му. Температурата на въздуха беше минус два градуса и имаше голяма вероятност телесната му температура да спадне под нормалната, докато падне и умре.

Петролопроводът беше от другата страна на пътя, поддържан над земята с тънки, източени подпори. Дебелата към два метра тръба блестеше в сребристо бледо сияние в мрака и се простираше на север и

на юг до тъмния хоризонт в двете посоки. Чакълът на шосето се бе сбил от дългогодишното преминаване на натоварени догоре камиони, пътуващи от богатите на петрол полета на залива Прудо. По краищата растяха храсти. Безбройните им тъмночервени цветчета бяха изсъхнали през лятото и горните части на стеблата бяха оголени и стърчаха във въздуха.

Някъде вдясно се намираше помпена станция номер пет, превзета от неизвестен брой терористи, въоръжени с ракети и един Господ знаеше още какво друго, а вляво се простираше път, водещ обратно към цивилизацията. Само няколко километра по-нататък Мърсър щеше да намери помощ, топла хижа на горски пазач, чаша горещо кафе и легло. Той освободи предпазителя на картечния пистолет и тръгна надясно, към неизвестността. Разчиташе на острото си зрение и на инстинктите си, за да не попадне в засада.

Измина три и после четири километра по магистралата „Далтън“. Не мислеше за нищо и пазеше енергията си, за да продължи да върви. Не си спомняше някога да е бил толкова изтощен — и психически, и физически. Силите го напуснаха. Мърсър се препъваше все по-често и политаше напред. Веднъж падна на земята и чакълът се заби дълбоко в дланите му.

Докато лежеше на хлъзгавото шосе, допрял лице до камъка и затворил очи от болка и умора, чу непогрешимия звук на включване на двигател на камион. Мърсър вдигна глава и в дъжда видя фарове, които се отдалечаваха в мрака. Ако бе избързал пет минути, щеше да попадне на ариергарда на Кериков. Превозното средство потегли обратно на север, към помпена станция пет.

Мърсър не знаеше дали това означава, че Кериков се оттегля, или че вече не се страхува от атака по магистралата „Далтън“ и иска хората му да заемат по-добри отбранителни позиции, и отново се притесни. Ако Кериков се готвеше да напусне помпената станция, Мърсър нямаше шанс. Не можеше да направи нищо с един-единствен картечен пистолет срещу конвой от камиони. Беше сигурен, че руснакът ще използва най-малко четири камиона, за да превози достатъчно хора и оръжия да превземат станцията и да разположи войници с гранатомети. Трябваше да стигне до станцията, преди да са се евакуирали, ако искаше да му се предостави възможност да елиминира

Кериков, преди руснакът отново да избяга и да се скрие на безопасно място.

Крачките му станаха по-леки и уверени и Мърсър затича. Чувстваше се по-съсредоточен. Дъждът се усили и превърна чакъления път в тресавище. По ботушите му полепна кал. Той се приближи до канавката, където чакълът беше по-твърд и можеше да се придвижва по-бързо. Зави покрай назъбена скала, която блокираше гледката на север, хвърли се встрани от пътя, претърколи се и падна в малък поток. Пред него беше помпената станция, осветена от мощни халогенни лампи, монтирани на камиони. Сградата и околността бяха облени в ярка бяла светлина. И изведнъж Мърсър разбра защо Кериков бе поел риска да атакува станцията.

До петролопровода бяха спрели шест камиона с плоски платформи. На двата бяха монтирани кранове, които държаха дълги цилиндрични уплътнителни ръкави над тръбата. Мъже и жени сновяха из обекта и дори от разстояние Мърсър чу виковете и ругатните им. Ето какво правеше Кериков с течния азот. Поставяше го около петролопровода и капсулираше стратегически части по дължината му от хиляда и двеста километра със свръхохладен газ в опит да спре потока на петрол. Мърсър стигна до извода, че това трябва да са заместителите на контейнерите, които бе видял на борда на „Джени IV“.

Наблюдавайки внимателно как предпазният ръкав на тръбата бе срязан с горелка и на мястото му бе поставен негов двойник, той осъзна колко изобретателно бе извършена операцията. Ако не го бе видял с очите си, Мърсър нямаше да повярва, че има нещо странно във фалшивата секция на тръбата. Кой знае на колко места по линията бяха сложили течен азот.

Той се запромъква напред през водата и калта в канавката, без да обръща внимание на дъжда, студа и болката. Макар че работниците бяха с жълти мушамы и потъмнели от водата шапки, Мърсър успя да познае двама активисти на ПАПС, които бе видял в бара във Валдиз. Те се движеха с компетентността на опитен строителен екип и товареха оригиналните секции на уплътнителя на тръбата на един от камионите. Когато освободяха азота във фалшивите ръкави, щяха да минат няколко седмици, дори месеци, докато саботаждът бъде открит, и дори тогава, кой би повярвал в такъв дързък и хитър план?

Мърсър си спомни какво бе казал Анди Линдстрьом за замръзването на петрола в тръбата и реши, че ПАПС ще се задоволят с блокирането и за няколко месеца, докато бъде изчистен втвърдилият се петрол и бъдат сменени повредените участъци, но му беше трудно да повярва, че Иван Кериков би взел участие в подобен символичен, но инак безполезен акт на екотероризъм. Тук имаше нещо друго, което Мърсър не можеше да проумее. Равномерното бръмчене на главната турбина на помпената станция приличаше на зъболекарска бормашина, която продължава да работи въпреки всичко, случващо около нея.

Неочаквано във врата му се заби дуло на оръжие. Картечният пистолет „Узи“ беше на един от бившите източногермански убийци на Кериков. Мърсър не го бе чул да се приближава, защото бе погълнат от гледката пред себе си, и докато бавно вдигаше ръце, се прокле за липсата си на предпазливост.

— Стани — заповяда мъжът и го предупреди да го направи бавно, като дръпна назад оръжието си, за да не може Мърсър да се извие и да сграбчи дулото. Човекът, който го бе заловил, много добре знаеше как да се държи с пленници.

Мърсър се изправи. Германецът видя картечния му пистолет, неволно отстъпи назад и стисна по-здраво оръжието си. Левият му крак се подхлъзна в калта и за миг той съсредоточи вниманието си да запази равновесие. Мърсър се възползва от разсейването му, като го предвиди толкова точно, че вече пристъпяше към действие, когато мъжът се подхлъзна.

Той се хвърли напред, удари го и блъсна картечния му пистолет така, че дулото да сочи нагоре, към дърветата. Огнестрелната рана от атаката на Бърт Манинг в дома му се разкъса и от отвора бликна кръв. Инерцията на Мърсър повали и двамата мъже в канавката. Германецът бе прикован в калта от тежестта на тялото на противника си. Мърсър замахна с дясната си ръка и му нанесе три силни удара в челюстта. Убиецът започна да губи съзнание. Без да мисли, Мърсър задържа главата му под блъбукация поток на дъното, докато тялото на германеца се отпусна неподвижно.

Едва когато терористът умря, Мърсър осъзна, че сърцето му бие като обезумяло от страх и гърдите му се повдигат трескаво, сякаш не им достига кислород. Пръстите му потрепваха конвулсивно. Лежейки по гръб в калта, той изви врат и отвори уста, за да може сладката вода

да нахлуе в гърлото му и да утоли жаждата, предизвикана от внезапния прилив на адреналин. Почина си още една минута и после изпълзя от канавката, за да провери дали схватката е привлякла вниманието на работниците в помпената станция.

Надникна зад скалата и видя, че никой не е забелязал нищо. Те все още поставяха последния пакет с азот на петролопровода. Звукът на голямата турбина в сградата и грохотът на дизеловите двигатели на камионите трябва да бяха заглушили шума от убийството на пазача.

Неочаквано в лицето на Мърсър експлодира фонтан от кал, който заслепи очите му, запуши ноздрите му и напълни устата му. Той се наведе отново и се долепи до земята, когато след миг до него достигна звукът на картечен пистолет. Вляво се взриви още един гейзер от кал. Мърсър бе хванат в капан и бе изключително уязвим. Следващият ход беше на човека с оръжието.

— Мъжът, когото уби, беше член на източногерманската тайна полиция и е получил възможно най-добрата подготовка със съветска помощ. Трябва да поздравя американските специални части за компетентността. Наистина се представи много добре. — Гласът имаше силен гърлен акцент и думите бяха произнесени монотонно и отсечено, без всякакво чувство. — Но не вярвам, че си неуязвим за куршумите. Хвърли оръжието, вдигни ръце над главата си и излез оттам.

Заловен два пъти за две минути, Мърсър хвърли картечния пистолет и стана. Четирийсет метра по-нататък по пътя, извън периметъра на помпената станция, блесна фенерче. Мъжът бе наблюдавал схватката, но не се бе намесил, дори когато бе имал възможност да стреля, докато Мърсър даваше пазача. Мърсър нямаше представа защо бяха пощадили живота му, но беше сигурен, че причината няма да му хареса.

Мъжът тръгна към него.

— Е, кажи ми, военен ли си, или морски пехотинец? Знам, че правителството ти не е имало време да изпрати в Аляска екип на „тюлените“ или на „Делта Форс“.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, но никой не сметна, че заплахата ти заслужава изпращане на войници. Аз съм водач на скаути. Името ми е Опасност. По дяволите, дори не съм войник, а геолог.

Земята в краката на Мърсър се обсипа с деветмилиметрови куршуми, които рикошираха в камъните и изсвистяха към гората. Той не можеше да направи нищо, освен да стои неподвижно.

— Дойдох да проверя защо пазачът ми се обади по радиопредавателя, че е забелязал неканен гост. И през ум не ми мина, че може да си ти, доктор Мърсър. Не мога да ти опиша колко съм доволен, че държа живота ти в ръцете си. Ще умреш в ужасни мъки, господин геолог. Уверявам те в това.

Мърсър осъзна, че го е заловил самият Иван Кериков.

След няколко секунди от двете му страни застанаха двама мъже, извиха ръцете му зад гърба и му сложиха белезници. Стоманените халки бяха затегнати толкова силно, че прекъснаха притока на кръв към пръстите му. Мъжете го блъснаха към осветената в гръб фигура на Кериков. От това разстояние раменете на руснака сякаш изпълваха цялата ширина на магистралата „Далтън“.

— От години чакам този ден — добави Кериков, когато главорезите му доведоха Мърсър пред него. — След като научих, че ти си осуетил „Мисия «Вулкан»“ се приготвих да наема убиец да те ликвидира в дома ти в Арлингтън, но после реших, че искам да го направя лично.

В кривенето на устните на Кериков, докато говореше, имаше нещо жестоко, а воднистите му светлосини очи блестяха като стъкла. Той не показваше чувствата си дори в този миг на победа. Контрастът между думите и изражението му беше неестествен и много пострашен, отколкото ако беснееше и злорадстваше.

Мърсър нямаше намерение да показва колко е отвратен от Кериков и от злобата му. Не биваше да издаде страха си пред бившия руски шпионин.

— Ако си посветил живота си, за да отмъстиш на обикновен човек като мен, Кериков, мисля, че трябва да преосмислиш професионалните си цели. Колко си жалък.

Кериков пусна картечния си пистолет на пътя, хукна напред и замахна с дясната си ръка. Удари с всички сили Мърсър, който изцъкли очи, падна на земята и изгуби съзнание.

— Занесете тази торба с лайна в хеликоптера — заповяда руснакът на хората си. — И кажете на пилота да се приготви за излитане. Заминаваме.

После се обърна и се отправи обратно към помпената станция, като масажираше десния си юмрук. Трепна за миг, когато намести изкълченото си кокалче, но болката не забави решителната му крачка.

Работата по петролопровода беше почти завършена. Последният уплътнител от течен азот беше поставен над тръбата. Двата края на ръкава бяха отворени, за да се затегне като скоба около нея. Водачът на работния екип направи знак на краниста, който повдигна фалшивото уплътнение, като сръчно следваше сигналите на активиста на ПАПС, застанал до тръбата. Долната страна на пакета с азот се удари в долната част на петролопровода. Кранистът го повдигна още шейсет сантиметра и двете половини се затвориха. Още една шестметрова секция от петролопровода бе заредена с два тона свръхохладен азот. Умело прикритите болтове затегнаха ръкава към тръбата. Още една част от петролопровода стана уязвима за атаката на Кериков.

Жена техник се качи на тръбата, докато работниците откачаха крана, и с помощта на преносим компютър активира електронно задействащо се устройство, вградено в пакета с азот, настройвайки го на честотата, която Кериков бе избрал, за да го детонира. Освен това тя се увери, че устройството отчита показанията на малките предаватели в другите пакети, поставени от ПАПС, гарантирайки, че ще избухнат в предопределена последователност — каскада, която щеше да нанесе най-големи поражения. С премръзнали от студа ръце жената провери основната и резервната верига, за да види дали няма неизправности или късо съединение. След това изключи компютъра от вградения в уплътнителния ръкав жак и откъсна жака. Като доказателство остана само микроскопично тънка жичка. Освободеният азот и малкото количество експлозив щяха да се погрижат за другата електроника, без да оставят нищо друго, освен няколко парчета пластмаса и жици там, където е било взривено устройството. Пакетът с азот беше неоткриваем. Жената вдигна палец към водача на работния екип.

— Това е последният, Ян — извика той на Верховен, който стоеше на известно разстояние.

Кериков се приближи до Ян, като се питаше защо холандецът не е умрял от студ само по тениска и яке.

— Кажете на хората си да си съберат багажа. Камиионите трябва да бъдат унищожени и всички трябва да се качат на „Надежда“ колкото е

възможно по-бързо. Когато утре освободим азота, искам всички да се върнете във Валдиз и да изглеждате невинни като младенци.

Изпращането им на борда на „Надежда“ щеше да улесни Абу Алам да ги убие бързо. Арабският касапин искаше да ги ликвидира поединично или на малки групи, но Кериков реши, че ще бъде най-добре да взривят кораба.

— Те се представиха по-добре, отколкото очакваше, нали? — гордо каза Верховен.

— Всички бяхте перфектни — отвърна Кериков, защото знаеше, че Ян се нуждае от още една доза ласкаене на себелюбието. — Имаш чудесни хора и лоялността им към теб е забележителна. Като награда искам да ти дам това. — Кериков му връчи черен мобилен телефон. — Това е спусъкът за устройствата. Трябва само да набереш 555-2020 и после да натиснеш ИЗПРАТИ. Сигналят ще стигне до детонаторите за една десета от секундата. В ръцете си държиш бъдещето на целия щат, Ян. Ето колко много ти се възхищавам и какво доверие ти имам. Ти ще останеш в историята като най-големия защитник на природата.

— Понякога съм се питал за теб, Иван, за мотивите и убежденията ти. Но това — Верховен вдигна телефона, — ми казва повече, отколкото думите ти могат да изразят. Когато моментът дойде, няма да се колебаеш.

Кериков изпита желание да се изсмее, но успя да запази тона на гласа си безчувствен и авторитетен.

— Време е да тръгваме. Ще пътуваш с мен в хеликоптера. Когато той дойде в съзнание, искам да се запознаеш с него.

— На „Надежда“ ли отиваме?

— Не. Ще направим малко отклонение, за да оставим моя пленник, и после ще отидем във Валдиз.

Докато вървеше към хеликоптера, Кериков се обади на Тед Моси по друг мобилен телефон. Компютърният гений го увери, че оригиналната програма на КГБ е инсталирана и се нуждае само от паролата за активиране. Щом Кериков изпратеше паролата в компютъра, щяха да имат пълен контрол над дългия хиляда и двеста километра петролопровод и десетте помпени станции. И тогава никой не можеше да спре предварително програмирания ход на събитията.

ЛЕТИЩЕ „ХИЙТРОУ“, ЛОНДОН

Нямаше абсолютно никаква причина Халид Ал-Худари да се събуди. Тялото му беше толкова изтощено и изтерзано от болка, че обикновен човек би бил в кома най-малко двайсет и четири часа. Но нещо го разсъни въпреки агонията, изтощението и приспивателните хапчета, и изтръгна съзнанието му от мечтаното блаженство.

Очите му бяха затворени, но много бавно другите му сетива започнаха да подават информация. След минута той осъзна, че не чува успокояващото бръмчене на моторите на самолета, нито усеща движение.

Халид се стресна и погледна през прозореца. Очакваше да види небе и вълнообразните пясъци на пустинята Сахара, но не забележа друго, освен терминали и огромни хангари. На пистата бяха наредени пъстроцветни самолети, досущ слонове, изпълняващи цирков номер. Над земята бяха надвиснали кълбести сиви облаци, през които проникваха само няколко лъча слънчева светлина.

Халид се обърна към пътничката до него, възпълна жена, която трескаво работеше на преносимия си компютър. Пръстите и с маникюр за сто долара бързо тракаха по клавиатурата. Тя отчаяно се опитваше да не забележи, че Халид се е събудил. Като имаше предвид как изглеждаше, той не я обвини.

— Съжалявам, но съм заспал веднага щом се качих в самолета. Защо все още сме на земята? — учтиво попита той, стараейки се да говори с най-хубавия си британски акцент.

Жената го погледна с отвращение, въздъхна тежко и заговори така, сякаш всяка дума и струваше пари, които не искаше да прахосва за него.

— Доколкото разбрах, държат ни като зложници. Пътничката позираше със заученото безразличие на жена, която мисли, че за да успее в свят, принадлежащ на мъжете, трябва да сдържа чувствата си, докато се превърне в автомат.

— Какво? — Сърцето на Халид заблъска в гърдите. Жената запамети файла, върху който работеше, и заговори бавно, като на идиот.

— Терористи за завзели „Хийтроу“ и са заповядали никакви самолети да не излитат и да не кацат. В противен случай щели да задействат бомбите, които са поставили на летището и в някои от самолетите. — Тя говореше неестествено спокойно и на Халид му бе трудно да повярва на ушите си. — Отначало пилотите ни казаха, че имало технически проблем с радара. Но аз забелязах, че през следващия един час продължиха да се приземяват самолети, и разбрах, че това не е вярно. Казах го на стюардесата и след няколко реплики, разменени между мен и пилота, той събщи на пътниците какво всъщност се е случило. В терминал четири е избухнала бомба, която е убила двама души. Засега охраната не е намерила други експлозиви. Мисля, че това е лъжа. — След като жената реши да говори, вече нищо не можеше да я спре. — Сигурно е някой психопат, несъмнено чужденец, който е събрал смелост от атаката пред Британския музей снощи. Както Мелвил пише в „Моби Дик“, безумците създават безумци. Една терористична атака, и изведнъж всички искат да се проявят. Предполагам, че след Локърби властите са взели всички предпазни мерки, каквито и неудобства да създават.

Халид се отврати от коравосърдечието и. Двама души бяха убити, а тя се безпокоеше за неудобствата на възникналото положение. Никога нямаше да разбере западниците и беше благодарен за това. Той погледна часовника си, опита се да си спомни кога трябва да излети самолетът и осъзна, че няма представа откога стоят там, затова попита спътничката си.

— От четири часа — оплака се тя, след като погледна малкия, инкрустиран с диаманти часовник на китката си.

Съзнанието на Халид започна да се прояснява, позволявайки му да разсъждава трезво поне за известно време. Усещаше тъпа болка в гърба и раменете, която можеше да пренебрегне. Той привлече вниманието на стюардесата.

— Има ли някаква причина да не ни позволявате да слезем от самолета?

— Съжалявам, господине, но това е част от исканията на терористите. Те не позволяват на никой самолет да помръдне. Преди

малко са се обадили втори път. Казали са, че ако някой самолет се опита да се премести или да пусне пътниците си да слязат, ще взривят всички бомби едновременно.

Твърдят, че наблюдават летището. Много съжалявам за инцидента, министър Худари. Чух какво сте преживели. Опасявам се, че нямам нищо по-силно от „Мидол“, но може би желаете питие?

— В момента не, благодаря — побърза да откаже Халид. За пръв път през живота си той се изкуши да наруши предписанията на Корана и да пие алкохол, но за да притъпи не болката, а мисълта, че Руфти ще победи.

Дебелият негодник сигурно знаеше, че Халид се опитва да се върне в Обединените арабски емирства, и вероятно го бе проследил от болницата. Не искаше дори да си помисля за последиците, ако Руфти бе разбрал, че Тревър и Милисънт Грей са му помогнали. И двамата бяха в сериозна опасност, но като имаше предвид, че е спал четири часа, вероятно вече беше късно да им помогне.

Халид прогони загрижеността си за влюбените и се замисли какъв е залогът. Руфти сигурно пътуваше към ОАЕ. Щом пристигнеше там, той незабавно щеше да започне да осъществява плана си да свали правителството. В момента принцът беше уязвим, притиснат между отстъпките пред Съединените щати и войнствено настроените реакционни кръгове в Персийския залив. Старите врагове отново се бяха окопитили от промяната в положението с петрола в света.

Руфти можеше да превземе Емирствата толкова лесно, че международните медии сигурно щяха да нарекат преврата „безкръвен“. И след това щяха да се намесят Иран и Ирак и Заливът щеше да падне под строга диктатура. Използвайки петрола като икономическо оръжие, за няколко седмици конспираторите щяха да поставят на колене Европа, Азия и Америка.

— Трябва ми телефон. — Халид осъзна, че е говорил на глас едва когато жената до него го погледна учудено.

Той отново повика стюардесата и обясни, че е важно да се обади. Тя подчерта, че не може да използват телефони, докато самолетът е на земята. Властите се опасявали, че външни електронни смущения като радио или клетъчен телефон може да детонират експлозивите.

— Уверявам ви, че няма повече експлозиви. Трябва незабавно да се обадя по телефона.

Стюардесата поклати глава и се обърна.

— Тогава искам да говоря с командира — безразсъдно настоя Халид, стана от мястото си и се изправи пред младата стюардеса.

— Съжалявам, господин министър, но и това не е възможно — отговори тя.

— Веднага, по дяволите! — изкрещя той. Стюардесата се дръпна назад и Халид тръгна по пътеката между седалките, като вървеше сковано заради раните си. Отстъпвайки пред общественото му положение, тя го поведе към пилотската кабина. Командирът на полета, мъж с прошарени коси, кожа с тъмен слънчев загар и спокойни очи, се обърна да види кой се е осмелил да нахълта в неговата светая светих. Когато видя дрехите, които не бяха по мярката на Халид, и незарасналите рани на лицето му, той стисна по-здраво контролния лост.

— Командир Дарсън — официално каза стюардесата, — това е министър Худари, който бе доведен на борда в последния момент.

Дарсън продължи да гледа подозрително Халид.

— Да, господин министър, какво мога да направя за вас?

— Атаката на летището има за цел да ме забави да се върна в родината си, командире. Няма други експлозиви, нито терористичен заговор. Един мой противник се опитва да свали правителството на страната ми и аз съм единственият, който знае за намеренията му. Затваряйки летището и забавяйки полета, той може да успее да отнеме властта от нашия законен владетел. — Халид полагаше усилия да говори ясно. Съзнанието и зрението му отново започваха да се замъгляват.

— Желаете да слезете от самолета?

— Да, и ако това не е възможно, тогава поне ми позволете да се обадя по телефона и да изпратя предупреждение.

— Разбирам положението ви, но и вие трябва да разберете моето. Имам строга заповед да не използвам радиопредавателите, докато властите не решат, че на летището и в самолетите няма бомби. Въпреки твърденията ви, органите на реда приемат сериозно заплахата, като се има предвид какво се случи пред Британския музей.

— Командире, аз бях мишената на атаката там. Не разбирате ли, че се опитват да убият мен? Целият този сложен сценарий има за цел да забави само един човек, мен.

— Съжалявам, но ръцете ми са вързани. За няколко часа антитерористичните сили би трябвало да са проверили всичко. Предпазливи са, в случай че терористите наистина наблюдават летището. Ще се погрижа да слезете от самолета веднага щом получим разрешение. Съжалявам, но това е най-доброто, което мога да направя.

— Не е достатъчно — изкрещя Халид.

Помощник-пилотът бързо стана и с мрачно изражение на лицето тръгна към Худари. Намеренията му бяха ясни и Халид му позволи да го изведе от пилотската кабина, защото съзнаваше, че няма да може да спечели нищо.

Стюардесата го заведе на мястото му. Халид седна, като трескаво разсъждаваше не само върху безизходното си положение, но и за болката, която заплашваше отново да го завладее. Трябваше да слезе от боинга, да се свърже с полковник Бигълоу и да му каже да предупреди принца. Нищо друго нямаше значение.

Той прегърби рамене и се хвана за главата, усещайки първите вълни на поражението. Въпреки издръжливостта, саможертвата и енергичността си, Халид нямаше друг избор, освен да седи в самолета и да чака страната му да бъде прегазена от някакъв луд по властта маниак.

Не. Халид скочи, преди да съзнава напълно какво прави.

Вратата на пътническия салон беше само на два метра. Залитайки като пиян, Халид тръгна към нея, като се спъна в стреснатата си съседка, но не обърна внимание на протестите ѝ. С периферното си зрение видя, че стюардесата се обърна и го погледна, но се стресна едва когато Халид протегна ръце към дръжката на вратата. Тя извика, пусна купчината одеяла, които носеше, и хукна.

Единственият стюард в самолета подаде красивото си като на манекен лице в салона и очите му се разшириха, когато видя одърпания пътник, който протегна ръка към вратата.

С малкото си останали сили Халид дръпна дръжката. Вратата се отвори, зовейки го към свободата. Уплашените пътници се развикаха. Неколцина скочиха и се втурнаха към опашката на самолета, страхувайки се, че Халид е участник в терористичната заплаха. Други го гледаха ужасени как се готви да скочи на пистата.

Стюардът се хвърли да го хване в напразен опит да го спре. Той трябваше да се вкопчи в рамката на вратата, за да не падне след Халид.

Худари прелетя четирите метра до пистата и тупна на земята, като удари главата си в асфалта. Тялото му беше отпуснато и неподготвено за сблъсъка.

Докато лежеше на пистата, той чу гневните протести на екипажа на самолета, но те не означава нищо за него. Вече беше свободен. Можеше да се обади на Бигълоу, да сложи край на играта и да се надява, че ще стабилизира Близкия изток. Опита се да стане, но установи, че не е в състояние да помръдне. Краката му бяха неподвижни. Тогава си спомни, че чу изпукване, когато падна на земята. Беше сигурен, че е счупил гръбнака си. Коремът на боинга се издигаше над него като огромен кит и стигаше почти до пистата. Халид се опита да се претърколи под него, но не можа.

До самолета спря цистерна с емблемата на компания по чистотата. Отвътре изскочиха трима мъже, които прикрепиха тежък гумен маркуч към корема на боинга, а други четирима се промъкнаха под камиона и хукнаха към Худари. С един поглед членовете на специалните военновъздушни сили, най-елитната британска бойна сила, се увериха, че придвижването на Халид ще бъде фатално за него, но имаха изрична заповед да проверят всеки самолет за нещо подозрително и да докладват на властите.

Всяка секунда от затварянето на летището струваше десетки хиляди английски лири и колкото по-бързо претърсеха района, толкова по-малко пари щяха да бъдат прахосани.

Двама мъже хванаха Халид под мишниците и го повлякоха към цистерната, която използваша за прикритие. Те имаха заповед да проверят четири други самолета и после да се върнат в терминала, но тъй като Худари беше заподозрян, водачът им реши веднага да го отведат в базата.

Четиринайсет минути по-късно полумъртвият Халид бе хвърлен в спартански обзаведен кабинет в терминала. Двама командоси заеха позиции до вратата. Изминаха още десет минути, преди в стаята да влезе Джеф Уилбърфорс. Клепачите му бяха натезали толкова много, че почти закриваха очите. Лицето му беше бледо, а на гърлото, бузите и челото му бяха избили червени петна. За двайсет и осемте години в управата на летището този ден беше най-лошият в живота му и Уилбърфорс търсеше изкупителна жертва. Нямахше намерение да се провали във възникналото положение.

— Хей? — каза той и плесна по бузата Халид, който лежеше на стоманеното бюро в неизползвания кабинет. — Събуди се веднага или остани в покой завинаги.

Организмът на Халид функционираше отвъд пределите на човешката издръжливост. Напрежението върху съзнанието му беше непоносимо. Той отвори очи и изви глава, за да погледне Уилбърфорс. Изражението му беше безизразно и безжизнено, чертите изкривени от болка, но силата в черните му като обсидиан, проницателни и съсредоточени очи привлече вниманието на Уилбърфорс.

— Трябва ми телефон — промълви Халид.

— Ще намериш, когато след около петдесет години излезеш от затвора — злорадо отвърна Уилбърфорс. — Международният тероризъм е може би единственото престъпление, на което нашата страна гледа сериозно, и ти ще бъдеш наказан с пълната строгост на закона. Приятелят ти не трябваше да убива девойка и свещеник. Неприятна грешка.

— Аз съм мишената — неубедително заяви Халид и се опита да извади паспорта си, но издръжливостта най-сетне го бе напуснала. — Те преследват мен.

— Кажу го на съдията, арабско копеле. Полицейската линейка изведе Халид Худари от летище „Хийтроу“ и се отправи към Лондон. Лекарите, двама ветерани, присъствали на някои от най-ужасяващите сцени в цяла Англия, му дадоха успокоителни хапчета. Никой от тях не можеше да повярва, че пациентът им е оказал съпротива. До последния възможен момент, преди лекарствата да го приспят, Халид настояваше да му дадат телефон и напразно се опитваше да обясни кой е.

НА ДВЕСТА И СЕДЕМДЕСЕТ КИЛОМЕТРА СЕВЕРНО ОТ ПРОТОКА ПЮДЖИТ

Морето беше тъмно като изстинала лава, сурово и безмилостно. Вълните приличаха на огромни могили, извисяваха се от запад и изтласкваха встрани всичко по пътя си, включително „Гордостта на Сюзи“. Трийсетгодишният риболовен траулер беше излязъл далеч от определените граници и търсеше риба толкова навътре в Тихия океан, че остарялата му радарна система вече не засичаше бреговата ивица на континента.

Беше най-тъмният час на нощта, между един и пет, когато всички, освен отчаяните, спят. Близо седемдесет часа Стив Ханскъм бе насочвал кораба си след стадо морски костур с надеждата да попадне на голям пасаж тихоокеански сардини. Но не му провървя, защото малкото стадо китове орка, които бяха решили да преследват траулера му, разпръснаха евентуалния улов.

Отначало Ханскъм се зарадва, че може да покаже китовете убийци на сина си, но сетне прокле капризните бозайници за упоритата им преданост към „Гордостта на Сюзи“. Той беше рибар четвърто поколение и макар да съзнаваше, че няма да има пето, се опитваше да си изкарва прехраната от морето, което бе осигурявало препитание на семейството му от средата на XIX век. Стив бе ипотекирал траулера, къщата и колата си, затова знаеше какво би означавал богатият улов за него и семейството му. Още две-три излизания в открито море отвъд протока Пюджит, и той щеше да бъде разорен, ако не се върнеше с голям улов.

Ето защо Ханскъм бе освободил от училище единайсетгодишния си син Джошуа за един месец и го бе взел със себе си да работи на кораба. През няколкото седмици, докато бяха заедно, Стив се надяваше да научи момчето какво означава сам да си изкарваш прехраната, и да му внуши гордостта, която му бе вдъхнал неговият баща. След няколко месеца, по всяка вероятност през пролетта, Ханскъм щеше да работи

за някой друг, но в момента беше независим и държеше синът му да изпита усещането.

Макар че и други щяха да страдат, ако Стив загубеше траулера си, особено старият Джордж Будет, прошареният морски вълк, който знаеше повече за риболова, отколкото повечето рибари някога щяха да научат, Стив се тревожеше най-много за сина си. Джош бе израснал с морето и бе привлечен от него. Макар че икономиката и суровата действителност, че в северозападния Тих океан има твърде много риба, щяха да го оставят безработен, Стив обвиняваше себе си, че не може да му предаде наследството, завещано на него. Гледаше на това като на личен неуспех.

Щурвалът се въртеше без усилия, само с лекото докосване на Стив Ханскъм. Лакираният дъб беше изгладен от постоянния допир на няколко поколения. Ханскъм стоеше сам в кабината на щурвала, откакто бяха тръгнали от Сиатъл, и гледаше ехолота, надявайки се да види стадо сардини отново да минава под траулера и да хвърли мрежата.

— Ще те сменя.

Гласът прекъсна мислите на Стив и го накара да стисне щурвала. Той се обърна.

— Не, благодаря, Джордж, Иди да поспиш.

— На осемдесет години съм. Вече не ми трябва сън. Наспал съм се и чакам вечния сън. — Очите на Джордж Будет светеха с последните искри на живота като електрическа крушка, която блести най-ярко, преди да изгори. Той бе ходил за риба с бащата на Стив, а като момче — с дядо му.

— Къде е Джош?

— Спи до радиопредавателя — отвърна Джордж. — Не трябваше да го изпращаш да си легне и в същото време да му казваш да слуша предавателя. Той прие втората ти заповед много по-сериозно от първата.

— Едва ли ще хванем риба, затова по-добре Джош да има чувството, че прави нещо на това пътуване. По-добре да слуша бръмченето на големите контейнеровози, плаващи към Сиатъл, отколкото да седи на палубата и да се чуди какво да прави.

— Ще намерим риба преди зазоряване — убедено заяви Джордж.

Джошуа започна да се събужда, обзет от същото вълнение, което го държеше в плен, откакто баща му каза, че този месец не трябва да ходи на училище. Сякаш беше Коледа сутринта в тихите часове, преди родителите му да се събудят, но чувството беше по-силно. Той имаше работа. Баща му бе поръчал да слуша радиопредавателя и Джош смяташе да прави точно това. Момчето не съзнаваше, че задачата му е поставена по-скоро да му създава работа, отколкото с някаква друга цел.

Засрамен, че е заспал по време на дежурството, Джош потърка очи и се прозя, а после се съсредоточи върху предавателя. Не се беше преобличал от три дни и също като баща си бе добил навика да се пръска с дезодорант веднага щом се събуди. Джошуа дори имитираше стъписаното му изражение, когато аерозолът докоснеше нежната му кожа. Момчето започна да преглежда честотите, търсейки нещо, което може да помогне на баща му да намери риба. Джош въртеше копчето бавно, преминавайки от една честота на друга толкова плавно, че промяната беше незабележима, освен ако не слушаше тоновете на радиосмущенията, разнасящи се от високоговорителя.

Той едва не го пропусна. В нискочестотния обхват се чу кратко прашене, различно от шумовия фон, но не чак толкова, и Джош едва не го пренебрегна. Той обаче превъртя назад копчето и го чу отново. Някой предаваше, но сигналът беше далечен и неясен, изкривен шум като онзи, който другите деца в училище наричаха музика. Джош не съзнаваше какви са последиците от засичането на сигнал на 2182 мегагерца и се заслуша съсредоточено, докато от смущенията се разнесе глас.

— Мейдей, Мейдей, Мейдей^[1]. Тук е супертанкерът „Южен кръст“ до всички плавателни съдове.

Стреснат, Джош изскочи от каютата и изтича на мостика.

— Татко, хей, татко.

— Чакай малко, Джош — каза Стив Ханскъм, който се бе навел над сонара. Джордж Будет стоеше до него.

— Погледни колко е голям — със страхопочитание прошепна Джордж, въпреки десетилетията, прекарани в морето. — Не съм виждал такъв пасаж.

— По дяволите, Джордж, попаднахме на златна жила. — Стив се изправи и се обърна към сина си. — Джош, тичай да събудиш другите.

Ще трябва да ловим риба.

Джордж Будет намали тягата на моторите и завъртя щурвала така, че „Гордостта на Сюзи“ започна да описва широка дъга около огромното стадо риби, плаващи точно под повърхността, пощурели от хищните морски костури, които се стрелкаха сред тях. Джордж щеше да изпълнява задачите на мостика, докато Стив и другите двамата моряци се приготвеха да хвърлят мрежата около стадото сардини.

— Но, татко — настоя Джош, — току-що чух сигнал Мейдей по предавателя. Беше на 2182.

На Стив му бяха необходими няколко секунди, за да проумее какво бе казал синът му.

— Чул си сигнал на 2182? Сигурен ли си? — Изведнъж вълнението около стадото риби под тях се изпари.

— Да. Някой каза „Мейдей“ и всичко останало — развълнувано отговори момчето, без да съзнава последиците от онова, което казва.

— Пригответе се да хвърлим мрежата — извика Джордж, който се бе съсредоточил върху рибата.

Стив се поколеба, гледайки нетърпеливото изражение на лицето на сина си. Искаше му се момчето да не бе засичало повикване на 2182 мегагерца, една от международните честоти за помощ. Трябваше да вземе решение за няколко секунди или стадото сардини щеше да се разпръсне, прогонено от костура.

— Хвърляйте! — извика Стив на двамата моряци, които вече бяха събудени от тропането на Джордж Будет по палубата над каютата, където спяха.

Мрежата беше хвърлена от задната част на траулера около периметъра на стадото, за да улови възможно най-голям брой риби.

Стив обикновено помагаше на хората си да я спуснат, уверявайки се, че скъпата мрежа няма да се заплете, но сега хвана сина си за ръката и го задърпа към радиопредавателя.

— Покажи ми — каза той на обърканото момче, което се бе разтреперило.

Уплашен, Джошуа включи стария „Моторола“, отбягвайки да погледне баща си в очите. Предавателят загоря и лампите му осветиха тъмната каюта. Момчето претърси честотите и спря на 2182 мегагерца. От високоговорителя се чу само бял шум. Стив си пое дъх, благодарен, че синът му се е объркал. Никой не викаше за помощ.

Ако наистина имаше бедствие, законът на морето повеляваше, че запазването на човешкия живот се нарежда преди всичко останало. Стив щеше да бъде принуден да среже тежките мрежи, влачещи се зад кораба, и да подкара възможно най-бързо, за да окаже помощ. Ако това се случеше, трябваше да се прости с надеждата, че ще събере пари за нови мрежи. Но Джош грешеше. Нямаше повикване за помощ и Стив можеше да лови риба.

Той се приготви да изключи радиопредавателя, когато от високоговорителя се разнесе силен, ясен глас, който се чу толкова близо, че човекът сякаш беше в каютата при тях.

— Мейдей, Мейдей, Мейдей. Говори капитанът на „Южен кръст“, до всички плавателни съдове. Мейдей, Мейдей, Мейдей.

Кръвта на Стив се смрази. Уплаши го загубата на бъдещето му, а не съобщението. Тук не ставаше дума за някой малък крайбрежен кораб, а за един от супертанкерите, плаващи по маршрута Аляска — Калифорния. Ханскъм си спомни последиците от катастрофата на „Ексон Валдиз“, които бе гледал по телевизията. Ако коремът на някое от онези чудовища се отвореше и отровата му се излееше близо до протока Пюджит, Стив щеше да бъде един от хилядите рибари, които завинаги щяха да останат без работа.

Той взе решение само за миг, защото всъщност нямаше избор. Ханскъм не само че беше длъжен да окаже съдействие на танкера, но и искаше да го направи. Ако допринесеше поне малко за предотвратяването на катастрофа и спасяването на водите в близост до пролива, Стив не изпитваше колебание да среже мрежите и да се притече на помощ.

— Джош, кажи на Пол да среже мрежите, а Джордж да подаде пълна тяга на моторите. — Ако загубеше траулера си заради тази случка, Стив искаше да бъде сигурен, че това няма да е напразно. Той погледна цифрите на радиопредавателя и бързо изчисли курса. — И предай на Джордж да завие на 342 градуса надясно и да пръсне моторите, ако трябва.

Джош изскочи от каютата и се развика развълнувано, но с авторитета на човек с мисия. Стив взе микрофона.

— Говори собственикът на траулера „Гордостта на Сюзи“. Моля, усилете сигнала. Потвърдете координатите си и кажете какъв е проблемът.

Лайл Хаузър изпита неимоверно облекчение.

— Слава Богу, че ме чухте, капитане. Мислех, че съм далеч от брега и сигналът ми ще бъде засечен едва след десет часа. Моят кораб беше превзет от терористи, които действат с някои членове на екипажа. Аз се намирам в спасителна лодка на около двеста и петдесет мили западно от Белингам. Не мога да ви дам по-точни координати.

Стив имаше чувството, че чува реплики от „Бунтът на «Баунти»“. Корабът превзет, а капитанът се носи по морето в спасителна лодка? Това беше началото на ХХІ век и подобни неща вече не се случваха. Невероятно. Дали не беше някаква перверзна шега?

Но „Гордостта на Сюзи“ беше извън обхвата на почти всички радиопредаватели на брега и според уреда, определящ посоката, сигналът идваше от открито море. Може би беше истина. „Господи — помисли Стив. — Терористи контролират супертанкер.“

— Трябва да предадете съобщение на властите — продължи гласът от високоговорителя, — но при никакви обстоятелства не трябва да информирате собствениците на кораба. Опасявам се, че те са замесени с терористите.

— Не разбирам. Моля, изяснете. Не мога да се свържа с брега, защото е далеч, а предавателят ми е не е достатъчно мощен. Ще стигна до вас за няколко часа. — Стив усети, че траулерът набира скорост.

— Не. Върнете се на брега по най-бързия начин и съобщете на бреговата охрана какво става. Те трябва да спрат „Южен кръст“. Танкерът вече трябва да е близо до Сиатъл и мисля, че похитителите смятат да го разрушат в протока Пюджит.

Стив запали лампите, извади карта от шкафа под предавателя, като затисна краищата и с две празни чаши за кафе, и справочника по навигация, по който учеше Джошуа. Той ги прегледа набързо и направи груби изчисления.

— Капитане, намираме се на еднакво разстояние от Порт Харди и Бамфийлд, Британска Колумбия. Мога да ви спася или да се върна на брега. — Стив пресметна приблизителното разстояние въз основа на силата на сигнала и мощността на предавателя, отчитайки и атмосферните условия. — Ще бъда при вас след около пет часа, а след още три ще можем да се свържем с Порт Харди. Това е най-доброто, което мога да направя.

— Прието, капитане — отвърна Хаузър, осъзнавайки, че се е отклонил по-навътре в открития океан, отколкото предполагаше. Освен това разбра колко много му е провървяло, че някой слуша радиопредавателя си в този късен час и в тези обикновено спокойни води. „Гордостта на Сюзи“ беше почти на триста километра от най-близките корабни маршрути.

— Ще следим тази честота, докато установим визуален контакт. Край. — Стив остави микрофона на вилката и се качи на мостика.

Джордж Будет стоеше зад щурвала, а Джошуа беше до него. Носът на траулера пореше вълните. Стив забеляза, че до максималната тяга остават още няколко деления, протегна ръка и дръпна лостовете докрай. Дизеловите двигатели под палубата изреваха и корабчето започна да вибрира. Движението с тази скорост в продължение на няколко часа щеше да нанесе необратими увреждания на моторите и витлото.

— Ако банката ще ми взима лодката, ще се погрижа старото корито да не е в движение.

[1] Международен радиотелеграфен сигнал за бедствие на кораб или самолет. — Б.пр. ↑

ЗАЛИВЪТ КУК, АЛЯСКА

От зората на цивилизацията човекът е демонстрирал невероятната способност да използва природни ресурси, намиращи се в близост до най-ранните му селища. Но от времето на Шумер, Месопотамия и Древен Египет хората не са намирали широка употреба на черната лепкава смола, извираща от недрата на земята. Някои цивилизации са използвали подобното на катран вещество за строежи на пътища и за запушване на лодки, а египетските балсаматори са увивали мумиите в напоено с битум ленено платно, но истинският потенциал на петрола е бил открит след хилядолетия.

Едва в средата на XIX век колелата на индустриалната революция започват да се въртят бързо и човекът се връща към вонящите мазни дупки с петрол, с които е осеяна земята. Извлеченият от земните недра нефт се рафинира и се използва като идеално индустриално смазочно масло. По същото време търговските китоловни флотилии намаляват рязко броя на китове в света и повишават цената на китовата мас, докато я превръщат в непостижим източник на светлина в домовете и фабриките. Керосинът, производно на петрола, излиза на преден план, за да запълни тази ниша, предвещавайки края на китоловците от Нова Англия. В продължение на близо шейсет години, докато рафинират керосин, петролните компании изгарят остатъчните продукти, най-вече силно запалимия, но безполезен продукт, наречен бензин.

С изключение на старата морска сонда, използвана от Едуин Дрейк в Тайтървил, Пенсилвания, по онова време в експлоатацията и добиването на петрола има малко нововъведения. Простата сонда на Дрейк и събирането на петрола на повърхността лесно се справят с нарастващото търсене на керосина. За момента търсенето не налага нови открития, докато двама германски инженери Николаус Ото и Готлиб Даймлер не комбинират изобретенията си — четиритактов двигател с вътрешно горене, задвижван с бензин, и карбуратор, който

инжектира тънка струя гориво в цилиндрите на двигателя. Даймлер заимства идеята от пулверизатора на парфюма на съпругата си.

След откриването на електрическата крушка от Едисон през 1879 година автомобилът започва да използва бензин вместо керосин. Това дава началото на надпреварата за задоволяване на безпрецедентното търсене на автомобилно гориво.

Ражда се петролната индустрия, такава каквато я познаваме днес.

През 1901 година в Спидълтоп в Тексас се използва съвременната въртяща се сонда и година по-късно в района са изкопани около четиристотин кладенеца. Много бързо търсенето на петрол се разпространява в океаните. Експериментът на Х. Л. Уилямс да извлича петрол от специално направени скелета в Съмърланд, Калифорния, довежда до подвижните сондови платформи, издигнати върху специално направена структура от колове и вкарвани във водите на Мексиканския залив. Необходимостта от петрол принуждава компаниите да навлязат навътре във владенията на откритията и изобретенията и на географията. През 1930 година работниците буквално могат да ходят по венецуелското езеро Маракайбо, стъпвайки по многобройните петролни платформи.

Търсенето напредва в райони, където дотогава човекът не е стъпвал, нежелан натрапник, който без модерни технологии няма шанс да оцелее, още по-малко да набави огромните количества петрол, от които обществото се нуждае. Сондите проникват на все по-голяма дълбочина — трийсет метра, шейсет, триста, деветстотин. Търсенето ще свърши само когато петролът бъде изчерпан. Но дълбочината не е единственото препятствие, което трябва да бъде преодоляно от крайбрежните платформи.

Природата е капризна и създава някои от най-богатите си петролни залежи в най-негостоприемни терени — в Персийския залив, където високите температури превръщат смазочните масла във вода, Мексиканския залив, където силните африкански пясъчни бури се заменят от урагани, движещи се със скорост триста километра в час, и Северно море, където Северният ледовит океан бушува с пълната си ярост по европейското крайбрежие. А сега петролните компании навлизаха в заледените води на залива Прудо в Северния ледовит океан и предизвикателно строяха платформи, направени да издържат на неимоверния натиск на полярния лед.

Макар да е приветствана като най-новото, свръхмодерно развитие и последна дума в дума в дизайна, всяка новост в морските технологии винаги е засенчвана от нещо още по-ново и по-добро, обикновено само за няколко месеца. Но хвърлилата котва в плитките води на залива Кук и издигаща се като небостъргач над тъмната им повърхност „Петромакс Прудо Омега“ заслужено можеше да носи приза за най-модерен и хубав дизайн в производството на петролни платформи в началото на ХХІ век.

Както предполагаше името ѝ, „Омега“ беше последната дума в сондажната технология. Правоъгълната основа беше почти три акра и се крепеше на четири плаващи понтона с обиколка дващсет и седем метра. Подпорите бяха закотвени на морското дъно с пет подсилени, свръхиздържливи кабели. Най-високият кран се издигаше на осемдесет метра над морското равнище. „Омега“ тежеше четиристотин дващсет и пет хиляди тона. Петролната платформа представляваше най-висшето постижение на човека строител и израз на стремежа му да покаже волята и изобретателността си от изграждането на египетските пирамиди до съвременната епоха.

Хеликоптерът с Мърсър, Иван Кериков и Ян Верховен бързо се движеше на юг. Лъскавият летателен апарат се спусна над водата. Перките се въртяха само на петнайсет метра от спокойната повърхност на залива Кук.

— Приливите — каза пилотът на безучастния Кериков, който седеше до него в кабината. — Това е реалната опасност в залива. Е, от време на време прииждат по няколко големи вълни от Аляския залив и по някой висок айсберг през зимата, но същинската опасност са приливите. Издигат се на девет и повече метра за десет часа и създават течения, които могат да спрат товарен кораб, движещ се с пълна тяга. Ето защо корабите оставят по-голямата част от товара си в Уитиър и се насочват към Анкърридж, вместо насам.

Пилотът не си беше затворил устата, откакто бяха излетели от помпената станция, и безсмислените му приказки влудяваха Кериков. Въпреки залавянето на Филип Мърсър и няколкото часа, които оставаха до предстоящия успех на „Ладията на Харон“, руснакът беше в лошо настроение. Стомахът му се бе свил, разяждан от киселини. Той се опасяваше, че отново ще изпадне в сляпа ярост, един от онези

безразсъдни периоди на умопомрачение, където се спотайваха насието и смъртта.

Кериков полагаше усилия да превъзмогне пристъпа, така както пътник в бурно море се бори с морската болест, и стискаше зъби, като се опитваше да мисли за всичко друго, освен за обстановката около него в момента. Имаше чувството, че в него живее друг човек, който иска да се освободи, принуждава го да се съпротивлява, за да запази самоличността си. Напрежението през изминалата година и през целия му живот го разкъсваше. Държеше се упорито, отказваше да се предаде и да се отдаде на лудостта си, и се молеше тъпакът, който пилотираше хеликоптера, да млъкне.

Кериков извърна глава, когато хеликоптерът силно се наклони, и се изненада, като видя, че от устата на пилота тече кръв. Бившият агент на КГБ погледна надолу и забеляза червено петно на ръката си. Не си спомняше да е удрял пилота. Мъжът продължаваше да го гледа стъписано и уплашено и Кериков му се усмихна, а после се обърна да види как е пленникът му.

Мърсър седеше между телохранителя му и Ян Верховен. Ръцете му бяха завързани, устата запушена със сребрист пластир, но излъчваше предизвикателство и изражението в очите му беше неразгадаемо. Мърсър намигна и руснакът беше сигурен, че геологът му се усмихва под лепенката на устата си. Макар и завързан и напълно беззащитен, пленникът му се подиграваше.

Невероятно.

— Ето я — плахо се обади пилотът след няколко минути.

Действителните размери на „Петромакс Прудо Омега“ не можеха да бъдат определени точно в мрака, особено когато петролната платформа не работеше. Шейсетметровият комин беше тъмен и светлините на палубата бяха угасени. Светеха само няколко от осемстотинте илюминатора, които бяха толкова разпръснати, че сякаш се намираха на различни надстройки. Червените сигнални светлини на крановете бяха на разстояние сто и петдесет метра една от друга и се извисяваха на петдесетина метра над хеликоптера. Но дори самите очертавания на петролната платформа предизвикваха страхопочитание и уважение.

Приближавайки се към „Омега“, хеликоптерът набра достатъчно височина, за да стигне до едната от двете площадки за приземяване

встри от жилищните помещения. Каютите на екипажа се намираха в надстройка с размерите на градски блок и побираха шестстотин души. Въпреки това постройката беше най-малката от четирите модула в състава на надстройката. Другите модули — обслужващият, производственият и сондиращият, бяха независими един от друг. Бяха добавени, преди петролната платформа да бъде докарана в Аляска, и многократно по-големи. Горните части на „Омега“ блестяха в бяло на сиянието на сигналните светлини на хеликоптера и контрастираха на боядисаната в червено палуба и жълтите подпори на крановете. На площадката за приземяване бе нарисувана емблемата на „Петромакс Ойл“.

Хеликоптерът кацна на стоманената палуба. Двама работници се втурнаха към него и подпряха с блокчета колелата му. Моторът угасна и перките постепенно забавиха въртенето си до отчаяните усилия на изтощен вентилатор на тавана. Кериков слезе пръв, отвори вратата на пътническата кабина, сграбчи Мърсър за раменете и го повлече по ветровитата палуба. Мрачното му настроение бе разведрено от мимолетно въодушевление, което беше не по-малко опасно.

Руснакът доведе пленника си до ръба на площадката за приземяване и без да спира за драматичен ефект, че стои на трийсет метра над леденостудената вода, блъсна Мърсър, който полетя в празното пространство.

Ръцете му бяха завързани и устата запушена, така че Мърсър не можа да извика, когато полетя надолу. Сивите му очи се разшириха от страх и изумление. Секунда по-късно той падна върху предпазната мрежа, опъната само два метра по-надолу от площадката. Мърсър се намираше достатъчно високо над вълните, разбиващи се в подпорите на сондата, за да чуе смеха на Кериков.

— Напълни ли гащите, храбрецо? — весело извика руснакът. — Обзалагам се, че когато хората ми слязат да те извадят от мрежата, ще трябва да си запушат носовете.

Мърсър не се бе изцапал, но за малко да го направи. Той лежеше върху мрежата и се опитваше да си поеме дъх. Сърцето блъскаше лудешки в гръдния му кош. Внезапността на блъскането го бе паникьосала повече от падането. Всичко стана много бързо и неочаквано. Мърсър разбра, че преди края на нощта отново ще полети от площадката, и този път няма да има предпазна мрежа.

И се оказа прав.

Задълженията на началника на екипа от работници на голяма петролна платформа като „Омега“ са предимно бюрократични. Ето защо, каютата му беше просторна и удобна, същински апартамент в луксозен хотел.

Иван Кериков седеше на мек зелен диван с чаша и пура в ръка, когато доведоха Мърсър в помещението. Осветлението беше ярко в сравнение със сумрака в хеликоптера, но очите на Мърсър се приспособиха само за секунда. Верховен не беше там. Лицето на Кериков все още пазеше доволството, че е блъснал Мърсър от платформата.

— Каква ирония. — Руснакът направи знак на пазачите да махнат пластира от устата на Мърсър. — Ако не се беше представил като геолог, щях да те убия на място, без да предположа, че човекът, когото искам най-много на света, е пред мен. Нямах да изпитам удоволствието да те гледам как умираш бавно, но ти щеше да си спестиш часове, може би дни, на агония. Чувството ти за хумор ще ти струва повече болка, отколкото мислиш, че е възможно.

Мърсър пое дълбоко въздух. Макар че искаше да се срещне с Иван Кериков, той предпочиташе ролите им да са разменени, но нямаше намерение да показва, че сегашните обстоятелства го притесняват.

— Я ми кажи, скалата, изпод която изпълзя, не се ли отмести сама от теб?

— Винаги остроумен, а? Това ли е големият словесен двубой между лошия и добрия герой? Силите на доброто и злото разговарят преди последната схватка?

— Щом така искаш, съгласен съм. Просто печеля време, докато армията пристигне с няколко дузини щурмови хеликоптери и превърне в метални отпадъци петролната платформа.

— Като хеликоптерите, които взривих снощи? Не мисля така. Не и този път. — Кериков отпи от питието си. Лицето и гласът му бяха спокойни. — Не си имал време да организираш контраатака. Нахълтването ти в станцията беше най-доброто, което можеш да измислиш. Имайки предвид славата ти, очаквах повече от теб.

— Имай ми малко доверие. — Мърсър се усмихна престорено скромно. — През последната седмица се измъкнах от два опита за убийство.

— Наети прибързано аматьори, нищо повече. Майка ми би се справила с тях насън.

— Напомни ми да не те псувам на майка — измърмори Мърсър. — ПАПС знаят ли, че петролопроводът ще бъде ремонтиран за няколко месеца?

— Повярвай ми, няма да може. Докато нашите млади еколози мислят, че действията им имат за цел да запушат петролопровода, аз те уверявам, че тръбата ще се взриви на около осемдесет места и ще разлее петстотин хиляди барела петрол. Това са дващест и един милиона галона непреработен петрол, приблизително два пъти повече от количеството, което „Ексон Валдиз“ разля през 1989 година.

— Замразяването на петрола по линията няма дори да напука тръбата. Стоманеното уплътнение е дебело около сантиметър и няма достатъчно силно вътрешно налягане, за да я пръсне — подчерта Мърсър.

— Имаш право, но щом аз казвам така, ще възникне повече от достатъчно налягане, за да се разлее петролът на няколко километра от петролопровода — мазно се усмихна Кериков.

Изведнъж Мърсър се уплаши за нещо много по-важно от собствения му живот. Нямахше съмнение, че руснакът казва истината. Той бе измислил начин да взриви петролопровода в Аляска. Като човек, работил на някои от най-девствените места на планетата, опитвайки се да намери равновесие между потребностите на човечеството и уязвимостта на природата, Мърсър не искаше да мисли за опустошенията, които би нанесла подобна катастрофа. През щата Аляска щеше да минава черна ивица суров петрол, грозно петно, което може би никога нямаше да бъде изчистено. Колкото и радикални и опасни да бяха ПАПС, Мърсър не можеше да повярва, че биха се съгласили на такъв ужасен акт, за да рекламират каузата си. Това беше все едно палестинска терористична организация да хвърли ядрена бомба в Ерусалим. Организацията като ПАПС искаха да привличат внимание към възгледите си, а не да унищожават онова, което се стремяха да запазят.

Те с готовност биха се съгласили да замразят петрола и да блокират петролопровода за няколко месеца или завинаги, ако смятаха, че е правилно да постъпят така. Това би било голяма победа за каузата им. Но да го взривят? Да разлеят съдържанието му от стотици хиляди барели петрол? Природозащитниците никога не биха се съгласили на подобно нещо.

Мърсър не можеше да си представи, че Аги Джонсън, е участничка в нещо толкова противно, което противоречи на всички закони на природата и човека. Нямаше начин тя да седи със скръстени ръце, докато организацията и съсипва Аляска, и да подвежда Мърсър, че не знае нищо за крайните цели на Кериков. А щом Аги, приятелката на Ян Верховен, не знаеше нищо, тогава и активистите на ПАПС не съзнаваха какво вършат. Мърсър се ядоса — на Кериков и на себе си, че не е предугадил опасността и не е вдигнал тревога, когато бе намерил „Джени IV“.

Руснакът го наблюдаваше, докато душевното състояние на Мърсър се променяше. Кериков умееше да преценява настроенята на хората и да чете мислите им. Това беше дарба, която му бе служила добре по време на кариерата му в Съветския съюз.

— Започваш да проумяваш мащабите на действията ми — подигравателно каза той. — Замисли се върху следното. Разрушаването на петролопровода и унищожаването на ценните екосистеми е само за отвлечане на вниманието от истинските ми цели. Това е само единият зъб на трипосочна операция. Ако Русия имаше смелостта да я осъществи, „Ладията на Харон“ щеше да завърши тук, в Аляска, но аз разширих обхвата ѝ, приспособих я към света днес и я направих астрономически доходна. Ще се учудиш, ако разбереш колко много хора искат да видят Съединените щати зависими от вносен петрол. — Кериков се изсмя грубо. — И ще се изумиш, ако научиш, че мнозина от тях са американци.

— „Ладията на Харон“? Така ли се нарича малкото ти приключение?

— Първоначално това беше план по време на студената война да се забави производството на петрол в Америка, докато нашите сили извършат светкавична атака в Западна Европа. Планът предвиждаше едновременно нападение на командоси срещу петролопровода и пристанището за танкери. Авторите му смятаха районът около Валдиз

да се превърне в пожар с митични измерения, затова я нарекоха на името на митологичния лодкар Харон, който пристига на брега с ладията си, след като е превел душите на мъртвите през реката Стикс. — Ад.

— Точно така.

— Защо не ми разкажеш за другите фронтове? — небрежно го подкани Мърсър. — Какво ще загубиш?

Веднага щом изрече тези думи, Мърсър разбра, че е направил грешка. Поведението на Кериков се промени. Той изправи рамене, остави пурата си в пепелника и чашата на масата и се обърна към пленника си. На жестокото му лице беше изписано убийствено изражение. Гъстите му вежди бяха свъсени, сякаш да не позволят на очите да изхвърчат от очните орбити.

— Фактът, че те смятам за достоен съперник, не означава, че ще се държа като глупак пред теб. — Гласът на руснака беше смразяващ и сякаш се процеждаше от някакъв бездънен кладенец на омраза. — Алам, ела тук.

Вратата се отвори и в помещението влезе Абу Алам, Бащата на болката. На рамото му бе праметната полуавтоматична пушка „СПАС–12“. Арабинът имаше излъчването на опасен човек и Мърсър веднага усети това.

— Даваш ли ми го? — попита Алам.

— Не. Искам да го затвориш при другия пленник. И не желая да докосваш нито единия от тях. Ще имаш възможност да го направиш по-късно. Довечера имаме много работа.

— Обеща ми и ще си платиш, ако не ми дадеш затворниците.

Мърсър разбра, че извратеният психопат се страхува, че може да му отнемат възможността да убие него и другия пленник. Беше пределно ясно, че задачата ще му достави удоволствие.

Освен това Мърсър долови, че между двамата съществува неприязън. Всеки можеше да види, че арабинът неохотно приема заповеди от Кериков. Мърсър стигна до извода, че Алам работи за друг, който го е изпратил при руснака. Съюзът беше изгоден и за двете страни, нищо повече. Това, разбира се, нямаше значение, като се имаха предвид обстоятелствата, но Мърсър много искаше да разбере кой още участва в заговора.

— Имаме по-важни задачи, отколкото да се тревожим за нашите гости. — Кериков погледна Мърсър. Явно вече не го смяташе за заплаха. Сетне отново се обърна към Абу Алам. — Вземи няколко експлозивни от припасите, които донесох на борда. След като утре приключим, гарантирам ти, че ще можеш да се забавляваш с нашия уважаван геолог, а що се отнася до другия затворник, засега ще трябва да почакаме.

— Време ли е да премахна активистите? — оживено попита Абу Алам.

— Да, започни приготовленията. — Търпението, което проявяваше Кериков към Алам, изчерпваше силите му.

На Мърсър му се стори, че руснакът полага усилия да обуздава желанието на арабина да убива и пристрастеността му да причинява болка и страдания.

— Заведи го долу, вземи експлозивите и отново ела тук. Искам след час да напусна петролната платформа.

Кериков донякъде се държеше снизходително с Абу Алам, но дълбоко в душата си усещаше родството си с младия убиец. Въпреки по-изисканото си лустро и изтънчено държане, Кериков беше извратен като арабина. Това беше все едно да се сравнява безумието на Хитлер с това на главореза му Гьобелс — по-тъмните и по-светлите оттенъци на едно и също зло.

Алам дръпна пленника от стола и го блъсна. Мърсър прецени възможностите за бягство и отхвърли идеята като самоубийствена. Ръцете му бяха завързани, а Алам и двамата му помощници имаха общо седем оръжия. Мърсър знаеше, че би им доставило огромно удоволствие да ги извадят и да го застрелят, затова се остави да го блъскат. Обземаше го чувство за поражение. Бе изпаднал в положение без изход, в капан, откъдето нямаше бягство, загадка без отговор. Но нямаше намерение да остави всичко да свърши дотук. Когато стигна до вратата, Мърсър се обърна и още веднъж погледна Кериков. Руснакът спокойно пиеше питието си, сякаш не му пукаше за нищо.

— Жалко, че преди две седмици компютрите във Валдиз са засекли понижение на температурата на петрола в тръбопровода. Един от твоите пакети с азот е изтекъл, Кериков. Хората от „Алиеска“ вървят след екипа ти от ПАПС и махат пакетите веднага щом активистите ги поставят.

Кериков се обърна рязко и се вторачи изпитателно в лицето му с изражение, граничещо със съжаление. Когато заговори, гласът му беше тъжен, сякаш блъфът на Мърсър беше твърде жалък, за да го удостои с отговор.

— Разбира се, че лъжеш — самодоволно се ухили той. — От един месец контролирам компютрите. Не е имало никаква аномалия, откакто проникнах в тях. Наистина очаквах повече от теб.

„Спилах те“ — помисли Мърсър.

Абу Алам заби дулото на пушката си в гърба му, избута го в коридора и го поведе по палубите на петролната платформа — лабиринт от тесни пространства и работни шахти, чието предназначение беше неразгадаемо за Мърсър.

Вървяха така петнайсетина минути и въпреки доброто си чувство за ориентация, той се изгуби. Знаеше, че се намира навътре в надстройката, но не можеше да определи точно къде. Тъмните спираловидни пътеки се преплитаха и всяко следващо разклонение приличаше на предишното. Ако хранеше надежда да избяга, само нишката от кълбото на Ариадна можеше да го изведе от лабиринта.

Спряха пред двуметровия люк, който по нищо не се отличаваше от двайсетината други, през които бяха минали. Мърсър се обърна, но Абу Алам вече бе отстъпил назад и насочил в него пушката си.

— Отвори — изкрещя арабинът и един от хората му дръпна вратата.

Отвъд имаше малко помещение. Алам бе приготвил оръжието си, сякаш очакваше да види някого в каютата с размерите на телефонна будка. Мърсър осъзна, че гледа кабина на асансьор.

— Влез вътре! — Алам отново го сръга с дулото на пушката си.

Мърсър влезе в тесния асансьор, очаквайки арабинът да не се подчини на заповедта на Кериков и да го застреля в гръб, но това не се случи. Тогава се опита да вразуми Алам.

— Знаеш, че няма да се измъкнеш. Ще те заловят и ще те убият.

— Моля се за смъртта на мъченик в борбата със сатаната — отвърна Абу Алам и двамата му помощници кимнаха.

— Внимавай какво си пожелаваш, защото може да се сбъдне.

Вратата се трясна пред лицето на Мърсър и асансьорът тръгна.

Клетката се плъзгаше в шахта. Стените наоколо се разширяваха и изкривяваха като вътрешността на огромен силос за зърно. Мърсър

прецени, че спускането ще бъде около трийсет метра. Дъното на шахтата представляваше тъмен кръг, не по-голям от капак на канализация на улицата.

Откритото пространство сякаш всмукваше Мърсър. Той не страдаше от световъртеж, но моментът му се струваше неподходящ да предизвиква късмета си, затова се вторачи в срещуположната стена на шахтата. Въздухът беше хладен и влажен. По светлосините стени бяха полепнали капки кондензация, досущ прозрачни, тлъсти пиявици. Мърсър усети, че асансьорът мина под водната линия. Температурата спадна с двайсетина градуса. Той придърпа якето си по-плътно около тялото.

Когато най-после стигна до дъното, Мърсър бе успял да среже пластира на китките си, като го търкаше на решетката, монтирана на пода. Намери контролните уреди, с които можеше да изпрати асансьора обратно нагоре, но те бяха счупени. Бутоните бяха изтръгнати и висяха на няколко почернели жици. Мърсър натисна с всичка сила зеленото копче, сякаш натискът можеше да убеди повредения асансьор да започне да се издига.

Но нищо не се случи. Работеха само бутоните за надолу. Без да чака крайния резултат, той започна да търси друг начин да се измъкне. Кабелът, който спускаше асансьора, беше най-голямата му надежда, и Мърсър се покатери на покрива на кабината, за да го разгледа по-отблизо.

Както предполагаше, фино изплетеният стоманен кабел беше хлъзгав от смазочно масло. Мърсър разбра, че няма да може да се изкачи по него. Но въпреки това трябваше да пробва и точно когато се приготви да се изтегли нагоре, глас от мрака го предупреди.

— Когато опитах това, паднах и едва не си счупих крака.

— Аги? — Той не можа да повярва, че е чул добре, но гласът, който отекна в огромния цилиндър, беше нейният. — Какво правиш тук, по дяволите?

Мърсър огледа оскъдно осветеното пространство в дъното на шахтата. Овалното помещение беше голямо. Половината беше запълнено с машини, които имаха такъв вид, сякаш бях излезли от кошмарите на умопобъркан водопроводчик. Беше невъзможно да се проследи криволичешият път дори на една от стотиците тръби с безброй клапани, измервателни уреди и разклонения. Встрани от

преплетената джунгла от стомана имаше нисък тезгях с вратички и почти празна лавица за инструменти. Подът беше дъсчен, но имаше няколко решетки, през които можеше да се стигне до още по-ниските нива.

— Препрочитам „Война и мир“. Какво мислиш, че правя? И аз съм затворник като теб. — Аги излезе от голям метален шкаф и застана под светлината на слабата крушка.

Мърсър скочи на пода, бързо се приближи до нея, взе я в обятията си и впи устни в нейните, като я целуваше трескаво, сякаш нищо друго на света нямаше значение.

След минута тя отстъпи назад задъхана.

— Това пък какво беше?

— Не знам — глуповато се усмихна той. — Но не можеш да отречеш, че беше хубаво.

— Няма да ме чуеш да се оплаквам, но не си избрал много романтично място, за да изразиш чувствата си. — Смарагдовозелените и очи блестяха, макар че беше изтощена от изпитанията, които бе преживяла.

— Добре ли си?

Аги кимна. Мърсър я попита откога е на петролната платформа.

— Отвякоха ме на паркинга пред хотела ти, след като те напуснах. Нападнаха ме двама мъже. Убиха гост на хотела и после ме откараха с микробус. Упоиха ме и когато дойдох на себе си, бях тук. — Гласът и беше силен и изпълнен с решителност, но тя изглеждаше крехка и беззащитна като дете. В същото време обаче беше толкова женствена, че Мърсър забрави за положението, в което се намираха, и открадна една минута, за да я гледа. Аги се почувства неудобно и нервно прокара пръсти през късата си коса.

— Не ме гледай — каза тя. — Изглеждам ужасно.

— Напротив. Красива си — задъхано каза той, смутен от емоционалната си реакция на нейното присъствие, а после отмести очи от нея и набързо огледа помещението. — Трябва да намерим начин да се измъкнем оттук и да ги спрем. Имаш ли представа какво смятат да правят ПАПС?

— Не знаех, докато не говорих с онова извратено руско копеле. Той ми каза как с помощта на ПАПС ще замрази петрола в тръбопровода.

— Това е само половината истина. Кериков смята да го взриви и да разлее петстотин хиляди варела суров петрол из цяла Аляска.

Аги пребледня, обезпокоена за природата, която обичаше.

— Господи, не. Не може да го направи.

— Опасявам се, че може и ще го стори, освен ако не му попречим. Твоят приятел е замесен в тази история от самото начало.

— Абсурд. — Аги автоматично защити Ян Верховен. — Повярвах на Кериков, когато ми каза, че Ян е помогнал да прикрепят контейнерите с течен азот, но той никога не би позволил петролопроводът да бъде разрушен и съдържанието му да се разлее. Би предпочел да умре.

— Възможно е да не знае за плановете на Кериков — съгласи се Мърсър. — Но това не означава, че не е доброволен съучастник в най-големия саботаж в историята. А сега трябва да проверя как да накарам асансьора да заработи.

— Вече опитах. Захранването към контролните уреди за нагоре е прекъснато и няма как да съединим веригата — авторитетно заяви Аги. — Предполагам, че прекъсвачът в най-горната кутия е изключен.

Мърсър изпита леко мъжко превъзходство, като мислеше, че тя вероятно не разбира от електротехника, и той някак ще съумее да свърже висящите от таблото жици. Аги го наблюдаваше със снизходителна подигравателна усмивка.

— Мислех, че имаш научна степен по науките за опазване на околната среда.

— Магистърска. Баща ми настоя да следвам механоинженерство и електроинженерство.

— Сериозно?

— Всичко беше част от големия му план да ме подготви да поема контрола над „Петромакс Ойл“. Разбира се, той знае, че няма да го направя, но продължава да храни надежди, че ще се откажа от природозащитната дейност.

— Добре. А втората възможност?

— Каква е тя?

— Не знам. По дяволите, нямам представа дори къде се намираме.

Аги възприе ролята на бързив екскурзовод.

— Пред вас са контролните уреди на помпата за плаваемостта на третата подпора на „Петромакс Прудо Омега“. Петролната платформа е произведена за „Петромакс Ойл“ от „Сосен Хеви Индъстриз“ в Пусан, Корея, за 1400 милиарда долара. Поръчана е през 1998 година и е завършена осемнайсет месеца по-късно от екип от две хиляди души, които са работили денонощно. „Омега“ има всякакви мерки за сигурност — от акустични детонатори на всичките дващест кабели до петнайсетте спасителни лодки с места за всички членове на екипажа. Тъй като е направена за работа в полярни условия, „Омега“ е снабдена с устройства за наблюдение на водния поток под повърхността и за предотвратяване на удар от айсберг. На борда има и системи за контролиране на налягането и съотношението между петрола и газовете, за да им се попречи да избият на повърхността. Петролната платформа може да побере шестстотин души, заредена е с двеста и петдесет хиляди галона питейна вода, петстотин хиляди галона дизелово гориво за помпите, сондите и другите машини и в максимален режим може да произведе енергията, необходима на град с размера на Рочестър, Ню Йорк. — Аги се усмихна гордо. — Искаш ли да знаеш нещо друго? Не забравяй, че петролната платформа е на баща ми. Той успя да ме накара да участвам в церемонията по спускането и на вода вместо него през юни, преди да я докарат тук за пробни изпитания и подготовка. Трябваше да пристигна в залива Прудо през пролетта.

Мърсър остана смаян.

— Обичам умниците, особено когато имат право. Щом знаеш толкова много, тогава кажи ми как да се измъкнем оттук.

Изражението и стана сериозно.

— Асансьорът е единственият начин, затова не можем да мръднем, докато Кериков или онзи перверзен арабин не дойдат за нас. Между другото, той беше мъжът, който ме опипваше в бара и когото ти удари. Арабинът беше и единият от двамата, които ме отвлякоха.

— Още една причина да го искам мъртъв. Да огледаме какво има тук и да измислим план.

Дващест минути по-късно двамата бяха претърсили спомагателната контролна зала и бяха извадили инструменти и други припаси от металните шкафове. Купчината беше малка и повечето неща бяха безполезни — гаечни ключове, отвертки, клещи, четири

ролки пластир, четири тръби и скъсан оранжев неопренов костюм. Откриха и голяма синя мушама, и две празни кислородни бутилки, каквито носеха пожарникарите, но нямаше маски и дихателни тръби. Намериха и медицински комплект за първа помощ, един плавник и кутия с разложена храна, забравена от работник по време на построяването на петролната платформа.

— Положението е безнадеждно — отбеляза Аги, изразявайки на глас мислите и на двамата.

Измина една минута. Мърсър погледна купчината и после вдигна очи към горния край на огромния цилиндричен понтон. Все едно гледаше нагоре от дъното на кладенец. Измина още една минута и той най-сетне спря на Аги блесналия си поглед.

— Спомена за контролните уреди на спомагателната помпа. Можеш ли да работиш с тях?

— Да, но какво от това?

— Ще се измъкнем оттук за два часа — загадъчно се усмихна Мърсър.

— Да не си се побъркал?

— Не. Ще видиш.

НА БОРДА НА „ПЕРТОМАКС ПРУДО ОМЕГА“

Кериков излезе от банята. Обикновено сивкавата му кожа сега беше розова и блестеше, а космите на гърдите му бяха пригладени. Той уви хавлия на кръста си и се избърса с друга. Беше се избърснал, използвайки рутинния сутрешен тоалет, за да се освежи. Беше три сутринта, а Кериков не беше спал от трийсет часа. Душът бе направил чудеса, както и шотландското уиски, което си наля, преди да влезе в банята.

Тъкмо започна да се облича, когато на вратата на каютата се потропа. Абу Алам влезе, без да бъде поканен, настани се на дивана и се вторачи в голия Кериков със смесица от омраза и сексуален интерес. Арабинът отвращаваше Кериков повече от всеки друг, когото познаваше.

— Той е долу при жената — докладва Алам. — Не разбирам защо просто не убием и двамата.

— Защото не искам да бързам да се справя с Мърсър. Въпросът между нас е личен. А що се отнася до жената, тя е дъщеря на един от партньорите ни и присъствието и тук ще гарантира, че той ще изпълни своята част от сделката. Ако Макс Джонсън реши да ни разобличи, след като разбере за измамата, жената ще бъде твоя, докогато искаш, при условие че изпратим на баща и видеозаписи за времето, което си прекарал с нея. — Кериков си представи как Алам и двамата му помощници изнасилват и се гаврят с младата наследница. — Но ако Джонсън изпълни споразумението ни, тя трябва да бъде освободена незабавно, и ако чуя, че си я докоснал, ще те убия.

Алам го изгледа недоверчиво.

— Никой не може да ме уплаши с празни заплахи. Руснакът не обърна внимание на позьорството му.

— Иди да намериш нашия приятел Верховен и после ще се върнем във Валдиз. При изтеглянето си от помпена станция пет ПАПС ще взривят няколко моста и ще направят непроходим пътя на север.

Ще ни останат само няколко часа, преди властите да угасят пожара във Феърбанк и да освободят хеликоптери, които да разследват какво се е случило в станцията. Колко време ти е необходимо, за да поставиш експлозивите на „Надежда“?

— Напълно разрушен ли го искаш, или само потопен?

— Да няма отломка, по-голяма от пощенска марка — с равен глас отвърна Кериков.

— Може би час-два. Би трябвало да успея да поставя експлозиви на всички резервоари с гориво. Ще използвам детонаторен шнур и ще насоча взрива така, че ударът да разруши и двете страни на корпуса едновременно. — Алам говореше с компетентността, придобита от годините на терористична подготовка и дейност, първо в Алжир, а после по улиците на Ливан и базите в пустинята на Либия, Иран и Ирак.

Кериков видя нервния тик на лицето на арабина. Потрепването беше толкова леко, че ако не гледаше, нямаше да го забележи. Руснакът подозираше, че Алам има заповед да го убие, след като разруши петролопровода в Аляска и режисира потопяването на супертанкера в крайбрежните води на Съединените щати. Руфти се готвеше да го измами.

Кериков предполагаше, че ще стане така още преди да се свърже с Руфти. Арабинът беше отчайващо прозрачен. Наистина ли мислеше, че Кериков не може да се защити от измама?

Господ да ни пази от амбициите на невменяемите.

Мърсър бе изрекъл само няколко думи от плана си за бягство, когато лицето на Аги пламна и се зачерви от гняв.

— Ти си се побъркал. Имаш ли представа какво ще стане? Балансът на тези чудовища трябва да бъде наблюдаван денонощно. Когато зимата дойде и петролната платформа няма да работи, екипажът пак ще остане на борда, за да се грижи ледовете да не повлияят на стабилността ѝ. На платформа с подобни размери покритие от пет сантиметра лед тежи като четиристотин и петдесет тона и може да я преобърне, ако не бъде премахнато. Освен това говориш за нарушаване на баланса. Ако е натоварена догоре, „Омега“ ще се преобърне много преди да стигнем до върха на подпората.

Забрави ли за петстотин хилядите галона дизелово гориво, за които споменах? Те ще се превърнат в хлъзгаво покритие на целия залив, ако платформата забие нос във водата.

— Аги, ако ме изслушаш...

Тя го прекъсна, сякаш Мърсър не бе отварял уста.

— Остави грижата за околната среда, но не може да мислиш, че ще оцелеем дълго във водата, дори ако успеем да стигнем догоре. Господи, тук температурата е малко над точката на замръзване. Ще получим хипотермия за двацет минути и ще умрем пет минути по-късно.

Аги говореше все по-разпалено и макар донякъде да беше права, Мърсър знаеше, че възраженията и са предизвикани от страх, но не можеше да я обвини. Онова, което предлагаше, плашеше и него.

— За Бога, Аги, млъкни за малко и ми позволи да довърша. И двамата знаем, че това е единственият начин. Ако останем тук, ще умрем, затова защо да не се опитаме да избягаме? Мислиш ли, че на някого ще му пука, ако платформата се преобърне и разлее горивото си в залива Кук, след като останалата част от Аляска е покрита с двацет и пет сантиметра петрол? Ако имаме шанс да се измъкнем оттук, ако не умрем от студ, ако платформата не се преобърне и ако предупредим Анди Линдстрьом в пристанището за танкери, може да спрем целия кошмар, преди да е започнал. Знаем как Кериков ще разруши петролопровода, след като ПАПС замразят петрола. За да му попреча, ще ми трябва само едно обаждане от десет секунди по телефон или радиопредавател. Аги се колебаеше. Страхът и постепенно започна да се разсейва, когато проумя по-големия залог. И в двата случая можеше да се простят с живота си, затова не беше ли по-добре да умрат, докато се опитват да избягат? Мърсър видя в очите ѝ, че е съгласна с плана му.

— И все пак мисля, че си луд.

— Ще стане. Имай ми доверие.

— Последния път чух тези думи от четирийсет и девет годишен професор, с когото се съгласих да легна — пошегува се Аги. — Но не стана.

Планът на Мърсър беше породен от отчаяние, но на теория беше невероятно елементарен. Той възнамеряваше да напълни с вода кухнята подпора на „Петромакс Омега“. Използвайки ръчния механизъм на контролните уреди на помощната помпа, двамата щяха да пуснат

морска вода в цилиндъра с вместимост шейсет хиляди кубични метра. Мърсър и Аги щяха да се понесат на повърхността на издигащата се вода, докато стигнеха до вратите на асансьора на трийсет метра над тях. Както Аги подчерта, най-голямата опасност беше нарушаването на баланса на платформата, когато хиляди тонове баласт изпълнеха едната понтонна подпора, а другите останеха празни. Мърсър само можеше да се надява, че това няма да се случи. А що се отнасяше до другото и опасение, хипотермията, той имаше план да запази и двамата сухи. Мърсър се залови да прави сал, а Аги започна да работи със сложната, объркваща гора от тръби, клапани и контролни уреди на помпата. Помпите бяха общо шест и се намираха на петнайсет метра по-надолу, но контролните им уреди бяха при тях. По искане на Мърсър тя му обясни как действа системата.

— Във всяка подпора има компютър, свързан с оперативния център, затова може да бъде пълнена и изпразвана индивидуално в зависимост от условията. В бурно море платформата може да бъде спусната надолу, докато главната палуба стигне почти до водата, или да бъде издигната на трийсет метра над вълните. Кабелите са постоянно опънати и котвите остават стабилно забити в дъното, каквото и да е положението на платформата. Баща ми изигра важна роля в разработването на системата — с известна гордост отбеляза тя. — Неговите чертежи бяха основата на всичките четирийсет хиляди страници на проекта на „Омега“. Най-слабото място са котвите. Теглото им е двайсет тона и дава на всяка четиристотин тона реактивна сила срещу движението на платформата. Идеални са за почвите около Прудо, но не съм много сигурна дали са подходящи за залива Кук. Това е само временен пристан за „Омега“ и стабилността не е толкова важна, колкото когато сондата работи. Щом платформата започне да се потапя с добавената тежест и кинематичният ъгъл на кабелите на котвите се промени дори само с десет градуса, котвите ще загубят трийсет и пет процента от ефективността си. Ако ги дръпнеш твърде силно, ще се освободят.

Мърсър разбра половината от обясненията и. Нямаше представа какво е кинематичен ъгъл, нито го интересуваше. Единственото му желание беше Аги да говори и да успокои и себе си, и него с гласа си. Тя продължи да разказва за механизмите на помпите. Познанията и

бяха енциклопедични, а гласът и отривист, но невероятно съблазнителен.

— Готово — съобщи Аги след половин час. — Махнах предпазителите на регулаторите на водния поток и на измервателните уреди за дълбочината. Помпите ще продължат да работят, каквото и да стане. Системата ще изключи, когато електрическите табла горе направят късо съединение от нахлуващата вода.

— А предупредителните индикатори в командната зала?

— Не мога да направя нищо по този въпрос — призна тя. — Таблото ще светне като коледна елха, когато помпите се включат. Можем само да се надяваме, че на Кериков не са му останали достатъчно хора на борда, които да наблюдават предупредителните индикатори. Но ако ги гледат, планът ти ще приключи с едно натискане на копче горе.

— Тогава дано в момента да е в тоалетната, защото съм готов да го осъществя.

Мърсър бе залепил многобройните разкъсвания и дупки по външната страна на неопреновия костюм, като използва цяла ролка пластир. Сребристите лепенки бяха толкова много, че неопренът заприлича на ризница. Той отдели десетина минути, за да превърже раните си, да спре кръвта и да глътне двете таблетки кодеин, които бе намерил. Хапчетата му бяха необходими, ако искаше да оцелее от предстоящото изпитание.

Салът беше поставен върху няколко кутии за инструменти. Четирите тръби бяха свързани с пластира в ромбовидна форма, а мушамата бе залепена отдолу. Когато Мърсър легнеше с глава в единия ъгъл, ръцете му можеха да хванат другите два, а краката му да висят от долната част. Вдлъбнатината на тялото му върху увисналата мушама щеше да създаде налягането, от който салът се нуждаеше, за да плава на повърхността, и щеше да пази Аги суха. Мърсър облече костюма, в случай че в сала влезе вода. Аги щеше да легне на гърдите му. Ако обаче потънеха, нищо нямаше да ги спаси.

Мърсър бе успял да изстърже няколко шепи грес от кабела на асансьора. Аги го гледаше учудено, докато той мажеше главата си.

— Не се тревожи. Ти си следващата.

— Защо?

— Плувците в Ламанша го правят от години. Гресът не позволява на леденостудената вода да влезе в съприкосновение с кожата ти и така предотвратява загубата на телесна топлина — обясни Мърсър, приближи се до нея, надигна крачола на панталона и и намаза гладката и кожа, като се опитваше да не мисли колко еротичен е допирът.

Сложи машинно масло и на китките, и на врата ѝ. Докато пръстите му масажираха гърлото ѝ, Аги измърка като доволно коте.

— Иска ми се да правехме това на друго място и маслото да миришеше на пасифлора, а не на машини.

Мърсър я целуна по челото и после започна да я облепва с пластир.

— Щом стигнем догоре, ще трябва да слезем от сала и да газим във водата, докато отворим вратата на асансьора. — Подаде и най-голямата отвертка, четирийсет и пет сантиметрово парче от закалена въглеродна стомана и пластмаса, идеален лост за отваряне на люка в горния край на подпората.

Аги трепереше. И не само от студения въздух. След час и двамата можеше да са мъртви. Мърсър бе изпитвал това чувство, но не беше свикнал с него. Аги обаче не бе имала подобни преживявания. Красивото и лице беше бледо, а начупените и устни трепереха. Очите и блестяха и бяха пълни със сълзи.

Тя кимна, а после не устоя, притисна се него, уви ръце около врата му и го целуна. Това можеше да е последната им прегръдка и за миг тя прогони страха, но не беше само сексуалното привличане. Между тях премина електричество, нещо осезаемо, което не можеха и не искаха да отрекат. Ако оцелееха, и двамата изпитваха желание да го изследват.

— Готова ли си?

— Да го направим — отговори Аги.

Мърсър легна на сала и пхна ръце в примките от пластир, които бе направил. Кутиите за инструменти отдолу щяха да гарантират равномерен приток на вода, за да не се напълни салът.

Аги се приближи до контролните уреди и натисна няколко бутона, включвайки помпите. Звукът на огромните турбини отекна по стоманените стени, когато през всяка помпа започнаха да прииждат по четири хиляди галона вода в минута.

— Шумът ще спре, когато помпите останат под водата — извика Аги, затваряйки херметическите капачки на електронните уреди. — Имаме десет минути, докато водата стигне дотук.

— Заеми позиция — отвърна Мърсър. — Не можем да си позволим да бъдем изненадани.

Тя легна върху него и притисна гръб до гърдите му.

— Не. Обърни се така, че краката ти да са около главата ми, за да разпределим тежестта по-равномерно.

Аги се премести и положението на тялото и предостави на Мърсър гледка към загадъчното място между разтворените и бедра. Той бързо прогони от съзнанието си тези мисли и се съсредоточи върху предстоящата задача.

Чакането им се стори безкрайно. Двамата лежах неподвижно, без да разговарят. Най-сетне помпите останаха под водата и пронизителният им вой стихна до тихо свистене. Водата се издигаше толкова бързо, че те усещаха въздушното течение, предизвикано от движението ѝ. Минутите се влачеха бавно. Мърсър непрекъснато поглеждаше встрани, очаквайки да я види как нахлува през решетките на пода.

Всяка секунда беше по-мъчителна от предишната. Чакането и страхът ги изнервиха и ги накараха да се местят неспокойно. Мърсър дишаше дълбоко и принуди Аги да се изтегли още по-напред и да заеме по-неудобно положение.

Звукът на прииждащата вода се засилваше. Всеки момент струята щеше да ги издигне нагоре. Мърсър се обърна и погледна вляво и в същия миг водата изригна като гейзер.

— Потегляме! — извика той и салът бе повдигнат от кутиите за инструменти.

Приспособлението се стрелна нагоре като хвърчило, понесено от силен вятър. Водата застрашително се плискаше отстрани и капките се забиваха в лицата им като игли. За няколко секунди около Мърсър се насъбра локва от петнайсетина сантиметра морска вода. Ако нивото се повишеше, Аги щеше да се намокри и да умре, преди да стигнат до върха на понтонната подпора.

Но Мърсър не мислеше за това, защото се тревожеше за една непосредствена заплаха. Тежестта на телата им беше почти непоносима. Примките болезнено се впиха в плътта му. Щяха да

стигнат до повърхността едва след трийсет минути, а той вече се страхуваше, че няма да издържи и трийсет секунди.

Спираловидно издигащата се струя подмяташе сала и го въртеше около оста му, поради което вътре нахлуваше още ледена вода. Мърсър я усещаше през кръпките на неопреновия костюм. Студът беше смразяващ и скова единия му крак. Ако водата стигнеше до кожата му, знаеше, че няма да издържи повече от пет минути.

— Как си? — успя да попита Мърсър, стиснал зъби от напрежение да остане неподвижен.

— Мисля, че няма да успеем — извика Аги.

— Това са си казали и братята Райт. — Той положи усилия гласът му да прозвучи бодро.

— Първия път не са успели.

— Ние няма да имаме втора възможност.

Още няколко сантиметра, и водата щеше да стигне до Аги, но те не можеха да направят нищо. Мърсър трябваше да се държи здраво за скелето от тръби, за да поддържа стабилността на сала, затова не биваше да мърда, а Аги едва съумяваше да запази равновесие. Първите десет минути бяха абсолютна агония и нямаше отдих, докато продължаваха да се издигат.

Силите започнаха да напускат Мърсър и ръцете му се разтрепериха. Тялото неволно хлътваше все по-надолу в мушамата. Аги беше съвсем близо до водата. Тя забеляза това и извика. Мърсър отново стегна мускули. Стомахът му се сви. Температурата в подпората беше едва плюс пет градуса, а той се обливаше в пот. По лицето му се стичаха солени струйки.

Аги усети, че се напруга до краен предел.

— Мога ли да улесня някак нещата?

След няколко секунди Мърсър събра сили да отговори. Вече изнемогваше, а до върха на шахтата оставаха още осемнайсет метра.

— Подложи се на най-кратката диета в историята.

Нивото на водата започна да се повишава бавно и повърхността стана значително по-спокойна, отколкото в онези първи ужасяващи минути, когато бяха тласнати нагоре. Намиращите се на три метра една от друга спойки между стените отбелязваха разстоянието. Върхът на подпората изглеждаше недосегаем, сянка високо над главите им,

мъглява цел, която потъмняваше, когато поредната лампа на овалните стени останеше под водата.

Отначало Мърсър помисли, че болката, която изведнъж почувства в крака, е схващане на мускула. Секунда по-късно обаче осъзна, че неопренът пропуска. Парещата леденостудена вода бе проникнала през някоя дупка, която не бе видял, или по-вероятно пластирът се отлепваше.

Той извика от болка.

— Какво има?

— Дупка в неопрена, водата влиза.

— Лошо ли е положението?

— Не е добро. — Мърсър изохка, когато до кожата му достигна още смразяваща вода. Желанието да протегне ръка и да потърка мястото, за да го затопли, беше толкова силно, че трябваше да затвори очи и да се съсредоточи, за да не изпусне сала. Оставаха им още десет метра.

— Аги, трябва да извиеш гръб и да махнеш тежестта си от мен. Не издържам повече.

Тя заби ботушите си в раменете му и притисна гърди до пищялите му. Той пое въздух, гърбът и стомахът му се отпуснаха за пръв път от двайсет минути. Сега позата на Аги беше болезнена, но тя се държеше, доколкото можеше. Тялото и бе станало мускулесто и силно от годините на фехтовка и гимнастика, но след няколко минути тя отново се отпусна върху Мърсър.

— Съжалявам. Не мога повече.

— Вече съм по-добре — излъга той. — Пък и почти пристигнахме.

Дълбоко под петролната платформа, в тъмните води на залива, петте котви, заровени на шест-седем метра в дъното, започнаха да се измъкват, повличайки останалите петнайсет. За да се държат за дъното, кабелите им трябваше да бъдат постоянно опънати. Аги беше принудена да изключи автоматичната хидравлика на опъване, за да напълни с вода само едната подпора. Кабелите увиснаха отвъд точката на скъсване и един по един се отделиха. Краищата им безшумно паднаха в мрака и остатъците им увиснаха от долната част на петролната платформа като пипала на гигантска медуза.

Другите котви бяха толкова добре поставени, че не се измъкнаха и платформата започна да се накланя назад от силния им натиск. Вместо да се килне към пълната с вода подпора, „Омега“ се завъртя на сто и осемдесет градуса в противоположната посока. Макар че динамиката на котвената система се измерваше в хиляди тонове, платформата загуби баланса си и всеки галон вода, който преминаваше през помпите и влизаше в подпората, променяше положението ѝ.

Движещата се с двацет възела приливна струя беше единственото, което държеше изправена платформата, тъй като упражняваше достатъчно силен натиск, за да поддържа стабилността ѝ. Но деликатното равновесие между силата и противодействието, тежестта, плаваемостта и движението щеше да бъде нарушено, докато помпите продължаваха да пълнят понтоните на „Омега“.

— Само още около метър — изумено съобщи Аги.

— На какво разстояние сме от отвора на шахтата? — мрачно попита Мърсър. Близостта до целта нямаше да премахне болката и вцепеняването на крака му.

— Излизаме точно под него. Краката ти са само на няколко сантиметра от кабела.

— Щом се приближим до вратата, ще трябва да забиеш отвертката между нея и касата. Там би трябвало да има механично устройство, което да я отваря, в случай че автоматичната система не работи и някой е затворен в кабината.

— Като във филмите?

— Точно така.

Аги се опита да протегне ръка, репетирайки движението, с което щеше да разбие вратата, но веднага щом помръдна, изпищя и се отпусна на гърдите на Мърсър.

Тя бе докоснала водата в мушамата и започна да се мята, да разкъсва материята и да разрушава сала. Мърсър пусна примките и падна във водата заедно с Аги. Неопреновият костюм го задържа на повърхността. Той сграбчи Аги, която размахваше ръце, притисна я до себе си и се опита да я успокои, преди да се е удавила от паника.

— Боже мой, как боли. Господи, не мога... — Устните и бяха посинели. — Мърсър, моля те. Господи, ще умра.

— Аги! Аги! — извика той, погледна я в очите и видя, че страхът я е завладял. Мърсър се уплаши, че тя е изпаднала в шок, без да

забелязва, че се е намокрил. Трябваше незабавно да се измъкнат от водата.

В същия миг двайсеттонните котви се изтръгнаха от морското дъно сред облаци тиня, отвориха огромни дупки в пясъка и освободиха общата си антигравитационна сила от хиляди тонове. Вече никой не можеше да спре „Омега“, която започна да се накланя. В единия ъгъл на платформата имаше твърде голяма тежест и без котвите другите три подпори щяха да я преобърнат за няколко минути. От единайсетте котви, които все още се държаха за дъното, трябваше да изскочат само още три и след това „Омега“ щеше да рухне и да изчезне под вълните.

Последиците в третата подпора настъпиха мигновено. Аги и Мърсър точно се бореха под вратата на кабината, когато платформата се наклони и нахлуващата вода ги вкара в преддверието на асансьора. Неопреновият костюм ги прикова към тавана, а налягането на водата ги направи безпомощни.

Ледената вода се плискаше в слепоочията на Мърсър. Пронизващото пулсиране предизвика чувство за гадене. Не беше в състояние да мисли за нищо. Болката замъгляваше съзнанието му. Силите му бяха изчерпани. Беше се провалил. Двамата щяха да умрат.

Движението на Аги беше толкова леко, че той почти не го усети. Тя разтвори пръстите му и сложи нещо на дланта му. Мърсър не искаше да отваря очи заради солената вода, но въпреки това погледна и видя, че докато се е мятала, страхувайки се от смъртта, Аги е успяла да задържи отвертката и е имала присъствието на духа да я сложи в ръката му.

Мърсър замахна към вратата, но не улучи спойката. Ъгълът на атаката му обаче вклини плоския и връх в процепа. След миг намери отварящия механизъм. Мърсър дръпна дръжката и вратата се отвори, блъсната от тонове вода.

Аги и Мърсър бързо се вмъкнаха през тесния отвор и се понесоха по коридора, тласкани от мощната струя, като заобикаляха ъглите, докато накрая се блъснаха в един завой. Потопът около тях намаля.

Двамата трепереха и повръщаха, докато всичко ги заболя. Трябваше да спрат, да се съвземат и да съблекат мокрите си дрехи, но нямаше време. „Петромакс Омега“ се клатеше, сякаш плаваше в силна буря. Останалите кабели бяха опънати отвъд границата на

максималната си издръжливост, но учудващо се държаха. Напрежението върху тях обаче се увеличаваше. Горната част на платформата се наклони с петнайсет градуса.

— Трябва да тръгваме — промълви Мърсър с тракащи зъби. — Можеш ли да вървиш?

Аги не отговори. Беше загубила съзнание.

Мърсър съблече мокрото яке, пуловера, тениската и джинсите ѝ, спечелвайки няколко минути, преди Аги да умре от премръзване. Хвърли поглед в коридора, затвори очи за миг и се замисли за идването си на петролната платформа под охраната на Абу Алам. Мърсър прогони от съзнанието си от всичко — болката, студа и предстоящото потапяне на „Омега“ — и си припомни пътя, по който бяха минали.

В гръцката митология, след като побеждава Минотавъра, Тезей използва нишка от кълбо, която да го изведе от лабиринта. Мърсър разполагаше само със замъглената си памет. Носейки на ръце Аги, той затича по празните коридори, като инстинктивно взимаше правилните решения и безпогрешно завиваше по разклонения, стълби и входове. Ако беше спрял да помисли, мигновено щеше да се обърка. Коридорите в долната част на платформата не се различаваха един от друг. Нямаше ориентири, които да му напомнят за верния маршрут, но Мърсър бягаше, изминавайки разстоянието до жилищните помещения за половината време, за което Алам го бе завел в подпората. Еднаквите стени се смениха с ламперия от имитация на дърво и тънък килим, когато Мърсър нахлу през отворен люк и влезе в помещенията на екипажа.

Платформата вече се бе наклонила най-малко с двайсет градуса. Той хукна по широкия коридор. Аги се бе отпуснала в ръцете му. Мърсър не смееше да спре, за да премери пулса ѝ. Наоколо звъняха аларми и трескаво проблясваха червени светлини. На фона на шума компютърен глас съобщаваше на персонала незабавно да напусне петролната платформа.

Мърсър отвори с ритник вратата на външния люк и се изви, за да мине така, та да не удари главата на Аги в металната рамка. Стълбите бяха толкова стръмни, че изглеждаха почти отвесни. Заизкачва се предпазливо, като внимаваше да не загуби равновесие. Все едно се катереше по скала. С всяка изминала минута „Омега“ се накланяше

под още по-остър ъгъл. Мърсър продължи нагоре, стигна до главната палуба и се втурна навън в дъждовната нощ.

Когато сензорите усетиха, че петролната платформа се накланя, компютърът включи аварийните светлини и палубата се обля в розов блясък. Сигналната кула и крановете бяха осветени в гръб като паметници. Мърсър присви очи, докато търсеше някоя от жълтите спасителни лодки, които бе забелязал, когато го докараха с хеликоптера.

Навън наклонът на огромната платформа беше много по-осезаем. Мърсър мислеше, че имат няколко минути, но сега разбра, че „Петромакс Омега“ ще се ще обърне и ще потъне след секунди. Можеше само да се надява, че Кериков и Алам са под палубата и не могат да се измъкнат, макар да знаеше, че вероятно са излетели, защото не видя хеликоптера, който ги бе докарал.

Скочи на ръба на издигащата се платформа и се подхлъзна. Алармите бяха влудяващи с настойчивостта си. Мърсър се блъсна в перилата, но успя да предпази Аги от удара. Рамото му се озова на няколко сантиметра от остроото като бръснач витло на спасителната лодка. Корпусът на спасителната капсула представляваше съвършен цилиндър, за да и даде стабилност в бурно море.

Мърсър не умееше да борави със сложните котвени кранове, които спускаха лодката във водата, и само можеше да се моли на Бога механизъмът да се задейства отвътре. Той освободи ръцете си, за да отвори люка, когато изведнъж спасителната лодка се повдигна, стрелна се към водата и се изгуби от погледа му.

Някои от хората на Кериков сигурно бяха в нея и я бяха използвали да избягат.

Мърсър бе загубил ценно време. Следващата лодка беше на шест метра от него. Пое отново Аги и хукна към нея, блъскайки се в перилата, но ако не се подпираше на тях, нямаше да може да се държи на краката си. На половината разстояние втората спасителна лодка също се повдигна и бързо изчезна.

— Мамка му!

Мърсър затича с всички сили, като се подхлъзваше на всяка крачка, рискувайки да падне в бездната, и едва си поемаше въздух. Силна болка пронизваше десния му крак всеки път, когато стъпеше на него. Подмина следващите две спасителни лодки в опасен пресметнат

риск и съсредоточи вниманието си върху последната от тази страна на жилищния отсек.

Стигна до нея и без да губи време да оставя Аги на палубата, я преметна на рамо и дръпна дръжката на люка, който веднага се отвори. Осветлението се включи автоматично и парното заработи. Той сложи Аги на пейката до стената. До люка имаше малко контролно табло с два бутона. Мърсър натисна копчето, на което пишеше „Спускане“.

Стори му се, че измина цяла вечност, но всъщност всичко стана за по-малко от десет секунди. Хидравличните бутала повдигнаха лодката от палубата, но платформата се бе наклонила под твърде остър ъгъл. Дъното на лодката увисна на перилата. Крановете започнаха да размотават кабелите за спускане. Капсулата се поколеба за миг и после се насочи обратно към палубата. Мърсър и Аги щяха да останат на борда на потъващата „Омега“. Той усети какво става, хвърли се към отсрещната страна на лодката и с тежестта си я наклони в противоположната посока.

Капсулата се плъзна над парапета, спусна се пет-шест метра, разтресе се, когато се освободи от кабелите, и после изведнъж падна във водите на залива Кук. Инерцията и тежестта я потопиха за миг под повърхността, но сетне бързо изскочи отгоре. Мърсър лежеше зашеметен на пода. Аги беше върху него, сложила глава на гърдите му, сякаш спеше. Налагаше се да стане, да откачи лодката от кабелите и да включи мотора, за да се отдалечат от обречената петролна платформа, но не можеше да помръдне. Искаше да остане там, където си беше, да държи в обятията си Аги, докато болката премине.

Последните котви най-послед поддадоха и „Петромакс Омега“ се заклати силно. Кулите на крановете и сигналният мостик рухнаха и се сгромолясаха във водата само на двајсетина метра от спасителната лодка. Съоръженията на производствения отсек се сринаха в дълго свлачище, последвани от безброй контейнери с химични препарати.

Платформата се залюля и започна да се разпада. Жилищният модул се откъсна и цялата трийсет хиляди тонна структура се изсипа в морето в катастрофична експлозия от вода и отломки, която изхвърли спасителната лодка на Мърсър и Аги до края на спускателния кабел. Но те все още бяха прикрепени към бързо потъващия отсек. Горните палуби се наклониха към водата, втората подпора се издигна, а после се откъсна и се сгромоляса отделно от платформата.

От пробитите резервоари потече дизелово гориво, което стигна до един от множеството бушуващи пожари, и се запали с буйни пламъци. Черният пушек се издигна високо в небето. От „Омега“ се откъснаха още парчета. Платформата потъваше бавно и се съпротивляваше, сякаш беше живо същество, което съзнава, че се дави. Под обхванатите в огън води се разнесе експлозия.

Мърсър лежеше неподвижно и се грееше на топлината на парното. Дишането му се бе нормализирало. Знаеше, че трябва да направи нещо, но не си спомняше какво. Все пак стана и отиде на кърмата, където бяха контролните уреди и моторът. Тъкмо включваше двигателя, когато си спомни, че не е откачил спасителната лодка от жилищния отсек.

Там, където „Омега“ временно бе хвърлила котва, заливът Кук беше дълбок осемдесет метра, а кабелите, които я свързваха с лодката, бяха само четиридесет и пет. Мърсър хукна към командния пулт на крана и протегна ръка. В същия миг модулет потъна. Кабелите се опънаха и дръпнаха малката лодка към тъмното дъно.

Мърсър и Аги бяха запратени към тавана на капсулата, която се преобърна и потъна под водата. Макар че беше херметически затворен, корпусът от фибростъкло не бе направен да оцелява на продължителен престой във водата. След секунди спойките между обшивката и корпуса, започнаха да се скърцат и около един от болтовете проникна вода.

Мърсър успя да се добере обратно до контролните уреди и натисна втория от двата бутона. Пружинените скоби на кабелите се отвориха. Освободена от стремително потъващия жилищен отсек, спасителната лодка се стрелна нагоре към повърхността на залива, заобиколена от фонтани от мехурчета, изскочи над водата и бързо се стабилизира. Мърсър използва остатъка от енергията си, съблече неопреновия костюм и мокрите си дрехи и се сви под одеялата, които извади от шкафчето.

— Успяхме, скъпа — прошепна той на Аги и в просъница си спомни, че бягството от петролната платформа е само половината победа. Същинската битка предстоеше.

ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

Телевизионният образ беше зърнест и сигналът прекъсваше на всеки няколко секунди заради атмосферни смущения, докато се отразяваше към земята от комуникационния сателит. Жената на екрана стоеше пред внушителната фасада на терминал четири на летище „Хийтроу“. На красивото и лице бяха изписани съчувствие и нетърпение. Като професионален репортер от мястото на събитието, тя живееше за такива произшествия. На вратите зад нея се бяха струпали работници от спасителните екипи в тежки защитни облекла, полицаи в униформи и служители в костюми на специалните служби. Инцидентът, който ги бе събрал, бе станал от другата страна на сградата, на пистата, където самолет чакаше разрешение за излитане от екипите за откриване на бомби. Звукът на извънредния репортаж на Би Би Си беше много по-ясен от кадрите, които проблясваха в самолета на Хасан бен Руфти. Оставаха само петнайсет минути до приземяването му в Дубай, най-близкото международно летище до емирство Ажман.

Руфти седеше в главната кабина. Туловището му преливаше от облегалките за ръце на луксозната седалка. Пръстите и устните му бяха мазни от разтопеното масло, капещо от омарите, които ядеше. Току-що бе изсмукал бледорозовото месо от щипките им, когато показа репортажа, прекъсвайки финансовите новини, които гледаше. Кърпата за хранене на гърдите му беше с размерите на покривка за маса и изцапана в жълто от маслото като памперс, напоен с урина.

Макар че Руфти не прекъсна следобедната си закуска, свинските му очички светнаха.

— Аз съм Микаела Купър и предавам на живо от „Хийтроу“, където терористичната заплаха се разрасна до ужасяващ мащаб. Преди двайсет минути, докато летището беше в тревога след бомбената експлозия в главната зала, до боинг 767 на „Бритиш Еървейз“ бе докарана цистерна, очевидно от атентатори самоубийци. Непотвърдени източници съобщиха, че самолетът се е взривил от сблъсък с камиона.

Казаха ми, че телата на истинските членове на екипа на цистерната са намерени в един хангар малко преди експлозията. Гърлата им били прерязани, но отново повтарям, че информацията не е потвърдена. — Тя погледна записките в ръката си и лъскавите и руси коси паднаха на раменете ѝ. Когато журналистката вдигна глава, косите и останаха провесени над издутите и силиконови гърди. — Самолетът е трябвало да замине за Рияд, Саудитска Арабия, преди няколко часа, но е бил задържан от терористичната заплаха, отправена от групировка, наречена „Обединен Кюрдистан“. Същите терористи поеха отговорността и за атаката пред Британския музей вчера.

— В края на краищата маймуните са успели — измърмори Руфти, докато гледаше репортажа, а от устата му с формата на черен дроб падаха парченца омар.

Взривяването на гранатата в залата на международния терминал на „Хийтроу“ и обаждането до кабинета на управителя на летището бяха спечелили достатъчно време на кюрдите самоубийци да организират атака срещу самолета, в който беше Халид Худари. Докато се готвеше да се върне в ОАЕ и да се срещне с принца, Руфти бързо бе успял да състави план, който бе осъществен блестящо, без да може да бъде свързан с него. Лично той се бе обадил в „Хийтроу“ и пилотът го бе уверил, че комуникационните средства на борда на „Хокър“ не позволяват сигналът да бъде проследен.

Руфти бе похарчил милиони долари да завербува, обучи и въоръжи кюрдските националисти за атаката срещу Худари пред Британския музей. Операцията беше планирана до най-дребния детайл, така че нищо не би трябвало да се обърка. Но, разбира се, не всичко мина по плана. Руфти трябваше да импровизира, за да елиминира най-големия си враг. Без предварителен замисъл и разполагайки със съвсем малко време, кюрдите бяха съумели след взривяването на гранатата на Тарик да проникнат на територията на „Хийтроу“, да сломят съпротивата на работниците на компанията за снабдяване с гориво и да блъснат цистерната им в боинга.

— Невероятно — възкликна той и бавно поклати глава.

Атаката пред музея беше изключително лесна, но нападението на летището, където охраната вече беше в повишена готовност, беше най-трудната операция, която можеха да извършат терористи. За Руфти беше загадка защо кюрдите се бяха провалили първия път.

— Определено невероятно.

Камерата показва летището в общ план. Обективът се фокусира върху хаоса на пистите. След експлозията властите бяха евакуирали самолетите, които стояха самотни и безлюдни на асфалта. От изходите им бяха спуснати жълти надуваеми пързалки. Пътниците бяха закарани с автобуси в товарен склад. Пред затворените врати бяха спрели три бойни разузнавателни превозни средства „Фокс“. Трийсетмилиметровите им оръдия бяха насочени и готови за стрелба. Останките от боинг 767 на „Бритиш Еървейз“ представляваха димяща купчина върху асфалта, овъглена руина, погребална клада на сто шейсет и петте пътници и екипажа. Камерата се премести и показва пожарните коли, които изливаха бяла пяна върху изкривените отломки. Пожарникарите в сребристи защитни облекла се приближаваха колкото е възможно по-близо до горящия самолет.

Микаела Купър продължи репортажа си с тъжен тон, но Руфти вече не слушаше. Халид Худари беше в боинга и беше мъртъв. Руфти бе изпълнил своята част от сделката с иранците и иракчаните. Сега Кериков трябваше да взриви петролопровода в Аляска и да потопи танкера в западното крайбрежие на Америка и за няколко дни картата на Близкия изток щеше отново да бъде преначертана. Саудитското управляващо семейство щеше да бъде мъртво, огромната територия на страната щеше да бъде поделена между Иран и Ирак, Кувейт щеше да бъде погълнат от северната си съседка, а Хасан бен Руфти щеше да бъде новият абсолютен владетел на Емирствата.

Зави му се свят от радост. Бе изтръгнал изумителна победа от челюстите на поражението, доказвайки се пред партньорите си. Споразумението му с министрите на Иран и Ирак, чиито преговори бяха проточали няколко месеца, бе сключено само преди няколко дни в Лондон и изискваше от него и Кериков да изпълнят задълженията си. Руфти можеше да се отпусне и спокойно да чака Кериков да осъществи операцията си. След това обединените армии на най-войнствено настроените държави в Близкия изток щяха да нахлуят от юг, а Съединените щати и Европа щяха да седят безпомощни, докато им отнемат безценния петрол.

Руфти трябваше да признае, че Кериков е гений, за да измисли подобна дръзка операция, но после си спомни, че „Ладията на Харон“ някога е била съветски план, и заслугата всъщност трябва да се

припише на параноята по времето на студената война. Руфти бе включил и други държави в преврата. Кериков се интересуваше единствено от съсипването на производството на петрол в Съединените щати, за да увеличи зависимостта им от страните от Персийския залив, затова Руфти финансира част от плана, но съзря в него възможност да направи много повече. Докато американците изпитваха недостиг на петрол, моментът беше подходящ най-после да отърве мюсюлманския свят от влиянието на Запада, да изгони Съединените щати от Арабия и да нападне Израел. Да възкреси велика Арабската империя, която бе управлявана решително преди столетия.

— Министър Руфти. — Гласът на пилота го изтръгна от мечтите.
— Пригответе се за приземяване.

Руфти погледна часовника на стената на кабината. Още няколко часа и всичко щеше да свърши.

ЗАЛИВЪТ КУК, АЛЯСКА

Докато хеликоптерът отнасяше Мърсър към „Петромакс Омега“, морето му се бе сторило спокойно и гладко. Само леко вълнение отбелязваше движението на прилива. Но в малката спасителна лодка, повлечена от движещото се със скорост двайсет взела течение, повърхността на залива приличаше на стръмно наклонена плоскост, която ожесточено се надигаше и спускаше. Над нея като лавини се извисяваха планини от вода, които подмятаха нагоре и надолу лодката. Гъста бяла пяна обливаше стъклата. Малката спасителна капсула представляваше самотна яркожълта точка в черното море.

Мърсър се събуди от звука на повръщане и когато се разсъни, осъзна, че източникът е той. Горчивата течност изгаряше устата и гърлото му и се събираше под брадичката, докато лежеше на клатушкация се под. Задушната гореща кабина миришеше като дъното на клетка на животни в зоологическа градина.

— Господи — изстена той. — Не стига, че ме боли, ами и се излагам.

Бе страдал от морска болест само веднъж през живота си и бе забравил колко неприятно е усещането. В стомаха му сякаш имаше кълбо гърчещи се змии, които се опитваха да избягат. Съзнаваше, че е безполезно да се съпротивлява, и продължи да повръща. След като се пречисти, Мърсър се почувства по-добре, но знаеше, че скоро ще започне да му се повдига отново.

Погледна Аги, която лежеше свита на кълбо до него на кърмата на лодката. Мърсър докосна кожата и и въздъхна облекчено. Тя беше топла и цветът и се бе възвърнал. Стисна пръстите и и Аги измънка нещо в съня си. Не беше загубила чувствителността си, затова нямаше опасност да е премръзнала. Бе заспала дълбоко от изтощение, а не бе изпаднала в кома, както той се опасяваше.

Мърсър се вторачи в нея. Аги беше забележителна жена. Ако не беше тя, и двамата щяха да са мъртви. Храднокръвието и на петролната платформа, умението и да борави с уредите на помпите и

способността и да действа под напрежение ги бяха спасили. Много хора бяха спасявали живота му, но нито веднъж жена, към която чувстваше... Той сподави емоциите. Не можеше да си ги позволи в момента, затова се залови с по-важни задачи, като първо уви спътницата си в още одеяла.

Моторът тихо бръмчеше. Показанията на уредите бяха нормални. Компасът сочеше, че се движат на север, към сушата. Мърсър намали тягата. Спасителната лодка реагира мигновено и започна да посреща вълните по-агресивно. Аварийната капсула имаше автопилот и той го включи. Според часовника му плаваха от петдесет минути. Това означаваше, че им остават само няколко часа, докато се свържат с Анди Линдстрьом в „Алиеска“ и попречат на Кериков да взриви петролопровода. Макар че в южната част на полуостров Кенай имаше повече градове, Мърсър реши да се отправи към континенталната територия. Ландфол беше значително по-близо и той се надяваше да намери предавател или телефон в някое от множеството риболовни селища край залива.

Мърсър разгледа шкафчетата и претърси запасите, за да види дали може да използва нещо. Намери няколко таблетки „Триптон“ в медицинския комплект. Хапчетата бяха против морска болест и бяха по-ефикасни преди проявата на симптомите, но Мърсър реши, че няма да навреди, ако глътне няколко, стига стомахът му да ги задържеше. Откри и няколко вълнени анцуга и бързо нахлузи единия, а после облече и спящата Аги. Зад медицинския комплект, пъхнато между две фенерчета, беше вероятно най-голямото му откритие — неразпечатана бутилка бърбън. Въпреки че не познаваше марката, той благодари на Бога за алкохола и отпи голяма глътка. Течността опари вътрешностите му като разтопена стомана.

Мърсър очакваше, че отново ще му прилошее, и остана приятно изненадан, когато стомахът му се успокои от алкохола. Сети се за количеството бърбън, което Хари Уайт поглъщаше всеки ден, и осъзна, че приятелят му може би има право.

След това избърса водата и повърнатото от пода с едно одеяло и после отново се приближи до Аги, като прокара пръсти по гладкото и лице. „Господи, колко е красива.“ За пореден път го завладяха чувства, с които не можеше да се справи, но побърза да ги прогони и да се

съсредоточи върху реалността на положението им, вместо да фантазира за евентуалното им бъдеще заедно.

Мърсър седна пред контролните уреди, увеличи тягата и включи автоматичния предавател, излъчващ повтарящ се сигнал за бедствие на честота 121,5 мегахерца. Замисли се дали да не използва радиопредавателя, за да се обади за помощ, но знаеше, че към сушата плават най-малко още две спасителни лодки, спуснати от „Омега“. Последното, което искаше, беше враговете да разберат, че двамата с Аги са оцелели при потъването на платформата. Засега бяха сами и напълно изолирани от външния свят.

През следващите два часа Мърсър се бореше с морето и с болестта. Двигателят „Сааб“ работеше безупречно. Аги продължаваше да спи. Беше изтощена толкова много, че дори силното клатене на лодката не можа да я събуди. Мърсър обаче не извади такъв късмет. Колкото по-дълго пътуваха, толкова по-зле реагираше стомахът му. Той отвори външния люк, за да влезе чист въздух в задушната кабина, но след известно се наложи отново да го затвори, защото през отвора влизаше твърде много вода.

Единственото, което го поддържаше и придаваше смисъл на изпълненото с трудности преживяване, беше надеждата, че ще спре Иван Кериков. Без този мотив Мърсър отдавна би се отказал. Но когато стомахът му се сви конвулсивно за двайсети път и немоцното му тяло се обля в пот, той разбра, че ще издържи на всичко, за да попречи на руснака.

Зората се появи бавно, посребрявайки небето в онази неясна перлена светлина, която загатва за настъпването на новия ден. През оплисканите от вълните стъкла северният бряг на залива представляваше сиво-зелена ивица, врязана между тъмните води и небето. На хоризонта се виждаха вълнообразни, обрасли с борове планини. Скалисти хълмове и безименни потоци си проправяха път към брега на залива Кук. Мястото беше негостоприемно и обитавано само от най-силните и издръжливи видове.

Морето се успокои. Вълните укротиха бесния си танц и леко поклащаха лодката, без да я застрашават. Мърсър най-после отвори люка. Мъгливият въздух охлади кожата му и проясни лепнещите му, зачервени очи. Отчаяно се нуждаеше от сън. Гърбът и раменете му се бяха схванали.

Той насочи лодката успоредно на брега, но се молеше да намери убежище, преди да стигнат до далечния град. Не виждаше другите спасителни лодки от „Омега“, но не преставаше внимателно да наблюдава морето. Попаднеха ли на някоя от тях, двамата с Аги щяха отново да бъдат заловени или по-вероятно убити.

Вляво имаше скалист бряг, а по-нагоре висока гора. След двайсетина минути Мърсър започна да мисли, че е направил сериозна грешка. Може би трябваше да отидат на юг, към рибарските селища на полуостров Кенай. Ценното време, което бе спечелил, отправяйки се на север, бързо намаляваше, докато търсеше рибарска хижа. Брегът се вдлъбна в широк залив. Водите на река се изливаха във водопад над скалите, преди да се влеят в океана.

На брега на реката имаше дървена хижа с каменен комин, издигащ се от едната страна като парапет, и ниска веранда. На Мърсър тя се стори най-привлекателната постройка, която бе виждал.

Той насочи лодката към брега и когато се приближи до хижата, видя нещо, от което сърцето му радостно подскочи. Зад ниските смърчове бе завързан червен хидроплан.

Ако в хижата нямаше радиопредавател, то в хидроплана със сигурност имаше.

Мърсър спря до брега на петдесетина метра на юг по реката и угаси мотора. Краката му трепереха, сякаш все още плаваше по водата, и той изчака, докато се успокоят.

Когато скочи от лодката, ботушите му затънаха в камъните. Утринният въздух беше хладен и ухаеше на борове и на мъглата, която се стелеше над върхарите на дърветата. За миг завидя на собственика на хижата, че живее на такова усамотено и красиво място.

Надникна през мръсните прозорци на хижата и видя, че вътре няма никого. Мебелите бяха покрити с прах и от снимките в рамки на полицата над камината висяха паяжини. Обстановката беше примитивна. В кухнята имаше малка мивка, захранвана с желязна помпа, и лагерен котлон. Мърсър очакваше, че и комуникациите ще са първобитни. Най-голямата му надежда беше хидропланът.

Старият „Чесна“ беше в безупречно състояние, наскоро боядисан и чист. Мърсър предположи, че едномоторният хидроплан служи за развлечения, а собственикът на хижата използва по-нов самолет или моторна яхта, за да стигне дотам от Анкърдж. Не можеше да повярва,

че някой би оставил такъв самолет без охрана през зимата, но не беше в положение да оспорва действията на другите хора.

Надникна в пилотската кабина, за да провери дали има радиопредавател, седна и набързо огледа уредите веднъж, а после още един път, по-внимателно. Мястото, където трябваше да бъде предавателят, беше празно. На таблото нямаше уреди за комуникации.

Мърсър отчаяно удари с юмрук по контролното кормило. Не можеха да мръднат оттам, докато спасителите, търсейки оцелели от „Омега“, не стигнеха до хижата. Това можеше да стане след няколко дни, много след като Кериков и съюзниците му от ПАПС взривят петролопровода в Аляска. Мърсър много пъти се бе возил на малки самолети на път за далечни мини и съсредоточено бе наблюдавал пилотите, но не бе взимал уроци по летене. Все се заричаше да го направи, но не му оставаше време. Сега се прокле, че е отлагал толкова дълго.

Контролните уреди пред него му бяха познати и нямаше да е трудно да ги включи, но не беше сигурен как да накара самолета да излети. Накрая реши, че е изтърпял твърде много, за да се откаже. Щом не бе загинал по време на бягството от петролната платформа, тогава нямаше да умре и ако издигнеше хидроплана, прелетеше стотина километра и после го приземеше. И веднага щом осъзна, че е готов да го направи, стомахът му се сви от страх и парализиращото пронизване едва не го принуди да се откаже от решението си.

Той се съсредоточи, разчитайки на фотографската си памет да повтори точно движенията, които бе наблюдавал толкова много пъти. Срещу вятъра, пълна тяга, дърпаш кормилния лост и излиташ. Лесно. А приземяването? Пилотите го правеха с лекота — намаляваха скоростта, спускаха се надолу и в следващия миг се озоваваха на земята.

Мърсър стоеше пред таблото като ученик в първия си ден на шофьорски курс. Всичко му беше познато и в същото време бе объркващо сложно и страшно. Господи.

В този миг му хрумна нещо друго и се усмихна. Не беше нужно да лети. Можеше да използва хидроплана като лодка да ги пренесе по вълните, вместо да ги издигне в небето. Виж, с това можеше да се справи.

Радостта му обаче се изпари, когато чу бръмченето на дизелов мотор далеч в залива. Трудно беше да прецени разстоянието заради мъглата, издигаща се от водата, но плавателният съд, изглежда, се бе отправил към брега. Надяваше се да остави Аги пред камината в хижата, преди да тръгне на самоубийствената си мисия, но това вече не беше възможно. Звукът на двигателя можеше само да означава, че хората на Кериков, които бяха избягали от „Омега“, се приближаваха.

— Полет 666 на „Мърсър Еървейз“ за Ада вика пътниците — пошегува се той, изскочи от пилотската кабина и хукна към спасителната лодка, където беше Аги.

Тя все още спеше. Мърсър я взе на ръце заедно с одеялата. Докато излизаше от лодката, нещо привлече вниманието му и той го грабна.

— Безплатно обслужване, напитки и всичко останало — измърмори, стисна здраво бутилката бърбън и затича обратно към хидроплана „Чесна“.

Отнесе Аги в товарното отделение, завърза я с предпазния колан, срязва с нож въжетата, с които бе завързан хидроплана, и скочи в пилотската кабина. Звукът на другия мотор се чуваше много по-близо, но мъглата скриваше лодката.

Мърсър превъртя ключа на стартера, но двигателят не реагира.

— Хайде, скъпи, не постъпвай така с мен.

Опита втори път и отново не можа да запали, но после си спомни, че трябва да натисне бутона „Главно захранване“, и опита още веднъж. Двигателят се задави един-два пъти и сетне забръмча силно.

— Добре — каза Мърсър, погледна измервателните уреди и бързо реши кои са важните.

— Температура на горивото? На кого му пука? Налягане в карбуратора? На кого му пука? Индикатор за скоростта на вятъра. Твърде слаба. — Той подаде тяга и изтръпна, когато единият цилиндър се задави, но после заработи равномерно.

След миг хидропланът се отправи към залива, бързо набирайки скорост. Двата понтона издълбаха дълбоки бразди във водата. Мърсър се увери, че моторът работи с пълни обороти и експериментира с гумените педали. Хидропланът реагира на командите му и леко зави. Мърсър се опита да прецени къде за последен път бе чул спасителната лодка, за да я заобиколи, защото не виждаше нищо в мъглата.

Почувства се малко по-уверен и леко увеличи скоростта. Хидропланът сякаш олекна в ръцете му и тръгна по-бързо. Мърсър погледна индикатора и се стресна, като видя, че се движат със седемдесет възела. Пореха повърхността като стрели и „Чесна“ сякаш искаше да излети. Самолетът беше стабилен, но Мърсър усети, че няма да може да се справи с високата скорост, и протегна ръка да намали тягата.

Внезапно от мъглата се появи една от спасителните лодки на „Петромакс Омега“. Мърсър имаше само секунда да реагира и без да мисли, дръпна назад контролния лост. Хидропланът се откъсна от водата и излетя само на трийсетина сантиметра от заобления връх на аварийната капсула. Първата му мисъл беше отново да спусне самолета във водата, но „Чесна“ продължи да се издига. Обзе го паника и ръцете му натежаха като олово. „По дяволите.“

Борейки с нарастващия си страх, Мърсър се опита да си спомни колко широк е заливът Кук и колко високи са планините на отсрещната страна. Но когато хидропланът се издигна на деветстотин метра височина и се гмурна в слънчевата светлина над мъглата, той видя, че планините на Националния резерват Кенай са далеч и не представляват заплаха за самолета. Мърсър пое дълбоко въздух няколко пъти, за да се успокои, и избърса потта от челото си, но сърцето му продължи да блъска лудо в гърдите. Беше забъркал себе си и Аги в тази каша и нямаше представа как ще се измъкне. Мърсър обаче не се предаде на паниката и започна да експериментира със самолета. Ако искаше да се приземи, трябваше да се научи да го управлява, преди горивото да свърши. За щастие нямаше въздушни течения и само за няколко минути той свикна с реакциите на „Чесна“. След десетина минути Мърсър установи курс към Валдиз, като управляваше самолета, поддържаше го в равновесно положение и използваше седемдесет процента от тягата, сякаш беше пилотираше през целия си живот.

В напразен опит да отвлече вниманието си от моментните си тревоги той се замисли за Кериков и как точно руснакът ще разруши петролопровода. Както Анди Линдстрьом бе казал, замразяването на петрола нямаше да е достатъчно, защото тръбата е дебела. Но ако Кериков бе завзел контрола върху компютрите, които управляваха помпите, а Мърсър подозираше, че това е станало чрез Тед Моси, руснакът трябваше само да изчака, докато по-голямата част от линията

се втвърди, и после да засили мощността на турбините на помпите до максимум. Течащият по незамръзналите участъци петрол щеше да създаде огромно напрежение, когато стигнеше до замръзналите части. Линията нямаше да издържи на комбинираната мощ на десетте работещи помпени станции и щеше да се разцепи на стотици места там, където бяха поставени пакетите със замразения азот.

Мърсър погледна часовника си. Ако не стигнеше до Валдиз и не предупредеше Анди Линдстрьом за Тед Моси, Кериков щеше да успее. Без да обръща внимание на клонящата към нула стрелка на горивото и почти червените линии на индикаторите за двигателя, той подаде още тяга, увеличавайки скоростта с няколко километра в час. Изминаха още двацет мъчителни минути, докато хидропланът прелетя над източното крайбрежие на полуостров Кенай и стигна до водите на пролива Принц Уилям.

Мърсър зави леко на север. Град Суърд беше само на четири минути южно от тях, но в съсредоточеността си Мърсър бе пропуснал да забележи, че населеното място е сгущено между планините. Можеше да се приземи там и да си спести предстоящото изпитание.

Изследователският кораб „Надежда“ на Планетарния активен природозащитен съюз имаше карнавалния вид на развлекателен кораб, пристигнал в тропически рай. Младите идеалисти вдигаха наздравници за успеха си с бутилки евтино шампанско. Оставаха само час-два до приключването на най-голямата атака срещу индустриалните замърсители на околната среда в историята на природозащитното движение. Всичките им предишни действия — палезите на бензиностанции, митингите, сбиванията, скандиранията и писането на лозунги по стените — бяха довели до този момент. Бяха осъществили всичко толкова лесно, та мнозина от тях решиха, че големите актове на екотероризъм са много по-елементарни от протестите, в които бяха участвали. Неколцина вече говореха за следващия им удар срещу света на индустрията.

Ян Верховен стоеше заобиколен от последователите си в каюткомпанията на „Надежда“. В ръката си държеше чаша шампанско и на красивото му лице сияеше усмивка. Той се наслаждаваше на настроението около него и черпеше сили от възхищението на привържениците си. Сините му очи бяха помрачени единствено от факта, че Аги не е там, за да сподели радостта му. Той бе разбрал защо

му е върнала пръстена. Аги означаваше много за него, но веселото празненство му помогна да преодолее чувството на загуба. Няколко свободни жени го гледаха с неприкрито обожание, защото слухът за заминаването на Аги се бе разпространил бързо.

Една от тях, девойка на деветнайсет години, привлече вниманието му и когато и се усмихна, тя отвърна на повторния му поглед с недвусмислено изражение на сексуално желание. „Вероятно още тази нощ ще имам нова любовница“ — помисли Верховен, докато слагаха поредната чаша с шампанско в ръката му.

— Колко остава още, Ян? — извика някой от дъното на препълненото помещение.

— Съвсем малко — ухили се Верховен. Детонаторът беше в джоба на ризата му. Тънкият мобилен телефон бе притиснат до гърдите му.

На долната палуба под каюткомпанията, където шумната веселба продължаваше, Абу Алам докладваше на Кериков. Той бе прекарал последните три часа в машинното отделение на „Надежда“ и бе поставил пластични експлозиви на тръбите за горивото, резервоарите и други стратегически места.

Дрехите му бяха мръсни, смуглата му кожа изцапана с машинно масло, а ръцете му бяха толкова черни, че сякаш беше с ръкавици. Двамата бяха сами в просторната каюта на Ян Верховен. Дебелият килим беше осеян с отпечатащи от стъпките на Алам.

Той разказваше безчувствено къде е поставил взривовете и как се е наложило да убие тримата инженери, които са се приближили до него. Очите му бяха безизразни и неумолими. Арабинът полагаше усилия да сдържи вълнението си и се опитваше да остане невъзмутим под критичния поглед на Кериков.

„Дали се досеща?“ — запитва се Алам.

За Кериков беше естествено да заподозре предателство от страна на арабина, защото целият им свят се градеше на измама, но Алам не можеше да прецени дали руснакът знае, че покушението ще бъде извършено толкова скоро. Не след дни, а след часове.

Алам все още не бе избрал момента, защото сложните пресмятания не бяха по силите му. Той беше войник, а не офицер, и със сигурност не стратег. Хасан Руфти бе дал ясно да се разбере, че петролопроводът трябва да бъде разрушен и не трябва да има

абсолютно никаква връзка между взрива и него и Кериков. Руфти и Кериков желяха елиминиранието на членовете на ПАПС. Никой от тях не искаше след това група млади идеалисти да се хвалят какво са направили. Убийството на руснака обаче щеше да бъде много по-трудно. Алам трябваше да се увери, че Кериков ще детонира пакетите с азот и ще активира скритата компютърна програма, която да включи помпените станции, и после да го убие, като го наръга светкавично с нож или го разкъса на парчета с ловната си пушка „СПАС — 12“. А най-добре би било, ако Кериков умре, когато Алам задействаше експлозивите, скрити на кораба, но арабинът не знаеше как да нагласи времето за двата удара.

„Вярвай в Аллах — напомни си той — и неговият Пророк ще те напътства.“

— Добре — каза Кериков, прекъсвайки прозрачните му мисли, защото двуличието на арабина беше очевидно. — Време е. Членовете на екипажа би трябвало вече да са пияни и след като детонираме пакетите с азот, няма да забележат, когато напуснем кораба. Това ще ни даде време да взривим „Надежда“. Доведи Верховен на мостика. Искам да видя лицето му, когато осъзнае какво е причинил на безценната си околна среда.

„Чесна“ беше ярко петно високо над сивите води на пролива Принц Уилям. Хидропланът летеше толкова високо, че бръмченето на мотора му не можеше да бъде чуто от ферибота, движещ се на изток от Суърд към Валдиз. Мърсър се надяваше, че плавателният съд се е отправил натам, докато го използваше за ориентир, за да стигне до Валдиз.

Засега всичко вървеше идеално. Чувстваше се почти удобно на пилотското място. Ръцете и краката му уверено управляваха контролните уреди. До ужасяващата перспектива на приземяването оставаха няколко минути. Най-много го безпокоеше безмилостното движение на голямата стрелка на часовника му. Не можеше да направи нищо, за да я спре или поне да я забави. Самолетът летеше с максимална скорост. Вероятността да стигне до „Надежда“ беше толкова малка, че практически не съществуваше.

Отпред се простираше необятната дива пустош на Аляска. Ранната утринна светлина даваше смътна представа за красотата на щата, високите планини, ледените потоци и огромните гори. Ако Мърсър не успееше, Аляска щеше да се превърне в ад на невъобразима разруха. Той познаваше издръжливостта на природата и какво може да направи силата ѝ, за да изчисти белезите, оставени от човешкото присъствие, и макар че процесът беше бавен, природата винаги се възстановяваше. Но замърсяване като замисленото от Кериков щеше да бъде заличено едва след няколко поколения. Аляска щеше да бъде съсипана за цяло хилядолетие.

Мърсър погледна към товарното отделение, за да види дали Аги все още спи.

Само да беше сигурен, че са се отправили в правилната посока. В самолета имаше карти, но Мърсър не познаваше добре района, нито навигационните методи, за да ги използва.

— Господ ми е помощник-пилот, а надеждата — навигатор — със стиснати зъби прошепна той.

Забеляза дълъг, тесен остров на няколко километра от северния бряг на пролива. Вторачи се в него за миг и сетне протегна ръка към картите. Може би в края на краищата щеше да ги използва. Островът беше симетричен и разпознаването му на картата би трябвало да е относително лесно. Видя дълга дيريا от бяла пяна и осъзна, че това е супертанкер, отправил се на юг от Валдиз. Дори от хиляда метра височина размерите на плавателния съд бяха поразителни.

Докато се възхищаваше на кораба, Мърсър също така осъзна, че танкерът го е спасил от фатална грешка. Хидропланът летеше бързо и щеше да подмине Валдиз. Мърсър промени курса, така че да следва дирята на огромния танкер, и отново погледна часовника си. Нямаше достатъчно време, но трябваше да опита.

Едно от първите неща, на които инструкторът учи начинаещия пилот, е, че използването на хоризонталните стабилизатори трябва да съответства на тягата, за да се избегне загубване на скоростта. Обикновено след словесния урок инструкторът демонстрира това основно правило и уплашва до смърт със стремглаво спускане надолу ученика, който често изхвърля обяда си.

Мърсър не беше взимал уроци по летене и тягата беше силна, когато натисна лоста. Хидропланът реагира като кон, освободен от

юздите, и започна да се спуска неконтролируемо. Проливът Принц Уилям изпълни гледката през предното стъкло, като се увеличаваше с всяка изминала секунда. Моторът изсвири пронизително и „Чесна“ се разтресе, когато крилете достигнаха и после преминаха точката на издръжливостта си. Самолетът се носеше надолу с двеста и петдесет километра в час.

Стомахът на Мърсър се сви. В гърлото му се надигнаха киселини, които го задавиха с противния си вкус. Той разбра, че е направил съдбоносна грешка и дръпна към себе си лоста, но натискът на вятъра беше твърде силен. Усилията му завършиха с опъване на кабелите между лоста и хоризонталните стабилизатори. Хидропланът се спускаше и колкото и да се мъчеше, той не можеше да го спре. Стрелката на висотомера се завъртя назад. Височината бързо намаляваше. Мърсър се сети за тягата едва когато една изящна ръка се протегна и леко натисна лоста. Двигателят мигновено се успокои. Без да пророни дума, Аги Джонсън седна на мястото на помощник-пилота и добави усилията си към тези на Мърсър. Двамата успяха да изправят носа на самолета. Корпусът престана да вибрира и хидропланът полетя само на трийсетина метра над развълнуваните води.

— Последното, което си спомням, е, че щяхме да се удавим, а сега сме на път да се разбием — каза тя толкова спокойно, че Мърсър се изуми. — Какво ти е? Не можеш да решиш как да умреш?

— Разбира се, че мога. — Той се опита да говори безразлично като нея, успокоен от уменията и да управлява самолет. — Виждам се убит от рикошет на камък в бърбеците. А ти?

— Аз пък не искам да бъда убита от поредната ти идиотска идея. Ясно е, че не знаеш да пилотираш, затова би ли ми казал какво стана?

— Избягахме от „Петромакс Омега“ десет секунди преди да потъне. Знаем какво си мислиш. Горивото, което се разля, изгоря в огън, какъвто би вдъхновил Данте. Няколко часа по-късно успяхме да стигнем до брега, където намерих този самолет, и реших, че да го открадна, е много по-добра възможност, отколкото главорезите на Кериков отново да ни заловят. Не смятах да излитам, но знаеш как стават тези неща. Докато аз измислих началото на бягството ни, нямам нищо против, че ти се намесваш, за да го завършиш. Знаеш как да приземиш това чудо, нали?

— Имам двеста петдесет и седем летателни часа в дневника си. Къде е най-близката писта?

Мърсър се усмихна чаровно, за да прикрие безпокойството си.

— Това е хидроплан и се намираме само на около седем километра от „Надежда“. Но ти можеш да го приземиш, нали?

— По дяволите. — Лицето и отново пребледня. Пръстите и се вкопчиха в лоста на непознатата „Чесна“. — Не съм била в хидроплан.

— Разбира се, че си била — пошегува се той. — От известно време сме във въздуха. — Мърсър не обърна внимание на намръщеното и изражение и добави. — Освен това нямаме време да обсъждаме разликата между хидроплана и обикновения самолет, защото „Надежда“ е наблизко.

Жълтият кораб беше закотвен в средата на залива на Валдиз, на еднакво разстояние от града и пристанище „Алиеска“, на фона на тъмните заснежени планини. Валдиз представляваше неясно петно вляво, уплетен в паяжина от докове и вълноломи, пълни с риболовни кораби и развлекателни яхти.

— Аги, трябва да приземиш самолета. Кериков е на „Надежда“ и ти и аз сме единствените хора, които могат да го спрат — сериозно каза Мърсър. — Никога през живота си не съм се предавал и знам, че и ти не си го правила. Ако наистина те е грижа за околната среда, приземи самолета.

Той смяташе да кацнат на вълнолома на „Алиеска“, но реши, че нямат време. Щяха да им трябва няколко минути да прекосят пролива и още време, с което не разполагаха, за да стигнат до Анди Линдстрьом в оперативния център. И дори тогава нямаше гаранция, че ще съумеят да попречат на Кериков да включи помпите и да разруши петролопровода. Единственият им шанс беше преди всичко да не му позволят да детонира азота.

Аги не каза нищо, нито загуби време да го погледне. Макар че пилотираше непознат самолет, при това от мястото на помощник-пилота, тя действаше бързо и уверено с контролните уреди. Намали още тягата и издигна още носа. Хидропланът послушно изпълняваше заповедите ѝ, сякаш знаеше, че предишният пилот е некомпетентен и сега се радваше на грижите на професионалист.

Аги спусна самолета над водата и се подготви за приземяване, без да знае какви са атмосферните условия, налягането, посоката на

вятъра и другата информация, необходима на пилотите да извършат успешно кацане. Разчиташе на опита си. Висотомерът показваше, че все още са на дванайсет метра над морето, но тя знаеше, че не са повече от шест. Разбра, че Мърсър не е настроил висотомера, когато е излял. Хидропланът беше много по-голям от самолета, който бе карала, и двата понтона под корпуса го теглеха надолу. Ръцете и краката и танцуваха по контролните уреди като на пианист, изнасящ самостоятелен концерт.

Аги издигна носа още по-високо, когато осъзна, че се намират твърде близо до „Надежда“. Корабът беше на стотина метра, а „Чесна“ летеше на три метра над пролива. Налагаше се да издигне самолета и отново да подходи за кацане, но не го стори. Гневът и към Ян я правеше безразсъдна.

Хидропланът се спусна само на метър и половина над водата и понтоните се блъснаха във вълните. „Чесна“ едва не се преобърна. Витлото беше в опасна близост до водата. Самолетът преодоля следващата вълна и намали скоростта си. Предното стъкло се посипа с капки. Аги бе успяла. Тя въздъхна облекчено, докато хидропланът леко се поклащаше по вълните.

— Професионалистите да вървят по дяволите. Аз съм пилот — задъхано каза Аги.

Мърсър предположи, че този нелогичен извод е някакъв ритуал.

— Да, така е — съгласи се той. Беше на ръба на свръхдоза адреналин.

Мърсър подаде тяга и моторът забръмча с пълна мощ. Хидропланът препусна по водата. „Надежда“ беше на двайсет метра от тях и блестеше на светлината на зората.

— Приближи се към кърмата, ако можеш — заповяда той. — Хрумна ми идея.

Аги все още не беше преодоляла шока от бягството им от „Омега“, самоубийственото спускане на Мърсър и рискованото приземяване. Беше твърде уморена, за да спори с него, и нямаше сили да възрази, затова му се подчини и насочи хидроплана към „Надежда“.

Жълтият корпус на кораба се извиси над тях, преди Аги да осъзнае, че са толкова близо. Тя отчаяно се опитваше да избегне сблъсъка, но тежка вълна тласна самолета в „Надежда“. Тънката

алуминиева обшивка се огъна от подсилената стомана на плавателния съд.

— По дяволите — изруга Аги.

Мърсър отвори вратата на товарното отделение, за да може леденостуденият въздух да прогони мириса на страх от хидроплана. Главната палуба на „Надежда“ беше на четири метра над главата му, но той не видя стълба. Скочи на понтона и се протегна, за да се хване за ръба на крилото на кърмата. Понтонът беше хлътнал във водата и го принуди да се бори с ръце и рамене, за да се качи, отново изпитвайки болка.

Мърсър пъшкеше и напрягаше сили, в резултат успя да се изтегли на крилото, но нахлуващият прилив и вълните блъскаха „Чесна“ в „Надежда“ и не можеше да скочи и да стигне до перилата на кораба, защото разстоянието беше голямо.

Промъкна се до далечния край на понтона, докато тежестта му потопи във водата тази страна на хидроплана, и после хукна към другата страна. Сетне го направи отново, разклащайки самолета. В мига, когато реши, че „Чесна“ не може да се издигне повече, той се засили и скочи. Увисна в празното пространство и се замоли Кериков да не е поставил пазачи на борда. Приближаването и сблъсъкът на хидроплана сигурно го бяха накарали да изпрати някого да провери какво става. Ако забележеха Мърсър, щяха да го застрелят.

Той се издърпа нагоре, помагайки си с крака. Грапавата стомана охлузи ръцете и дланите му и израни пръстите. Без да обръща внимание на кръвта, Мърсър се изтегли на безлюдната палуба и кръстоса крака под перилата в последно отчаяно усилие.

— Аги — извика той.

Шумът на мотора и все още въртящото се витло почти заглушиха гласа му.

Секунда по-късно витлото потрепери и спря, и моторът утихна. Единственият звук беше плискането на вълните в корпуса на кораба. После Мърсър чу смях, разнасящ се от надстройката.

— Аги — отново извика той и бледото и лице се появи на отворената врата на товарното отделение на хидроплана. Изумруденозелените и очи блестяха на утринната светлина. — Трябваш ми тук, иначе няма да успеем.

Първоначално искаше да я изпрати на брега да предупреди Линдстрьом, но сега му беше необходима на кораба. Смяташе да поведе бреговата охрана в атака срещу „Надежда“ и беше сигурен, че екипажът ще се опита да го спре. Но ако Аги беше до него, Мърсър се надяваше, че присъствието и ще предизвика по-малко подозрение, и ще може да открие Кериков.

— Не мога да скоча там горе. — Аги застана на понтона на хидроплана.

— Чакай.

Мърсър се скри от погледа и и се втурна към кърмата на кораба, където за дебело найлоново въже с дължина шейсет метра беше завързана светлоотразяваща оранжева спасителна лодка. Тичаше, като се оглеждаше, радостен, че никой не е видял хидроплана.

— Хвани се. Ще те издърпам. — Мърсър хвърли пояса, който падна във водата между кораба и самолета, а въжето увисна пред лицето на Аги.

Без да задава въпроси, тя уви няколко пъти въжето около юмруците си. Мърсър започна да я издърпва и накрая се наведе, хвана я през кръста и я прехвърли на борда. Аги падна в краката му и го наруга, защото бе ожулил гърдите и на перилата.

— Добре. А сега какво? — задъхано попита тя и го погледна критично.

— Ще намерим Кериков и ще го убием — заяви Мърсър. В очите му блестеше смъртоносен пламък. — След като членовете на екипажа видят, че сме заедно, искам да отидеш в каютата с радиопредавателя, да се свържеш с пристанището за танкери и да кажеш на управителя Андри Линдстрьом да спре техния компютърен специалист, млад човек на име Тед Моси. Той е блокирал компютрите и е инсталирал нова оперативна система, свързана с детонаторите на азота.

От изуменото и лице видя, че Аги няма представа за какво и говори. Нямахме време да и обяснява, затова промени плана.

— По дяволите. Върви с мен и се погрижи никой от приятелите ти да не разбере, че аз съм врагът.

Двамата затичаха към надстройката, отвориха една от тежките врати и хукнаха по безлюден коридор. Повечето каюти, покрай които минаха, бяха отворени и празни. Звучите от празненството се засилиха, докато се приближаваха към източника.

— Дано това да не означава, че сме закъснели — измърмори Мърсър и сви юмруци.

Те влязоха в главната трапезария и спряха, като видяха въодушевената тълпа. Купонът беше в разгара си. Природозащитниците забелязаха Аги и се разнесоха викове — някои радостни, други изненадани.

Не обърнаха голямо внимание на Мърсър. Очевидно не го познаха като човека, който бе арестувал неколцина от другарите им по време на акцията на ФБР. Присъстващите ги заобиколиха и им предложиха чаши с шампанско. Мърсър се почувства толкова не на място, сякаш бе дошъл на собственото си погребение.

— Още ли не е станало? — изкрещя той, за да надвика шума, а отнякъде един глас отговори, че остават още няколко минути.

Членовете на ПАПС бяха готови за финалното броене.

Аги погледна уплашено Мърсър. Очите и бяха огромни. Очевидно никой не знаеше какви ще бъдат последиците от онова, което щеше да се случи.

— Къде е Ян? — обърна се тя към активиста, който бе застанал до нея сред групата пияни гуляйджии.

— Мисля, че е на мостика.

Мърсър си проправи път през тълпата, като блъскаше онези, които се изпречваха пред него, и се хвърли към вратата.

Иван Кериков стоеше пред прозорците, когато Ян Верховен го намери. Ръцете му бяха скръстени зад гърба, широките му гърди бяха издути, а брадичката вдигната предизвикателно към дивата пустош отвъд дебелото бронирано стъкло. Зората посребряваше гъстата му коса, досущ козината на полярна лисица. Разликата във възрастта им беше петнайсетина години, но Ян се чувстваше като неопитен младок в присъствието на руснака. Той стоя мълчаливо няколко секунди, страхувайки се да прекъсне мислите на Кериков.

— Дойде моментът да заемеш мястото си като искрата, запалила третата велика революция в новата история. — Кериков се обърна и вторачи хипнотизиращите си очи във Верховен.

Ян си помисли, че такива трябва да са били очите на Распутин, не по цвят, а по сила.

— Третата?

— Да. Руската революция през 1917 година, фашистката революция на Хитлер и Мусолини, и сега Зелената революция — отвърна Кериков, давайки отговор, който щеше да успокои развълнувания природозащитник, като премълча, че третата революция всъщност ще бъде обединението на Близкия изток под контрола на Ирак и Иран. — У теб ли е детонаторът?

— Ето го. — Ян извади мобилния телефон от джоба на ризата си и го отвори. Всичко наоколо му се струваше нереално. Изведнъж почувства, че е въввлечен в нещо, в което вече не иска да участва. Но въпреки това не можеше да спре. Кериков му направи знак и Верховен започна да набира номера, сякаш руснакът контролираше пръстите му.

Мърсър чу само, че детонаторът е у Верховен, докато бе приклепнал на входа на мостика. От мястото си не виждаше Кериков и нямаше време да определи позицията му, но Ян стоеше точно пред него, близо до централното контролно табло. Мърсър изскочи от скривалището си и с всички сили блъсна холандеца.

Двамата паднаха върху таблото. Телефонът изхвърча от ръката на Верховен и ребрата му изпукаха, когато Мърсър се стовари с цялата си тежест върху гърдите му. Той го удари два пъти и природозащитникът загуби съзнание. Забавянето обаче даде на Кериков достатъчно време да извади пистолета си. Мърсър се изправи, обърна се и видя насоченото към главата си оръжие.

В същия миг над залива Валдиз се разнесоха сирени — натрапчив вой, който се появи твърде късно, за да предотврати неизбежното.

В пристанище „Алиеска“ се беше случило нещо.

Двамата мъже погледнаха през стъклото, сякаш можеха да видят доказателство за разрушаването на дългия хиляда и двеста километра петролопровод. Мърсър се обърна към Кериков. Сивите му очи потъмняха от безразсъдна омраза.

— Късно е, доктор Мърсър — усмихна се руснакът, разкривайки жълтите си зъби. — Последния път ме изпревари с няколко часа, но сега аз те изпреварих само с броени секунди.

— Ще те убия, проклето извратено копеле. — Мърсър отмести поглед вдясно от Кериков.

— Боя се, че няма да го направиш. — Кериков се обърна, за да проследи погледа му, и в същия миг Аги Джонсън влезе от вратата вляво. Кериков така и не видя пожарогасителя, който тя използва като полицейска палка. Той падна и от голямата рана в черепа му бликна кръв.

— Радвам се, че дойде да подкрепиш заплахата ми — каза Мърсър, взе пистолета на Кериков и го насочи към руснака. Знаеше, че този човек все още е опасен, дори както лежеше, стенойки, на пода. Атаката на Аги не беше достатъчно силна, за да го накара да загуби съзнание, и той вече се опитваше да проясни мислите си.

— Какъв е този звук? — попита Аги, надвиквайки пронизителното свирене на клаксоните в пристанището.

— Закъсняхме. Верховен детонира пакетите с азот.

Аги се разкреця като луда и хукна към бившия си любовник, прострян на пода. Започна да го рита, да вика името му и да ругае. Лицето и се зачерви и очите и се насълзиха. Никой не можеше да и причини повече болка от онова, което Верховен бе сторил на Аляска. Аги изпита мъка по природата, сякаш собственото и тяло бе покрито с отрова.

— Престани, Аги! — извика Мърсър и я хвана за раменете. — Трябва да се свържа с пристанището. Сигурно има начин да се намалят пораженията. Аги! Чуй ме!

Тя най-после спря и го погледна учудващо спокойно.

— Къде са предавателите? — продължи да крещи Мърсър. Нервите му бяха опънати до скъсване. Мобилният телефон на Верховен беше в краката му, повреден безвъзвратно.

— Разбити са. Видях, че арабинът ги строши, докато идвах насам. Той открадна спасителна лодка и избяга от кораба. Реших, че е по-важно да дойда на мостика, отколкото да се опитвам да го спра.

Неочаквано Кериков скочи от пода, където го бяха забравили. Мърсър съзря движението с периферното си зрение и му извика да не мърда, но руснакът побягна към вратата. Мърсър изстреля един куршум, който улучи Кериков в лявото рамо, накара да го залитне и го забави, но не спря устрема му към свободата. Той стигна до крилото на мостика, като притискаше с ръка раната си.

Мърсър нямаше време за втори изстрел. Кериков скочи от десет метра в леденостудената вода. Мърсър хукна след него, за да го

застреля, но внезапно спря, обърна се и хвана Аги за ръката.

— Не говори. Бягай.

Двамата затичаха към вътрешността на кораба. Мърсър беше уплашен както никога дотогава. Щом Кериков бе избягал, рискувайки да бъде застрелян в гръб и скачайки в смразяващата вода, това очевидно беше по-безопасно, отколкото да остане на борда на „Надежда“. Руснакът бе хукнал веднага щом чу Аги да казва, че Абу Алам е напуснал кораба. Мърсър осъзна, че двамата са поставили експлозивни на борда, и предположи, че арабинът психопат трябва да има друг детонатор.

Аги и Мърсър нахлуха в трапезарията. Купонът се вихреше още по-буйно отпреди. От тонколоните се разнасяше рокендрол и повечето хора танцуваха в захлас. Мърсър се прицели през тълпата и стреля два пъти.

Музиката спря изведнъж, когато високоговорителите се разпръснаха на парчета в дъжд от черна пластмаса и жици.

— Слизайте от кораба, защото ще експлодира.

След като ги предупреди, макар да мислеше, че не го заслужават, Мърсър отново хвана Аги и се втурна към задната палуба, където беше хидропланът.

Той скочи на самолета, обърна се и погледна Аги, която стоеше до перилата.

— Скачай!

Мърсър очакваше да се поколебае, но тя не го направи, и се хвърли, преди да се е подготвил. Падна в ръцете му с такава сила, че едва не събори и двамата във водата.

После влезе в кабината и включи мотора. Очите и бяха широко отворени от страх. Натисна лоста напред и хидропланът се отдалечи от обречения кораб. Мърсър седна до нея на мястото на помощник-пилота.

— Онези хора... — поде Аги, имайки предвид членовете на ПАПС, които все още бяха на борда на „Надежда“.

— Подписаха смъртната си присъда, когато се съюзиха с Кериков — довърши изречението Мърсър. — Дадохме им шанс, какъвто никога нямаше да имат.

— Къде отиваме? — Аги възвърна спокойствието си и това изуми Мърсър.

— На пристанището. Знам ли, вероятно все още можем да направим нещо. — Знаеше, че е късно и злото е сторено. Оставаше само да помогне да бъде разчистено. Мърсър чуваше воя на сирените въпреки вибрациите на самолета и бръмченето на двигателя.

ПРИСТАНИЩЕТО НА ВАЛДИЗ

Абу Алам си бе оставил съвсем малко време, след като постави експлозивите, за да разбие радиопредавателя на „Надежда“, и хукна по палубата. Едва успя да избяга. Намираще се на километър и половина от скалистия бряг в началото на залива на Валдиз, когато чу алармите от пристанището. Кериков беше задействал пакетите с азота. Алам беше твърде уязвим във водното пространство, за да детонира експлозивите на борда на „Надежда“. Взривяването щеше да привлече внимание, а той се нуждаеше от време, за да открадне превозно средство, с което да отиде до летището в Анкъридж.

Всяка изминала секунда увеличаваше шанса на Кериков да избяга от обречения кораб, а една от изричните заповеди на Руфти беше руснакът да загине. Алам съчета предпазливостта с желанието си да убие Кериков. Знаеше, че трябва да внимава, докато стигне до сушата. Хрумна му да отиде във Валдиз, но беше много вероятно някой там да го познае като похитителя на Аги Джонсън. По-умно беше да се отпрати към „Алиеска“, където можеше да спре гумената лодка на малко разстояние от пристанището и да открадне превозно средство по време на суматохата, създадена от детонацията на течния азот.

Алам погледна през рамо и видя, че палубите на „Надежда“ са тихи. Младите хора очевидно все още се забавляваха. Арабинът не обичаше да използва експлозиви. Предпочиташе да гледа как жертвите му умират и да усеща страха им, докато животът им изтича през прерязано гърло или дупка от куршум в гърдите. Беше използвал и бомби, но се чувстваше някак излъган, сякаш експлозивите бяха извършили убийствата, а не той.

Голяма вълна повдигна гумената лодка и го принуди да се съсредоточи върху курса. До доковете за товарене на танкери течеше поток, който се вливаше в залива. От двете му страни растяха гъсти гори. Там беше идеалното място да слезе на брега. Макар и от

разстояние, Алам видя нисък мост над пролома до водата. Пътят за „Алиеска“ минаваше само на двайсет метра оттам.

Абу насочи вниманието си към гумената „Зодиак“ и се обърна отново едва когато носът и пореше водата срещу течението на потока и моторът разпръскваше кафява тиня от дъното. Тогава най-последно се извърна и мигновено протегна ръка към детонатора в джоба на якето си. От жълтата страна на „Надежда“ скачаха дребни фигури. От разстояние те приличаха на пословичните плъхове, които напускат потъващия кораб. Членовете на ПАПС бягаха. Кериков вероятно беше сред тях. Алам не загуби време да разсъждава по въпроса и не забеляза червения самолет, който бързо се отдалечаваше от кораба. Той мислеше само за килограмите умело скрити експлозиви на борда на „Надежда“ и за хората, които щяха да бъдат убити. Арабинът извади детонатора от джоба си, набра кода за активиране, видя, че индикаторът светна в зелено, и натисна ENTER.

Досуц са като малко птиче, което не знае, че не може да лети, аеродинамичният „Чесна“ продължаваше да се опитва да издигне Мърсър и Аги Джонсън към небето, докато се носеше по повърхността на залива на Валдиз. Аги се мъчеше да уравни хидроплана, използвайки почти цялата си тежест върху десния педал, за да компенсира счупеното ляво крило. Самолетът обаче пълзеше на една страна и носът му сочеше на трийсет градуса встрани от целта на пътуването им.

Мърсър знаеше, че не може да и помогне, затова не докосваше контролните уреди. Той се съсредоточи върху малкото огледало, монтирано високо на таблото, и се загледа в потъващия зад тях „Надежда“. Колкото и бързо да се движеха, те сякаш пак оставаха близо до кораба. Ако беше зареден с толкова много експлозиви, че да уплашат Кериков и да го принудят да предприеме самоубийствен скок, на Мърсър и Аги им предстоеше трудно пътуване. Тъй като нямаше какво друго да прави, извади бутилката бърбън и се подкрепи с малко течен кураж.

Плавателният съд изчезна в експлозия от червено, жълто и черно. От корпуса се откъснаха огромни парчета, които се извисиха във въздуха заедно с късове метал, дърво и човешка плът. Разрухата

беше пълна. Преди ударната вълна да блъсне хидроплана, главната част на кораба потъна в развълнуваните води на залива. Единственото доказателство за съществуването му остана мазният огън, бушуващ на повърхността, и нещастieto на хората, които потъваха към водния си гроб.

Вълната от свръхмощно налягане строши всички прозорци във Валдиз, уби четирима души и преобърна по-малките лодки в пристанището, погубвайки още осем души. Ако експлозията беше закъсняла с няколко минути, жертвите сред цивилното население щяха да бъдат много повече, защото на брега бяха започнали да се събират хора, за да видят какво е предизвикало тревогата на пристанището за танкери, където мнозина от тях си изкарваха прехраната. Предупреждението на Мърсър спаси почти всички природозащитници от ПАПС, само дванайсет загинаха.

Две от потенциални жертви, които се спасиха от експлозията, бяха Аги Джонсън и Филип Мърсър, макар че се разминаха на косъм.

— Пригответи се — извика Мърсър веднага щом осъзна какво е станало, изпусвайки бърбъна на пода.

Ударната вълна от експлозията блъсна хидроплана. Витлото се врязва във водата и я разпръсна в дъга, която закри гледката. Аги мигновено дръпна лоста и пушна кормилото. Самолетът се опита да се издигне и за миг се уравни. Силата на крилете му и ударната вълна го задържаха в отвесно положение.

И после концентричните кръгове, разпространяващи се от мястото на експлозията, подхванаха хидроплана, повдигнаха го още по-високо и го понесоха още по-бързо по водите на залива към Валдиз. Вълната от епицентъра на взрива се движеше с двеста и трийсет километра в час. Гребенът и се извисяваше на десет метра. Аги запази контрола върху „Чесна“, без да е сигурна дали управлението и има резултат или самолетът е оставен на капризите на бушуващата вода.

Когато ушите и престанаха да кънтят, чу, че Мърсър се смее.

— Какво толкова смешно има, по дяволите? — изкрещя, за да надвика тътена на приливната вълна.

— Преди половин час се оплакваше от моето пилотиране, но не виждам ти да се справяш по-добре.

Преди Аги да успее да го наругае, вълната се блъсна във вълнолома, предпазващ пристанище „Алиеска“. Горната и част

разруши дигата, изградена специално за подобни цунами, макар че проектантите бяха очаквали вълни, предизвикани от земни трусове, а не от катастрофични експлозии. Бетонната стена откъсна понтоните на „Чесна“. Силата на огромната вълна беше победена от масивната структура. Самолетът заора в скалистата земя. Скоростта рязко намаля и перките на витлото увиснаха и се увиха около мотора като пипала на морско същество.

Заплахата от пожар беше реална, затова Аги и Мърсър скочиха от местата си, когато хидропланът най-последва.

— Не забравяй, че този полет се брои двойно за летателните ти часове. Благодарим ви, че летяхте с „Мърсър Еърлайнз“. Приятен ден. — Той излезе през вратата на товарното отделение. Аги го последва.

Спринтът към сградата на оперативния център продължи сякаш цяла вечност. Забавяха ги нараняванията им и безбройните превозни средства, които трябваше да заобикалят, докато техниците и служителите бързаха да овладеят положението. Мърсър нахлу през вратата и удари в гърдите безобидна служителка, която отхвъркна три метра назад. Без да спира устрема си, хукна към командната зала, напълно забравил за зашеметената жена. Помещението беше пълно с хора. На фона на многобройните аларми се разнасяха разгневени гласове. Обикновено спокойните професионалисти бяха доведени до паника от мащабите на катастрофата. Анди Линдстрьом стоеше в средата. Лицето му беше зачервено, а гласът му бе пресипнал от викане. Очите му се стрелкаха по множеството контролни табла и видеоекрани и пресмятаха пораженията, нанесени на петролопровода. Около него се бяха събрали двайсетина инженери. Стаята без прозорци беше изпълнена с цигарен дим и миризмата на пот и страх.

— Анди! — извика Мърсър, но шумът заглуши гласа му. За да привлече внимание, той извади пистолета на Кериков и стреля в пода. След изстрела настъпи мълчание.

— Анди, какво е положението? — отекна гласът му в тишината.

— Господи, Мърсър, какви ги вършиш? — Линдстрьом се стъписа, като го видя жив и с пистолет в ръката. — Радвам се, че те виждам отново, но нямам време за приказки... Приятелят ти руснакът разруши моя петролопровод.

— Знам. — Мърсър не можеше да си позволи забавяне, предизвикано от емоционални отговори. — Искам да знам дали

помпите работят.

— Не — обади се инженерът, седнал пред таблото, преди Анди да успее да отговори. — Компютърът показва, че са спрели минута преди взривяването на пакетите с азот. По всяка вероятност няма и да заработят. Предварителните доклади показват най-малко четирийсет места, където потокът от петрол е спрял напълно, и още няколко с минимален поток. Има най-малко два пробива. Единият е в средата на висящия мост над река Танана.

— Срутил ли се е мостът? — уплашено попита Мърсър.

— Да. Петролът тече към него.

— Къде е компютърният специалист Моси?

— Допреди минута беше в компютърната зала — отговори техникът до Мърсър.

Мърсър се обърна толкова рязко, че се блъсна в Аги, за която бе забравил. Тя беше ужасена от факта, че петролопроводът е прерязан от замразяване с азот, и изпитваше вина, защото беше член на ПАПС.

— Всичко още не е свършило — каза Мърсър и хукна по коридора.

За разлика от оперативния център компютърната зала беше чиста и безлюдна. Вътре имаше само един човек, който трескаво тъпчеше листове и компютърни дискове в мека кожена чанта. Мърсър не даде на Тед Моси възможност дори да се обърне. Удари главата му в бюрото с лявата си ръка, а с дясната опря автоматичния пистолет в лицето му толкова силно, че зъбите на Моси се впиха в нежната кожа на вътрешната страна на бузите му. Гласът на Мърсър беше гневен, а очите му блестяха от омраза.

— Спри проклетата програма! Веднага!

— Не мога — заеквайки, отвърна Моси. От устата му капеше слюнка и кръв. — Изключиха ме веднага щом Кериков взриви азота.

Мърсър освободи предпазителя на пистолета. Тихото изщракване прозвуча зловецко в затвореното пространство.

— Жалко. Програмата е била в теб от няколко месеца. Човек би помислил, че си проникнал в нея и си създал и задна врата. Това е последната грешка, която ще направиш през живота си.

Смяташе да продължи да блъфира и после да удари Моси по главата, така че да изгуби съзнание, но не се стигна дотам. Тед се пречупи веднага.

— Чакай. Моля те, не ме убивай. Има задна врата. Поставих я веднага щом Кериков ме нае да инсталирам отново старата му програма.

— Използвай я и спри помпите да не се включат, или Господ да ми е на помощ, но ще натисна спусъка и ще ти пръсна черепа.

Младият мъж веднага започна да работи с компютъра. Пръстите му се движеха бързо по клавиатурата.

Аги стоеше, обзета от страхопочитание към абсолютния контрол, който Мърсър бе установил върху положението. Не пистолетът му даваше сила, а самата му личност. Увереността и непоколебимата му вяра в себе си я възхитиха. Колкото и непредсказуеми и хаотични да и се струваха действията му, щом решението стана очевидно, тя разбра, че това е бил единственият логичен ход. Мърсър беше най-привлекателният мъж, когото Аги някога бе срещала. Той вълнуваше и възхищаваше.

— Влязох — съобщи Моси. — Само още една минута.

— След трийсет секунди ще ти пръсна черепа. — Дори самият Мърсър вече не знаеше дали блъфира или не.

Анди Линдстрьом също бе влязъл в компютърната зала, бе застанал до Моси и се бе вторачил в екрана, който показваше състоянието на помпите и на петролопровода. Макар че беше инсталирана от „къртица“ в разгара на студената война, програмата бе активирана едва сега. Всичките десет помпи работеха с пълна мощност и създаваха огромно налягане върху подсилените пломби. Мърсър бе закъснял да предотврати това, но тръбата все още беше цяла и непокътната. Ако успееш да изключат навреме помпите, целият петролопровод нямаше да се взриви, както бе планирал Кериков.

— Вътрешно налягане? — без да откъсва очи от Моси, попита Мърсър.

— Четиристотин килограма на квадратен сантиметър — извика Линдстрьом. — Това е над максималната стойност. Всяка секунда всичко ще поддаде. Помпите продължават да работят. Няма да стане.

— Някой вече ми каза това днес — рече Мърсър и погледна крадешком Аги, която му се усмихна.

Тед Моси стана.

— Не мога да направя нищо повече.

— Какво е положението? — извика Мърсър.

— Четиристотин и двайсет килограма на квадратен сантиметър. Проклетото нещо ще се пръсне. Мамка му! — изкрещя Линдстрьом. — Огромен спад на налягането. Помпите все още... Чакай. Помпите спряха. — Гласът му постепенно заглъхна. Той уплашено наблюдаваше какво става и най-сетне заговори развълнувано. — Налягането намалява равномерно. Бебчето ми издържа. Благодаря ти, Господи. И на вас, заварчици, че сте го направили много по-як, отколкото мислехме.

Мърсър изпита неимоверно облекчение. Беше изтощен от преживяното от изминалата нощ.

Линдстрьом се засмя. Чувствата му търсеха отдушник. Макар че катастрофата все още не се беше разминала, защото от три огромни дупки извираха хиляди барели петрол, щетите бяха намалени до контролируемо ниво. Тед Моси беше свидетел и от „Алиеска“ щеше да бъде снета отговорността за произшествието.

— Човешка грешка — каза Мърсър, сякаш прочете мислите на Анди. — Не от небрежност, а такава, каквато хората правят от болни амбиции.

— Знаеше ли за Тед Моси?

— Утре ще ти разкажа всичко. В момента се нуждая от питие, горещ душ и легло — може и в друга последователност.

— Първо пийни нещо — ухили се Анди. — Имам алкохол в кабинета си. Но каквото и да си направил днес, няма да спя в едно легло с теб.

Мърсър погледна Аги и се усмихна на свенливото и изражение. Линдстрьом проследи погледа му и принуди Мърсър да ги запознае.

— Анди Линдстрьом, това е Аги Джонсън, дъщерята на Макс Джонсън.

— Познавам баща ви — каза Линдстрьом, след като се ръкува с нея и ги поведе към кабинета си. — Виж какво, Мърсър, нямам време за питие. Трябва да изпратя екипи до разрушените части на петролопровода, за да започнат ремонта. От сензорите мога да определя къде ПАПС са поставили азота. Има километри открити секции, затова ще изгубим адски много петрол. От моста на река Танана изтичат около пет хиляди галона на час. Всяка минута забавяне предизвиква още по-голям хаос. — Анди замълча и сетне попита. — Можеш ли да останеш тук известно време, Мърсър? Искам

подробности за случилото се в помпена станция пет. Все още не сме успели да изпратим екип там. Пожарът в депото във Феърбанк продължава да бушува неконтролируемо и мнозина от хората ми са заети с потушаването му.

— Еди не е успял? — изненада се Мърсър. Той мислеше, че спасителните екипи са намерили безстрашния пилот, преди нараняванията да са станали причина за смъртта му.

— Еди е добре. В болница е, но откакто е пристигнал, е упоен. Снощи го е взел военен хеликоптер, но не се е върнал в помпената станция. Все още пренася ранени от Феърбанк.

Еди Райс беше жив и това означаваше повече за Мърсър от факта, че е попречил на Кериков да разруши петролопровода. Човешкият живот беше по-важен от другите грижи. При спасителни операции в мините Мърсър харчеше милиони, за да спаси живота на един-единствен работник, и за него това беше победа. И независимо дали рискуваше пари или съдбата на природата в цял регион, решението му винаги беше едно и също. Животът беше на първо място.

— Не мога да ти кажа нищо за помпената станция, Анди. Приблжих се на стотина метра от нея, когато ме заловиха. — Мърсър заспиваше прав. — Утре ще ти разкажа всичко, което знам, но в момента не ставам за нищо.

Линдстрьом не го слушаше. Той вече разговаряше с един от инженерите. Двамата спореха за материалите за ремонта. Мърсър се обърна и поведе Аги към кабинета му. Те влязоха и затвориха вратата. Тихото изщракване прозвуча като точка на преживяното, край на случилото се и начало на връзката им. И двамата го почувстваха и се вгледаха един в друг с копнеж и трепет, сякаш приключенията им бяха ги бяха отклонили от онова, което им предстоеше.

— Питие? — Мърсър отмести поглед от очите и и бръкна в чекмеджето на бюрото.

— Да — отговори Аги, примирявайки се с желанието му да не разкрива чувствата си.

Той наля шотландско уиски в две картонени чаши. От всички сутрешни питиета, които бе изпил през живота си, смяташе, че тези двете са най-заслужените. Мърсър изпи алкохола на един дъх и си сипа

още. Аги предпазливо отпи от чашата си. Тя намери пакет цигари върху бюрото на Анди Линдстрьом и бързо изпуши една.

— Свърши ли всичко? — попита Аги.

— Мисля, че да.

Стояха близо един до друг. Главата и почти докосваше рамото му. Тя повдигна лице към него. Устните и бяха сочни и съблазнителни. Изумрудензелените и очи блестяха с непогрешима светлина.

Мърсър се наведе да я целуне, но в същия миг вратата на кабинета се отвори и вътре нахлу секретарката. Тя отвори уста да каже нещо, но когато видя, че Линдстрьом не е там, лицето и помръкна. Мърсър разбра, че жената е разтревожена много повече от останалите, които се бореха с критичното положение.

Попита я какво има и тя заговори бързо, почти без да спира между отделните думи.

— На главната порта е станала престрелка. Ралф, симпатичният по-възрастен пазач, е мъртъв. Друг човек, когото не познавам, лежи на улицата, облян в кръв. Нападнал ги е някакъв мъж, прострелял ги е с автомат и е откраднал един от пикапите на компанията. Господи, горкият Ралф. Беше толкова добър човек.

Секретарката се отпусна на стола, завладяна от случилото се. Пълното и тяло се разля около дървения стол, а по закръгленото и лице започнаха да се стичат сълзи. Мърсър погледна Аги, която веднага се досети, че я моли да се погрижи за жената, и после хукна навън и изскочи от сградата.

Въздухът му се стори студен, докато тичаше към взетия под наем джип „Шевролет“, който все още стоеше на паркинга пред оперативния център. Въпреки преживяното през изминалия следобед, той бе успял да запази ключовете. Двигателят запали веднага щом превъртя ключа на стартера, и секунда по-късно джипът премина през портите на пристанището, маневрирайки между хората, събрали се около простреляните си колеги. Мърсър се надяваше, че някой от тях е проявил разум и се е обадил на властите във Валдиз.

Пистолетът, който бе взел от Кериков, бе затъкнат в колана на гърба му. Извади го и го сложи на пластмасовата поставка между предните седалки. Мърсър караше ядосано и гумите свиреха, докато взимаше завоите с по-висока скорост, отколкото бе разрешено. Той изчисли, че от атаката са изминали десет минути, като включи

разстоянието между главния вход и оперативния център и времето, за което свидетелите бяха съобщили новината.

Ако беше с ягуара си, Мърсър щеше без усилия да навакса това време, но шевролетът бе направен за неравни терени, а не за преследване с високи скорости.

Той не се пита дълго кого гони. След като Кериков бе загинал на пристанището, оставаше само Абу Алам. Логично беше арабинът да е поставил експлозивите на борда на „Надежда“ и после да е напуснал пролива Принц Уилям, колкото е възможно по-бързо. Движението около града беше натоварено с пожарни коли и линейки, отпратили се към пристанището, затова нямаше начин Алам да стигне до летището. Единствената му друга възможност за избор беше магистралата „Ричардсън“ и Анкърдж, който се намирал на триста километра на север. Ако арабинът се добереше до града, Мърсър нямаше да може да го открие.

Докато шофираше, той прогони изтощението, съзнавайки, че не може да напруга сили безкрайно, защото тялото му ще престане да реагира. Всичко бе започнало в Аляска с експериментирането на „миникъртицата“ на Хауард Смол, и Мърсър щеше да се погрижи историята да свърши отново там, вероятно на не повече от няколко километра от тунела, прокаран от изобретението на професора.

Мислите му се върнаха няколко седмици назад. Спомни си, че отбивката за полигона е след още няколко завоя. Осъзна, че се е разсеял едва когато взе един остър завой и видя преобърнат туристически автобус, около който като шепи диаманти блещукаха строщени стъкла. На местопроизшествието стояха зашеметени хора, мнозина изцапани със собствената си кръв. Други все още се опитваха да се измъкнат от катастрофиралия автобус.

Мърсър удари спирачки. Гумите заораха в мазните черни петна и купето се изпълни с парлива миризма. Възрастна жена с широко отворени очи стоеше стъписана, докато джипът се носеше към нея. Мърсър завъртя волана и мина само на няколко крачки от жената.

Шевролетът стигна до черен път, който се отклоняваше от магистралата „Ричардсън“, изкачваше се надясно и се отпряваше към мястото, където петролопроводът пресичаше прохода Томпсън. Мърсър познаваше пътя добре, защото там двамата с Хауард бяха извършили експериментите с „миникъртицата“.

Джипът излезе от асфалта и заподскача по калния път. Мърсър предположи какво се бе случило преди няколко минути. Алам сигурно не бе успял да вземе завоя, беше се насочил срещу идващия насреща автобус, а после бе завъртял волана надясно, за да се върне на лентата, и тогава бе забелязал пътя, водещ нагоре към планината. Арабинът бързо бе избягал към мястото на експериментите, а шофьорът на автобуса бе изгубил контрол върху управлението.

Мърсър не можеше да си позволи да мисли, че Алам е успял да мине покрай автобуса и да продължи към Анкърдж.

Пътят лъкатушеше ту наляво, ту надясно и той веднага забеляза пресни следи от гуми във втвърдилата се кал. Хауард беше мъртъв и обектът беше затворен, докато хората от Калифорнийския университет в Лос Анджелис дойдеха да вземат „миникъртицата“ и другите съоръжения, затова нямаше причина някой да бъде там. Алам беше отпред и пътят беше задънен. Мърсър грабна автоматичния пистолет и го сложи в скута си.

Пътят беше тесен. От двете страни растяха дървета и зелени храсти. Джипът най-после стигна до полигона и гъстата гора отстъпи пред огромно поле в подножието на скала, издигаща се на шейсет метра над най-високите дървета. Мястото беше опасно със стоманена ограда. Портата беше разбита и висеше на едната си панта.

Обстановката изглеждаше същата, както Мърсър и Хауард я бяха оставили, преди да потеглят на празничния риболов. Двата заключени фургона стояха един до друг. Под металните им подпори бяха сложени бетонни блокчета, за да бъдат в равновесно положение. Малко по-нататък беше паркиран камион с плоска платформа с осемнайсет колела. „Миникъртицата“ беше в основата на скалата, покрита с мушам и свързана с тежки кабели с големи преносими генератори. Машината все още беше обърната към пробния тунел, който бе пробила в планината, свършено кръгъл отвор, толкова черен, че сякаш поглъщаше светлината. До единия от фургоните, които Хауард и екипът му използваша за кабинети, бе спрял червен пикап от „Алиеска“. Мърсър пхна в джоба си ключовете на шевролета, хукна към огромния камион, скри се под ремаркетото, насочи пистолета към полигона и набързо обмисли възможностите за избор на Алам. Арабинът не бе имал време да разбие ключалката на някой от фургоните и да се скрие вътре, нито се бе спотаил зад камиона, защото

можеше лесно да застреля Мърсър, докато бягаше натам. Полето наоколо беше тревисто и не предлагаше защита, затова Алам не би тръгнал натам, нито пък се катереше по скалата — трудна задача дори за опитен алпинист. Оставаха генераторите или двете купчини със съоръжения до входа на тунела. Четирите други дупки наблизо бяха дълбоки не повече от половин метър и Мърсър ясно виждаше, че Алам не се крие в тях.

Инстинктивно разбра, че арабинът се опитва да избяга през планината по широкия метър и двайсет тунел. Но за всеки случай, Мърсър изпълзя петдесетте метра до генераторите. Тялото му беше напрегнато в очакване на изстрел.

Той включи контролните уреди с едната си ръка, докато с другата държеше на прицел входа на тунела. Захранваните с осемцилиндрови дизелови двигатели генератори заработиха само след секунда. Мърсър махна мушамата от „миникъртицата“.

Малката пробивна машина функционираше почти като по-големите си братовчеди, но беше максимално усъвършенствана. Режещият диск с диаметър метър и двайсет беше направен от въглероден фиброполимер и късчета диамант и можеше да превърне за миг и най-твърдата скала в микроскопичен прах. Корпусът на „Мини“ беше цилиндричен и бе пълен със сложни помпи и клапани за хидравликата и глобална позиционираща система от трето поколение, по-точна от тази на американските военноморски атомни подводници. От двете и страни имаше два хидравлични крака за привеждане в движение, които бяха изключително мощни, така че режещото острие пробиваше гранита с нечуваната скорост от шейсет сантиметра в минута. Огромният вентилатор в задната част на машината издухваше прахоляка и отломките от работата на диска в тунела.

— Алам, знам, че ме чуваш — извика Мърсър. Гласът му прогърмя в шахтата. — Звукът е от пробивната машина, която е прокопала дупката, по която бягаш.

Абу Алам бягаше приведен в тъмния тунел, но спря веднага щом чу гласа. Беше му познат. Това беше мъжът, когото Кериков бе заловил по време на атаката срещу помпената станция. Алам не изпитваше желание да се върне и да го убие. Филип Мърсър не беше негов враг, а на Кериков. Единственото, което имаше значение за него, беше да се

измъкне от дупката и да избяга. Отворът на шахтата зад арабина се бе смалил, а отпред имаше само непрогледен мрак.

— Направи я човекът, когото ти уби в Калифорния — продължи Мърсър, докато подготвяше „Мини“ и режещият диск се завъртя свободно около оста си. — Той я изпробваше тук, преди да отнемеш живота му. За твое съжаление не довършихме шахтата, защото решихме, че експериментът е успешен. Тунелът свършва на около метър и половина от другата страна на скалата.

Алам пребледня.

Мърсър включи хидравличните крака и се дръпна встрани. „Миникъртицата“ потегли напред. Режещото колело се въртеше с хиляда и петстотин оборота в минута. Когато не се налагаше да пробива скали, „Мини“ можеше да се движи с четири метра в минута с причудливата си клатушкаща се походка. След час щеше да стигне до Алам. Мърсър не можеше да си позволи да чака до края, затова програмира машината автоматично да се изключи, след като пробие петдесетте сантиметра до дъното на шахтата. След това се обърна и тръгна към джипа.

— Умри трудно, копеле.

Абу Алам, Бащата на болката, щеше да трепери от страх до последната възможна секунда в края на тунела, свит на кълбо до грапавия камък, преди „миникъртицата“ да стигне до него. Тялото му беше стрито на прах от режещия диск. Няколко дни по-късно, когато „Мини“ бе извадена от дупката, най-голямото парче, което намериха от тялото, можеше да се изцеди през тубичка за паста за зъби.

На връщане Мърсър качи трима от най-сериозно пострадалите пътници от катастрофирания автобус. За живота им нямаше реална опасност. Закара ги в болницата във Валдиз, но тръгна, преди някой да го забави с други въпроси освен къде е станал инцидентът. Едва когато джипът влезе в пристанището за танкери, той си спомни какво бе казал Кериков на „Петромакс Омега“.

„Разрушаването на петролопровода е само единият зъб на трипосочна операция.“ Мърсър скоро щеше да разбере, че вторият зъб на плана на бившия агент на КГБ е по-остър и смъртоносен от първия.

Пристанище за танкери „Алиеска“

Мърсър се върна в сградата на оперативния център. Анди Линдстрьом беше в кабинета си и говореше по телефона. Пред бюрото му стояха двама работници. Тежките им работни облекла бяха изцапани с петрол. Анди видя, че Мърсър стои на прага, и му направи знак да влезе. Той изкрещя някаква заповед по телефона, прекъсна връзката, грабна другата слушалка и отново започна да издава заповеди. Веднага щом я остави на вилката, и двата телефона пак зазвъняха.

— Господи, това е пълно безумие — оплака се Линдстрьом и извика в слушалката: — Чакай малко.

Без да чака отговор, той затвори и запали цигара. Пепелникът беше пълен с изпушени до половината фасове. Другият телефон продължи да звъни. Анди посочи с горящия край на цигарата към двамата работници.

— Проверете помпена станция десет. Искам да знам какво е състоянието на петролопровода между нас и река Танана. Хората на обекта твърдят, че няма външни повреди, нито следи, че е пипан, но искам да бъда сигурен. Ако попаднете на замръзнала секция, незабавно изключете помпата и ми се обадете. Ще се опитам да изпрося още един реактивен нагревател от военновъздушните сили.

Двамата кимнаха и бързо излязоха.

— Мърсър, имам още по-голям проблем от тази бъркотия. Иди в залата за комуникации. Там ще ти кажат за какво става дума.

— Лягам си, Анди — равнодушно каза Мърсър.

— Нуждая се от теб. Без Майк Колинс нямам шеф на охраната. Чух, че някой е бил застрелян на главната порта преди един-два часа, местната полиция вдига шум за кораба на ПАПС, който е експлодирал в пристанището, а петролните компании вече настояват за преразглеждане на графика за доставките. Управителният съвет на „Алиеска“ настоява да ремонтирам петролопровода за три седмици, а аз още не знам какви точно са пораженията. По дяволите, от сутринта цената на суровия петрол се е повишила с три долара и по всичко личи, че скоро няма да спадне. Ще ми помогнеш, нали?

— Добре — примирено отвърна Мърсър и излезе от кабинета, като мислеше, че новият проблем на Анди Линдстрьом трябва да е друг от фронтовете на Кериков.

Комуникационният център беше малко помещение с вграден плот за няколко телефона с много линии, факс и телетипни машини, и два мощни предавателя. Пред тях седяха трима души, а четвърти говореше по телефона. Аги Джонсън стоеше до бюрото и пушеше. Тя изтича към Мърсър, когато го видя да влиза, и се притисна до него.

— Какво се случи? — попита Аги.

— Абу Алам е мъртъв. Не ти трябва да знаеш подробностите. Какво става тук?

— Танкер е бил превзет от терористи, но капитанът е избягал. В момента е на телефона. Смята, че корабът ще бъде потопен близо до Сиатъл.

— Друга операция на ПАПС?

— Мърсър, почти всички активисти на ПАПС бяха на борда, когато „Надежда“ експлодира — тъжно каза тя. — От организацията останаха само чиновниците и редовите членове, които ни използваха, за да станат известни.

— Съжалявам. Имаш право — засрамено отговори Мърсър. Довчера Аги бе вярвала в тях и в каузата им, а сутринта бе загубила много приятели и бившия си любовник. При дадените обстоятелства реакцията и беше много по-мека, отколкото можеше да се очаква. — Кериков трябва да е планирал инцидента с танкера с друга групировка. Как се казва капитанът? — обърна се той към жената на телефона.

— Лайл Хаузър.

— Потвърдена ли е самоличността му? Може да е някой откачен.

— Той използва протокола за автентичност. Хаузър е капитанът на супертанкера. — Тя не възрази, когато Мърсър взе телефона от ръката ѝ.

— Капитан Хаузър, казвам се Филип Мърсър и в момента оглавявам охраната в „Алиеска“. Съжалявам, но трябва отново да разкажете какво се случи.

— Нямаме време за това — извика Лайл. — Онези психопати ще потопят кораба и разливът на петрол ще бъде колкото Голямото езеро.

— Къде се намирате?

— На остров Виктория, Британска Колумбия, в градче на име Порт Алис. Тук ме докара търговският риболовен траулер, който ме спаси.

— За Сиатъл ли пътуваше вашият танкер?

— Не, за Бога. Колко пъти трябва да повтарям? Бяхме се отправили към Лонг Бийч, когато първият ми помощник и група терористи, маскирани като работници, превзеха кораба. Успях да повредя моторите и може би да забавя похитителите с два дни. Това ги принуди да променят плановете си, затова вместо да потопят „Арктика“ в пристанището на Сан Франциско, те избраха Сиатъл.

— „Арктика“? Това не е ли плавателният съд на „Петромакс“? — попита Мърсър и Аги го погледна изпитателно, когато чу името на компанията на баща си.

— Да. Не. Беше. Корабът беше наскоро продаден, но в момента това не е важно — настоя Хаузър. — Трябва да ги спрем.

— Точно така, капитане. — Парчетата от мозайката започваха да се подреждат и да довеждат Мърсър до страшни изводи, за които не искаше да се замисля. — Трябва да се обадя на някои хора и после отново ще се свържа с вас. Но ви искам в Сиатъл, колкото е възможно по-скоро. Наемете самолет. Кажете ми номера на телефона си и изчакайте малко. Ще ви се обадя след десетина минути. — Мърсър се приготви да затвори, когато си спомни нещо важно. — Капитане, името на компанията, която е купила танкера ви, „Южно крайбрежно корабоплаване“ ли е?

— Да.

— Ей сега ще ви се обадя. — Мърсър прекъсна връзката и набра номера на мобилния телефон на Дик Хена.

Аги се приближи до него. На лицето и бе изписано безпокойство.

— Защо спомена „Петромакс“?

— Отвлечен е един от танкерите на баща ти.

— Но той ги продаде.

— Може би — каза Мърсър и се обърна, тъй като чу гласа на директора на ФБР. — Дик, обажда се Мърсър. Нямаме време за празни приказки. Вземи писалка и пиши. Искам да знам дали компания на име „Южно крайбрежно корабоплаване“ е подала план за полет с някой от служебните си самолети или от летището на Ванкувър, или от Британска Колумбия с дестинация някъде в Луизиана. В протока Пюджит има танкер, превзет от хора на Кериков, които ще искат бързо да се измъкнат оттам, след като го потопят. Освен това искам да уредиш войници от специалните части, за предпочитане „тюлени“, да бъдат в готовност в Сиатъл. Разполагаме само с няколко часа.

Хена се опита да го прекъсне, но Мърсър не му позволи.

— Не задавай въпроси, Дик. Просто го направи. Сигурно си чул какво се случи тук. Кериков ме предупреди, че акцията срещу петролопровода е само за отвличане на вниманието. Сиагъл ще се превърне в токсично сметище, ако не пристъпим към действие. Обади ми се с информацията за самолета. — Мърсър му каза номера, който бе залепен на телефона, и затвори.

— Какво става, Мърсър? — попита Аги и седна на стола до него.

Той забеляза, че се е изкъпала и е облякла широк джинсов гащеризон, закопчан на китките и глезените и и стегнат с тесен колан на тънката и талия.

— Кериков е мъртъв, но планът му все още е в действие. Каза ми, че разрушаването на петролопровода е само за заблуда. Имам чувството, че потапянето на танкера е поредното отклоняване на вниманието в погрешна посока, за да прикрие нещо още по-лошо.

— Какво? И какво общо има това с баща ми?

— Не знам каква е истинската цел на Кериков, нито какво е участието на баща ти, но се подготви, защото съм убеден, че е замесен.

— Но как е възможно? Той е в петролния бизнес. Разрушаването на петролопровода или потапянето на танкер е последното, което би искал, особено ако е негов.

— Може и да не повярваш, но танкерът, превзет от терористите, е същият, който е пренасял течния азот, използван за замразяването на петролопровода в Аляска. Подозирам, че баща ти се е забъркал още повече. Не забравяй, че ни държаха в плен на неговата петролна платформа, а не видях доказателства Кериков да я е превзел със сила.

Аги млъкна и се вгълби в себе си. Изглеждаше уязвима и крехка като порцелан.

Мърсър отмести поглед, давайки и възможност да размисли и да повярва в истината, и се обади в кантората на Дейвид Соулман в Маями, откъдето му казаха, че адвокатът си е отишъл вкъщи. Тъкмо се пригответи да набере домашния номер на Соулман, когато телефонът пронизително извъня.

— Да, Дик, какво откри?

— „Южно крайбрежно корабоплаване“ имат договор за самолет под наем, „Гълфстрийм IV“. Вчера са подали план за полет от

Ванкувър до Батън Руж. Самолетът вече е там. Снощи е пристигнал от...

— Сан Франциско — довърши изречението му Мърсър.

— Откъде знаеш, по дяволите?

— Там Кериков е възнамерявал да потопи танкера, но капитанът, който е успял да избяга, е повредил кораба. Действията му са принудили похитителите да променят плановете си и да вземат на прицел протока Пюджит вместо залива на Сан Франциско. Самолетът е чакал в Калифорния и после е бил преместен на север, към Ванкувър, когато танкерът не е могъл да стигне толкова далеч на юг.

— Какво знаеш за танкера?

— Не много. Ще трябва да попиташ бреговата охрана за подробностите, но с него е бил пренесен течният азот, който открих на „Джени IV“. Според един мой приятел танкерът е бил част от флотата на Макс Джонсън, но наскоро е бил продаден на малка компания на име „Южно крайбрежно корабоплаване“. Пълен е догоре със суров петрол и ако го взривят в протока Пюджит, случилото се в Аляска ще е петно мляко. Какво става с „тюлените“?

— Още не съм започнал да уреждам този въпрос. Не мога да ги поръчам като омлет в ресторант, за Бога.

— Не се дръж като бюроkrat. Свържи се с адмирал Морисън и му кажи, че ти трябва. Обърни се към президента, ако се наложи. Той ти дължи достатъчно много услуги.

— Ще направя каквото мога — обеща Хена, изведнъж осъзнавайки неотложността на положението.

— Вероятно ще трябва да предприемем атаката срещу танкера от Виктория. Налага се да искаш разрешение от канадското правителство. Знам, че са ни съседни и така нататък, но стават много докачливи по въпроси за суверинитета като този.

— Вече помислих за това. Трябва да поддържаме връзка. Ти си най-близо до мястото на събитията. Ще останеш ли на телефона до края?

— Не. Отивам в протока Пюджит. Полетът дотам е около пет часа, но ако ще координирам нещата, трябва да бъда на мястото. Ще ти се обадя веднага, щом имам връзка.

— Добре — съгласи се Хена. — Това ли ще е последният удар на Кериков?

— Иска ми се да кажа да, но се съмнявам. — Мърсър затвори и после се свърза с Хаузър. — Капитане, обажда се Филип Мърсър. Уредихте ли си транспорт до Сиатъл?

— Да, наех хидроплан. Пилотът каза, че ще ме закара дотам за около два часа.

— Хубаво. Но трябва да отидете в град Виктория. Там ще чака лодка, която ще вземе терористите от танкера.

— Сигурен ли сте?

— „Южно крайбрежно корабоплаване“ имат самолет във Ванкувър, който ще върне хората им в Луизиана. След като потопят танкера, те ще искат да се изтеглят от района колкото е възможно по-бързо. Гледам картата на стената срещу мен и най-бързият начин е с лодка от „Арктика“ до Виктория, а после с хеликоптер до Ванкувър и оттам вече ще бъдат свободни.

Хаузър не намери грешка в логиката му.

— Добре, а след това?

— След минута ще тръгна от Валдиз, но вие ще пристигнете във Виктория около три часа преди мен. Чакайте на главния терминал на летището. Ще ви позвъня на пейджъра, когато имам новини за вас. — Докато говореше с Хаузър, Мърсър прошепна на един от служителите да доведе Анди Линдстрьом. — Разказах на директора на ФБР какво се е случило. Нещата са задействани, капитане. Не се тревожете, те няма да сторят нищо лошо на кораба ви, ако успея да им попреча.

— Не се безпокоя за кораба, а за протока Пюджит. Мърсър се приготви да набере друг номер, но Аги го сграбчи за китката.

— Какво правиш? Не можеш да отидеш във Ванкувър.

— Трябва да отида — настоя той. Знаеше, че тя няма да го разбере.

— Капнал си от умора. Вече направи достатъчно. Нека някой друг да свърши това.

— Мислиш ли, че не го искам? Но аз съм такъв и винаги постъпвам така. Когато хората казват: „Нека някой друг да го направи“, усещам, че аз съм този друг, Аги.

— Не носиш отговорност за света.

— Имаш право, но поне мога да сторя нещо малко. — Повече от всичко друго Мърсър искаше да се измъкне от тази бъркотия, да замине някъде далеч заедно с Аги и да забрави всичко. За миг изпита

желание да бъде един от онези, които сляпо вярват, че други могат да оправят нещата в света. Мърсър заговори уморено и примирено. — Трябва да се погрижа за тази история и да видя края ѝ, Аги.

Тя го обичаше заради всеотдайността му, но осъзна, че колкото и да бъде споделена любовта и един ден, Мърсър няма да бъде с нея. В живота му винаги щеше да има нещо друго, някакво предизвикателство или криза, която щеше да го съблазни като чужда жена. Макар че не желаше да притежава мъжа на мечтите си, Аги разбра, че иска повече, отколкото той може да и даде. А ако Мърсър се превърнеше в онова, което тя искаше, промяната щеше да означава, че той вече не е човекът, в когото се е влюбила. Дилемата и беше „параграф 22“, чието единствено решение беше да сложи край веднага, преди да бъде наранена повече от сега. Мисълта да прекрати връзката им, преди още да е започнала, създаде болезнена празнота в душата ѝ, която имаше чувството, че никога няма да се запълни.

— Разбирам — излъга тя.

— Когато всичко свърши, искам да... Искам да кажа, че ако ти и аз... Мисля, че разбираш какво имам предвид. Ще поддържаме връзка.

— Разбира се. — Чувствата и бяха толкова объркани, че не можеше да го погледне в очите. Аги обаче се овладя, но когато се обърна, за да му каже, че повече не иска да го вижда, той бе изчезнал.

Мърсър и Анди Линдстрьом се срещнаха пред кабинета на директора на оперативния център.

— Трябва ми самолет, за да ме закара до Виктория, Британска Колумбия, колкото е възможно по-бързо — без предисловия заяви Мърсър.

— Какво се случи?

— Доколкото разбирам, Кериков е планирал да разруши петролопровода, а после хората му да потопят супертанкер в крайбрежните води на Сан Франциско. Капитанът на танкера го е повредил, така че плавателният съд няма да стигне толкова далеч на юг. В момента терористите са готови да го потопят в протока Пюджит. Това е вторият фронт на Кериков. От самото начало намеренията му са били да спре потока на петрол от залива Прудо и после да направи невъзможно транспортирането му покрай Западното крайбрежие. След инцидента с „Ексон Валдиз“ потъването на танкер в протока Пюджит завинаги ще сложи край на движението на суров петрол към

Калифорния. Агенцията за опазване на околната среда и природозащитните организации няма да го позволят. Дори да успееш да ремонтираш петролопровода, петролът няма да има къде да отиде. Разрушаването на линията и потапянето на танкера вървят ръка за ръка, за да блокират най-новия и потенциално най-големия вътрешен източник на петрол на Америка. Анди Линдстрьом кимна.

— Но какъв е резултатът? Каква е крайната целта на Кериков?

— Той е мъртъв и нямаме представа какво е искал да направи — призна Мърсър. Можем само да отбием тактическите му атаки и да се надяваме, че окончателната стратегия ще се изясни, когато успеем. Имаш ли самолет?

— Да, разбира се. И имаш късмет, защото е тук, във Валдиз. Обикновено го държат в Анкърдж.

— Обади се на летището и им кажи да го подготвят за полет до международното летище във Ванкувър. Да ми вземат и храна. Не помня откога не съм ял. — Мърсър се обърна и тръгна към вратата.

— Какво мислиш да правиш?

Мърсър спря на прага и погледна Линдстрьом.

— Щом измисля план, ти ще си първият, на когото ще го кажа.

Трийсет минути по-късно един от служебните самолети на „Алиеска“, наскоро купен „Ситейшън“, излетя от пистата и зави на юг, към Сиатъл и Ванкувър. Мърсър бе успял да си вземе дрехи от хотела и някои други неща, включително пистолета на Иван Кериков. Не знаеше колко време ще отсъства и каза на камериерката да запази останалия му багаж и да освободи стаята му. Някой в „Алиеска“ щеше да се погрижи за взетия под наем джип.

Облегна се на меката кожена седалка на самолета и се замисли за въпроса, който му бе дал задал Анди Линдстрьом. За окончателната цел на Иван Кериков. Какво можеше да бъде толкова голямо, че руснакът да реши да разруши петролопровода в Аляска и да потопи танкер само за да отклони вниманието от същинските си намерения? Кериков искаше нещо друго, очевидно свързано с петрола, което да наложи на Съединените щати да спрат използването на собствените си ресурси.

Отговорът беше толкова очевиден, та Мърсър се прокле, че не го е прозрял по-рано. Той приписа пропуската си на умората и протегна ръка към телефона. В Аляска беше единайсет сутринта, а във

Вашингтон — шестнайсет. Мърсър рискува, набра домашния си номер и след три позвънявания се приготви да се откаже.

— Ало. — Гласът на Хари Уайт прозвуча така, сякаш гласните му струни бяха посипани с шкурка.

— Какво правиш в дома ми, по дяволите? Пиеш моя алкохол, след като наскоро открадна няколко кашона от хотел „Уилард“?

— Дребосъка ми взема четири долара за чаша безалкохолно. Освен това твоите бисквити са по-пресни.

— Надявам се, че имаш огромна застраховка „Живот“ и аз съм благодетелстваното лице, стар негоднико.

— Странно, и аз си мисля същото за теб.

— По безжичния телефон ли говориш?

— Да. Защо?

— Слез в кабинета ми. Искам да направиш нещо за мен.

Дейвид Соулман бе казал, че „Петромакс“ са продали други два танкера на „Южно крайбрежно корабоплаване“ и единият е близо до Япония, а другият в крайбрежните води на Обединените арабски емирства.

— В кабинета ти съм — най-после съобщи Хари, след като слезе по скърцащите стълби от домашния бар на Мърсър.

— Добре. Включи компютъра и прегледай менюто, докато стигнеш до електронния бележник.

Мърсър изчака няколко минути, като слушаше как Хари ругае, докато се суети с мощния компютър.

— Мамка му. Как да го направя? — възмутено попита Хари.

— Използвай мишката.

— Не това. Как да включа компютъра?

— Добре, Хари, днес е първият ти урок по модерни технологии. Отзад, вдясно от кабелите, има малък бутон. Намери ли го? Хайде, Хари — подкани го Мърсър, докато разсъждаваше „Петрол.“ Петромакс „Близкият изток.“

— По дяволите. Ще извадя старата пишеща машина, която държиш в килера. Умея да работя с нея.

— Не е същото, Хари. Трябва ми компютърът. — На връщане от мястото на експеримента с „миникуртицата“ Мърсър бе чул по радиото, че в Лондон е бил нападат дипломат от ОАЕ. Имаше ли връзка това с плановете на Кериков? Вероятно.

— Добре, добре. Готово, включих го. Телевизорът на квадратната кутия светна като неонена реклама на бар със стриптийз.

— Браво. Виждаш ли сивия пакет цигари на бюрото? Нарича се мишка. Помръднеш ли я, ще раздвижи малката стрелка на екрана на телевизора.

— Да ме вземат дяволите, наистина. — Хари беше доволен от постижението си. — Хей, какъв хубав щрих.

— Кое? — уплашено попита Мърсър.

— Автоматичният поднос за питиета, който излиза под телевизора. Високите ти чаши се вместили идеално.

След секунда Мърсър се досети какво има предвид Хари.

— Не, това е подносът за компактдискове, а не за питиета. Обединените арабски емирства. Малцина американци бяха чували за тази държава. Биха ли забелязали, ако там неочаквано бъдеше извършен преврат? Стига цената на петрола да останеше стабилна, Мърсър знаеше, че отговорът е не. След още пет минути инструкции Мърсър насочи Хари Уайт към електронния бележник. Старецът се радваше като дете всеки път, когато компютърът изпълнеше командите му.

— Това чудо е страхотно. Трябва да си купя компютър — повтаряше той.

— А сега ми трябва справка от географската директория. Щракни два пъти върху малката карта на света и когато картата се уголеми, отново щракни два пъти на Близкия изток.

— Готово. Божичко, вече съм хакер.

— Ще станеш, когато престанеш да кашляш сутрин, докато шейсетте години пушене излизат през белите ти дробове.

— Страхотно е да се разговаря с теб, Мърсър. А сега, трябва да тръгвам. Дребосъка е отворил.

— Много смешно. Там има име, което не си спомням, но човекът е геолог по петрола и работи в Обединените арабски емирства. Прегледай списъка и ми прочети всяко име, след което е написано ОАЕ.

Хари прочете имената. Мърсър не познаваше много от тях, а за други знаеше, че вече не работят в Персийския залив. Не беше допълвал електронния си бележник от две години и този пропуск му загуби ценно време.

— Чакай. Я повтори последното име.

— Джим Гибсън.

— Това е той — победоносно заяви Мърсър, като си спомни едрия червендалест мъж от Тексас и месинговия телескоп, който навсякъде носеше със себе си, където и да отидеше. Бяха се запознали в Нигерия преди години, когато работеха за увеличаването на износа на природните ресурси на държавата в Западна Африка. Гибсън беше специалист по петрола, а Мърсър проучваше перспективно диамантено поле в централната част на страната. Тогава бяха двама от неколцината американци в Нигерия и изпиваха по няколко питиета, когато бяха в Лагос. Гибсън използваше телескопа си, за да шпионира девойките в селото, докато се къпеха в потока близо до мястото, където заедно с Мърсър пробиваха дупки. Той се хвалеше, че може да забележи красиво момиче дори на луната. — Кажи ми номера и много ти благодаря. Длъжник съм ти.

— Няма за какво. И без това те излъгах. Имам „Джак Даниълс“ вкъщи, но пия твоя „Джим Бийм“.

— Ти си истински приятел, Хари — иронично отбеляза Мърсър.

В Обединените арабски емирства беше полунощ, затова Мърсър остави съобщение на телефонния секретар на Гибсън в министерството на петрола и каза номера на полета, с който пътуваше, в случай че Джим отиде на работа рано. Накрая добави, че сутринта ще му се обади отново.

Полетът продължи пет часа. Мърсър си позволи да поспи само три и използва останалото време да организира контраудар срещу „Южен кръст“. Дрямката го освежи малко, но не достатъчно, за да работи с пълните си възможности. Преди да се приземят, Мърсър се обади във Вашингтон, във Виктория, Британска Колумбия, където капитан Хаузър чакаше, и на Анди Линдстрьом във Валдиз, който мъдро бе прехвърлил отговорността по оценяването на щетите, нанесени на петролопровода, на един от подчинените си. Разговорът с Дейвид Соулман продължи близо половин час, но си заслужаваше всяка минута. Проучването на адвоката хвърли сянка върху плана на Мърсър, но той нямаше друг избор и не можеше да се откаже.

Всичко беше уредено, когато самолетът кацна във Виктория. Капитан Хаузър бе взел кола под наем, за да отидат с Мърсър на пристанището, където екип на „тюлените“ от военноморската база в

Бремертън, Вашингтон, чакаше в готовност. Директорът на ФБР бе казал, че ще се възползва от всяка дължима му услуга, за да убеди президента да даде разрешение за използването на екипа.

— Уведомени ли са канадските власти? — Мърсър все още говореше по телефона, докато самолетът се движеше към главния авиационен хангар.

— Радвай се, че успях да уведомя нашите власти. Политиците помнят като петгодишни деца и могат да се съсредоточат за не повече от петнайсет минути. Ще отнеме повече време, докато се уточним с канадците. Те се придържат към принципите, но искат да изпратят на мястото техните специални сили. Съгласиха се „тюлените“ да извършат атаката, но техните хора трябва да бъдат там като подкрепления.

— Дик, капитан Хаузър подозира, че терористите чакат прилива и после ще излеят петрола в пролива Хуан де Фука.

Според един човек, с когото Хаузър е разговарял тук, във Виктория, приливът започва след трийсет минути. Трябва да отидем на брега, независимо дали канадците ще дойдат. Това е една от ситуацияите, в които искаш прошка, а не позволение.

— Не мога да ти разреша да направиш това, Мърсър. Има международни съображения.

— Не разбираш. Не искам благословията ти, а само ти казвам, че отивам — заяви Мърсър и затвори.

Пилотът изключи двигателите и един от наземните работници отвори външния люк. До него стоеше митничар.

— Добре дошли в Канада. Имате ли нещо за деклариране?

— Да, един спешен случай — отговори Мърсър, слизайки от самолета.

Лайл Хаузър чакаше до форда на паркинга пред главната авиационна сграда. Беше в рибарски работни дрехи и гумени ботуши. Взетите назаем дрехи бяха чисти, но лицето му беше небръснато и изнурено.

— Ако можех да се видя в огледалото, обзалагам се, че изглеждам зле като теб.

— Толкова ли зле изглеждам? — отвърна Мърсър и мигновено спечели сърцето на капитана. — Готови ли сме?

— Чаках само теб. Обадиха ми се от военноморските сили. Те са на пристанището с щурмова лодка.

— Разказа ли им за хората, които превзеха кораба ти? Колко са? Какви оръжия имат? Такива неща?

— Описах ги, доколкото можах. Знам, че главният инженер ми помогна да избягам — отговори Лайл Хаузър, седна зад волана на форда и включи двигателя. — Командирът на „тюлените“ ми каза, че са обучени за подобни атаки и имали боен план.

— Ще видим — съгласи се Мърсър с невъодушевената му преценка.

Разстоянието от летището до пристанището на Виктория по Бланшард Стрийт беше само петнайсет километра. Мърсър и Хаузър мълчаха през цялото пътуване. Не изпитваха желание да обсъждат последиците, ако не успееха.

Небето беше синьо. Мяркаха се само няколко рехави облачета. Въздухът беше резлив, но слънцето затопляше всичко и есенният ден приличаше на пролетен. Ако суровият петрол се разлееше, въздухът щеше да се превърне в отрова, въглеродородите щяха да загреят атмосферата толкова много, че дори краткотрайно облъчване би означавало обгорени бели дробове и реална заплаха от рак.

Петимата „тюлени“ бяха незабележими като бутилка уиски на събиране на „Анонимни алкохолици“, докато седяха в щурмовата лодка. Бяха си сложили бронирани жилетки. Черните им дрехи се сливаха с лодката, но изглеждаха нелепо на фона на облечената в пъстроцветни ризи и якета тълпа, която ги зяпаше така, сякаш бяха животни в зоологическа градина. Зловещата на вид лодка, опасана с гумени пояси и задвижвана с два външни мотора, приличаше на грозно пате в сравнение с красивите яhti около нея.

— Господи — възкликна Мърсър. — Проклетият цирк е дошъл в града.

Двамата с Хаузър бързо закрачиха по доковете, като се молеха да стигнат до лодката, преди началникът на пристанището да я забележи и да реши да разбере какво става.

— Не мога да повярвам, че местната жандармерия не ги е разкарала.

— Лейтенант Кръчфийлд? — извика Лайл. — Аз съм капитан Хаузър, а това е доктор Мърсър.

Двамата побързаха да скочат в лодката. Мърсър се ръкува с младия лейтенант и му заповяда да тръгват.

Лицето на Кръчфийлд беше гладко като на бебе. Очите му бяха сини, а носът толкова чип, че ноздрите приличаха на дула на двуцевка. Той нямаше суровия вид на командосите от екипа си и изглеждаше нетърпелив.

— Доктор Мърсър — изкрещя Кръчфийлд, за да надвика бръмченето на двигателите. Лодката вече се носеше по вълните с осемдесет километра в час. — Чух какво сте направили миналата година в Хавай с друг от нашите екипи, и трябва да кажа, че за мен е удоволствие да се запозная с вас.

Мърсър не реагира на комплимента и лейтенантът продължи:

— Извадихме късмет, че бяхме във Вашингтон, когато ни се обадиха.

— Само един от „тюлените“ оцеля в Хавай, лейтенант. На ваше място бих сдържал въодушевлението си, докато всичко свърши — мрачно каза Мърсър. — На какво разстояние е „Южен кръст“?

— Според информацията от сателита корабът се намира на около шейсет километра по-нататък в пролива. Ще бъдем там за петдесет минути.

— Не, няма да се приближаваме до онзи смъртоносен капан. Ще ни взривят веднага щом ни забележат. Имате ли цивилни дрехи, някаква маскировка?

— Не. Казаха ни, че това ще бъде пряка атака и не се нуждаем от такива неща. — На Кръчфийлд не му хареса, че поставят под съмнение тактиката му.

— И това ми било дискретност — отбеляза Хаузър, Планът на Мърсър беше да превземат плавателния съд, който трябваше да вземе Джоана Ригс и терористите, и с него да се приближат до танкера. Но пресрещането, без да бъдат забелязани, щеше да бъде трудно, като се имаше предвид очебийността на щурмовата лодка на „тюлените“ и фактът, че все още не знаеха кой от стотиците плавателни съдове в пролива е изпратен да вземе похитителите. Без тази важна информация Мърсър и останалите можеше да се приберат вкъщи и да гледат по

телевизията най-страшната катастрофа в околната среда в историята на Америка.

— Какви средства за комуникации има на борда?

— Само това. — Младият командос показва малък портативен радиопредавател с къса антена.

— Какво е това, по дяволите?

— Дяволска риба, тук е Кален капитан. Отговори. Край. — Кръчфийлд подаде предавателя на Мърсър. — Сега сте във връзка с щурмовата подводница „Талахаси“, която е на дванайсет метра под нас и ще ни придружи до танкера. Няма да намерите по-добър комуникационен център от техния, докторе. Атомната подводница е същински ловец... След като преди няколко часа бяха вдигнати под тревога, те подслушват морските канали в района, вкарват информацията от всички разговори в компютъра си и изготвят карта на маршрута на всеки кораб в протока Пюджит. Командирът ми каза, че адмирал Морисън от Главното командване смята, че ще оцените помощта. Изглежда е ваш почитател.

— Дяволска риба слуша — чу се глас от радиопредавателя в ръката на Мърсър.

Мърсър беше изумен от присъствието на подводницата и от доверието в него от страна на председателя на съвета на началник-щабовете, но не го показва с нищо. Беше изцяло съсредоточен върху предстоящата мисия.

— Дяволска риба, търсим плавателен съд, който е напуснал Виктория преди час и се движи към „Южен кръст“. Би трябвало поне веднъж да се е свързал с танкера и да сте засекли кратко съобщение. Ключовата дума, която ми трябва, е „Арктика“. Имате ли нещо с подобно описание?

— Изчакай, Кален капитан — каза подводничарят и след минута се обади отново. — Потвърждаваме. Лодка с две витла, движеща се със скорост двайсет възела, е напуснала Виктория преди четирийсет и седем минути. Засечено е едно съобщение до танкера. Гласи следното: „Арктика, тук е Спасител. На път сме. Разчетено време за пристигане 14,20 часа. Потвърдете.“ Танкерът е отговорил: „Прието.“ Това е всичко. Сонарът показва, че мишената е дълга единайсет метра и широка три и половина. Предполагаме, че е рибарска лодка или моторница. Край.

— Прието, Дяволска риба. Край. — Мърсър върна преподавателя на Кръчфийлд. — Ще бъде напечено. Трябва да превземем лодката, преди да я видят от танкера. Инак нямаме шанс.

— Как разбра, че отново са го прекръстили на „Арктика“? — попита Хаузър. — Името му беше „Южен кръст“, когато го напуснах.

— Имам добър адвокат — без да обяснява, отговори Мърсър и после се обърна към лейтенанта: — Това ли е максималната ви скорост?

— Не, по дяволите — ухили се Кръчфийлд и кормчията подаде пълна тяга на моторите. Вятърът свистеше край тях, докато се движеха със скорост сто километра в час.

Мърсър разказа на Хаузър какво се е случило с петролопровода в Аляска и за Иван Кериков.

— Втората част на плана му е да потопи танкер в американски води и да замърси крайбрежието на разстояние стотици километри. Макс Джонсън е бил замесен от самото начало и е използвал един от танкерите си, за да пренася течния азот. Знаел е, че танкерът ще бъде потопен, и за да не плати няколко милиарда долара за почистването, тихомълком е продал флотилията си, включително „Арктика“, като се е погрижил ключовите фигури като онази Джоана Ригс, за която ти ми разказа, да останат на борда.

— Точно така. „Петромакс Пасифика“ е трябвало да бъде преименуван на „Южно гостоприемство“, а новото име на „Арабия“ е „Южен акцент“ — заяви Хаузър.

— Ти си бил избран, тъй като бившият капитан, друг конспиратор, убеден съм, е бил ранен и се е наложило да бъде заменен. Не се обиждай, но те са искали капитан на пенсионна възраст, който от няколко години не е плавал в морето. Така е щяло да бъде по-лесно да ти припишат „нешащния случай“, след като те убият.

— Нещо не се връзва. Щом Макс Джонсън е продал танкерите си, защо корабът пак се нарича „Петромакс Арктика“, а не „Южен кръст“?

— Защото според Дейвид Соулман, моят приятел адвокат, рано тази сутрин продажбата на корабите на „Петромакс“ на „Южно крайбрежно корабоплаване“ е била анулирана. Танкерите отново са собственост на Джонсън. И отговорността за разлива на двеста хиляди тона петрол ще бъде негова.

— Не разбирам. — Хаузър гледаше недоумяващо Мърсър.

— Кериков е осигурил парите за „Южно крайбрежно корабоплаване“ и от самото начало е възнамерявал да измами Макс Джонсън. Нужни са му били танкерът и петролната платформа на Макс, но не го е искал за партньор. Има и още нещо, в което Кериков не е искал Макс да участва. Отвялякъл е дъщеря му, за да бъде сигурен, че Джонсън няма да разкрие тази част на заговора. Макс ще бъде обвинен за замърсяването на водите и няма да пророни дума за съучастничеството си — отговори Мърсър и после млъкна.

Беше му необходимо време, за да се подготви за атаката. Ако всичко вървеше по плана, командосите лесно щяха да превземат лодката за бягство и след това да я използват за прикритие, за да се качат на танкера. Хаузър бе казал, че терористите са малцина, а „тюлените“ бяха най-добрите войници от специалните части в света. Както предполагаше името им, те се чувстваха удобно и на сушата, и във водата. Според Кръчфийлд превземането на кораби беше техният занаят.

От друга страна, Мърсър не беше в състояние да участва в операцията. Той бе преживял много и силите му бяха на изчерпване. Цялото тяло го болеше и му се виеше свят. Не хранеше илюзии, че ще оцелее в евентуална престрелка. Реакциите му бяха забавени, рефлексите — притъпени от изтощение. Едва след няколко секунди Мърсър усети, че Кръчфийлд го тупа по рамото.

— Съобщение от Дяволска риба — извика лейтенантът в ухото му. — Сонарът им показва, че сме на осем километра зад мишената и на около дванайсет от танкера. Както ти каза, ще бъде напечено.

— Какъв е планът ти?

— Ще се приближим до тях и ще открием огън. В същото време двама от моите хора ще скочат в лодката им.

— Ами, ако не улучите никого с първата канонада и те успеят да предупредят „Арктика“ по предавателя?

Кръчфийлд се ухили. Задачата наистина му харесваше.

— По моя команда „Талахаси“ ще заглуши всички радиопредавания в радиус от осемдесет километра. В продължение на няколко минути ще има доста разгневени диско джокери.

Проливът Хуан де Фука беше широк и приличаше на езеро. От двете му страни имаше гори и високи скали. В друго време и при

други обстоятелства Мърсър би изпитал удоволствие от пътуването. Той мрачно стисна зъби и се вторачи във водите пред тях, надявайки се да забележи издайническата дيريا на лодката на терористите. Мърсър бе взел деветмилиметрови патрони от единия командос и зареди пистолета на Кериков.

— Там! — извика Хаузър. Обучените му очи откриха лодката в далечината по-бързо от тези на по-младите мъже. Той имаше много по-голям интерес да спаси „Петромакс Арктика“ или „Южен кръст“. За командосите това беше поредната напечена мисия, но за него — личен въпрос. Лайл Хаузър беше капитанът на танкера.

От разстояние лодката беше само белезникава точка върху сивата вода, а дирята зад нея — призрачна. Танкерът все още не се виждаше. Хората на плавателния съд за бягство не можеха да ги забележат. Черният корпус на лодката на „тюлените“ се губеше между вълните. Необикновените и очертания я правеха незабележима на повече от петстотин метра, но Кръчфийлд не искаше да рискува. Той доближи предавателя до устата си.

— Дяволска риба, тук е Кален капитан. Време е за затъмнение. Повтарям, време е за затъмнение. Дайте ни седем минути, подслушвайте, и ако няма контакт, заглушавайте отново, докато чуете как проклетият танкер експлодира. На този етап преминете на състояние „Браво“.

— Какво е състояние „Браво“? — попита Мърсър.

— „Талахаси“ излиза на повърхността, изстрелва към танкера торпедо и разбира дали онези тъпацы са готови да умрат за каузата си.

Мърсър нямаше желание да изтъква, че торпилирането на танкера ще свърши работата на терористите, но не може да се сдържи.

— Не ми казвай, ако имате състояние „Чарли“. Не искам да знам.

— Лейтенант, хрумна ми идея — каза Хаузър точно преди да ги забележат от лодката за бягство. Той я обясни само за минута и всички се съгласиха.

Те се приближиха до порещата вълните моторница с потъмнял от годините в Северния ледовит океан корпус. Горните и части бяха очукани от прословутите летни дъждове в региона. Лодката изглеждаше амортизирана и не беше учудващо, че двайсетте взела, с които се движеше, бяха максималната скорост, която можеше да набере. Терористите нямаха достатъчно време за подготовка, докато

пътуваха от Сан Франциско, и бяха натъпкали набързо в шкафа за провизии собственика на плавателния съд. Съдържанието на черепа му бе изпръскало стените от фибростъкло. Похитителите на моторницата, екипът, долетял от Ванкувър със служебния самолет на „Южно крайбрежно корабоплаване“, за да помогне на Джоана Ригс, не искаха да поемат риска да ги свържат с потопяването на супертанкера.

Лодката на „тюлените“ измина разстоянието до моторницата толкова бързо, че командосите трябваше да се разтичат, за да заемат позиции. Те приклекнаха зад планшира. Това не им осигуряваше прикритие, ако отвърнеха на огъня им, но бяха невидими, докато лодката им се връзваше в дирята след моторницата. Двата плавателни съда скоро се изравниха. Капитан Лайл Хаузър стоеше на щурвала заедно с Мърсър. Двамата изглеждаха спокойни в цивилните си дрехи. Хаузър бавно намали тягата и лодките заплаваха с една и съща скорост. Деляха ги само няколко метра.

Тримата мъже на крилото на мостика се стреснаха, когато видяха черната лодка до тях. За да разсеят опасенията им, Мърсър и Хаузър започнаха да махат въодушевено и се усмихнаха, сякаш бяха излезли в морето да се разходят за удоволствие.

— Какво е положението? — попита Кръчфийлд, който бе клекнал зад Мърсър и държеше картечен пистолет.

— Виждам трима мъже на мостика — отговори Мърсър с крайчеца на устата, без да престава да се усмихва. — Мисля, че са араби. Не забелязвам оръжия, но всички са в дълги шлифери, под които може да крият всичко. Изглежда, има най-малко още един в кабината долу. Съзирам движение в едно от прозорчетата. Не мога да разбера дали човекът има оръжие.

— Качваме се след трийсет секунди — каза Кръчфийлд на екипа си. — Капитан Хаузър, дайте напред още пет-шест метра и когато извикам, доближете ни до тях.

Лайл подаде тяга и лодката на „тюлените“ изпревари моторницата. Мърсър махна отново, но не получи отговор.

Командосите подбраха с невероятна точност подходящия момент. Кръчфийлд все още не бе извикал, когато кормчията избута Хаузър от мостика и угаси моторите. Лодката отново се изравни със старата моторница. Тримата араби на палубата се обърнаха едновременно, когато започнаха да изпреварват странната лодка. Но

когато се усъмниха, че нещо не е наред, над планшира се появиха трима командоси и откриха огън, а Кръчфийлд и друг морски пехотинец прескочиха малкото пространство между двата плавателни съда.

Картечните пистолети „Хеклер и Кох“ на „тюлените“ виеха като циркуляри, изстреляха в моторницата стотина куршума само за няколко секунди разпръснаха парчета фибростъкло и дърво и Надупчиха тримата мъже пред контролните уреди. От каютата отвърна отличителното тракане на автомат „АК — 47“. Произведеното в Русия оръжие улучи партньора на Кръчфийлд, докато скачаше на моторницата. Куршумите не пробиха кевларената му жилетка, но хидростатичният шок го подхвърли в празното пространство между двата плавателни съда и тялото му изчезна в облаците от кордит, които изпълниха въздуха. Той падна във водата, но никой не чу вика му, докато престрелката продължаваше.

Следващата канонада на командосите проби назъбена дупка в корпуса около страничния отвор, откъдето бяха дошли изстрелите. Звучите на стрелбата с автоматично оръжие бяха пронизани от кратък вик и изведнъж всичко свърши. Кръчфийлд бе застанал гордо до контролното табло, нагазил до глезените в кръв и разкъсани трупове. Той изключи двигателите в същия миг, когато кормчията от екипа му намали скоростта на щурмовата лодка. Двата плавателни съда започнаха да се движат бавно. Ехото на сражението заглъхна.

Мърсър скочи на моторницата, чието име беше „Щастлив час“. Последваха го Хаузър и другите двама командоси. Очите им блестяха от бойна страст, а дулата на оръжията им още бяха горещи. Кормчията отдалечи щурмовата лодка от „Щастлив час“ и описа малка дъга в пролива, за да вземе падналия им другар. Докато Кръчфийлд преместваше труповете на единия борд на пленената моторница, двамата му колеги слязоха по тясната стълба в каютата долу. Когато лейтенантът приключи, те отново се върнаха на мостика. Единият командос, нисък и набит латиноамериканец с избит зъб, бършеше ножа си с кърпа за хранене, която бе взел от камбуза.

— Бяха двама, шефе — небрежно съобщи той и пхна ножа в калъфа на бойния си колан.

— По дяволите — възкликна Кръчфийлд и се обърна.

На моторницата имаше петима терористи. Единият „тюлен“ беше във водата, друг бе отишъл да го вземе и на „Щастлив час“ бяха останали само трима.

Мърсър прочете мислите му и заговори, преди лейтенантът да направи нещо прибързано.

— Нямаме време да ги чакаме. Джоана Ригс очаква моторницата след няколко минути. Не трябва да предизвикваме подозренията ѝ, като закъснеем. Изпратили са петима мъже да я вземат. И ние сме петима, заедно с Хаузър и мен.

— Доктор Мърсър, ние сме обучени за подобен вид нахлуване. Затова ни плащат. Разбирам защо вие и капитан Хаузър сте тук, но не мога да ви разреша да се качите на борда на „Арктика“, докато не го обезопасим.

— Нямаме време да спорим, лейтенант. Да тръгваме. Ще обсъдим въпроса по пътя, но каквото и да стане, не можем да чакаме твоите хора. — Мърсър знаеше, че Кръчфийлд няма друг избор, освен да му позволи да отиде с него. Щеше да му трябва още огнева мощ.

— Мърсър, Джоана Ригс ще ме познае веднага — изтъкна Лайл. — Ще бъда по-скоро в тежест, отколкото в помощ.

— Знам. Помислих за това. Ти ще се качиш на борда пет минути след нас. Дотогава ние ще сме обезопасили зоната около стълбата за борда. Повярвай, ще имаме нужда от теб, ако Ригс вече е започнала да потапя кораба. Аз не разбирам от танкери.

— Но нали каза, че работиш за „Алиеска“?

— Не. Просто направих услуга на Анди Линдстрьом, шефа на оперативния център, и заместих шефа на охраната.

— По дяволите. Загазихме — прошепна Хаузър.

— И още как. — Мърсър се вторачи в намиращия се на по-малко от километър пред тях „Петромакс Арктика“, спрял край северния бряг на широкия петнайсет километра пролив Хуан де Фука.

Невероятните му размери предизвикаха страхопочитание, но Мърсър не можа да се отърси от мисълта, че танкерът прилича на обречен кораб.

НА БОРДА НА „ПЕТРОМАКС АРКТИКА“, ПРОЛИВ ХУАН ДЕ ФУКА, БРИТАНСКА КОЛУМБИЯ

С разрастването на градовете Сиатъл и Ванкувър през осемдесетте и деветдесетте години на ХХ век, дължащо се на притока на имигранти от Азия и на компаниите за различни технологии, които изникваха във всеки гараж и мазе, бяха положени много усилия девственият Северозападен Тих океан да остане колкото е възможно по-чист. За разлика от мегаполиса, простиращ се от Бостън до Вашингтон, който безвъзвратно бе замърсен от строителството в продължение на двеста години, в околностите на протока Пюджит все още имаше красиви гори, планини и бистри, студени потоци, където рибарите си изкарваха прехраната, а спортистите тренираха. Дивата природа процъфтяваше, особено в самия проток, който бе обитаван от всякакви животински видове — от величествени китове до игриви видри. Сиатъл се славеше с гнездата си от раци, а в горите живееха сърни, бобри и десетки други животни. За всички, освен за най-яростните природозащитници, районът беше образец за продуктивната хармония между екологията и индустрията. „Петромакс Арктика“ се намираше там, където морето минаваше между остров Виктория и континента. Трюмовете му бяха натежали от двеста хиляди тона петрол и перилата сякаш бяха само на няколко метра от вълните. Танкерите не бяха необичайна гледка в пролива, макар „Арктика“ да поразяваше с размерите си. Но по-обезпокоителна от присъствието му беше тънката струйка пушек, която се виеше от правоъгълния му комин. Двигателите му работеха на ниски обороти, колкото да се съпротивляват на прилива.

Изминалият четвърт век изобилства с разкази за инциденти със супертанкери — „Ексон Валдиз“, „Амако Кадиз“ и най-известният „Тори Каньон“. Множество гигантски плавателни съдове са изчезнали по време на буря или са се разбили в катастрофа, или поради

механична повреда. Само за един месец през 1969 година са изчезнали или сериозно са пострадали три танкера с тегло над двеста хиляди тона и за тези инциденти знаят малцина извън петролната индустрия. Причините за катастрофите са различни. Рядко една-единствена повреда може да потопи тези огромни чудовища. За потъването на супертанкерите са необходими много фактори — от климатичните условия до елементарна човешка грешка. Никая от мерките за сигурност обаче не можеше да предотврати катастрофата, която скоро щеше да се случи във водите на протока Пюджит.

Според плана на Иван Кериков танкерът трябваше да бъде потопен скоро след анулирането на продажбата му на „Южно крайбрежно корабоплаване“. Тъй като повреденият кораб не можеше да стигне чак до Сан Франциско, сделката беше отменена преди няколко дни — дребен детайл, който съвсем леко промени планирания резултат на операцията. Храбростта на капитан Хаузър само премести мишената край Сиатъл. Макар и не толкова уязвима като в Сан Франциско, екосистемата там също беше крехка и щеше да пострада не по-малко сериозно, когато суровият петрол стигнеше до бреговете.

Сега задачата на Джоана Ригс беше да се погрижи в морето да изтече колкото е възможно повече петрол, като инцидентът изглежда случаен, а не умишлен. Членовете на екипажа скоро щяха да бъдат убити, а моторницата за евакуация пристигаше, затова нямаше да има свидетели, нито материални доказателства, че най-големият разлив на петрол в историята е саботаж. В най-лошия случай петролът щеше да се разлее от Белингам до Еверет, а в най-добрия петното щеше да покрие двеста шейсет и четири километра от крайбрежието от Ванкувър до Такома, площ, която обхващаше хиляди километри назъбени брегове и многобройни протоци, острови и заливи.

Заповедта за убийството на останалите членове на екипажа беше решение, което накара Джоана Ригс да се замисли. Трябваше да я издаде капитан Олбрехт, но сега беше нейна отговорност. Макар че делът и от един милион долара за операцията щеше да успокои чувството и за вина, тя изпитваше нежелание да кимне на Волф да го направи.

Той усети нервността ѝ, докато стояха на левия борд, и разбра, че ще трябва да ги убие, без да получи пряка заповед. В миналото му имаше толкова много убийства, че още няколко не предизвикваха в

него излишно безпокойство. Волф обаче загуби част от уважението, което изпитваше към жената, превзела танкера така, сякаш бе родена за терорист. Щеше да приеме мълчанието и за негласно одобрение. Той щеше да извърши убийствата, но отговорността беше нейна. Джоана Ригс събра сили, за да довърши онова, за което и бяха платили.

Когато строяха „Петромакс Арктика“, Макс Джонсън се бе погрижил танкерът да има всички автоматични и системни предпазни средства, които да не му позволят да разлее нито капка от товара си. Ето защо умишленото потапяне на кораба и изливането на петрола изискваха задружните усилия на всички похитители с изключение на Волф и на още един човек, неговия помощник. Всеки имаше определена задача и времето им беше разчетено.

Огромният корпус на „Арктика“ беше разделен на осемнайсет отсека с резервоари не само за да не се позволи на целия товар да изтече, ако някъде бъде пробита дупка, но и за да се направи плавателният съд по-стабилен в бурни води. Резервоарите бяха свързани със сложна система от клапани, използвана предимно да поддържа равновесието, когато част от товара се изпомпваше от танкера. Компютърът контролираше нивото на петрола в резервоарите и автоматично компенсираше според условията на кораба и в морето.

Ригс и екипът и трябваше да изключат компютъра и да работят ръчно с помпите и клапаните, които контролираха движението на петрола. Компютърът не можеше да създаде условията, необходими за изхвърлянето на товара, защото в системата му бяха програмирани спирачки. Мотивирани от алчност или безумие, човешките ръце трябваше да работят с уредите и да отворят резервоарите широко, макар че компютърът настояваше да бъдат затворени. Бинарният морал на машината посрами морала на човешките същества.

Първата част на плана за изхвърлянето на петрола от „Арктика“ беше всмукателният отвор за морска вода, който се намираще на кърмата. Тръбата с диаметър седемдесет и пет сантиметра се използваше за вкарване на морска вода в резервоарите по време на операции по почистване и изхвърляне на баласт. За да изтече петролът през този отвор, трябваше да бъдат отворени осем клапана и след това гравитацията щеше да изтласка двестата хиляди тона петрол в морето. Танкерът щеше да се издигне във водата, след като се освободеше от товара, а налягането през отвора щеше да се увеличи и струята петрол

да стане по-силна. Ако по-късно някой водолаз не огледаше командната зала на потопения танкер и не провереше всички клапани, за саботажа нямаше да има доказателства.

Втората част на плана включваше временно отваряне на капаците на някои резервоари на палубата и използването на колекторната система, за да се напълни палубата с петрол. Когато Ригс бъдеше готова да отвори всмукателния отвор за морска вода, капаците отново щяха да бъдат спуснати, за да не останат следи от саботаж. Докато петролът изтичаше, този на палубата щеше да бъде запален. Екипите за бързо реагиране щяха да загубят ценно време, докато се борят с пламъците, без да съзнават, че в помещенията с помпите са нанесени много по-големи поражения. Трето, в тясното пространство между двойния корпус на танкера щяха да бъдат детонирани насочени експлозиви, съобразени по време така, че голяма част от петрола да потече към брега, когато бъде взривено дъното на кораба. Ако всичко вървеше по плана, причините за потъването на „Петромакс Арктика“ щяха да останат загадка.

Ригс чакаше в помещението с контролните уреди на помпите. Част от хората и се намираха в плетеницата от тесни пространства между двата корпуса и поставяха експлозиви, а други махаха капаците на шест от резервоарите. Мониторите на компютрите показваха, че системата работи нормално. Резервоарите бяха пълни и съотношението на газовете в инертната смес, което не позволяваше на петрола да се възпламени, беше в необходимите граници.

Ригс бе предвидила да координират усилията си по преносими радиопредаватели, но неочаквано всички изключиха едновременно. Не се чуваше дори слаб шепот. Джоана реши, че батериите са дефектни. Не и мина през ума, че сигналите може да са заглушавани. Разчитайки на набързо набелязания график, тя изчака определения момент да изключи компютъра и да задейства огромните помпи, контролиращи потока на петрола в танкера.

Веднага щом беше махнат капакът на един от пълните догоре резервоари, в командната зала прозвуча аларма, която извести, че съотношението между газовете се е променило и става взривоопасно. Ригс натисна няколко бутона и лоста, контролиращи потока на петрола, и го насочи към отворения резервоар на палубата. Черната течност бликна през отворите на гъсти като катран струи и започна да

се излива в постоянно уголемяващи се локви. Работейки със скорост петнайсет хиляди тона в час, само за няколко секунди помпите напълниха главната палуба с десетина сантиметра дълбока тиня, и петролът потече по всмукателния отвор за морска вода, за да излезе в пролива. Алармата на радара, измерващ височината между върха на товара и тавана на резервоарите, виеше още по-пронизително от останалите сензори. Ригс не и обърна внимание и се погрижи цялата палуба да бъде залята с петрол. Въздухът се изпълни с отровни изпарения. Доволна, Джоана изключи помпата и зачака терористите да затворят люковете.

Тя бе източила петрола само от шест от осемнайсетте резервоара по зигзагообразна схема и танкерът жаловито стенеше от неравномерното разпределение на товара. Когато бъдеха детонирани експлозивите в трюмовете, допълнителното налягане върху кила щеше да ускори разрушаването на кораба. Около тъмния корпус на „Арктика“ се бе образувала блестяща локва, искряща във всички цветове на дъгата.

Ригс погледна часовника си. Часът беше два и десет. Моторницата, изпратена да вземе нея и другите, трябваше да пристигне след няколко минути. Волф сякаш прочете мислите и и застана до нея.

— Моторницата се приближава. Време е да тръгваме. — Акцентът прикри чувствата, които може би изпитваше германецът, въпреки съмненията на Джоана, че е неспособен на каквито и да е чувства.

— Приключи ли? — попита тя, имайки предвид убийствата на членовете на екипажа.

— Да, мъртви са.

Като предпазна мярка, в случай че труповете бъдат открити или изхвърлени на брега, Волф и един от хората му бяха удавили насилствено всички членове на екипажа на „Арктика“ в басейна със солена вода на палубата с комина. Те заведоха всеки поотделно до басейна, удариха го по главата, за да загуби съзнание, и го държах под водата, докато престанеше да мърда. Убийствата на двама и четиримата моряци им отнеха повече време, отколкото предполагаша.

Ригс и Волф чакаха мълчаливо няколко минути и дадоха на терористите достатъчно време да затворят люковете. Когато стана два

и дваисет, Джоана отвори ръчно осемте клапана, водещи от отвора за засмукване на морска вода до главните тръби, излизащи от резервоарите на танкера. В помещението се долови осезаемо присъствие. Потокът звучеше като съскане на локомотив в дълъг тунел. Там където трите тръби се вливаха в главната седемдесет и пет сантиметрова артерия, шумът приличаше на продължителна експлозия.

Петролът започна да изтича от танкера досущ жизнено важна кръв от смъртоносна рана. Ригс се усмихна.

— Да се махаме от този ковчег. Само ще отида да използвам радиопредавателя, за да довърша прикритието ни на невинни жертви, които скоро ще умрат, и после тръгваме.

Разговорът между Мърсър и Кръчфийлд за двамата цивилни, готвещи се да помогнат за възвръщането на „Петромакс Арктика“, стана безсмислен, когато видяха петното петрол, което се появи зад танкера. Дори от разстояние соленият бриз донесе парливата миризма.

— Madre de Dios^[1] — промълви латиноамериканецът и се прекръсти.

— Не изчакаха спасителната моторница. — Лейтенантът изрази на глас очевидното. — Закъсняхме.

— Може би не — отвърна Мърсър и погледна Хаузър, който гледаше ужасен танкера. — Капитане?

— Знам ли — отвърна Лайл. — Не мога да кажа какви са пораженията, докато не се кача на борда. Изглежда са обърнали тягата във всмукателния отвор за морска вода и са го използвали за изхвърляне на петрола. Или са пробили корпуса. Не мога да бъда сигурен.

Кърмата на „Арктика“ сочеше към океана, а носът бе обърнат на изток, към протока Пюджит. Моторницата се движеше към въжената стълба, спусната от перилата на задната палуба. Танкерът приличаше на айсберг, четири пети от който се криеха под водата, и истинските му размери не можеха да бъдат преценени отблизо. Черната му, гладка страна сякаш нямаше край, докато Кръчфийлд насочваше „Щастлив час“ към стълбата зад борда. Изглеждаше невероятно нещо толкова голямо да е сътворено от човешка ръка, макар че Мърсър и останалите виждаха само част от супертанкера. Корпусът под тях се намираще на дълбочина дваисет метра, колкото шестетажна сграда.

Мърсър се обърна, за да види целия танкер, и си спомни за снимките на Великата китайска стена, простираща се към безкрайността. Гледката смрази кръвта му.

Корпусът беше заобиколен от ивица гъст отровен петрол.

— Чакайте — извика глас високо горе и някой се наведе над перилата на „Арктика“. — Идваме.

Кръчфийлд и двамата други командоси си бяха сложили жълти мушамени якета, за да скрият черните си униформи, и засега бяха успели да заблудят човека на танкера. „Тюлените“ започнаха да се катерят по въжената стълба.

— Върнете се. Свършихме тук — извика терористът на борда на танкера. Вятърът отнесе думите му към пролива Хуан де Фука.

Лейтенантът не обърна внимание на заповедта и продължи нагоре. Двата му подчинени го следваха. Тримата приличаха на един организъм, докато се изкачваха с лекота и ритмично слагаха крака на стъпките, движейки се вълнообразно и плавно нагоре. Мърсър изчака половин минута и после тръгна след тях. Знаеше, че Хаузър ще го последва. На капитана вече не му пукаше дали Ригс или някой от похитителите ще го познае. „Петромакс Арктика“ беше официално под негово командване и той смяташе да направи каквото е необходимо, за да предотврати разрушаването му.

Мърсър бе изминал три четвърти от разстоянието, когато Кръчфийлд се прехвърли на борда. Той се замисли за стълбите, по които се бе изкачвал, когато беше малък, в гранитните кариери в Бар, Върмонт, където бе израснал. На времето се катереше бързо като маймуна, без да е обременен от страха, който сега свиваше стомаха му. Последният командос стигна до парапета и се скри от погледа му. Мърсър го последва, без да знае какво го очаква.

Изведнъж въжената стълба се заклати толкова силно, че Мърсър спря да провери дали Хаузър не е изпаднал в беда. Лайл клатеше стълбата, за да привлече вниманието му. Мърсър инстинктивно погледна нагоре и видя, че единият морски пехотинец изхвърча от борда. Ехото от стрелбата стигна до него след част от секундата.

Безжизненото тяло на латиноамериканеца прелетя покрай Мърсър, като се преобръщаше в празното пространство, и падна във водата, разплисквайки бяла пяна. Мърсър извади пистолета си. Не можеше да остане там, където беше, забележим и уязвим, но вместо да

се върне, той се втурна нагоре, и подаде глава над перилата, за да прецени какво е положението. На палубата имаше само шепя лъскави месингови гилзи, от които все още излизаха струйки парлив пушек, и следи от кръв, водещи към затворен люк.

Механичен глас стресна Мърсър и едва не го накара да загуби равновесие.

— Дяволска риба вика Кален капитан. Чакаме отговор.

Мърсър бе забравил, че има връзка с „Галахаси“. Той пъкна пистолета под мишницата си, за да освободи ръката си, и извади предавателя.

— Тук е Кален капитан. Положението е... По дяволите, не знам какво става. Изчакайте. Ще се свържа с вас.

Мърсър пъкна предавателя в джоба си, претърколи се на палубата и намери укритие под спускателния механизъм на левия борд на спасителна лодка. Устройството беше празно и предлагаше защита от всяка страна.

В момента болката, на която бе издържал, не означаваше нищо. Адреналинът, създаденият от природата опиат, към който се бе прирастил отдавна, циркулираше в организма му и изостряше сетивата му. Той действаше автоматично и нищо друго нямаше значение.

— Хаузър, по-живо. Нямаме време — извика Мърсър и блъсна с рамо вратата на надстройката.

Тежката стомана се удари в напречната греда. Вътре имаше тъмен коридор. На пода лежеше трупът на един от терористите. Гърдите му бяха надупчени от оръжията на „тюлените“. Мърсър се наведе да вземе пистолета до тялото. Лайл, който също се бе качил на борда, се приближи до него. Във въздуха се носеше мирис на петрол, който полепваше по гърлата им като гъста слуз и пареше очите им.

— Трябва да отидем в помещението с помпите. — Страхът и напрежението накараха Хаузър да говори неестествено високо и гласът му прогърмя в коридора.

В далечината отекнаха изстрели. На палубата под тях се водеше ожесточена престрелка.

— Няма да успеем оттук. — Мърсър предположи, че са изолирани от залата с помпите.

— Може да стигнем дотам от другата страна на кораба, но трябва да се върнем навън и да прекосим корпуса по палубата с комина. Аз ще те водя.

— Не. Върви след мен. — Мърсър побегна обратно по пътя, по който бяха дошли, като държеше двата автоматични пистолета в ръцете си.

Лайл го преведе по няколко стълби и спря на палубата, където бяха трапезарията, кинозалонът, библиотеката и амбулаторията за екипажа, за да огледа бъркотията. Страхуваше се, че с момчетата му се е случило най-лошото. Дватама прекосиха танкера по дължина и се качиха на върха на надстройката. От височина двайсет и пет метра над водата Мърсър видя уголемяващото се петно петрол около кораба. Нямаше представа какво количество от товара е изтекло. Мазната течност бавно се диглеше вълнообразно по лъскавата повърхност на водата. Мърсър и Хаузър хукнаха по палубата. Лайл едва не се блъсна в него, когато Мърсър изведнъж спря пред плувния басейн, където се носеха трупите на екипажа на танкера. Ужасяващата гледка парализира двамата мъже, които онемели гледаха касапницата пред тях.

— Искам онези копелета, Мърсър. Искам да платят за всичко това... — Капитанът не можеше да намери думи, докато гледаше какво се е случило с екипажа му. От очите му бликнаха сълзи на гняв и отчаяние, докато се опитваше да овладее чувствата си.

— И двамата го искаме — тихо каза Мърсър. Колкото и пъти да бе виждал смъртта в различни образи, той не можеше да остане безразличен към нея, и беше потресен не по-малко от Хаузър.

Зад тях се отвори врата. Мърсър мигновено забеляза дрехите на мъжа, който надникна оттам към палубата. Човекът не беше командос и Мърсър изстреля осем куршума в бърза последователност. Шестте улучиха терориста и го надупчиха от краката до гърлото. Той умря, преди да падне на палубата.

Налягането на неравномерно разпределения товар се увеличаваше и дълбоко под ватерлинията, в кила на „Петромакс Арктика“ микроскопични пролуки в спойките на обшивката на корпуса започнаха да се разширяват в дълги, назъбени цепнатини. Корабът скърцаше като дърво, залюляно от силен вятър. В пролива отекваше стържене на метал. Танкерът започваше да се разпада.

— Да вървим. Трябва да предотвратим разцепването на кораба.

Хаузър поведе Мърсър към предния край на надстройката. И двамата се стъписаха. Те очакваха да видят боядисаната в червено главна палуба с размерите на три футболни игрища, но пред тях имаше огромно пространство суров петрол. Над вонящото черно блато се подаваше само едно издигнато тясно висящо мостче, минаващо по дължината на танкера, и двете кули на колектора в средата.

— Какво означава това? — попита Мърсър, когато беше в състояние да говори.

— Вероятно смятат да подпалят и кораба. Не им е достатъчно да източат товара. Искат и танкерът да изгори.

Мърсър видя в далечината приближаващ се катер на бреговата охрана, но вече беше късно. Отровата изтичаше от танкера толкова бързо, че когато властите пристигнеха, десетки хиляди тонове петрол щяха да са замърсили чистите води на протока Пюджит.

— Трябва да затворим всмукателния отвор — извика Хаузър.

— Да вървим — каза Мърсър и тръгна след него към вътрешността на кораба.

Те тичаха, без да мислят за вероятността от засада. Ако попаднеше на някой от терористите, сблъсъкът щеше да бъде възможност да излеят част от омразата и гнева си. На разклона в дъното на дълъг коридор Лайл поведе Мърсър наляво, а после отново надолу. Не видяха никого. Танкерът беше започнал да се накланя и това се усети по-осезаемо, когато влязоха във вътрешността, и ги принуди да бягат, подпирайки се на стената. Смордта се засили.

— Колко остава? — Белите дробове на Мърсър пареха от напрежение и от смесицата от петрол и химикали, която вдишваше.

— Още едно ниво — задъхано отвърна Хаузър. — Почти стигнахме.

Мърсър стисна решително челюсти и хукна отново. Преди дванайсет часа се опитваше да избяга от обречена петролна платформа, а сега бе тръгнал към сърцевината на обречен танкер. „Каква ирония“ — помисли той и мрачно се усмихна.

Мърсър чу гласове в дъното на стълбите и се долепи до стената, но воят на сирените му пречеше да различи думите. Мъжът и жената, които разговаряха, явно вървяха по коридора, в който той и Лайл едва не бяха влезли.

Мърсър рискува, надникна от площадката на стълбището и видя двама души. Очевидно никой от тях не беше загрижен за съдбата на танкера, нито за виещите наоколо аларми. Хаузър погледна също и едва не хукна след Джоана Ригс и терориста на име Волф. Мърсър хвана капитана, притисна го в напречната греда и се вторачи в очите му.

— Те не са важни. Знаем какво изпитваш, но първо трябва да спасим кораба. Трябва да спрем изтичането на петрола.

Лайл кимна и двамата хукнаха към помещението с помпите. Хаузър незабавно се залови за работа, като включи трите помпи в опит да изсмучат замърсената с петрол морска вода обратно в резервоарите. Отчаяните му усилия обаче бяха безуспешни. Тежестта на останалия в резервоарите петрол упражняваше твърде голямо налягане и помпите не можеха да го преодолеят. От кораба продължаваше да изтича петрол. Капитанът бе принуден да затвори двойните клапани на седемдесет и пет сантиметровата главна тръба и на трите по-малки тръби и успя да спре изтичането. През това време Мърсър се опита да изключи алармите. Звукът се засилваше и извисяваше пронизително и той имаше чувството, че зъбите му ще се строшат.

— Как върви? — извика Мърсър.

Лайл работеше трескаво, сновеше от едно табло на друго, натискаше бутони и лостове, проверяваше показанията на уредите, отиваше до компютъра и преглеждаше менюто като дете, увлечено във видеоигра.

— Мисля, че ще успеем. Опитвам се да преразпределя петрола в трюмовете. Трябва да уравнился кораба. — Хаузър погледна сериозно Мърсър. — Ако бяхме закъснели само с една минута, нямаше да мога да направя нищо. Танкерът щеше да се разпадне.

Неочаквано въздухът оживя, сякаш през помещението с помпите премина електрически заряд. Канонада от деветмилиметрови куршуми рикошира в стоманените стени и тавана и се разпръсна на стотици свръхзвукови частици, които изпълниха пространството като разгневен рояк оси. Разнесоха се изстрели и от оръжия с по-голям калибър. Мърсър бе спасен от атаката от метален шкаф, използван за съхранение на мостри суров петрол, взети от резервоарите по време на товаренето, но на Хаузър не му провървя.

Капитанът беше улучен в гърба. На сакото му се появиха червени петна. Той извика, политна напред, удари се в бюрото, падна на пода и започна да се гърчи конвулсивно.

Мърсър надникна зад шкафа и видя тъмен силует, който изскочи навън. Той се промъкна до вратата, за да погледне в коридора, и едва не прерязаха гърлото му. На касата се бе подпрял лейтенант Кръчфийлд. Лицето му беше изцапано и окървавено. В бойната му униформа имаше три кървящи дупки. Бронираната му жилетка сякаш бе пробита от рогата на цяло стадо бикове. Ножът, който държеше до гърлото на Мърсър, бе оставил тънка кървава ивица, преди командосът да осъзнае, че ще убие един от добрите, и да спре ръката си.

— За малко не видях сметката на копелето, но ми се свършиха мунициите. — Пистолетът на Кръчфийлд беше празен и все още димеше в другата му ръка. — Помислих, че ти си подкреплението му.

— Господи, той неочаквано откри огън в помещението. — Страхът прогони обичайното спокойствие на Мърсър. — Мислиш ли, че би убил своите хора.

— Съжалявам. — Лейтенантът бързо губеше сили. — В момента съм малко зашеметен. Не мога да разсъждавам трезво.

— И още как. Загубил си много кръв. — Мърсър помогна на командоса да влезе в залата с помпите и го сложи да легне на пода до Хаузър. Капитанът стенеше от време на време и не беше ясно дали е изпаднал в шок. — Кръчфийлд? Другият ти човек все още ли е някъде тук?

— Едва ли. Устроиха ни страхотно посрещане. Чакаха ни най-малко шестима терористи. Обезопасихме горната част на стълбата, разделихме се и ги погнахме, но това не беше една от добрите ми идеи — призна лейтенантът.

— Гледай да доживееш, за да съжаляваш. — Мърсър провери пълнителите на двата си пистолета и сложи останалите патрони в едното оръжие. — Стой при Хаузър. Направи каквото можеш за него. Видях катер на бреговата охрана да идва насам. Вероятно Дяволска риба го е повикала. Помощта ще пристигне всеки момент.

Мърсър излизаше от помещението, когато Кръчфийлд го повика.

— Пази се от онзи тип. Държах го на прицел, когато натиснах спусъка, но той се премести, докато куршумът летеше към него. Това е най-бързото копеле, което съм виждал.

— Благодаря. — Мърсър не искаше да знае за подобни способности.

Той излезе в коридора и разгледа кървавата диря на пода. Може би бягащият терорист вече нямаше да е толкова бърз. Мърсър насочи пистолета напред и тръгна по следата, като се прикриваше, доколкото можеше. Капките кръв го изведоха от надстройката и той ускори крачка, защото имаше чувството, че похитителят е по-заинтересуван да избяга, отколкото да довърши онова, което бе започнал в помещението с помпите.

Най-после стигна до естествено осветен коридор, където слабото слънце проникваше през дълги правоъгълни прозорци, и осъзна, че терористът не се е отправил към въжената стълба. Коридорът излизаше на главната палуба от отсрещната страна на танкера, далеч от нея, Мърсър усети горещината на петрола на главната палуба. Температурата му беше около сто и двацет градуса, когато го бяха изпомпали от залива Прудо, но оттогава петролът бе загубил малко от топлината си. Усещането беше приятно в сравнение със студения октомврийски въздух, но миризмата беше силна и противна.

Мърсър бързо забеляза стъпките, оставени от последния жив терорист. Очертанията им бяха размазани от петрола, който бавно се процеждаше и ги покриваше, но въпреки това се виждаха. Някой бягаше, накуцвайки, в далечината между кулите на колектора.

Мърсър се втурна към висящото метално мостче, минаващо през средата на палубата, надявайки се, че ще се придвижи по-бързо по сухата повърхност. Изненада се приятно, като видя стар велосипед, оставен за членовете на екипажа, които трябваше да стигнат до далечния нос на кораба по време на рутинни операции. Велосипеди имаше на всеки танкер.

Мърсър се метна на седалката и завъртя педалите.

Волф беше сигурен, че чу гласове, когато двамата с Джоана Ригс излизаха от помещението с помпите. Докато се отдалечаваха по коридора, той усети, че ги гледат, но не се обърна. Едва когато стигнаха до главната палуба и видя труповете на хората от екипа си, Волф реши да се върне на кораба и да убие противника. Ригс продължи към въжената стълба и моторницата. Волф знаеше, че залата с помпите е логичната мишена за контраудар. Това беше единственото място,

където можеше да се предотврати предстоящото разрушаване на танкера.

Докато тичаше по палубата, колкото можеше по-бързо заради парещата рана в крака, където Кръчфийлд го бе прострелял, той осъзна, че връщането му е може би фатална грешка. Волф бе зарязал подготовката си и се бе поддал на чувствата си. Дори ако потопяването на „Петромакс Арктика“ бъдеше осуетено, той си бе свършил работата. Но въпреки това се бе върнал в помещението с помпите и бе получил сериозно нараняване.

Волф бягаше към носа, надявайки се, че Командосът, който го бе прострелял, ще го последва. Ако му бе отредено да умре на този прокълнат кораб, искаше възможност да очисти поне един от американците.

Волф се обърна, очаквайки да види „тюлена“, и с периферното си зрение забеляза някакъв луд, който препускаше с велосипед по тясното висящо мостче над главата му. Германецът хвърли празното си оръжие на палубата и от дълбокия джоб на панталона си извади сигналната ракета, която носеше в себе си от началото на операцията по потапянето на танкера. Задачата му беше да запали петрола на палубата точно преди двамата с Ригс и останалите от екипа да избягат от кораба.

Мърсър скочи от велосипеда, когато видя, че човекът под него се обърна и хвърли картечния си пистолет. Велосипедът изтрака на палубата, а той се изправи и внимателно се прицели. В същия миг терористът замахна с дясната си ръка и от юмрука му се запали червено слънце. От сигналната ракета се разнесе диря отпарлив пушек.

— Хвърли оръжието или корабът ще пламне — извика Волф.

— Не е необходимо да го правиш. Хвърли ракетата през борда — възрази Мърсър.

Волф стоеше в локва петрол, дълбока пет сантиметра, но заляла площ от четири акра. От недобре затворен люк зад него извираше още петрол.

Двеста хиляди тона силно възпламеним непреработен петрол. Двеста килотона. Очаквайки смъртта, Мърсър разсеяно се запита кое е по-взривоопасно — един тон тротил или един тон петрол. Широшима бе изравнена със земята с еквивалента на двайсет килотона. Дори ако

съотношението между тротила и петрола не беше такава, той пак стоеше над много помощна бомба.

Мърсър се опита да си спомни какво бе казал Хаузър за газовете в резервоарите. Защо въздухът трябваше да бъде инертен? Беше толкова уморен, че не можеше да се сети защо въздухът в резервоарите с петрол беше толкова важен.

— Трябва да го направя — извика Волф и размаха горящата сигнална ракета. — Ако не за друго, то поне за да знам, че ще умреш заедно с мен.

Мърсър стисна ръкохватката на пистолета, без да изпуска от прицел терориста, и в същия миг си спомни, че петролът се възпламенява само при определено съотношение на газовете, и за да се запали, трябва да бъде смесен точно с единайсет процента кислород. Ако кислородът беше много повече или по-малко, сместа не беше запалима, освен ако петролът не бе загрял предварително. Надявайки се, че съотношението е в негова полза и без да разсъждава повече, Мърсър се прицели и стреля три пъти. Деветмилиметровите куршуми раздробиха рамото на Волф и ръката му увисна безпомощно, крепейки се само на няколко ивици плът. Горящата сигнална ракета падна от вцепенените му пръсти и цамбурна в петрола на палубата.

Терористът изкрещя от болка и се свлече на колене. И после видя тъмночервения огън до него. Опита се да стане, но нараняванията в крака и рамото направиха движенията му толкова некоординирани, че се строполи в гъстата черна течност. Волф започна да се дави, без да може да повдигне лице от петрола.

Мърсър прескочи перилата на висящото мостче. Сигналната ракета все още не бе запалила петрола, но той не искаше да рискува. Мърсър се подхлъзна, размаха крака и падна по гръб в лепкавата мазна течност. Болка прониза главата му. Той допълзя до ракетата, взе я и я вдигна високо над главата си. Капките петрол, стичащи се от нея, избухнаха в жълти пламъци, които се посипаха по тялото му. Със свободната си ръка угаси искрите, изправи се предпазливо, дотътри се до перилата на „Арктика“ и хвърли сигналната ракета в пролива, далеч от мястото, където петролът бе изтекъл от трюмовете.

— Кален капитан, тук е Дяволска риба. Моля, обади се. Мърсър стоеше до парапета и гледаше как пламъкът угасва във водата. Не

искаше да отговаря на подводницата, спотайваща се под танкера, но чу натрапчив шум, и извади от джоба си малкия радиопредавател.

— Говори Кален капитан. Казвай.

— Сонарът засича плавателен съд с две витла, който бързо се отдалечава. Сигналят съответства на този на моторницата. Можеш ли да потвърдиш, че сте на борда?

Мърсър погледна отвъд кърмата и видя „Щастлив час“. Моторницата се бе отправила към открития Тих океан. Кръчфийлд и Хаузър бяха в помещението с помпите, а останалите командоси и членовете на екипажа на „Арктика“ бяха мъртви, затова на борда на бягащата моторница можеше да са само останали живи терористи или Джоана Ригс.

— Не, Дяволска риба. Там са терористите. Можете ли да ги елиминирате?

— Да.

Бързото преминаване на „Талахаси“ само на десетина метра под повърхността предизвика вълнение, сякаш във водата се стрелна грамадна риба. Скоростта и маневреността на щурмовата подводница бяха фантастични. Мърсър зачака да чуе експлозия на торпедо, но това не стана. „Щастлив час“ представляваше петънце на хоризонта, когато изведнъж от морето зад нея се издигна лъскаво черно чудовище.

Носът на „Талахаси“ се показва в дирята на моторницата. Огромният корпус се извиси на дванайсет метра от водата и после невероятната му тежест преодоля инерцията на ядрените двигатели и подводницата отново се гмурна в пролива, разплисквайки стени от разпенена вода. „Талахаси“ изчезна толкова бързо, колкото се бе появила. Подводницата потъна под вълните, образувайки голям водовъртеж зад моторницата, която се опитваше да избяга. В бездната, създадена от кратката поява на „Талахаси“, се сгромолясаха четири хиляди тона вода.

Джоана Ригс и моторницата „Щастлив час“ бяха всмукани във водовъртежа и изчезнаха безследно, сякаш никога не бяха съществували. Моторницата потъна толкова бързо от маневрата, че една чайка, която летеше над нея, също бе повлечена надолу и се удави. Изминаха няколко секунди и развълнуваната вода се успокои. На мястото, където Джоана Ригс умря, не останаха отломки.

Ако не го бе видял с очите си, Мърсър нямаше да повярва. Той ясно видя „Щастлив час“, която бързо се движеше към открития океан, а в следващия миг сякаш някакво кошмарно същество погълна моторницата.

— Дяволска риба вика Кален капитан. Дяволска риба вика Кален капитан. Мисията е изпълнена. Бреговата охрана съобщи, че ще пристигнат след две минути. Идват и лихтери танкери, които ще изпомпат товара ви. Властите в Сиатъл са предупредени за разлива на петрол. Екипите за бързо реагиране са тръгнали. Ние продължаваме към насрочената си мисия, която вече е в ход.

Мърсър се усмихна на ликуващия глас по предавателя. Не знаеше, че разговаря с капитана на подводницата, но не се изненада, когато по-късно разбра, че е бил той.

— Прието, Дяволска риба. Тук е Кален капитан. Край и много благодаря.

Той тръгна уморено към надстройката, към която се приближаваше катерът на бреговата охрана.

До детонацията оставаха само осем минути, но служителите на бреговата охрана намериха и обезвредиха експлозивите, поставени в двойния корпус на „Арктика“. Приливът, на който Ригс и Кериков разчитаха да донесе петрола по крайбрежието на протока Пюджит, не беше толкова висок, както предвиждаха прогнозите, и разлетите дванайсет милиона галона суров петрол, макар и повече, отколкото в инцидента с „Аксон Валдиз“, не причиниха планираната екологична катастрофа.

Хеликоптер откара капитан Лайл Хаузър и лейтенант Кръчфийлд в болница и двамата оцеляха. Мърсър знаеше, че трябва да се погрижи за още един последен детайл, който най-после щеше да сложи край на случая.

[1] Богородице — (исп.) — Б.пр. ↑

ОБЕДИНЕНИ АРАБСКИ ЕМИРСТВА

Сиатъл и Персийският залив се намират на срещуположни точки на земното кълбо. Но въпреки това за Мърсър беше малко по-бързо да отлети за Ню Йорк и после да продължи през Европа към Близкия изток, отколкото да прекоси Евразия, Той нямаше спомен от трансконтиненталния полет, защото спа от мига, в който се качи на борда в Сиатъл, докато самолетът се приземи в Ню Йорк. Терористичната атака на лондонското летище „Хийтроу“ бе объркала въздушния трафик и единственият бърз полет, който намери за Европа, беше на борда на свръхзвуков „Конкорд“ на „Ер Франс“. Мърсър предпочиташе по-бавен транспорт, защото се движеше като зомби по летище „Кенеди“ и смяташе да спи по време на трансатлантическата отсечка от полета, но успя да дремне само два часа в издължения, подобен на ракета самолет.

На летище „Дьо Гол“ в Париж цареше пълен хаос. Хиляди пътници се опитваха да стигнат до Британските острови. Ако беше нащрек, Мърсър щеше да се изнерви, но той задряма по време на едночасовия престой, докато чакаше прекачване за Абу Даби.

Безпощадното слънце в столицата на Обединените арабски емирства беше облекчение от студа и влагата, които бе изтърпял през последните няколко дни. Костите му щяха да се нуждаят от седмици топлина, за да се разсее студът от потапянето в ледените води, докато бягаше от петролната платформа на „Петромакс“. Мърсър носеше само малка чанта с набързо купени дрехи от летище „Кенеди“, затова мина през митницата за минути. Той тръгна покрай огромния безмитен търговски център и излезе на пътя за международния терминал.

Докато чакаше посрещача, полковник на име Уейн Бигълоу, Мърсър остави чантата в краката си, без да обръща внимание на такситата. След като се отърсеше от студа в тялото си, следващата му задача щеше да бъде да се наспи добре.

Наблизо изсвири клаксон, който го изтръгна от унеса. Мърсър си бе създал ясна представа за полковник Бигълоу от телефонния

разговор, който бе провел с него на летището, и очакваше да види стария войник да кара очукан ландроувър със смъкнат гюрук и тежка резервна гума, прикрепена на предния капак. Бигълоу обаче се подаде през смъкнатото стъкло на нов мерцедес 600 SEL, чиято лъскава черна броня блестеше на слънчевата светлина.

— Предполагам, че вие сте доктор Мърсър? — Акцентът на полковника беше от колониалните времена на Англия, глас от безвъзвратно отминала епоха. Прошарените му мустаци бяха заострени в краищата и лицето му беше тъмно и задебеляло като кората на дърво. Макар че седеше в луксозен автомобил, гърбът му беше изправен като на военен от кариерата. Мърсър мигновено хареса по-възрастния мъж.

— Онова, което е останало от него — отвърна той, дръпна се от стълба на лампата, на който се бе облегал, взе чантата си и се приближи до колата.

— Съжалявам, че закъснях, но не исках да изпусна фойерверките сутринта. Изтребителите „Хорнет“, които военноморският ви флот използва, са невероятно внушителни. Реват като проклети хрътки от ада. — Бигълоу забеляза колко бавно Мърсър заобиколи мерцедеса и колко предпазливо се отпусна на кожената седалка. — Изглежда, че вие и Халид Худари имате един и същ шивач.

Дясната ръка на Мърсър беше превързана, за да се фиксира разкъсаното сухожилие на рамото му.

— Изумително е колко много съчувствие получаваш с това нещо. По дяволите, дори стюардесите на „Ер Франс“ бяха любезни.

— Трябваше да пътувате с „Бритиш Еървейз“, но вероятно инцидентът на „Хийтроу“ ги е шашнал за няколко дни.

— Всичко ли мина по плана? — попита Мърсър. Докато чакаше на летищата и пътуваше в самолетите, преминавайки през тринайсет часови зони на изток, се бе изтърколил цял един ден, откакто двамата с капитан Хаузър бяха предотвратили разрушаването на „Петромакс Арктика“.

— Като по часовник — широко се усмихна Бигълоу. Мерцедесът замърка на сто и петдесет километра в час по асфалтовата лента, пресичаща белия пясък на пустинята. — Ще оставя министър Худари да ви разкаже подробностите.

— От разговора ми със секретарката му разбрах, че той е бил сериозно ранен по време на нападението пред Британския музей и после на „Хийтроу“.

— Сири има слабост към него и е описала нараняванията му като по-тежки, отколкото са в действителност. Улучили са го шрапнели, но животът му съвсем не е в опасност, и е изкълчил гръбнака си, когато е скочил от самолета. Паднал е от три метра и е прищипал нерв за няколко часа. Познавам хора, които са скачали от хиляда и петстотин метра височина без парашут и са си тръгвали само накуцвайки леко. Знаех си, че той трябваше да учи в Кралската военна академия, вместо в Кеймбридж и Лондонския икономически университет. Техните възпитаници са твърде мекушави.

— Отдавна ли го познавате?

— Откакто баща му го доведе от пустинята, когато беше малко момче. Хората като него са бъдещето на Персийския залив. Те могат да живеят на Запад и в същото време да запазят своите традиции и вяра, да отдадат заслуженото на Запада и Изтока и да поддържат равновесие. Фундаментализмът, който в момента е толкова популярен, не е отговорът. Независимо дали вярват в Аллах или в съвременната цивилизация, арабите трябва да се научат да не се втурват стремглаво в нито едната от двете посоки. За съжаление те толкова се палят от всичко, което правят, че забравят за деликатните компромиси в живота.

Мърсър се усмихна.

— Наскоро изнесох същата реч пред природозащитници.

— Това се отнася за всички — отвърна Бигълоу.

Стигнаха до града и полковникът спря в гараж под висока модерна сграда от стъкло и стомана. На стената срещу мястото, което зае, имаше табелка с името му.

— Може да оставите чантата си. Всъщност колата е ваша, докато сте в Абу Даби. Надявам се, че ще ви достави по-голямо удоволствие, отколкото на мен. Аз предпочитам моя стар роувър.

Въпреки че сградата не беше на повече от няколко години, Бигълоу въведе Мърсър в зала, която имаше атмосферата на стара викторианска постройка — измазани с хоросан стени, черно дърво и висок близо четири метра таван. Ефектът беше донякъде объркващ, но приятен в инак безличния град. Вратите на кабинета на Халид Ал-Худари бяха от махагон, масивни, широки метър и нещо и високи три

метра. Мърсър беше сигурен, че са антики, защото вече нямаше дървета с подобни размери.

Външният кабинет беше голям, богато обзаведен и привлекателен. Цветовете бяха подбрани сред отънъците на простиращата се извън града пустиня и лазура на Персийския залив на север. Бюрото беше голямо колкото маса за билиард, но безупречно подредено. Мърсър предположи, че жената, която стана от стола зад бюрото, е Сири Патал, секретарката на Халид Худари. Очакваше да види дебела жена на средна възраст като онези в индийските ресторанти във Вашингтон и не беше подготвен за изящната и красота, която го порази. Имаше лице и тяло на манекенка. Плавните и движения и стройната и слаба фигура бяха изключителни. Разсъждавайки като истински мъж, той допусна, че Худари има интимна връзка с нея. На негово място Мърсър би се възползвал от тази възможност.

— Здравейте, полковник — почтително поздрави тя Бигълоу, който в разрез с протокола погъделичка лицето и с мустаците си.

— Здравей, скъпа. Как е моето момиче?

— Полковник, моля ви. — Сири се изчерви и кимна към ъгъла на чакалнята.

Джим Гибсън, който седеше на едното от двете кожени канапета и прелистваше списание, посветено на петролната индустрия, вдигна глава и се усмихна широко.

— Продължавайте, не ми обръщайте внимание. — Широкополата му шапка и каубойските ботуши подхождаха на тексаския му акцент. — Да ме вземат дяволите! Казаха ми, че ще дойдеш, Мърсър, но аз не повярвах. Отвърнах: Мърсър е миньор, а в тази страна единственият природен ресурс освен петрола е пясъкът. И след като пазарът на пясъчни часовници фалира, няма смисъл да го копаем.

Мърсър непохватно се ръкува с него. Дланта му се скри в голямата лапа на Гибсън.

— Благодаря ти за всичко, Джим. Мисля, че светът нямаше да е същият, ако не беше се свързал с полковник Бигълоу.

— По дяволите, не бяхме си говорили откакто бяхме в Нигерия, и изведнъж ми се обаждаш с новината за заговори и саботаж. Когато чух за паниката около петролопровода в Аляска и тъй като знам, че не

ти хлопа дъската, направих, каквото би сторил всеки герой — засмя се Гибсън. — Радвам се, че можах да помогна, и е време да получа наградата си.

Мърсър повдигна вежди в недоумение.

— Принцът иска да попълни конюшните си и тъй като знае, че съм познавач на конете, ме изпраща на пазар в Европа и Щатите. Каза, че ако видя няколко кобилки, които да ми хванат окото, да не се стеснявам и да ги купя. Не можах да преброя нулите на чека, който ми даде. — Гибсън докосна периферията на шапката си. — Госпожице Сири, полковник, Мърсър, много съжалявам, че срещата ни беше кратка, но трябва да бързам за самолета.

Веднага щом Гибсън излезе, вратата на кабинета на Халид Ал-Худари се отвори. Министърът беше облечен неофициално, в американски джинси и разкопчана риза. Движеше се бавно с помощта на два бастуна. Мърсър погледна крадешком Сири Патал и завидя на Худари за погледа, с който тя го гледаше. В съзнанието му се появи образът на Аги Джонсън. Двамата не бяха разговаряли, откакто се сбогуваха в Аляска. И вероятно никога повече нямаше да разговарят.

— Доктор Мърсър, за мен е удоволствие и чест да се запозная с вас — каза Халид, огледа Мърсър и се усмихна. — Обзалагам се, че нараняванията ви са много по-сериозни, отколкото изглеждат.

— Все пак е по-добре ранен, отколкото мъртъв. — Мърсър не подаде ръка, защото можеше да движи свободно само лявата, а знаеше, че докосването с нея е обида, тъй като арабите я смятат за нечиста.

— И двамата пострадахме — продължи Худари толкова тихо, че единствено Мърсър го чу. Той кимна, осъзнавайки сериозността в думите и смисъла им. Халид бързо промени изражението си и отново стана очарователен домакин. — Заповядайте в кабинета ми. Имаме да обсъждаме и да си разказваме много неща. Мисля, че дори полковник Бигълоу ще бъде смаян от нас. Какво ще кажете?

Мърсър се засмя.

— Освен ако не сме победили с голи ръце Ромел^[1], смятам, че няма да го изненадаме.

Худари остана доволен от точната преценка на неговия приятел и наставник и се усмихна на намръщения Бигълоу.

След това ги заведе в кабинета си, седна зад бюрото и подпря крака на голяма кожена табуретка. Бигълоу и Мърсър се настаниха

срещу него. Биологичният часовник на Мърсър беше толкова объркан от дългото пътуване и от изтощение, че той не отказа предложеното от полковника уиски от плоското шише с позлатена капачка, което Бигълоу извади от джоба на туниката си в цвят каки.

— Първо, най-близките ми приятели ме наричат Халид. Бих желал да сте сред тях. Може ли да пренебрегна официалната ви титла и да ви наричам Филип?

— Моите приятели ме наричат Мърсър. Всъщност и враговете ми, но това няма значение.

— Тогава позволи ми официално да ти кажа, че народът на Обединените арабски емирства и всички други, които живеят около Персийския залив, са ти много задължени, Мърсър. Опасявам се, че ако не беше твоята намеса, вътрешният ни проблем щеше да се разрасне и да обхване целия регион. Навременното ти предупреждение предотврати не само революция тук, но и дестабилизацията на Близкия изток.

Мърсър се опита да скромничи, но Худари продължи настойчиво:

— От известно време подозирахме един човек в ОАЕ на име Хасан бен Руфти, но не знаехме доколко е замесен с недотам приятелски настроените към нас държави. По-късно, когато бях в Лондон, научих за връзките на Руфти с иракчаните и иранците, но не бях в състояние да съобщя информацията в родината си. За щастие, веднага щом научи, че съм задържан в Лондон от терористична атака на „Хийтроу“, полковник Бигълоу правилно е стигнал до извода, че нападението е организирано, за да ме убият. Проявил е инициативност и е арестувал Руфти при завръщането му от срещата на ОПЕК. Но макар че заловихме предателя, не знаехме къде е скрил войниците си. И тук се намеси ти. Свързвайки атаките в Аляска срещу „Петромакс Ойл“ и „Южно крайбрежно корабоплаване“, ти ни даде улика за позицията на войската му. След продажбата на флотилията на „Петромакс“ на „Южно крайбрежно корабоплаване“ техният кораб „Петромакс Арабия“ е бил прекръстен на „Южен акцент“. Никой не обърна внимание на присъствието му няколко седмици в нашето пристанище. Така и нямаше да разберем за участието на танкера, ако не беше ти. Говоря сериозно. Хората, които Руфти бе качил на борда,

можеха да щурмуват брега и да превземат страната ни по-бързо, отколкото Саддам завладя Кувейт през 1990 година.

— Правилно ли предполагам, че атаките срещу петролопровода в Аляска и потапянето на „Петромакс Арктика“ са били сигналът за революцията на Руфти тук, в ОАЕ?

— Доколкото ни е известно, да — отговори Халид.

— Авторът на заговора е бивш агент на КГБ на име Иван Кериков...

— Знаем всичко за Кериков — прекъсна го Бигълоу. — Миналата година са го видели в Истанбул да се среща с Хасан Руфти. Тогава са замислили плана си.

— Не са го измислили, а са го откраднали — поправи го Мърсър. — Компютърният специалист, когото Кериков беше наел, ни каза, че програмата, която е активирал, е била инсталирана по време на студената война от агент на КГБ. Преди години Кериков е попаднал на плана и кодовете за пренастройване на компютрите на „Алиеска“. Чакал е да се появи някой като Руфти, който с готовност ще плати за изваждане от строя на петролопровода в Аляска.

— Но защо? И защо точно сега?

— С разрушаването на петролопровода и потапянето на танкер, пренасящ суров петрол от Северния склон, Кериков и Руфти са могли да гарантират, че Съединените щати ще се откажат от намеренията си да прекратят вноса на петрол и да разчитат на вътрешно производство и алтернативни горива. Новата енергийна политика на президента, която мнозина високопоставени лица във Вашингтон и финансисти от Ню Йорк не одобряват, щеше да бъде отхвърлена, преди да е осъществена.

— В такъв случай Руфти е мислел да използва атаките срещу Америка и като сигнал, и за отклоняване на вниманието, докато заедно със съюзниците си от Иран и Ирак превземат Близкия изток. — Халид осъзна дълбочината на заговора за завладяването на родината му. — Използвайки тактическите уроци от войната в Персийския залив и нанасяйки удара, когато Америка е заета с вътрешни разногласия след двете свързани с петрола катастрофи, Руфти можеше да превземе Емирствата за няколко дни, а останалата част от региона за седмици. Невероятно! Но откъде са дошли парите? Принцът спомена нещо, преди да замина за Лондон. Въпреки онова, което останалият свят

мисли, не всички жители на страните, членове на ОПЕК, са баснословно богати. Вярно, Руфти е милионер, но не е чак толкова заможен, че да финансира такава сложна операция.

— Опасявам се, че тук се намесва Макс Джонсън — отвърна Мърсър. — Донякъде той е платил за всичко. Отначало това е било делово решение, но по-късно е разбрал за тъмната му страна. Поради новата енергийна политика на президента петролните компании се стремят да спечелят колкото е възможно повече пари през десетте години, оставащи до крайния срок. Към Джонсън се е обърнал Руфти, а после и иранците, и иракчаните, които в замяна са му обещали пари. „Петромакс“ е щяла да получи изключителните права върху бъдещото експлоатиране на петрола в Иран, Ирак и ОАЕ. Според Джонсън сто и петдесетте милиона долара, които са му поискали, са били само комисиона за тримата министри на петрола, за да се сдобие с господство на пазара. Сделката е трябвало да остане в сила и след като Съединените щати прекратят вноса на петрол, като даде на „Петромакс“ монопол в Близкия изток върху петрола, изнасян за Европа и Япония. Дори ако останалият свят последва Америка, става дума за милиарди долари през следващия четвърт век.

— Колко мило, че Руфти е преговарял като наш министър на петрола — иронично подхвърли Халид.

— Джонсън сигурно е знаел, че ти трябва да бъдеш убит, защото си пречка за плана на Руфти. Но едва ли е подозирал, че Иран, Ирак и Руфти смятат да се установят като господваща сила в Персийския залив. Мислел е, че споразумението е с три отделни държави, а не с триумвират. Джонсън не е можел да набави сто и петдесет милиона, без да продаде част от имуществото си. Тук се появяват „Южно крайбрежно корабоплаване“. Той им продава танкерите си и използва парите от продажбата, за да събере средствата, влагайки ги в някакъв финансов вторичен фонд. Не съм сигурен как е било осъществено всичко, но накратко може да се каже, че той е финансирал собственото си падение.

— Извинявай — обади се Бигълоу, — но в това няма логика. Джонсън продава танкерите си, за да събере пари и да стане единствен износител на петрол от всички залежи в Близкия изток.

— Той наскоро е сключил сделка за правата върху сондирането на половината петролни залежи в света. Съмнявам се дали се е

притеснил за няколкото милиона долара годишно, които е печелел от танкерите. Но тук историята става истински безскрупулна.

— Искаш да кажеш още повече — отбеляза Халид.

— В Маями имам приятел, който е виден адвокат по морско право. Той разкри всички подробности на сделката. Допреди една година „Южно крайбрежно корабоплаване“ е била малка компания в Луизиана. Притежавала е два сто хилядитонни танкера, които са плавали по маршрут Галвестон — Венецуела. После „Южно крайбрежно корабоплаване“ била купена и се сдобила с три петролни супертанкера — огромна стъпка за компания, показала скромна печалба миналата година.

— Кой я е купил?

— Спомняте ли си програмата „Петрол срещу храни“, която ООН предложиха на Ирак преди няколко години, като начин да спазват международните санкции и в същото време да позволят в страната да влязат хуманитарни помощи? Част от постъпленията от продажбата на петрола са отишли в „Южно крайбрежно корабоплаване“, Компанията е била собственост на Ирак и на Хасан бен Руфти, факт, който Макс Джонсън не е знаел. Мислел е, че е сключил сделката на живота си, но всъщност е сложил на врата си примка, която скоро е щяла да се затегне.

— Искаш да кажеш, че Ирак е платил за всичко? Но тогава защо са си направили труда да въвлекат Макс Джонсън, щом са финансирали сами операцията? — учуди се министър Худари.

— Поради две причини. Първо, иракчаните е трябвало да изперат парите в международен мащаб чрез законна сделка. По време на програмата „Петрол срещу храни“ Организацията на обединените нации строго контролираше парите на Ирак, за да бъде сигурна, че страната не купува оръжия. Приятелят ми Дейв Соулман разнищи собствеността на „Южно крайбрежно корабоплаване“ и картината се изясни. Сделката на стойност сто и петдесет милиона долара за соя и други хранителни продукти се е превърнала в танкери само с няколко фалшиви документа и малко подкупи. „Южно крайбрежно корабоплаване“ са платили на Джонсън за корабите му, а той е върнал парите на Ирак, който в момента има огромно богатство във военната хазна. Част от парите са отишли при Кериков, за да организира разрушаването на петролопровода в Аляска и потапянето на

„Арктика“. За тази цел той е наел командоси и щедро е финансирал ПАПС, за да станат негови нищо не подозиращи пионки. Втората причина е била необходимостта да използват някои от съоръженията на Джонсън, най-вече танкерите му, за да закарат огромните количества течен азот в Аляска и да служат за база на войниците на Руфти тук, в Емирствата. Освен това Джонсън е щял да бъде изкупителната жертва, когато всичко свърши. Макс не е знаел, че от самото начало Кериков и Руфти са смятали да анулират сделката. И да му оставят бъркотията след унищожаването на „Петромакс Арктика“. Джонсън вече бил изпълнил своята част от сделката, като им е позволил да използват корабите му и е изпратил парите им, затова са щели да го измамат. За да бъде сигурен, че Макс няма да разкрие какво е направил, помощникът на Кериков и Руфти, човек на име Абу Алам...

— Познаваме Алам — прекъсна го Бигълоу. — Той е проклет психопат.

— Абу Алам е мъртъв. Както и да е, Алам и Кериков отвлякоха Аги, дъщерята на Джонсън. Така Кериков е можел да заплашва Макс, че ще я убие, ако сделката им се разчуе. Ръцете на Джонсън са били вързани.

— Тогава Макс Джонсън не е знаел, че парите от Руфти, които е изпратил, впоследствие ще бъдат използвани да го унищожат? — попита Халид.

— Не е имал представа. Кериков и Руфти са използвали алчността му за собствените си цели и са възнамерявали да го прецакат. По мащаби историята прилича на шекспирова трагедия. Все още не е официално съобщено, но вчера ФБР са ходили в дома на Макс. Дик Хена ми каза, че Джонсън се е самоубил. Сигурно не е знаел, че Кериков вече не държи дъщеря му, затова трябва да е изтъргувал вечното си мълчание срещу живота ѝ.

— И е избегнал дългогодишен престой в затвора — добави Бигълоу.

— Познавам Макс от няколко години. Той би отишъл в затвора, за да оправи нещата. Мисля, че е видял самоубийството си като начин да спаси дъщеря си, а не да избяга от отговорност.

— Джонсън знаел ли е, че Кериков използва петролната платформа, от която си избягал?

— Да. Всъщност Кериков я е превзел и после е казал на Макс за това. Но за Джонсън е било твърде късно да направи каквото и да е. Бил е затънал твърде надълбоко.

— И ти успя да спреш всичко, преди да е започнало?

— Да. Двата разлива на петрол в Аляска и протока Пюджит не се оказаха сериозна заплаха. Разбира се, почистването ще струва стотици милиони долари, но тъй като това беше терористичен акт, федералното правителство ще покрие голяма част от разходите. Тук обаче, в Персийския залив, операцията на Кериков и Руфти всъщност не е започвала. Полковник Бигълоу ми разказа накратко за събитията сутринта. Взетите мерки са сложили край на всичко — на плана на Кериков, преврата на Руфти и иранско-иракския пакт за господство в Близкия изток.

Халид се усмихна за пръв път, откакто бе започнал разговорът им.

— На зазоряване тази сутрин ескадрон американски „Ф–16“ от самолетоносача „Карл Винсънт“ премина няколко пъти над „Петромакс Арабия“ или „Южен акцент“, наричай го както предпочиташ. Вашият адмирал Морисън се обади лично да подкрепи по въздуха нашия контраудар по море.

Бигълоу продължи да разказва, придавайки колоритност на историята.

— Докато изстребителите обстрелваха левия борд на танкера с картечници и ракети, специалните части на ОАЕ се качиха на кораба от десния борд и го превзеха, без да се наложи да изстрелят нито един куршум. Войниците на Хасан Руфти бяха щастливи да се предадат след въздушната бомбардировка.

— Предварителните доклади на нашето разузнаване показват, че хората на Руфти са имали списъци кого да екзекутират и кои ще бъдат лоялни на новия режим, а също и график за свързка със силите, които щели да нахлуят в Кувейт и Саудитска Арабия — довърши Худари.

— Защо вашето ЦРУ не е надушило за вълненията в Иран и Ирак? — попита Бигълоу, сякаш Мърсър беше отговорен за липсата на информация от страна на Съединените щати.

— Вероятно войниците са транспортирани в училищни автобуси, а артилерията в трактори с ремаркета, разположените танкове са маскирани като каравани. Ако усилието е координирано, невъзможно е

да бъде забелязано — излъга Мърсър. Смяташе, че това е по-приемливо, отколкото американското разузнаване отново да бъде заварено неподготвено, както стана, когато Саддам Хюсеин нападна Кувейт. Мърсър смени деликатната тема и попита: — Е, сега всичко наред ли е?

— Повечето неща — отвърна Халид. — Войниците, които заловихме сутринта, и поделението, разположено от Руфти в Ажман, ще бъдат съдени за държавна измяна и екзекутирани следващия месец. Наемниците и инструкторите от Иран и Ирак, които не са граждани на Емирствата, ще бъдат депортирани до края на седмицата и в родината им вероятно ще ги посрещнат като герои, но това е цената, която плащаме за дипломацията.

— А Руфти? — попита Мърсър.

— За него сме планирали нещо много специално. Може би ще искаш да гледаш. Няма да е приятно, но те уверявам, че ще останеш доволен. — Худари погледна часовника си. — Време е за обяд. След това ще отидем да видим уважаемия Хасан бен Руфти.

Обядваха в стая на последния етаж на административната сграда. Поднесоха им агнешко с къри, чието ухание и подправки накараха Мърсър да яде дълго, след като се бе заситил. Халид Худари беше въздържател, но Уейн Бигълоу сякаш имаше неизчерпаем запас от вина в частната си изба. Той намери сродна душа в лицето на Мърсър и извади три бутилки по време на обяда, и пъхна шише осемгодишно бренди в туниката си за предстоящото пътуване.

Седнали на задната седалка на лимузината, която се носеше през пустинята по пътя „Ал Аин“, Бигълоу и Мърсър, след като отдадоха на ароматния алкохол полагащото му се уважение, си подаваха бутилката и пиеха от нея като войници, разменяйки си манерка с вода. Пътуването, както и обядът, беше празнично. След час тримата се прехвърлиха в покрит камион, пригоден за суровите условия в пустинята. Халид се опита да върви, но бастуните му затънаха в мекия пясък, и трябваше да го пренесат до другото превозно средство. Той стоически прие безпомощността си.

Пътуването продължи по неравен път, камионът друсаше пътниците и шофьора, докато навлизаше навътре в пустинята. Температурата във високата кабина беше петдесетина градуса и дори ветрецът, появяващ от смъкнатите стъкла, беше горещ и не внасяше

прохлада. В камиона се въртяха песъчинки, които покриваха седалките, таблото и хората. Ако не беше брандита, за Мърсър пътуването щеше да е непоносимо.

Два часа след като се отклониха от главния път, камионът прехвърли върха на старо пресъхнало речно корито и се спусна до дъното му. Слънцето беше високо в небето и яростно печеше в средата на следобед. В сухото дърво беше паркиран друг камион — голям, с десет колела. Брезентът над товарното отделение беше избелял и изпокъсан от годините, прекарани в пустинята. Наблизо седем бедуини седяха около малък огън. Дългите роби пазеха кожата им от жестоките слънчеви лъчи. Те видяха Халид Худари, станаха и затътриха крака към него, като се подпираха на бастуни.

Спазвайки традициите на номадите, Халид и бедуините разговаряха няколко минути, като жестикулираха и се смееха досущ стари приятели, събрали се след дълга раздяла. Халид прие чаша силен чай от тях и Мърсър и Бигълоу последваха примера му. След друг дълъг разговор, който полковникът проследи с интерес, единият номад се отдели от групата и се приближи до камиона. Върна се след малко и сложи голяма пластмасова клетка до Халид.

Отвътре извряска сокол, сякаш да поздрави господаря си.

Хасан бен Руфти беше завързан за четири метални тръби, забити в земята, и лежеше гол, с разперени крака и ръце под палещите лъчи на слънцето. Неокосменото му тлъсто тяло беше зачервено и осеяно с мехури. От няколко часа той ту припаднаше, ту идваше в съзнание. Жаждата, изгаряща гърлото му, бе придружена от силно къркорене на червата и празния му стомах. Не беше ял нищо от часове и липсата на храна замъгляваше съзнанието му.

За миг му се стори, че е в парижки хотел, завързан за рамката на леглото от проститутка, която е наел и го задоволява по невъобразими начини. Руфти сякаш чу приглушените и стенания, докато дългите и коси галят слабините му. Той също изстена от допира ѝ, но после изведнъж тя вкопчи нокти в гърдите му и той извика. Болката беше пронизваща, сякаш в плътта му се забиха метални шипове.

Съзнанието му леко се проясни. Руфти събра сили, повдигна глава от земята и видя, че върху него стои дребно същество.

Благородната му глава бе обърната към безплодната пустиня, а зловещата извита човка бе насочена към тялото му. Той разбра какво ще се случи с него и мисълта го накара да се разтрепери от страх.

— Сахара ще изкълве първо очите ти, Хасан — каза Халид Худари, който се появи в полезрението му. — Доколкото знам, очите са най-уязвимите и едни от най-сочните части на човешкото тяло. Щом ги изкълве от черепа ти, соколът може да си почине малко, докато отново огладнее, и да се нахвърли върху гениталиите ти — друга лесна мишена. Предполагам, че Сахара лесно ще откъсне тестисите ти, но вероятно ще изяде пениса ти, докато все още е на мястото му.

Халид подсвири и соколът му излетя от подпухналото тяло на Руфти и кацна на ръкавицата на левия юмрук на господаря си. Худари погали гърдите на птицата и нежно и зашепна, като я окуражаваше и хвалеше красотата ѝ. Соколът щастливо реагираше на жестовете, разрошваше пера и издаваше радостни звуци. Макар че искаше да ловува, Сахара щеше да бъде доволна да изяде и угощението пред нея.

— Мога да измисля множество ужасни начини да умреш, Руфти — добави Халид. — Но смятам, че да те изядат жив е един от най-мъчителните. Ако Сахара реши, това може да продължи няколко дни. Предполагам, че ще си мъртъв много преди тя да завърши вечерята си, но ще имаш достатъчно време да мислиш какво си направил и да молиш за милост мен, принца и Аллах. Ала сме толкова навътре в пустинята, че молбите ти няма да бъдат чути. Можеш да крещиш колкото искаш, копеле. Соколът ще се наслади на храната много повече, ако знае, че си жив. Убийството ти няма да върне хората, които уби в Лондон, нито свещеника или момичето на летището. Няма да отмъсти дори за смъртта на Тревър Джеймс-Прайс. Нито ще изкупи вината ти, че се опита да убиеш мен, причини екологична катастрофа в Съединените щати и заговорничеше да извършиш преврат в родината ми. Смъртта ти няма да бъде дори предупреждение за другите, защото никой няма да знае как си умрял. Убийството ти ще послужи само за да удовлетвори моето желание да се чувствам в малко по-голяма безопасност нощем и да знам, че в света има един луд по-малко. Ще мисля за обезобразения ти труп, когато довечера заспивам, Руфти, и ще се усмихвам.

Халид зачака отговор, но духом Руфти вече беше мъртъв. Той лежеше неподвижно, без да има сили дори да хленчи. Худари се

обърна и пусна Сахара да излети от ръката му и да се стрелне нагоре в небето, а после да се спусне към плячката.

— Това ще продължи до вечерта — каза Халид на Бигълоу и Мърсър, когато се върнаха при камионите, спрели на двеста метра от мястото, където бе завързан Руфти. — Той може да изкара нощта. Искам да бъда там, за да се уверя, че е мъртъв, но вие двамата не е необходимо да ме чакате. Върнете се в Абу Даби да се забавлявате. Ще се присъединя към вас утре на закуска.

Мърсър се изкушаваше. След убийствата, които бе видял през изминалата седмица, пустинното правосъдие на Худари му дойде в повече. Но той остана, защото искаше да види края на „Ладията на Харон“. Бедуините запалиха втори огън, разпънаха сенник, донесоха съдове за вечеря и превариха вода за многобройни чаши чай. Тримата мъже разговаряха до края на следобед, без да обръщат внимание на писъците, разнасящи се от пресъхналото речно корито.

— Какво ще стане после? — попита Мърсър, когато слънцето се скри зад хоризонта и небето стана кървавочервено, преди да настъпи здрачът.

— Смятам да си почина няколко седмици, за да възстановя силите си. Ще отида в Лондон на погребение и сетне вероятно в Южна Франция или в Малага в Испания с моята секретарка. Мисля, че и двамата го заслужаваме — отвърна Халид с прямота, която учуди полковник Бигълоу. — А ти?

— Надявах се аз да заведа секретарката ти в Южна Франция, но сега това е изключено — пошегува се Мърсър, за да прикрие мъката, която го връхлетя при спомена за раздялата с Аги Джонсън. — По време на престоя си в Ню Йорк проверих телефонния си секретар и чух едно много интересно съобщение от Държавния департамент, затова предполагам, че отново ще се върна в мините.

Хасан бен Руфти престана да крещи, след като над пустинята се спусна мрак. Блестяха само луната и далечните студени звезди. Няколко минути по-късно соколът се върна при господаря си. Перушината му беше изпръскана с вътрешностите и кръвта на Руфти.

Мърсър, Халид и Бигълоу прекараха нощта в лагера на бедуините и се смяха до ранните часове на утрото на преувеличените истории на полковника. Сахара излетя веднъж през нощта, за да продължи да се храни. На изгрев слънце те се отправиха обратно към

града, оставяйки Руфти на чакалите и ястребите, които се бяха събрали около него. По-късно през деня Халид замина на дълга ваканция с изчервяващата се, но щастлива Сири Патал, а Мърсър остана в ОАЕ още няколко дни, като си почиваше и проверяваше дали е вярна хвалбата на Бигълоу, че може да надпие всеки.

Полковникът спечели всичките им облози, но на Мърсър много му се искаше да го види да се надпреварва с Хари Уайт. Англичанинът нямаше да има шанс.

[1] Ервин Йоханес Ромел (1891–1944), германски фелдмаршал от Втората световна война. — Б.пр. ↑

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Мърсър отвори външната врата. Радваше се, че се прибира у дома. Остана неподвижно няколко минути, за да наблюдава играта на слънчевите лъчи в триетажното преддверие. Въздухът беше хладен. Внезапен и неочакван студ бе обхванал Вашингтон, а парният котел в къщата не беше включен. Мисълта за подобно дребно домашно задължение му достави по-голямо удоволствие, отколкото очакваше. Най-после се връщаше към обичайния си живот.

На масата в рядко използваната всекидневна имаше голям кафяв плик, адресиран до него. Изпълнен с любопитство, Мърсър го отвори и извади един-единствен лист и може би най-желаната привилегия във Вашингтон — дипломатически регистрационни номера за кола. В бележката пишеше: „Подарък от народа на Обединените арабски емирства. Паркирай където искаш и карай колкото бързо се осмеляваш“ и беше подписана от Халид Худари.

Мърсър се засмя доволно, докато се качваше по извитото стълбище. Телефонът извъня и той хукна нагоре, прескочи последните няколко стъпала, влетя в бара и грабна слушалката.

— Слава Богу, че си там. — Гласът на Хари Уайт звучеше отчаяно. — Сутринта забравих да купя вестник и не мога да проверя отговорите на кръстословицата от вчерашния брой. Девет отвесно, „съблазнена от Зевс“.

— Току-що се прибрах, Хари — недоволно измърмори Мърсър, отиде зад бара и видя четирите празни бутилки в кофата за боклук, които не бяха там, когато бе заминал.

— Знам, знам, но трябва да ми помогнеш. Това ме побърква. Съблазнена от Зевс? Хайде, сещаш се за кого говоря.

— Леда?

— Не, не е тя, а другата. Зевс се явил пред Леда преобразен като лебед, а другата е била съблазнена от златен душ.

Мърсър се смя, докато го заболяха гърдите.

— Златен дъжд, Хари, а не златен душ. Разликата е огромна, повярвай. — Той извади бира от хладилника и забеляза пълна до половината бутилка вино, сложена до шишетата „Хайнекен“. Хари бе имал женска компания. Другото доказателство бяха фасовете в пепелниците. Старецът не пушеше такива цигари.

— Е, знаеш ли отговора?

— Пробвай Даная. Мисля, че тя е майката на Персей — разсеяно отвърна Мърсър. Стори му се, че чу шум от спалнята на горния етаж.

— Това е. Най-последно. Благодаря на Бога. Хей, слушай, Дребосъка, аз и още двама души ще играем покер довечера. Интересуваш ли се?

Тялото на Мърсър се скова. По спираловидното стълбище слизаше някой. Старите дървени стъпала тихо скърцаха.

— Хари, в дома ми има човек — прошепна Мърсър. — Обади се на полицията.

— Разбира се, че има човек в дома ти. Аз я пуснах да влезе и дори и дадох ключа си.

В бара влезе Аги Джонсън. Беше по черни чорапи с жартиери, черен сутиен и черни бикини и бе наметнала една от ризите на Мърсър. Косите и бяха направени на красива прическа и блестяха като благороден метал. Беше си сложила грим, който подчертаваше най-хубавите и черти, макар че Мърсър харесваше всичко в нея. Беше истинско олицетворение на съблазънта.

— Трябва да затварям, Хари — заеквайки, каза Мърсър и прекъсна връзката.

— Подрани. Дик Хена каза, че ще се върнеш късно следобед. Мислех да дойда на летището да те посрещна. — В гласа и прозвуча желание и извинение.

— Успях да взема по-ранен самолет — отвърна Мърсър само за да каже нещо. Беше завладян от присъствието ѝ. Беше го пленила и съзнанието му отказваше да мисли за друго, освен за нея. — Мислех, че повече няма да те видя.

— И аз. — Аги се приближи до него и той усети дъха ѝ.

Парфюмът и беше опияняващ. — Не устоях. Знам, че връзката ни няма да продължи дълго, но трябваше да бъда с теб. Въпреки че не исках, ти ме омагьоса.

— Как се чувстваш? — прошепна той.

В невероятните и смарагдовозелени очи премина сянка на безпокойство, че Мърсър и бе задал този въпрос в момент, когато се опитваше да го съблазни. Но Аги знаеше, че той е попитал от загриженост.

— Добре съм. Изминаха няколко дни, затова имах време да свикна.

— Какво смяташ да правиш?

— Откакто баща ми умря, ме преследват цяла армия адвокати. Вчера се подписах около хиляда пъти само за да прехвърлят попечителския фонд „Джонсън“ на мое име. Дори не сме започнали да преглеждаме документите на „Петромакс“.

— Ще поемеш ли ръководството на компанията?

— Иронично е, че природозащитничка ще оглави една от най-големите петролни компании в света, нали?

— Не се сещам за по-подходящ човек. Ще ти бъде по-лесно да работиш като природозащитник отвътре, отколкото отвън.

Аги се усмихна и очите и засияха.

— И аз мисля така.

— А какво ще стане между нас?

Тя се наклони към него, притисна тяло до гърдите му и пъхна едното си бедро между краката му.

— Ще ме заведеш в леглото и ще се любим, докато не можем да вървим — отговори Аги. — Адвокатите ще ме намерят тук, затова имаме само два дни. А след това? Не знам, Филип. Ти имаш свой свят, а аз мой. Може да се окаже един и същ. Времето ще покаже.

Много по-късно през нощта Мърсър и Аги лежах в леглото му. Дишането им се нормализираше. Влажните чаршафи бяха увити около ръцете и краката им. Аги видя, че капандурата е ремонтирана, и попита кой е организиран нападението в дома му.

— Не е бил баща ти, ако мислиш така — отговори Мърсър. — ФБР намери купчина квитанции от частен детектив в кабинета на баща ти. Поръчал му е да те следи от няколко месеца, всъщност откакто си се върнала във Вашингтон. Хена смята, че е проява на прекалено ревностна бащинска загриженост.

— И затова е знаел в колко часа съм била тук онази нощ?

— Да. И съм чул частния детектив да напуска района след първия опит за покушение срещу мен вечерта, когато беше приемът на

баща ти. Трябва да ме е проследил дотук, след като те закарах в къщата ти в Джорджтаун.

— Баща ми беше болен и алчен човек — промълви Аги и се сгуши в прегръдките му. — Но все пак за мен е облекчение да знам, че не е имал нищо общо с опита да те убият.

Мърсър и обясни теорията си за самоубийството на Макс и тя се почувства по-добре. Имаше обаче една подробност, която и спести, нещо, което и самият той не искаше да повярва. Дик Хена му го бе казал, докато Мърсър си почиваше в Абу Даби заедно с Уейн Бигълоу.

Взривното устройство, използвано за детонирането на течния азот в петролопровода в Аляска и задействано от Ян Верховен, не беше същото, с което бе активиран компютърният вирус в „Алиеска“. То бе включено, докато Мърсър и Аги бяха в оперативния център на пристанището за танкери „Алиеска“, петнайсет минути след експлозията на „Надежда“. Хена и Мърсър бяха стигнали до един и същ извод.

Иван Кериков беше жив.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.